DULCE SANCTUAR

Kim Vogel Sawyer

ROMAN

DULCE SANCTUAR

DULCE SANCTUAR

Kim Vogel Sawyer

Roman

Oradea
2018

life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *Sweet Sanctuary*
Copyright © 2013 by Kim Vogel Sawyer
By Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2018 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787
E-mail: edituralife@mail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă Moldovan*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAWYER, KIM VOGEL
Dulce sactuar / Kim Vogel Sawyer. - Oradea : Life, 2018
ISBN 978-606-8915-04-3

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.

Pentru Kaisyn Faith

În clipa aceasta ești atât de liniștită în lumea ta mică.
Fie ca, pe măsură ce vei crește și „lumea" ta se va mări,
să îți afli mereu pacea și siguranța
în brațele lui Isus.

„De la capătul pământului strig către Tine
cu inima mâhnită și zic:
Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge,
căci este prea înaltă pentru mine!"

PSALM 61:2

1

Queens, New York
Iulie 1944

Mica Hatcher mai aruncă o privire peste scrisoare, cu inima bătând de două ori mai tare decât de obicei. „O glumă... Trebuie să fie o glumă." Și totuși, nu era nimic amuzant în asta.

Cineva se lovi de spatele lui. El se scuză, ferindu-se din fața rafturilor pentru scrisori și sprijinindu-se de peretele opus, unde nu avea să încurce pașii celor care treceau pe acolo. Jumătate din populația din Queens părea să vină după scrisori în clipa aceea. Se scărpină în cap, încercând să priceapă motivul pentru care scrisoarea ajunsese în mâinile lui.

Se uită la semnătură. „N. Allan Eldredge." Se încruntă și își scotoci mintea. Eldredge... Eldredge... Numele îi părea cunoscut. Apoi se lovi cu mâna peste frunte, amintirea lovindu-l precum ca un val. Lidia Eldredge, asistenta de la Schofield Station Hospital, cea care plecase devreme din Oahu, din pricina unei urgențe misterioase. O urgență care nu mai era un mister, datorită scrisorii.

Mica plecă iar ochii la scrisoare. Da, acum înțelegea. Nu era de mirare că Lidia se grăbise atât de tare să se întoarcă în State – la jumătatea contractului, din câte își amintea el. Pufni dezgustat. Știa că Lidia era puțin cam... ei bine, nestatornică... și oarecum

egoistă. Dar, cu toate păcatele Lidiei, el nu ar fi socotit-o niciodată o mincinoasă. Cum de inventase asemenea aiureli despre el?

Nu avea vreme pentru astfel de prostii în momentul acela – nu câtă vreme Ieremia depindea de ajutorul său. După ce puse scrisorile celelalte în buzunarul de la jachetă, Mica părăsi holul înțesat de lume și se trânti pe o bancă din fier forjat ce se afla în fața poștei. În soarele amiezii ce îi încingea creștetul, el netezi scrisoarea pe cracul pantalonului și o citi încă o dată. Fără grabă. Se concentră asupra fiecărui cuvânt, în căutarea unui înțeles ascuns printre rânduri.

Dr. Hatcher,

Sunt convins că, în acest moment, sunteți lămurit că ați evitat întru totul răspunderea pe care o aveți și că scrisoarea aceasta este o surpriză. Mi-a luat ceva vreme până să vă găsesc. Dar aceasta e o pricină de maximă însemnătate. E în joc viața unui copil. În calitate de bunic al copilului, nu îl pot lăsa să crească punându-și întrebarea de ce tatăl său a ales să îl abandoneze.

Prin urmare, solicit să vă respectați responsabilitatea față de copil. El și mama lui locuiesc împreună cu mine, în Boston. Vă las două săptămâni pentru a lua legătura cu mine. Dacă, până la încheierea acestei perioade, nu alegeți să vă faceți datoria față de fiul dumneavoastră, voi fi obligat să pornesc o acțiune legală. Vă încredințez că situația materială și influența îmi permit să mă asigur că nu vă veți neglija obligațiile în continuare. Vă îndemn – nu, insist – să veniți în cea mai mare grabă, cum se și cuvine, la Boston, ca să rezolvăm această problemă într-un mod onorabil.

N. Allan Eldredge

– Fiul meu? mormăi Mica în barbă, tot mai scandalizat.

Nu avea niciun fiu – nu era cu putință! De ce, Doamne iartă-mă, ar spune Lidia părinților săi că el era tatăl copilului?

Îndoi scrisoarea și o îndesă repede înapoi în plic. Să facă un drum până la Boston nu era o problemă, se gândi el. Vor mai trece încă trei săptămâni până ce pachetul de la fratele lui va ajunge în New York.

Putea cheltui o parte din banii câștigați cu greu pe un bilet de tren și să fie acolo în mai puțin de două zile. Dar dacă se ducea însemna că recunoștea acuzația, ceea ce era de-a dreptul hilar. Și, totuși, cum să lase farsa aceea să continue?

Și ce era cu băiatul acela – cu fiul Lidiei? Probabil avea trei, patru ani, cu siguranță destul de mare ca să înțeleagă lipsa unui tată. Oare ce i se spusese copilului? Întrebările se tot învârteau prin mintea lui Mica, la fel de haotic precum știrul sălbatic purtat de vânt pe preeria din Texas a copilăriei lui.

Apoi, altă amintire din copilărie – una plăcută – îi veni în minte. Vocea mamei se strecură în mintea lui.

„Fiule, orice vine în viața ta, Domnul nostru bun știe de dinainte că se va întâmpla și are o rezolvare în gândul Său. Pune-ți nădejdea în El să te îndrume."

Poate scrisoarea îl luase pe Mica prin surprindere, însă nimic nu e o surpriză pentru Dumnezeu. Chiar acolo, pe bancă, sub cerul liber, închise ochii și vorbi în gând cu Tatăl Ceresc. Îi încredință situația aceea Domnului și un sentiment de pace se sălășlui în inima sa.

„Îți mulțumesc," șopti el, deschizând ochii și concentrându-și iar atenția asupra traficului aglomerat din miez de zi. Luase hotărârea și avea încrederea că era cea bună. Va face călătoria până la Boston, îi va confrunta pe Lidia și pe părinții ei și va stărui ca ca să spună adevărul. Mica nu era părintele acelui copil. Simți un fior de compasiune pentru băiețel, însă nu era răspunderea lui, orice ar fi crezut tatăl Lidiei.

Cu cât omul își dădea mai repede seama de acest lucru, cu atât avea să fie mai bine pentru toți. Mai cu seamă pentru Mica. Îi ajungeau problemele fratelui său. Își apăsă mâinile pe coapse și se ridică precum un om bătrân. Situația îl făcuse să se simtă mult mai în vârstă decât era la cei treizeci și șase de ani ai săi. Dar nu

cumva povara pe care el și Ieremia o purtau îi îmbătrânise cu cel puțin zece ani în fiecare din ultimii doi ani? Suspină adânc încă o dată și porni spre apartamentul lui mic și însingurat. Avea să dea câteva telefoane și să găsească un înlocuitor temporar la clinică. Nu putea lăsa în grija altcuiva răspunderea cealaltă. Va trebui să se întoarcă și să ia personal pachetul trimis de Ieremia. Dar, cât de curând, va bate la ușa Lidiei Eldredge și va pune capăt acestei povești neverosimile.

❋

Mica îi mulțumi taximetristului cu un bacșiș generos și un zâmbet, apoi trânti ușa. Taxiul plecă, lăsându-l pe strada pavată din renumitul cartier al Bostonului, Back Bay, în fața unei clădiri luxoase și impunătoare, o casă înaltă, cu forme armonioase, care se învecina cu alte vile înalte, cu linii elegante și impozante.

Mica șuieră printre dinți – după câte se vedea, domnul Eldredge fusese precis în a-și descrie bogăția.

Păși în curtea ridicol de mică din fața casei și până nu ajunse aproape de treptele ce duceau la ușile duble de la intrare, nu îl văzu pe băiețelul care se pitea la umbră, lângă un tufiș, aflat sub un bovindou.

Mica se opri, privind lung. Așadar, el trebuie să fie copilul în discuție – cel despre care Lidia spunea că e fiul lui. Mica rămase locului, observând copilul care nu scotea o vorbă. Băiețelul stătea pe vine, sprijinit pe călcâie, cu fundul deasupra ierbii tăiate cu grijă, cu coatele strânse pe lângă coaste și cu mâinile împreunate în față. Părul lui – închis la culoare, care părea moale – se încârlionța deasupra gulerului și în jurul urechilor.

Se vedea limpede că era atent la ceva în iarbă, i se citea concentrarea pe față chiar și la umbră. Curiozitatea îl birui pe Mica și, în loc să urce scările, se lăsă pe vine lângă băiat.

– La ce te uiți?

Cu o mișcare înceată, copilul își puse un deget pe buze.

– Șșșșt! Gâză.

Mica se uită atent printre firele răzlețite și zări ce capta atenția băiatului. Un gândac lucios și negru săpa de zor în pământ, între picioarele băiatului. Mica strânse buzele. Copilul se uită pieziș la Mica, pe sub niște gene dese, ce aproape îi ascundeau ochii căprui de privirea altora. Cu un deget scurt și gros el arătă spre insectă.

– I-am puse numele Gâzi. O să fie gândacul meu de companie, dacă mama o să mă lase să îl păstrez.

– Gâzi e un nume bun.

Mica se uită mai bine la băiat. Era un copilandru frumușel, mic de statură, dar îndesat, cu trăsături fine și cu ochi expresivi. Își amintea că și Lidia avea ochi căprui, însă, în afară de acest lucru, nu vedea altă asemănare între copil și mama lui.

– Crezi c-are să fie fericit într-o cutie de pantofi? Nu am altceva în ce să-l pun.

Băiețelul ridică privirea spre el. Mica era oarecum măgulit că băiatul avea destulă încredere în el ca să îi ceară părerea. Se scărpină în cap gânditor, căutând un răspuns la întrebarea băiatului.

– Ei bine, răspunse el în cele din urmă, în timp ce băiatul aștepta răbdător, fără a se clinti din loc, cred că gândacii sunt mai fericiți când au iarbă și pământ pe care să fugă. O cutie de pantofi pare un loc destul de trist pentru o locuință.

Copilul făcu o față lungă.

– Adică zici c-ar fi trist în cutie? Se uită nelămurit la gândac, mișcându-și degetele în sus și în jos peste încheieturi. Nu vreau să-l fac trist. Nu-i distractiv să fii trist.

Mica se întreba ce tristeți îl învățaseră pe copil să fie atât de grijuliu cu un simplu gândac.

– Cele mai multe ființe sunt fericite în mediul lor natural.

Băiețelul încreți fruntea.

– Me... me... natoral ce?

Mica își înăbuși un hohot de râs.

– Mediul natural, repetă el, bucurându-se de schimbul acela de cuvinte mai mult decât își închipuia. Știi tu, locul în care Dumnezeu le-a rânduit să trăiască.

Copilul dădu din cap cu un aer serios, apoi declară:

– Ești amuzant.

Mica râse.

– Serios?

Băiatul dădu din cap, făcând să fluture șuvița ce îi cădea pe frunte.

– Da. Tu zici „să trăiaaască". De ce nu zici „să trăiască", așa cum zic eu?

Și iar, Mica se scărpină în cap. Exagerase accentul sudist, de dragul băiatului.

– Păi, bănuiesc că e din cauză că am crescut în Texas. Mai toți cei de acolo vorbeau exact ca mine.

Ochii băiatului jucau de bucurie.

– Îmi plaaaaaci, repetă el, imitând accentul lui Mica. Zâmbi larg, făcând gropițe în obrajii lui rotunzi. „Îmi plaaaaace" cum vorbești.

Mica se simți cucerit de băiat. Ce adorabil era! Oricine i-ar fi fost tată, sigur pierdea mult că nu făcea parte din viața copilului.

El îi întinse mâna.

– Eu sunt Mica. Cum te cheamă?

Băiatul puse mâna umedă și murdară în mâna lui Mica.

– Nicholas Allan Eldredge al Treilea. Mama îmi spune Nicky. Se aplecă spre Mica, punând mâna căuș la gură, ca pentru a împărtăși un secret. Sunt mic pentru vârsta mea.

Mica se ținu bine să nu râdă. Se sili să afișeze un aer serios.

– Hmm, ia să vedem. Să te văd în picioare, amice.

Băiatul se ridică, scoțând la iveală un pantof cu șiretul desfăcut și două șosete lăsate. Mica îl măsură din cap până în picioare, mângâindu-și barba gânditor.

– Ei bine, acuma, Nicky, pare-mi-se că ai dreptate. Picioarele tale ating pământul și tot ce trebuie. Asta-i cam tot ce-și poate dori un băiat.

Nicky râse și fața i se strânse de încântare.

– Îmi plaaaaace de tine.

Complimentul îl făcu pe Mica să simtă o căldură până în tălpile picioarelor. „Hopa, fii cu băgare de seamă. Copilandrul s-ar putea atașa de tine." Mica se ridică și el, mult mai impunător decât micuțul Nicky. Băiețelul își lăsă capul pe spate și ridică privirea spre Mica, zâmbetul făcându-i gropițe în obraji.

Mica își dădu seama că era vremea să treacă la treabă.

– Așadar, amice, mama ta e acasă?

Nicky dădu din cap.

– Îhî-îhî. Și buni și bunu'.

Mica bănui că aceștia trebuiau să fie părinții Lidiei. Era bine că se aflau cu toții acolo – putea lămuri situația cu toți odată.

– M-ai putea duce la ei?

Deodată Nicky deschise gura și își dădu o palmă peste obraz.

– Gândacu' meu!

El căzu în genunchi, dând la o parte firele de iarbă cu mâinile, într-o căutare febrilă. Mica se lăsă pe un genunchi să caute și el, însă gâza dispăruse. Se uită la copilul nefericit. Două lacrimi mari atârnau de genele lui Nicky. Mica simți o strângere de inimă.

– A plecat. Băiatului îi tremura bărbia. Și aveam de gând să-l fac animalul meu de companie. Nu în cutia de pantofi. Își puse mâna murdară pe genunchiul îndoit al lui Mica. Voiam să-i fac un gărduleț ca să poată sta în mediu lui... natoral...

Oftă supărat.

– Știi, unde l-a pus Dumnezeu. Fix acolo, în iarbă, pe pământ. Un suspin adânc îl făcu pe Nicky să dea din umerii micuți. Dar acuma-i dus.

– Așa, nu fi trist. Mica își lăsă mâna mare pe ceafa transpirată a lui Nicky. Poate Gâzi s-a dus acasă la mama lui. Probabil îi spune chiar acum că s-a întâlnit cu un băiat, care a fost tare cumsecade și l-a lăsat să se întoarcă acasă.

Nicky lăsă capul într-o parte, gândindu-se la ce îi spunea.

– Crezi asta, Mica?

Lui Mica îi plăcea cum sună numele lui pe buzele copilului.

– Cred.

Nicky își răsfrânse buza de jos, privind iarba. Apoi clătină din cap și se ridică în picioare.

– Vreau să fie fericit. Poate-i mai fericit cu mama lui, decât singur, într-un loc îngrădit.

– Ești un băiat cuminte.

Lidia îl crescuse bine pe Nicky. Vorbea frumos, se vedea că era ager la minte, politicos și bun la suflet – o minunăție de băiețel. Pentru a doua oară Mica se făcu atent: „Ai grijă!" Nicky se întinse spre Mica și îl trase de mână.

– Haide, Mica. O să te duc la buni și la bunu'.

Mica se ridică încet și îi pocniră genunchii. Nicky zâmbi șiret.

– Și lu' bunu' îi fac picioarele așa. Dar nu ești la fel de bătrân ca el.

Dar, uneori, Mica chiar se simțea un om în vârstă. Copilul acesta îi înveselise inima, parcă îl întinerise cu câțiva ani. Zâmbi și îi făcu copilului cu ochiul.

– Dă-mi voie să-ți dau un sfat, amice, zise el în timp ce băiatul îl conducea spre scări. Să nu-i spui bunicului că-i bătrân. Mulți oameni nu se bucură să li se amintească acest lucru.

Nicky ridică din umeri ca și cum nu îi păsa.

– Am înțeles.

Băiatul îi dădu drumul mâinii lui Mica și urcă treptele în salturi. Mica îl urmă mai încet, ținându-se cu mâna de balustradă. Nicky așteptă la ușă, strângând mânerul și sărind pe vârfurile picioarelor în timp ce îl aștepta pe Mica să îl ajungă din urmă. Dar, înainte ca Nicky să sucească mânerul rotund, ușa se deschise din interior și în prag apăru mama băiatului.

Mica se opri, cu un picior pe ultima treaptă și cu celălalt pe podeaua terasei, când privirea Lidiei o întâlni pe a lui. Pe moment ea se încruntă, ca pentru a încerca să înțeleagă ceva, apoi rămase cu gura căscată de uimire. Duse mâna la piept și se făcu roșie la față.

El făcu ultimul pas pe terasă și îndesă mâinile în buzunare.

– Bună, Lidia!

2

M...Mica?" Lidia făcu ochii mari, nevenindu-i a crede că îl vedea în față. Pe insula Oahu, cu patru ani în urmă, îl visase în fiecare noapte, dar, când părăsise baza militară, crezuse că nu avea să îl mai vadă niciodată.

Ce vânt îl adusese la Boston? Cum de o găsise?

– Da, ciripi Nicky, agitându-și brațele și ridicând o față zâmbitoare la mama sa. El e Mica. Și e amicu' meu. Mica-amicu-meu. Și vorbește ca noi.

Deși înțelegea sensul cuvintelor lui Nicky, Lidia se simțea curios de străină de ele. Puse o mână tremurândă pe creștetul fiului ei, fără a-și dezlipi privirea de Mica.

– Ce drăguț, Nicky!

Mica făcu încă un pas în față.

– Pot să intru?

– Cum? Oh! Da, sigur. Lidia se trase îndărăt, cu obrajii arzând. Ea îi făcu un semn stângaci cu mâna să intre. Te rog... intră.

Nicky o luă la fugă pe culoarul lung, strigând.

– Buni! Bunu'! Avem musafiri!

Copilul se făcu nevăzut pe după colț și Mica se uită în urma lui, cu un zâmbet ce îi juca în colțurile buzelor. Lidia închise ușa cu ambele mâini și stătu cu palmele lipite de lemnul tare, sperând să primească putere de la stejarul trainic. Dacă ar fi avut de făcut o listă cu oamenii care aveau cele mai mici șanse să apară la ușa ei, doctorul Mica Hatcher ar fi fost primul pe listă. Să îl

vadă atât de aproape, după anii ce trecuseră de când lucraseră împreună la Schofield Station Hospital, o tulbura cu totul. Îi tremurau genunchii. Simțea furnicături prin corp de emoție și gâtul i se uscase.

Iar acest lucru pica tocmai bine, fiindcă nu avea habar ce să spună. Se întoarse și dădu cu ochii de Mica, care aștepta răbdător dinapoia ei, tot cu mâinile în buzunare, fără nicio expresie pe chip.

– Bănuiesc că știai de venirea mea.

Lidia se încruntă. Ce spunea el acolo? Până să poată formula un răspuns, tatăl ei își făcu apariția la capătul culoarului și se îndreptă cu pași mari și grăbiți spre ei, întinzându-i mâna lui Mica.

– Doctor Hatcher?

Apariția tatălui ei – cu bărbia ridicată, cu umerii drepți, iar ochii ușor îngustați și sticlind de aroganță – îi intimida pe cei mai mulți oameni. Mica însă nu se clinti. Îi strânse mâna tatălui ei.

– Chiar el.

– Sunt Allan Eldredge, tatăl Lidiei. E bine c-ai venit.

Stătea cu bărbia înălțată, cercetându-l pe Mica din priviri, cu aerul superior pe care Lidia îl cunoștea bine.

Mica ridică o sprânceană cu un aer sarcastic.

– Nu mi-ați prea dat de ales.

Lidia se uita de la unul la altul, copleșită de întrebări. Nu-i dăduse de ales? Ce voia Mica să spună?

– Să mergem în biroul meu, zise tatăl ei, privind-o. Lidia, spune-i mamei tale să ne facă un ceai. Se întoarse către Mica. Sau preferi ceva tărie?

Mica scutură din cap.

– Nu vă deranjați pentru mine. N-am nevoie de nimic, mulțumesc.

– Foarte bine.

Tatăl ridică mâna și făcu semn spre o ușă largă, aflată în stânga holului.

– Atunci hai să ne cunoaștem mai bine.

Lidia vru să îi urmeze, însă tatăl trase brusc ușile glisante în fața ei. Se gândi să le deschidă, să ceară să participe la discuție, dar hotărî că nu era într-o dispoziție combativă. Suspină, se întoarse și merse la bucătărie, unde îl află pe Nicky stând la masă, legănându-și picioarele și molfăind un fursec din făină de ovăz.

Mama ei stătea dinapoia lui, neștiind ce să facă, ținând un pahar cu lapte în mână. Când Lidia intră, Lavinia Eldredge puse laptele pe masă, în fața lui Nicky și își făcu de lucru cu florile tăiate, de pe măsuța de lucru. Lidia știa că nu va primi nicio informație de la mama ei, presupunând că știa ceva.

– Sal'tare, mamă! Nicky mânca pofticios, cu gura plină. Și ție îți plaaaace Mica?

Oh, da, cândva îi plăcuse și ei de Mica. Chiar făcuse o pasiune oarbă pentru el. Dar nu voia să recunoască. Se așeză lângă Nicky, întinse mâna după piciorul lui și i-l așeză pe genunchiul ei, ca să îi lege șiretul.

– Zici că ți-ai făcut un prieten, așa-i?

Nicky dădu din cap, un zâmbet luminându-i fața dulce.

– Mica-amicu-meu. E drăguț, mami. A zis că-s înfipt bine în pământ și că, poate, Gâzi e cu mama lui și se bucură că nu l-am pus într-o cutie de pantofi.

Nicky și roadele imaginației sale. Lidia nu putea urmări flecăreala băiețelului, dar dădea din cap oricum. Își așeză bărbia în palmă, privindu-l cu dragoste pe Nicky, care își termina de savurat fursecul. Mintea o purtă înapoi în timp, când îl văzuse ultima oară pe doctorul Mica Hatcher. Sub soarele idilicei insule Oahu și a brizei din Hawai ... el nu scosese o vorbă, în timp ce aștepta ca ea să urce în tren. Și nici ea, apăsată fiind de grija pentru Eleanor. Oricât de mult îl admira pe Mica și își dorea atenția lui, în ziua aceea nu o căutase. Și nu credea că ar trebui să o caute nici acum, chiar dacă era la numai câțiva metri distanță.

Din cabinetul tatălui se auzeau voci nervoase. Mama ei se întoarse de la chiuvetă și își duse mâna la gură. Nicky se îndreptă

de spate. Întoarse capul spre locul de unde venea gălăgia. Apoi o privi pe Lidia cu ochi în care se citea îngrijorarea.

– Mamă, bunu' țipă la Mica-amicu-meu.

Ce straniu ca Nicky să arate loialitate față de un om pe care abia îl întâlnise și nu față de bunicul, care îl crescuse. Lidia ciuli iar urechea și înțelese. Nu se auzeau „voci" mânioase, ci „o singură" voce plină de mânie: a lui Allan Eldredge.

Nicky dădu să fugă spre hol, numai că Lidia îl prinse și îl așeză la loc pe scaun.

– Șezi aici, Nicky.

Mama ei se apropie de masă și puse mâinile pe umerii băiatului.

– Da, Nicky, stai aici cu buni. Termină-ți laptele. Mica și bunu' se vor înțelege –bărbații sunt mai gălăgioși câteodată.

Nicky ridică privirea spre bunica lui, cu o expresie nevinovată.

– Gălăgioși ca băieții, bunico?

– Da, gălăgiosul meu mic, ca băieții. Mama ei zâmbi și îl sărută pe Nicky pe creștet. Mama ta se va asigura că se vor liniști, spuse, privind-o pe Lidia cu subînțeles.

Lidia se ridică și se duse în grabă la ușile glisante, dar se trase repede înapoi când ele se deschiseră dintr-o dată și tatăl ieși nervos pe coridor. Pe gât și pe obraji avea pete roșii și strângea din dinți. Întrebarea de pe buzele Lidiei rămase nerostită la vederea furiei de pe chipul tatălui său. Ea întoarse privirea spre Mica. Și el avea un aer la fel de mohorât. Tatăl ei stătea cu spatele la Mica, cu brațele încrucișate, cât se poate de mânios.

Mica se adresă tatălui ei, care stătea cu spatele îmbățoșat.

– Domnule Eldredge, vă apreciez preocuparea. Dar trebuie să înțelegeți că totul este între mine și Lidia. Trebuie să ne lăsați să găsim o soluție.

Lidia se uita când la un bărbat, când la altul, sperând să găsească un indiciu. Ce să fie între Mica și ea? Nu-l mai văzuse pe bărbatul din fața ei de mai bine de trei ani. Tatăl se suci iute, cu degetul îndreptat spre Mica, dar, înainte să apuce să zică ceva, se trezi cu Nicky venind fuga pe culoar, cu bunica scai pe urmele

lui. Se opri brusc și îi cuprinse genunchii bunicului cu brațele sale. Se uită în sus și bretonul îi îmbrăcă fruntea.

– Bunicule, am auzit c-ai strigat. De ce ai făcut atâta gălăgie?

Tatăl plecă privirea la băiat și chipul i se îndulci. Puse o mână ușoară pe ceafa lui Nicky.

– Te-am speriat?

Nicky dădu din cap că da, încrețindu-și fruntea îngustă.

– Ai țipat la Mica.

Cei doi bărbați schimbară o privire fugară, de parcă încheiau o înțelegere tacită să facă orice ca să nu-l mai supere pe micuț. Tatăl îi mângâie lui Nicky părul ciufulit.

– Îmi pare rău, Nicky. Bunu' e om mare dar, câteodată, oamenii mari scot sunete mari. Nu mai țip.

Mica se lăsă pe vine ca să fie la nivelul lui Nicky și un zâmbet cald îi însenina privirea. Era vădit emoționat de preocuparea lui Nicky, iar Lidiei îi crescu inima văzându-l pe Mica interacționând cu fiul ei.

Mica puse mâna pe spatele mic al lui Nicky și îi vorbi.

– Nu voi striga nici eu, amice. Ne-am înțeles?

– Înțeles.

Nicky zâmbi, apoi se dezlipi de genunchii bunicului, ca să se întoarcă și să se lase pe corpul robust al acestuia. Mica se ridică, cu ochii la Lidia. Căldura de pe chipul său dispăru.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Tonul lui liniștit părea prevestitor de rele. Fiorul unei emoții îi sculă părul firav de pe ceafă. Întoarse o privire nedumerită spre tatăl său. Acesta, care acum ținea mâinile pe umerii lui Nicky, întoarse brusc capul spre ușă.

– Vă îndemn să faceți o plimbare.

Nicky își răsuci capul cu susul în jos, încercând să vadă fața bunicului.

– Pot merge și eu?

– Nu, tu rămâi cu mine, răspunse bunicul.

– Dar vreau să mă plimb cu Mica-amicu-meu.

Mica întinse mâna spre Nicky și îi atinse ușor vârful nasului cu un deget.

– Îți zic ceva, amice. Mai întâi fac o plimbare cu mama ta și, apoi, când mă-ntorc, o să fac o plimbare și cu tine. Sună bine?

– Tu și eu facem o plimbare singuri?

Nicky îl implora cu ochii lui mari și căprui. Mica se uită la Lidia, care încuviință din cap, simțind, ciudat, că îi venea inima la loc, văzând bunătatea lui Mica față de Nicky.

– Da, numai tu și eu, amice.

– Uraaa! Nicky sări fericit din mâinile bunicului. Bunu, Mica și eu o să facem o plimbare!

– Mă bucur. Tatăl Lidiei o privi cu o expresie ce o punea în gardă. Mergi acum.

Înălțând spre cer o rugăciune scurtă în gând, prin care cerea putere, Lidia își apăsă palmele tremurânde pe șolduri și ridică din umeri.

– Ei bine, să mergem atunci.

Mica ieși pe ușă, după ea.

Mica era deja nervos după scurta întrevedere cu Nicholas Allan Eldredge al Doilea. Mai avusese el vreodată parte de un dialog atât de acuzator și de părtinitor? Acuzațiile omului aruncate cu mânie – și lipsite de temei – încă îi răsunau în cap. Trebuia să își recapete toată stăpânirea de sine, înainte să o întrebe pe Lidia de ce zisese că el e tatăl fiului ei.

Ea mergea încet, într-o direcție anume, măsurându-și fiecare pas și făcându-l cu grijă. Își ținea privirea în față, fără să-l bage în seamă. El îi simțea tensiunea, dar de ce era încordată? Doar ea pornise toată tărășenia aceea, cu neadevărurile ei. Mica se uită în susul și în josul străzii. Petice de iarbă, pătrate, creau covoare de smarald de la trotuar la fațadele din cărămidă ale caselor cu patru etaje.

O mulțime de tufe înflorate și de straturi cu flori ce îi aminteau de cele pe care mama lui le planta în grădină – mușcate, maci,

margarete și albăstrele – dădeau naștere unor pete de culoare, furându-i privirea și liniștindu-i nervii greu încercați.

Cartierul Lidiei era fără îndoială diferit de Queens, unde locuia el. Colțul ei de lume părea mult mai liniștit decât al său, erau puțini oameni și mai puține automobile prin preajmă. O pasăre cânta veselă într-un mic călin ce creștea lângă scara unei case, străjuită cu balustrade. Cântecul ei vioi îi sporea iritarea lui Mica.

Erau departe de casa Lidiei. Mica se liniștise îndeajuns ca să deschidă subiectul. „Ajută-mă să-mi stăpânesc mânia, Doamne." Își drese glasul ca să vorbească, iar Lidia tresări auzindu-l brusc. Se întoarse către el, cu ochii ei căprui, larg deschiși și temători.

Expresia ochilor ei îi aduse aminte de ochii gânditori ai micului Nicky. Se văzu nevoit să își stăpânească zâmbetul ce îi gâdila buzele. Nu voia să zâmbească față de Lidia. Încă nu.

– Din pricina lui Nicky ai plecat din Schofield?

Ea privi iar în față, scoțând bărbia în afară ca pentru a se apăra.

– Da.

– De ce n-ai spus nimănui?

Lidia întinse mâna și rupse o margaretă dintr-o tufă ce creștea lângă trotuar. Ea învârtea corola, în timp ce se plimbau, unul lângă altul.

– N-am crezut că îi va păsa cuiva.

Mica o privi pieziș, nemulțumit de răspunsul ei sec.

– E clar că tatăl tău nu e de aceeași părere cu tine.

El tăcu, ținând mâinile strâns la spate, ca să nu cadă pradă ispitei de a strânge de gât pe cineva.

– De ce i-ai spus că sunt tatăl lui Nicky?

Lidia se opri brusc și se întoarse iute să îl privească în față, cu gura deschisă și cu ochii larg deschiși.

– De ce i-am... ? Azvârli mânioasă margareta pe pământ. N-am făcut așa ceva!

Negarea era categorică și – dacă nu cumva Mica judeca prost un caracter – sinceră. Își aminti cu ce față îl privise când îl văzuse

în pragul uşii ei, mai devreme. Şocul păruse real. Era oare cu putinţă să nu aibă vreun amestec în toată tărăşenia aceea?

– Ai vreo idee care ar fi motivul pentru care tatăl tău a făcut această presupunere?

– Nu-i cu putinţă ca tatăl meu să creadă un asemenea lucru.

Indignarea ei era sinceră, dar în direcţia greşită. Mica băgă mâna în jachetă şi scoase scrisoarea pe care o primise de la Allan Eldredge. I-o dădu Lidiei şi o privi în timp ce citea. Culoarea îi dispărea treptat din obrajii, pe măsură ce ochii ei parcurgeau hârtia scrisă.

În cele din urmă, ea ridică ochii mari, întunecaţi. Îi întinse scrisoarea de parcă era un şarpe veninos şi scuturâ din cap.

– Nu-mi vine să cred... Înghiţi în gol, se uită iar la scrisoare, albă la faţă. N-am avut habar. O, Mica, nu-i de mirarea că ai venit. Îmi pare nespus de rău.

Mica luă scrisoarea dintre degetele ei moi, o împături şi o puse la loc în buzunar. În timpul scurt petrecut în compania lui N. Allan Eldredge, tatăl Lidiei îi făcuse impresia unui bărbat pe care puţini oameni îl contraziceau. Bănuia că nici fiica lui nu făcea acest lucru. Mica o strânse uşor pe Lidia de braţ, iar mânia împotriva ei îl părăsi cu totul, când îi văzu supărarea cât se poate de sinceră.

– Lidia, şi mie îmi pare rău. Credeam că ştii motivul pentru care sunt aici şi că tu i-ai spus să mă caute.

Ea tăgădui, dând din cap, părul ei negru, lung până la bărbie, fluturând uşor în adierea uşoară a vântului.

– Nu, nu mi-a suflat o vorbă despre asta. Ea îşi cuprinse obrazul în palmă, de parcă o durea un dinte. Dar de unde să fi... ? Apoi se îndoi de spate şi înţelese brusc, lăsându-şi mâna moale pe lângă corp. În urmă cu vreo două luni, am observat că cineva mi-a umblat prin jurnale. Nu m-am gândit prea mult la asta atunci – am crezut că poate menajera le-a mutat când a şters rafturile – dar acum mă-ntreb...

Mica ar fi putut să o tachineze în legătură cu rândurile pe care le scrisese despre el în jurnal, dar nu prea avea chef să o ia peste picior în clipa aceea.

– Crezi că ți-a citit jurnalul?

Ea dădu mâinile în lături.

– Fără îndoială. E singura explicație. N-am pomenit niciodată despre tine în conversațiile noastre. Singurul loc în care ar fi putut găsi numele tău ar fi în jurnalele mele. Ea își trecu mâinile prin păr, de la tâmple spre ceafă, și îl culese de pe obraz ca pe niște aripi frumoase. Nu-mi vine să cred că mi-ar încălca intimitatea într-un asemenea fel!

Ea se întoarse iute și păși apăsat pe trotuar, făcând călcâiele să răsune. Mica se grăbi ca să țină pasul cu ea. Nu îi era greu să creadă că tatăl Lidiei îi citise de-a fir a păr gândurile intime. Allan Eldredge îi lăsase impresia puternică a unui om lipsit de scrupule, ce ținea morțiș să facă lucrurile în felul lui, indiferent de urmări.

– Ai scris în jurnalele tale despre tatăl adevărat al lui Nicky?

Lidia se opri din nou, puse capul în pământ și dădu ușor din cap.

– Atunci trebuie că n-a citit tot.

Lidia ridică încet capul și privi înainte, lăsându-l pe Mica să îi contemple profilul. El îl găsi la fel de atrăgător ca prima oară când o zărise în sala de mese de la Schofield. Oh, da, îi captase atenția. Până când descoperise că pe ea nu o interesa creștinismul. Nu avea să curteze o femeie fără credință.

Ea răspunse cu glas stins.

– Tata nu trebuia să-mi citească jurnalul ca să descopere identitatea tatălui lui Nicky. A știut dintotdeauna.

– Atunci de ce să... ?

Lidia întoarse privirea la Mica. Ochii ei păreau mult mai îmbătrâniți decât anii pe care îi avea.

– Se teme. „Eu" mă tem. A făcut asta pentru mine... și pentru Nicky.

Mica încreți fruntea, zăpăcit cu totul.

– Lidia, nu înțeleg.

– Sigur că nu. Ar trebui să știi întreaga poveste...

Ea se întoarse cu fața în partea cealaltă și suspină. Un suspin greu și trist. Își trecu din nou mâna prin păr – într-un gest mecanic – apoi clipi repede, mușcându-și buza de jos.

– Mica, ai venit răspunzând la o scrisoare care ar fi trebuit să nu fi fost trimisă niciodată. Măcar atât pot face, să-ți vorbesc despre Nicky. Dar nu în stradă, pe un trotuar unde oricine ar putea auzi. Ochii ei îl implorau să asculte și să înțeleagă. Putem merge undeva să vorbim între patru ochi?

Mica ridică din umeri.

– Sunt nou în oraș. Va trebui să alegi tu locul.

– Vom merge cu mașina, răspunse ea. Am cupoane nefolosite din rația de benzină, pentru trei săptămâni – vom face un drum până în Manchester-by-the-Sea, unde nu e nicio șansă să fim auziți.

Secretomania aceasta îl nemulțumi pe Mica.

– Desigur, mai întâi va trebui să faci o plimbare cu Nicky.

Un zâmbet timid apăru pe chipul ei. Mica râse.

– I-am promis. N-o să-mi încalc promisiunea.

Lidia dădu din cap, zâmbindu-i aprobator. Numai ochii ei încă păreau triști.

– Să ne întoarcem atunci.

Ea se întoarse, făcu un pas, apoi se opri. Expresia de pe chipul ei deveni una disperată când îl prinse de braț, surprinzător de ferm.

– Mica, ce-ți spun în seara asta trebuie să rămână între noi. Siguranța lui Nicky depinde de asta.

El simți fiorul spaimei în stomac, de parcă ar fi încasat un pumn. Dădu din cap, făcând un legământ tăcut. Ea își continuă mersul, iar el i se alătură. Nu vorbeau, însă mintea lui vuia, întrebările transformându-se într-un fel de rugăciune. „Doamne, povestea asta mă înspăimântă. Ce secret ascunde Lidia?"

3

Cerul se făcuse roz în amurg când Lidia parcă mașina Hudson pe un deal de unde se vedea întinderea oceanului. Mica privea pe fereastră, fluierând ușor la vederea priveliștii. Manchester-by-the-Sea se întindea dinapoia lor ca o cuvertură luminoasă, becuri electrice strălucind la nenumărate ferestre. Pe partea cealaltă, stelele străluceau pe cerul senin al nopții, trimițând ici-colo reflexii pe valurile ce se rostogoleau molatic. Dumnezeu Se întrecuse pe Sine când crease colțul acesta de lume.

El crăpă geamul ca să lase adierea vântului înăuntru, odată cu sunetul făcut de un greier ce își intona cântecul noptatic. Aerul era puțin mai răcoros în locul acela, dar deloc rece. Miresme dulcege – aromate, florale și revene ale pământului – îl înconjurară deodată cu aerul sărat al mării.

Se uită la Lidia. Ea privea afară, dar el bănui că nu vedea priveliștea cu adevărat. Cu degetele mâinii mângâia încet volanul, iar fața ei concentrată arăta că era adâncită în gânduri.

– Ești pregătită să vorbești?

Deși vorbise aproape în șoaptă, ea tresări. Se întoarse încet către el, ținând mâna tot pe volan și împletind degetele pe lemnul lăcuit, de parcă avea nevoie să se simtă în siguranță.

Ea oftă zgomotos, apoi strânse din dinți într-un gest cunoscut lui.

– Da, zise ea, ridicând ușor din umeri, iar materialul lucios al bluzei făcu valuri, ca un ocean în mișcare. Dar nu știu sigur de unde să încep.

Mica își schimbă poziția, ridicând genunchiul ca să își rezeme călcâiul pe marginea scaunului. Își cuprinse genunchiul cu brațul, într-o postură relaxată care spera să mai scadă din tensiunea ce era în mașină.

– Aș zice să-ncepi cu Schofield, odată cu plecarea ta.

Ea înclină capul, părând a se gândi la cele spuse, apoi dădu repede din cap.

– În regulă. Îți amintești că am cerut permisiunea să merg în Honolulu?

El încuviință din cap. Primise ordin să o ducă la gară cu mașina și nu fusese încântat. Ușurința cu care flirta ea îl făcea să nu se simtă în largul lui. Dar, în ziua aceea, nu făcuse acest lucru.

– Simțeam nevoia disperată de a pleca de acolo. Ca să-nțelegi, de câteva săptămâni mă luptam cu o problemă și, pur și simplu, nu îi puteam găsi soluția. Primisem o scrisoare de la o prietenă, o chema Eleanor... Ea tăcu iar și făcu o grimasă. Mica, îmi pare rău. Pentru ca toate acestea să aibă o noimă, va trebui să vorbesc despre un trecut mai îndepărtat – când am făcut cursuri la Crucea Roșie și m-am învoit să fac un an de serviciu militar în Schofield. Te rog să ai răbdare și să mă asculți.

Mica întinse mâna și o strânse de braț încurajator.

– Nu te grăbi.

Ea îl privi recunoscătoare, apoi continuă.

– Eu și Eleanor eram prietene de o viață. Tații noștri lucrau împreună. Tata se ocupă cu lăzi...

Mica se încruntă nedumerit și Lidia râse ușor, ca apoi să îi ofere o explicație scurtă.

– Afacerea lui produce lăzi, care sunt folosite pentru a transporta orice, de la portocale la piese pentru arme de foc. A fost o afacere foarte profitabilă, iar războiul a făcut-o și mai înfloritoare.

Mica clătină din cap. Dacă te gândeai câte se transportau peste mări și oceane în vremurile acelea, Eldredge adunase, fără îndoială, o avere frumușică.

– Tatăl lui Eleanor era șeful fabricii, așa că relația noastră era complexă. Părinții noștri lucrau împreună, petreceau timpul împreună... Cum eram amândouă niște copile, am devenit surori de cruce. Eu și Eleanor am crescut, de fapt, împreună.

Ea tăcu pentru câteva clipe, părând a retrăi amintirile copilăriei. Mica așteptă, lăsându-i timp să își facă ordine în gânduri. În cele din urmă, își reluă povestirea.

– Cu vreo șase luni înainte să plec, tatăl lui Eleanor a angajat un muncitor nou – un bărbat pe nume Nicolai Pankin. Nu avea un braț, din cauză că i-l retezase un burghiu în adolescență – însă brațul rămas era mai puternic decât două brațe bărbătești sănătoase. Oh, și era arătos. Lidia închise ochii și trase aer adânc în piept, ca pentru a savura ceva dulce. Apoi fixă iar asupra lui o privire serioasă. În ciuda handicapului său, era foarte viguros și ștrengar, lucru care îl făcea și mai plăcut ca bărbat. Și ce fermecător era... Putea convinge un măr să facă flori de portocal. Îl găseam foarte atrăgător. Când l-a văzut Eleanor prima oară, s-a topit pe loc după el. Dar, spre deosebire de mine, Eleanor era timidă. Se temea prea tare să se apropie de Nic.

Deși în lumina slabă era greu să deslușească liniile feței Lidiei, Mica auzi o schimbare în glasul ei. O încordare, o teamă profundă.

– Într-una din zile, când am mers împreună cu Eleanor să îl vizităm pe tatăl ei, l-am văzut pe Nic cum o sorbea din ochi. La început, lucrul acesta m-a deranjat – și mie îmi plăcea de el. Dar mi-am dat seama că, după ce îmi încheiam pregătirea de la Crucea Roșie, urma să plec să lucrez ca asistentă în altă parte. Timpul petrecut alături de Nic avea să fie de scurtă durată. În plus, știam că Nic îmi era inferior social – indiferent cât de atrăgător îl găseam eu, părinții mei nu ar fi fost niciodată de acord cu el.

Ea ridică din umăr, într-un gest de nepăsare neconvingător.

– Așa că m-am gândit că dacă eu nu-l pot avea, atunci să fie al prietenei mele cele mai bune. Ea suspină și își cuprinse mijlocul cu brațele. Am lămurit-o pe Eleanor să vină cu mine unde lucra

el și le-am făcut prezentarea. A fost singura mea tentativă de a face pe peițitoarea; una, dar bună. Au avut o poveste de dragoste furtunoasă. Le-am fost domnișoară de onoare, cu patru luni înainte să plec în Schofield. Ea lăsă bărbia în piept. Desigur, n-am știut decât după nuntă că Nic era dependent de morfină. Se pare că, după accident, doctorul i-o prescrisese pentru durere și a devenit dependent de ea. El ascunsese bine acest lucru și, după aceea, a fost prea târziu. Când Eleanor a rămas însărcinată, Nic s-a înfuriat. Nu voia grija și povara unui copil, zicea el. A găsit pe cineva care să îi întrerupă sarcina lui Eleanor.

Mica făcu o grimasă. Cu toate că știa numai câteva lucruri despre Nicolai Pankin, nu avea deloc respect pentru bărbat. Lidia își continuă povestea.

– Eleanor a fugit de la el. A mers la părinții ei, însă ei n-au vrut să o ajute. Nu erau bucuroși că se măritase cu un simplu muncitor și i-au spus că va trebui să se ocupe singură de problemă. Așa că Eleanor mi-a scris, implorându-mă să o ajut. Nu știa unde să caute ajutor. De altfel, eu îi făcusem legătura cu Nic, iar asta mă făcea în parte responsabilă. Scrisoarea ei m-a făcut să acționez imediat. I-am scris, cerându-i să meargă la părinții mei, unde aveam să ajung și ei cât de repede posibil. Părinții mei s-au temut să o primească la ei – nu știau de ce era Nic în stare și își dădeau seama că acest lucru ar afecta serios prietenia lor și, implicit, afacerea tatălui meu. Așa că au găsit un adăpost care avea moașă și au plătit pentru întreținerea lui Eleanor până s-a născut copilul.

Lidia se opri, iar Mica, convins acum că știa secretul ei, puse o întrebare delicată.

– Lidia, Nicky nu-i fiul tău adevărat, nu-i așa?

– Nu-i fiul meu? Lidia își înăbuși un suspin. Își acoperi strâns gura cu palma, recăpătându-și stăpânirea de sine. Nicky a fost al meu din clipa în care moașa mi l-a pus în brațe. Hotărârea din tonul vocii ei îl înfioră pe Mica. Nu era cu putință să fie mai mult al meu nici dacă îi dădeam viață. „Este" băiatul meu din toate punctele de vedere.

Mica îi cântări răspunsul. Înțelegea iubirea Lidiei pentru băiat. Abia îl întâlnise pe Nicky, și deja simțea și el căldura atașamentului.

– De ce nu îl crește Eleanor pe Nicky?

– Eleanor a murit cu trei zile înainte să mă-ntorc din Schofield. O tristețe profundă se strecură în tonul vocii ei. Nicky a venit devreme. Moașa a zis c-au fost complicații – nu a mai putut face nimic, fiindcă Eleanor a refuzat să meargă la spital. Eleanor i-a spus moașei să mi-l dea mie pe Nicky – avea încredere că voi veni. Din clipa când l-am ținut în brațe, am știut că-l voi păstra și-l voi crește ca pe fiul meu. Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu sprijinul părinților mei, am fost mama lui Nicky de atunci încoace.

Mica scuturã din cap uimit. Se părea că Lidia cea egoistă se schimbase mult față de cum era în Schofield. Și era greu de crezut că omul acela inflexibil, pe care abia îl cunoscuse, își asumase responsabilitatea față de copilul altcuiva.

– Și cum ți-ai convins părinții să-l primească pe Nicky în casa voastră?

Lidia înălță bărbia.

– Nu le-am prea dat de ales. Dacă mă voiau pe mine, trebuiau să-l accepte și pe Nicky. Am fost încăpățânată. Ea ridică apoi din umeri, îndulcind tonul. Iar eu am fost norocoasă să am părinți mai cumsecade decât fuseseră părinții lui Eleanor. Firește, n-a durat mult până să-l iubească pe Nicky la fel de mult ca mine. Cu toții îl considerăm copilul meu.

– Și unde-i tatăl lui Nicky?

În timp ce Lidia vorbea, luna se furișa sus pe cer, pictând o cărare aurie pe deasupra apei și trimițând o rază palidă de lumină în mașină, care făcea să se vadă silueta Lidiei. Bărbia începu a-i tremura.

– Tatăl lui Nicky ne stă în coaste la fel de amenințător ca ștreangul unei spânzurători.

Mica simți un fior pe spate.

– La puțină vreme după nașterea lui Nicky, a aflat de undeva de adăpostul lui Eleanor. A căutat-o pe moașă și i-a cerut copilul.

Moașa i-a zis că pruncul murise odată cu Eleanor. Dar Nic n-a crezut-o. I-a spus femeii că găsise o familie care voia copilul, dispusă să plătească, și că el voia „puștiul." Așa îi zicea lui Nicky, „puștiul." Nu „fiul meu" ori „copilul lui Eleanor", doar „puștiul", de parcă Nicky nu însemna nimic.

Lidiei îi tremura vocea de indignare, iar Mica simțea cum clocotește de mânie din ce în ce mai mult, din cauza bărbatului lipsit de sentimente. Cum era cu putință ca cineva să își vadă propriul copil ca pe o marfă bună de scos la mezat?

– Timp de aproape doi ani, a tot mers acasă la moașă, insistând să îi dea informații. În cele din urmă, tatăl meu a ajutat-o să se mute și să scape de vizitele lui repetate. A fost o reușită. Pentru o vreme. A trecut aproape un an, dar, de curând, a găsit-o din nou. Ne-a spus că se poartă ca un sălbatic disperat. Se teme, și pentru ea, și pentru noi. Îl vrea pe Nicky.

Mica o privea cu ochi mirați.

– Să nu îmi spui că încă mai speră să-l vândă pe Nicky?

– De ce nu? Nicky e mic. S-ar găsi, fără-ndoială, cine să îl ia. Lidia vorbea mai tare și mai pătimaș. Nic se mișcă în cercuri care ne-ar plăcea să nu existe. Dacă nu l-ar vinde pe Nicky unei familii, ar găsi o altă cale de a face bani cu el. Dacă n-ar avea planul să-l vândă, n-ar încerca să îl găsească. Știm că nu vrea să fie tatăl lui Nicky. Dacă l-ar iubi în mod legitim și i-ar păsa de el, probabil aș renunța la Nicky. Ar fi greu, dar aș face asta deoarece cred că, pe măsură ce va crește, Nicky va avea nevoie de un tată. Eu nu îi voi fi de ajuns. Ea rosti ultima propoziție într-o șoaptă aspră. Dar nu-l pot lăsa pe Nic să-l ia doar pentru a-l vinde unor străini sau... sau... pentru orice a pus el la cale. Nu pot, Mica!

Fără să își dea seama, Mica o cuprinse pe Lidia în brațe și o mângâie pe spate. Mâinile lui simțeau cum tremură toată și cum luptă să își stăpânească lacrimile. Dar nu își îngăduia privilegiul de a-și da frâu liber sentimentelor. După câteva clipe, ea se dezlipi de el și îi zâmbi șters. El se simțea tot mai stânjenit.

Oare de ce o strânsese în brațe? Nu trebuia să îi dea idei. Cu ceva ani în urmă, Lidia avusese sentimente pentru el, știa

asta. Nu era bine să dea prilej acelor sentimente de demult să înflorească. Cu toate acestea, ciudat oarecum, să afle cu câtă dăruire își schimbase viața pentru copilul prietenei ei aprinsese ceva în inima lui.

Dar nu avea vreme pentru astfel de gânduri. Pacienții și Ieremia aveau nevoie de el. Mica își îndreptă umerii și vorbi pe un ton ce nu trăda emoții.

– Câți oameni știu că Nicky e cu adevărat copilul lui Eleanor?

– Patru. Apoi ea făcu o grimasă. Ei bine, cinci. Părinții mei, moașa și eu desigur – iar acum tu.

– Ești sigură că moașa n-a spus nimănui?

– Tata îi dă bani frumoși ca să păstreze secretul. Ea depinde de banii aceia. Nu va vorbi.

– Părinții lui Eleanor nu știu?

Lidia scutură din cap.

– La scurt timp după moartea lui Eleanor, au avut un accident. Tatăl ei era băut și a ieșit de pe carosabil. Atât el, cât și mama lui Eleanor au murit.

Câte tragedii!

– Și nimeni nu te-a întrebat vreodată cum de ai copilul acesta?

Lidia își îndreptă privirea spre luminile orașului ce scânteiau în vale.

– Tata a zis să lăsăm lumea să creadă că Nicky e copilul meu. Tata e foarte respectat și, din vreme ce am fost plecată, povestea a fost credibilă. Sunt sigură că sunt unii care nu sunt de acord cu așa ceva, cred că am copil din flori și, neîndoielnic, șușotesc pe la spatele meu, dar poziția tatălui meu în comunitate îi împiedică să mă critice pe față.

– Cu alte cuvinte, trăiești în minciună.

– Numai ca să îl protejez pe Nicky.

Mica nu răspunse. Minciuna e minciună și într-o zi – poate destul de curând povestea aceasta avea să fie demascată.

– Ce scrie în certificatul de naștere al lui Nicky?

– Nu are.

Mica scutură din cap, convins că nu auzise bine.

– N-are certificat?

– Nu a fost nevoie. Tata s-a gândit...

Ea tăcu o clipă, ca pentru a se hotărî dacă să aibă sau nu încredere în Mica pentru restul poveștii. În cele din urmă oftă, își dădu brațele în lături și continuă.

– Tata a crezut că până la urmă eu mă voi căsători și când voi face pasul, vom primi un certificat de naștere cu numele soțului meu scris în dreptul tatălui. Poftim!

Mica pufni zgomotos.

– Tatăl tău chiar are o mulțime de planuri, nu-i așa? Nu își putu ascunde sarcasmul.

– Sunt sigură că tata a sperat, din ce am scris în jurnalele mele, că sentimentele pe care le aveam pentru tine erau reciproce și că, poate, ceva afecțiune mai există. Sunt convinsă că mai spera că, odată ce l-ai cunoaște pe Nicky, ai fi cucerit de el. E destul de greu să îi reziști lui Nicky.

Mica nu putea tăgădui acest lucru. Nicky era un băiețel foarte drăgălaș. Dar nu putea considera îndreptățite demersurile lui Allan Eldredge.

– A fost o greșeală din partea lui să mă aducă aici, Lidia. A fost o amăgire și n-a avut alt rost decât să creeze o altă problemă.

Genele Lidiei tremurau pline de lacrimi.

– Mica, ce trebuie să-nțelegi e că, de trei ani încoace, trăim cu spaima că, într-un fel sau altul, Nicky va fi luat de lângă noi. Tata nu ar fi trebuit să te târască în povestea asta, dar faptul că a făcut așa ceva nu face decât să-mi demonstreze cât de înspăimântat și de disperat este. Îl iubește pe Nicky ca pe nepotul lui. Nu poate răbda gândul că l-ar pierde. Și nici eu.

Vocea i se frânse. Instinctiv, Mica luă mâna Lidiei într-a lui. Își împleti degetele cu ale ei, alinând-o.

– Îți înțeleg frica și îngrijorarea. Dar, Lidia, nu poți trăi mai departe păcălind pe toată lumea. Mica se foi puțin în scaun, atingând genunchiul ei cu al său. Dacă nu pentru altceva, Nicky merită să știe adevărul. Ai vreodată de gând să-i vorbești despre Eleanor și despre sacrificiul pe care l-a făcut ca să-l aducă pe

lume? Și vei avea nevoie de ajutor de la autoritățile oficiale dacă intenționezi să-l protejezi pe Nicky de tatăl lui. Trebuie să mergi la poliție, dacă omul acesta umblă cu amenințări.

– Nu pot! Lidia își trase mâna brusc. Nu pricepi? Judecătorii îl vor lua pe Nicky de lângă mine, dacă recunosc că nu sunt mama lui. N-am să risc să-l pierd.

– Dar toată tărășenia asta va fi descoperită până la urmă și ai putea ajunge să-l pierzi din cauza minciunii tale.

Lidia își trecu mâinile prin păr, apoi își strânse șuvițele, ținând coatele în afară.

– Nimeni nu are cum să afle că Nicky nu-i al meu cu adevărat. Singura soluție pentru mine e să găsesc un tată pentru Nicky. Dacă am un document legal – un certificat de naștere – care să ateste că sunt mama lui Nicky și că un bărbat e tatăl lui Nicky, atunci Nic nu va avea nicio pretenție asupra lui. Ea lăsă brațele în jos și își împreună mâinile din nou. Așa că, trebuie să fac asta, Mica. Dacă nu, tata n-o să mă ierte niciodată. Își împreună mâinile sub bărbie, luând o postură rugătoare. Mica, vrei să te căsătorești cu mine?

4

– Ți-ai pierdut mințile cu totul?

Reacția dură a lui Mica, ce trăda neîncrederea, o înfioră pe Lidia. Se așteptase la așa ceva, dar tot se simțise obligată să facă cererea. Nu și-ar fi iertat-o niciodată – iar tatăl ei nu i-ar fi îngăduit niciodată să uite – dacă nu punea întrebarea măcar.

Ea suspină, lăsându-și bărbia în piept.

– Da, bănuiesc că teama de a-mi pierde fiul m-a făcut în cele din urmă să-mi pierd mințile.

Recunoașterea ei pașnică îi mai risipi indignarea lui Mica. Se lăsă greu pe scaun și dădu capul pe spate. Scoase un oftat prelung din piept.

– Lidia, scuză-mă. A fost un gest deplasat din partea ta. M-ai luat pur și simplu prin surprindere.

Rosti „surprindere" cu un accent texan. Lidia zâmbi, amintindu-și cum imitase Nicky accentul lui Mica.

– Ei bine, bănuiesc că amândoi am avut parte de o surpriză în ziua asta. Tu tocmai acum, iar eu când ți-ai făcut apariția. Ea puse mâna pe brațul lui, iar el întoarse capul, întâlnindu-i privirea. Îmi pare sincer rău că tata te-a târât în povestea asta.

– Așa, e în regulă, Lidia. Înțeleg de ce a făcut așa ceva. Aș dori numai să te pot ajuta cu adevărat.

Lidia simți un val de căldură prin trup văzând acceptarea lui sinceră și atitudinea împăciuitoare. Ea luă mâna de pe brațul lui și în sfârșit mai scăpă de încordare.

– Ești un om cumsecade, Mica. Îmi amintesc asta despre tine. Mereu ai fost un om de nădejde.

Mica râse ușor.

– De aceea m-ai cerut de bărbat?

Lidia râse, simțind o eliberare plăcută în urma râsului. Tachinarea lui îi aduse aminti de Mica din Schofield. Se uită pe fereastră și își dădu seama pentru prima dată că noaptea își intrase în drepturi.

Fusese atât de captivată de povestea ei, încât nu realizase cât de târziu se făcuse. Ca la un semnal, Mica căscă.

Lidia făcu o grimasă.

– Scuză-mă, știu că ești obosit după călătorie. Îți pot oferi camera noastră de oaspeți?

– Am o cameră la Parker House. Bagajul meu e acolo. Dar mulțumesc pentru invitație.

Lidia porni motorul și apăsă pe buton ca să pornească farurile.

– Te duc eu la hotel.

– Doar ia-o înapoi spre casa ta. Iau un taxi.

– Nu, măcar atât pot face. Ea apăsă pe pedala ambreiajului și schimbă viteza, conducând cu îndemânare mașina Hudson pe șosea. Să știi că am putea lua lucrurile de la hotel, am putea anula rezervarea și să-ți primești banii înapoi.

Mica căscă din nou, acoperindu-și gura căscată cu palma.

– Nu. De fapt, ideea că voi dormi într-un loc atins de istorie îmi surâde oarecum. Valetul mi-a spus că John Wilkes Booth a stat acolo.

Lidia clătină din cap, zâmbind. Mica era un om special. Apoi se gândi la lucruri mai serioase. Mica cheltuise banii pe biletul de tren la solicitarea tatălui ei – nu, la amenințarea acestuia. Se cuvenea ca ei să achite nota de plată de la hotel. Va discuta despre situația aceasta cu tatăl său când va ajunge acasă.

Îl privi pe Mica. Un zâmbet îi încolți în obraji, văzându-l adormit, cu fața întoarsă într-o parte, rezemată de scaun, și cu gura deschisă.

„Ce om bun. Ce om incredibil de bun…"

❋

Ajunsă acasă, Lidia intră tiptil pe ușa din dos – intrarea servitorilor, cum o numea tatăl ei, deși singura servitoare era o femeie care le făcea menajul și venea o dată pe săptămână, pentru curățenie și rufe.

Becul de deasupra chiuvetei din bucătărie era încă aprins. Apăsă pe întrerupător, cufundând camera în întuneric. Rămase în umbra întunericului, cu mintea la propunerea pe care Mica o făcuse înainte să se dea jos din mașină și să intre în hotel. O cuprinse rușinea. De ce nu îi venise ei în minte lucrul acesta?

Se îndreptă, pe întuneric, la scară, mișcându-se lesne prin locurile cunoscute, chiar în absența luminii. La etaj, ea întredeschise ușa lui Nicky și privi în cameră, zâmbind duios când îi zări chipul dulce, scăldat în lumina discretă a lămpii de noapte. Era întins pe spate, sub păturile mototolite, cu ursulețul ponosit sub braț.

Intră pe vârfuri, se aplecă să îl sărute pe obraz și să îi dea la o parte cârlionții negri de pe frunte. El se mișcă puțin și ea murmură „Șșșșt." Liniștit, își trase ursulețul mai aproape și pleoapele îi tremurară. După ce îi mai dădu o sărutare, ieși tiptil din cameră, închizând ușa în urma ei, fără zgomot. Undeva, pe hol, ușile duble ce dădeau în apartamentul părinților ei erau închise, numai o dungă subțire de lumină strălucea printr-o crăpătură din podea.

Merse la ușă și bătu ușor. Se auzi vocea mamei.

– Intră.

Lidia răsuci mânerul rotund din cristal și intră. Amândoi părinții erau treji, cu veiozele de la pat aprinse și cărți în mână. Bunica puse cartea în poală, cu fața în jos, și își frământa buza de jos între dinți. Lidia merse la marginea patului cu baldachin și se așeză la picioarele mamei.

– Te așteptam, zise tatăl țâfnos. Va intra în joc?

Lidia își încrucișă brațele și ridică din sprânceană a provocare.

– Vrei să zici, se va-nsura cu mine?

– Asta vreau să zic.

– Clar că nu. Chiar te așteptai la asta?

Tatăl închise cartea cu zgomot și o trânti pe masa din marmură de lângă partea lui de pat.

– Atunci l-am adus aici degeaba? În tonul lui se simțea dezgustul. N-ai putut să-l convingi? Nu știi cât de greu mi-a fost să dau de urma lui? Mi-a luat câteva săptămâni. Acum totul e doar vreme pierdută.

Lidia puse mâna pe piciorul tatălui ei.

– Tată, doar nu crezi sincer că Mica ar fi dispus să se însoare cu o femeie pe care nu o iubește și să își asume răspunderea pentru un copil ce nu-i al lui, doar pentru că tu vrei asta de la el.

Părintele își trase brusc piciorul, iar scufia îi lunecă într-o parte.

– Ar putea face alegeri mai proaste. E nebun să nu-l vrea pe Nicky, băiatul deja e topit după el. Și tu îl iubești. Ce și-ar putea dori mai mult?

Ea simți cum îi iau obrajii foc și se abținu să nu-și ascundă fața. În schimb, înălță bărbia sfidător.

– Ce te face să crezi că-l iubesc pe Mica?

Pe grumazul bunicului se iviră câteva pete roșiatice, în timp ce bunica îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Am motivele mele.

– Tată, mi-ai citit jurnalele, nu-i așa?

Lidia avu grijă să nu lase resentimentele să i se strecoare în glas. Știa că o confruntare rațională era apărarea cea mai bună în fața tatălui său. Acesta își drese vocea și își împreună sprâncenele groase într-o încruntătură intimidantă. Dar o urmă de stânjeneală sclipea în ochii lui.

– Cum altfel era să găsesc un candidat potrivit? Nu vorbești nici cu mama ta, nici cu mine. Și a fost soluția cea mai la îndemână ca să-l ținem pe... pe nebunul de Pankin departe de Nicky.

Lidia oftă.

– Tată, înțeleg de ce ai făcut asta. Sincer, înțeleg. La fel și Mica. Dar, să-l aduci până aici... Ea clătină din cap. Avem noroc

că-i un om iertător. Cred că trebuie să îi plătim camera de la Parker House și biletul de tren până acasă. A fost ademenit aici sub pretexte închipuite. Ai făcut o acuzație nedreaptă, știind foarte bine că era o pură invenție.

Tatăl vorbi mai departe ca și când ea nu ar fi spus nimic.

– Ce ar fi să te măriți în secret – să nu fie o căsătorie adevărată, ci doar una pe hârtie. Una care să țină numai până ce obținem certificatul de naștere al lui Nicky. După aceea, cu documentul la mână, ai putea divorța fără știrea nimănui. Crezi c-ar fi dispus să facă măcar atât?

– O, tată. Lidia puse capul în pământ. L-am înconjurat pe Nicky cu prea multe minciuni. Să nu înrăutățim situația.

Părintele pufni și lovi cu pumnul în cuverturile de pe pat.

– Atunci, fetițo, ai o cale mai bună de a rezolva problema asta?

Lidia își aminti ce îi spusese Mica la despărțire. Simți puteri noi. Înălță capul și îl privi pe tatăl său în ochi.

– Da, tată. Cred că trebuie să ne rugăm.

– Să ne rugăm? Cuvântul îi ieși pe gură precum rafala unei puști. Cum să ne poată ajuta așa ceva?

Lidia se lăsă pe spate, sprijinindu-se într-o mână.

– Tată, când am primit scrisoarea de la Eleanor, prin care mă ruga să o ajut, m-am simțit cu totul lipsită de putere să fac ceva pentru ea. Am fost copleșită de vina că i-am prezentat-o lui Nic și eram furioasă că nu puteam repara nimic. Am avut noroc că am găsit prieteni care credeau în rugăciune și care s-au rugat pentru mine, chiar dacă nu știau ce problemă aveam. Am simțit rugăciunile lor. Când am realizat că Isus este Mântuitorul meu, am devenit copilul lui Dumnezeu.

Lidia căută în privirea părinților ei. Mama ei părea receptivă, la fel cum fusese și altă dată când venise vorba despre lucruri spirituale, însă tatăl rămânea neclintit și plin de îndoieli.

Ea vorbi mai departe.

– Tot drumul, la întoarcerea din Oahu, în fiecare zi, pe vas, m-am rugat să găsesc o cale de a o ajuta pe Eleanor. M-am rugat pentru copilul lui Eleanor – pentru sănătatea și siguranța lui –

și ca să aibă un cămin fericit. Firește, în viziunea mea, căminul fericit era cu Eleanor și Nic, dar rugăciunea mea a primit un alt răspuns. Nicky „a fost" în siguranță, alături de moașă. „S-a născut" sănătos, chiar dacă a venit pe lume prea devreme și mama lui n-a supraviețuit. Și „are" un cămin fericit, alături de noi. Toate rugăciunile mele au fost ascultate. Și iată că am fost binecuvântați să-l avem aici. Lidia apăsă iar mâna pe piciorul tatălui său, ca să întărească cele spuse. Tată, știu că Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile. Și dacă vorbim cu El acum, El ne va asculta și El ne va ajuta.

– De când mă știu m-am ocupat singur de toate, stărui tatăl ei.

– Da, asta ai făcut. Și te iubesc pentru asta. Dar lucrurile se destramă. Îmi vine greu să cred că am ajuns să acuzăm omul nepotrivit că e tatăl unui copil și că am avut cutezanța de a-i propune o căsătorie.

Părinții se uitară unul la altul și Lidia fu încântată să vadă căința întipărită pe chipul tatălui său. Continuă pe un ton serios.

– Mica a spus un lucru în seara asta, ce m-a tulburat multă vreme după aceea. M-a întrebat dacă nu m-am gândit niciodată să îi vorbesc lui Nicky despre mama lui adevărată. Eleanor a făcut un sacrificiu atât de mare pentru Nicky – merită să știe ce a făcut. Dar, dacă îi spun despre mama lui, va trebui să îi vorbesc și despre tată. Și nu cred că îl pot privi în fața lui nevinovată și să-l mint. Ochii i se umplură de lacrimi, încețoșându-i vederea. Nu mai vreau să mint.

Tatăl ei, care se simțea întotdeauna pus în încurcătură în fața emoțiilor, vorbi cu glasul gâtuit.

– Ar trebui să continuăm discuția asta mâine, când nu vei mai fi obosită.

– Nu sunt obosită, tată, sunt supărată. Mă simt vinovată. Și tulburată. Lidia îi strânse piciorul tatălui. Ai zis că nu vorbesc niciodată cu tine, dar când încerc să-ți spun ceva important, îmi întorci spatele. Trebuie să lămurim asta acum.

– Mai târziu, Lidia. Tatăl întinse mâna și întoarse cheița ca să stingă veioza. Mâine dimineață o să rog pe cineva să achite nota de plată a camerei de hotel a lui Hatcher și voi contacta pe cineva la gară pentru a trece achitarea biletului în contul meu. Noapte bună!

El se întoarse pe o parte, își trase cuvertura până sub bărbie și puse astfel capăt discuției. Lidia se întoarse către mama ei. Deși pe fața mamei se citea compasiunea, ea păstra tăcerea. Mama ei nu va trece niciodată peste părerea soțului ei. Lidia se ridică în picioare, cu umerii lăsați în semn de înfrângere și părăsi încăperea.

În dormitorul ei, locul ei de izolare de când se știa, se duse la locul de la fereastra ce dădea spre grădina din spatele casei. Se cufundă în grămada de perne și ridică storul ca să vadă cerul. Luminile orașului o împiedicau să contemple stelele, însă Lidia știa că erau acolo, chiar dacă nu le putea vedea.

Știa că și Dumnezeu era acolo, deși nu avea o prezență fizică.

– Doamne, Mica crede că Tu ai răspunsul la problema lui, șopti ea, cu glasul înecat de lacrimi înăbușite. Mi-e teamă. Mă tem că-l pierd pe Nicky. Îl iubesc atât de mult, Doamne. Și Tu ai un Fiu, așa că știu că înțelegi dragostea mea pentru Nicky. Eu tot cred că a-l ține lângă mine e lucrul cel mai bun pentru el. L-ai protejat și l-ai păzit nevătămat încă dinainte să se nască și am nădejdea în Tine că-l vei ține în siguranță și acum. Păzește-l de Nic Pankin. Ajută-ne să găsim o cale de a-l păstra pe Nicky alături de noi, fără amenințarea asta pe capul nostru. Te rog, Doamne.

Vocea i se stinse, dar inima implora în continuare, strigând după alinare și tărie. Treptat ea se liniști, consolată de prezența Domnului ei, așa că își puse hainele de noapte. Dar, înainte de a da la o parte învelitorile pentru pat și de a se strecura sub cearșafuri, ea se puse în genunchi lângă pat și mai rosti o rugăciune scurtă.

– Doamne, îți mulțumesc pentru grija și sprijinul lui Mica. El chiar e un om cumsecade.

Nic Pankin se plimba pe aleea urât mirositoare. Tălpile sunau pe betonul umed, zgomotul făcând ecou între pereții din cărămidă, înalți de patru etaje. Picurarea apei dintr-un jgheab, aflat la câțiva metri mai în față îi străpungea urechile. Simțea împunsături prin carne, pe sub hainele acoperite cu o crustă de mizerie și își zgâria pieptul cu mâna ce îi rămăsese. Oricât se scărpina, nu scăpa de mâncărimea continuă și de furnicătura nevoii și, cum nu reuși să afle alinare, se întoarse iute și lovi cu piciorul într-un coș de gunoi. Gemu la zarva făcută de tabla ce se lovi de peretele dur din cărămidă.

Din spatele unei ferestre, o femeie țipă.

– Faceți liniște acolo!

Nic îi răspunse înjurând în gura mare. O durere îl străfulgeră prin măruntaie. Își puse brațul peste coaste, spaima făcându-i inima să bată nebunește. Nu va mai rezista mult până să se zvârcolească. Unde era nenorocitul acela de Murphy cu praful lui magic?

Un târșâit bine cunoscut, pașii cuiva care își târa picioarele, se făcu auzit. Nic își ținu respirația și se suci repede în direcția sunetului. Silueta corpolentă a lui Murphy se ivi printre umbrele întunecate, la capătul celălalt al aleii. Nic se năpusti înainte și îl apucă pe bărbat de reverul hainei.

– Pe unde ai umblat? Ai zis unșpe și e trecut de miezu' nopții.

Murphy se smuci, eliberându-se din prinsoarea lui Nic. Pe întuneric, încruntătura lui părea amenințătoare.

– Nu ești singuru' meu client, Pankin. Și, la drept vorbind, ăilalți vin înaintea ta pentru că mereu au banu' în mână.

Nic îndesă mâna în buzunarul de la jachetă și scoase câteva bancnote mototolite.

– Și eu am bani. Așa că, dă-mi marfa.

Murphy îi smulse lui Nic hârtiile din mâinile tremurânde și le ținu în lumina slabă a felinarului din colțul străzii. Numără cu glas tare, încruntându-se tot mai mult la rostirea fiecărui număr.

– Șase dolari? El zdrobi hârtiile în pumn, apoi azvârli bancnotele făcute cocoloș spre Nic. Tre' că mă iei peste picior. Nu-ți pot da nimic pentru șase dolari mizerabili.

Nic îi întinse banii înapoi lui Murphy.

– E tot ce am acum. Nu tre' să-mi dai un pachet întreg, numa' un gram. Haide...

Disperarea din vocea lui îl umilea, însă nevoia era mai mare decât mândria. Murphy pufni, apoi își deschise jacheta și scoase un pătrat împăturit, din hârtie, dintr-un buzunar interior.

– Trebuie să fiu nebun de legat să mă tot întâlnesc cu tine, Pankin. Dar merit ceva, după ce că stau pe afară, în loc să fiu în patu' meu cald. Dă-mi banii.

Nic trânti bancnotele în palma mare a lui Murphy și îl privi în timp ce acesta le băga în buzunar. Stătea cu respirația întretăiată în timp ce Murphy scutura pachețelul, împrăștiind micile particule de pulbere albă în colțuri diferite. În cele din urmă, în vreme ce Nic aproape se pierdea cu firea în agonie, acesta rupse pachetul în două și îi dădu jumătatea lui Nic.

Nic cuprinse în palmă pachetul prețios și se întoarse, nerăbdarea făcându-l stângaci. Murphy îl apucă de mâneca goală a hainei ce atârna și trase. Nic făcu un cerc împiedicându-se. Murphy îndreptă un deget spre el.

– Asta-i ultima dată când ne întâlnim. Nu merită să-mi pierd vremea cu tine când îmi dai numai câțiva bănuți. Pricepi ce zic, Pankin?

Furia mugea în pieptul lui Nic. Scrâșni din dinți.

– Nu ești singurul dealer, Murphy. Pot face afaceri și cu...

– N-o să vrea nimeni să facă afaceri mărunte cu tine. Murphy scuipă pe caldarâmul murdar, apoi se șterse pe gură cu dosul mâinii. Ți s-a dus vestea. Data viitoare când dai sfoară-n țară că vrei marfă, mai bine te-ai pregăti să cumperi mai mult de un vârf de cuțit ori niciunu' dintre noi n-are să se deranjeze pentru tine.

El se întoarse și se depărtă cu pași mari, târșâitul călcâielor lui sunând pe alee ca niște cuie bătute în capacul unui coșciug. Nic își apăsă pumnul pe piept. Simți cum îi asudă spatele, mâncărimea devenind de-a dreptul supărătoare. Ce s-ar face el dacă dealerii din oraș nu îi mai dădeau marfa? Ar muri. „Trebuia" să facă rost de praful magic. Cu inima bătând să îi spargă pieptul,

făcu un legământ tăcut. O va obliga, cu orice preţ, pe moaşa care avusese grijă de Eleanor să îi spună ce făcuse cu progenitura lor. Filfizonul şi fasonata din Weston, ce aveau numai o javră mare cât un ponei, în loc de copii, aveau să plătească. Vor da bani frumoşi. Şi, de îndată ce banii lor îi vor încăpea pe mâini, va putea satisface vânzătorii, la fel ca propria-i nevoie arzătoare.

Ţinând pachetelul strâns în pumn, se întoarse cu paşi grăbiţi spre casă.

5

Mica stătea întins pe patul străin, cu mâinile împreunate sub cap, și cu ochii ațintiți la tavanul din ghips. Era sleit de puteri, dar somnul îl ocolea. Gândul îi era tot la Nicky și la povestea pe care Lidia i-o spusese. Ce încâlceală!

Un tată dependent de morfină care căuta să își vândă copilul, o familie care avea pretenții la un copil asupra căruia nu avea niciun drept legal, un băiețel ce creștea într-un păienjeniș de falsități și de jumătăți de adevăr. Dar Mica știa prea bine că lumea nu e un loc perfect și că mult prea des copiii nevinovați suferă.

Poate nu era în măsură să ferească toți copiii din lume de durere și de suferințe sufletești, dar voia cu disperare să îl ajute pe băiețelul cu păr ciufulit, preocupat de fericirea gâzelor. Dorea să o ajute și pe Lidia. Era ciudat cât de repede ajunseseră să poarte o conversație degajată. În Schofield, când se vedeau aproape zilnic, conversațiile lor nu erau la fel de deschise ca cea pe care o purtaseră în seara aceea, după o despărțire de trei ani.

Fusese mereu atent, de teamă să nu dea impresia greșită, fiindcă știa că încă ținea la el, deși el nu îi împărtășise sentimentele. Dar, în seara aceea, nu își făcuse astfel de griji.

Chipul ei, pe care se întipărise îngrijorarea, îi veni în minte, simțind brusc dorința de a o ocroti. Lidia fusese mereu frumoasă. Se gândi la părul ei negru, lucios, ce îi cădea greu și mătăsos pe lângă fața în formă de inimă; ochii ei căprui, catifelați, umbriți de gene dese și arcuite; buzele ei pline, care în ziua aceea erau un

corai pal, diferit de rujul de culoare aprinsă pe care îl preferase când era în Schofield.

Frumusețea înfățișării ei capta atenția oricui. Se mira că bărbații nu făceau coadă să o ceară în căsătorie. Deși, cu trei ani în urmă, păruse că principala ei preocupare era să își găsească un soț, toată atenția ei era acum îndreptată asupra lui Nicky, nu asupra ei. În ochii lui Mica, acest lucru o făcea și mai frumoasă.

Când adusese vorba de rugăciune în discuția lor, el se așteptase să îl respingă, dar, în schimb, ea primise bucuroasă ideea. Chiar îi citise pe față rușinea că nu pomenise ea de așa ceva. Reacția ei arăta încă o schimbare în inima Lidiei, ceea ce îl făcea pe Mica să spere că toată încurcătura aceea avea să se descâlcească până la urmă. Se simțea onorat că Lidia avea atâta încredere în el, încât să îi vorbească deschis – așa cum se simțise onorat și că Nicky avusese încredere în el imediat.

Un zâmbet îi încolți în obraji când își aminti plimbarea cu băiatul. Nicky îl ținuse strâns de mână, arătându-i flori și spunându-i cine locuia în care case, pălăvrăgind fără încetare pe parcursul plimbării prin cartier.

După ce se întorseseră acasă, Nicky îl îmbrățișase pe Mica cu multă căldură, spunând cu un accent clar de sudist „Îmi plaaaaace de tine, amice!" Fusese cel mai frumos compliment pe care Mica îl primise vreodată. Dacă ar fi rămas prin preajmă destul timp, s-ar fi atașat de Nicky, doar că nu avea timp de legături sufletești.

Trebuia să se întoarcă în Queens cât de curând posibil. Dar, înainte să pornească la drum, voia să dea o mână de ajutor. Cum să poată ignora faptul că un om disperat și lipsit de scrupule putea să îi facă rău băiețelului acela nevinovat? Lumea pe care Lidia o construise pentru Nicky era pe cale să se prăbușească. Îi spusese Lidiei că va căuta calea de urmat la Dumnezeu – că se va ruga și că va asculta. Astfel, Mica se rugă fierbinte, cu ochii strâns închiși, cu mâinile împreunate la piept. Apoi ascultă și așteptă. Și, după un timp, veni un răspuns.

– Îți mulțumesc, Doamne. Îți mulțumesc, șopti Mica cu bucurie în suflet.

Apoi, într-un sfârșit, sosi și somnul binevenit.

Lidia se întoarse de la frigider, cu carafa de lapte în mână, ca să îi umple lui Nicky un pahar, când, la ușă, se auzi clopoțelul. Cum părinții și fiul ei erau așezați la masa unde luau micul dejun, ea zise:

– Răspund eu.

Puse cana pe masă, lângă bunica și se îndreptă pe culoar, spre ușa din față. Deschizând larg ușa, dădu cu ochii de Mica Hatcher, îmbrăcat lejer, într-o cămașă albastră, din stofă și pantaloni din stambă, stând pe terasa îngustă. Inima îi bătu de două ori mai tare văzând chipul acela frumos. Încremeni cu ochii ațintiți prostește asupra lui. Preț de câteva clipe, în care rămase fără grai, se sili să își recapete ritmul normal al bătăilor inimii.

– Pot să intru? întrebă Mica, la fel cum făcuse cu o zi înainte.

Fața Lidiei se aprinse deodată, rușinată că încălca eticheta.

– Îmi pare tare rău. Ea îi făcu semn să intre. Nu m-așteptam să te văd atât de devreme. Noi luăm micul dejun. Ai vrea să mănânci și tu cu noi?

Mica afișă zâmbetul tipic, de care ea își amintea, cu buzele ușor mai ridicate în stânga.

– O cană de cafea ar fi bună, dacă ai.

– Regret. Nu avem cafea, dar avem înlocuitor, din cereale.

Mica ridică din umeri, fără a-i dispărea zâmbetul.

– Merge.

Lidia zâmbi de parcă știa ceva.

– Cu multă frișcă?

Mica râse, descoperindu-și dinții albi.

– Haide, e posibil să-ți amintești că-mi place cafeluța cu frișcă?

Lidia își amintea destul de multe lucruri despre Mica Hatcher, însă se hotărî să țină aproape totul pentru sine, conducându-l în bucătăria din spatele casei. În clipa când intrară în bucătărie, chipul lui Nicky se lumină.

– Mica-amicu-meu!

Băiețelul ridică mâinile pentru o îmbrățișare. Mica făcu cei doi pași ce mai rămăseseră ca să ajungă la Nicky și cuprinse copilul în brațe, părând a nu fi deranjat de degetele lipicioase și de fața mânjită cu dulceață. Apoi, se ridică și își îndreptă atenția către părinții Lidiei, ținând mâna pe creștetul lui Nicky.

– Bună dimineața, domnule și doamnă Eldredge. Scuze că vă-ntrerup micul dejun.

În timp ce el vorbea, Lidia merse la aragaz și îi turnă lui Mica o cană din cafeaua de cereale, cu care se obișnuiseră să înlocuiască băutura adevărată.

Tatăl lăsă furculița pe masă și îi acordă lui Mica toată atenția.

– Nu ne întrerupi. Te rog, ia loc.

Mica se așeză pe singurul scaun liber, care se nimeri a fi al Lidiei. Aceasta îi puse cana de cafea în față, trase cana mare cu frișcă lângă cotul lui, apoi se rezemă de blat, în timp ce el luă smântâna și își turnă o porție zdravănă în ceașcă.

Bunica îl întrebă:

– Doctor Hatcher, ce-ai zice de niște pâine prăjită cu ouă? Pot face o porție proaspătă pentru dumneata.

Mica scuturã din cap.

– Nu, vă mulțumesc doamnă. Am mâncat un corn la hotel în dimineața asta. Cafeaua e de-ajuns. El luă o sorbitură, zâmbi și dădu din cap. Mmm... perfect.

Nicky agită o felie de pâine prăjită în aer, neluând seama la cocoloșul de jeleu ce lunecă pe masă.

– Mergem iar la plimbare, Mica-amicu-meu?

– Mă tem că nu azi, amice. Mica îndreptă mâna cu care Nicky ținea pâinea prăjită deasupra farfuriei. În dimineața asta trebuie să stau de vorbă cu mama și cu bunicii tăi. Apoi o iau din loc spre casă.

Două lacrimi mari se iviră în ochii lui Nicky. Se frecă la ochi cu pumnul strâns, întinzând jeleul de la un colț la altul.

– De ce trebuie să pleci?

Mica se rezemă într-un cot, apropiindu-și fața de a lui Nicky.

– Îți amintești cum am vorbit ieri despre Gâzi, că era fericit să se ducă acasă la mama lui? Băiețelul dădu din cap că da. Ei bine, cred că mama lui Gâzi a fost destul de bucuroasă că el a mers acasă pentru că depinde de Gâzi. Și eu am oameni acasă care depind de mine. Așa că trebuie să mă-ntorc.

– O, zise Nicky cu ochii la Mica, supărat, cu lacrimi ce încă aninau pe genele lui. Ce e „depind"?

Lidia era obișnuită cu astfel de întrebări, dar Mica se trase ușor în spate, ca luat prin surprindere. Își trecu un deget pe sub nas, apoi își ținguie buzele gânditor. Nicky așteptă cu răbdare, fără a-și dezlipi ochii de la fața lui Mica.

După ce trecură câteva secunde în bătaia ceasului, cu Mica făcând grimase în tăcere, Lidia veni în ajutorul lui.

– „Depind" înseamnă că oamenii au încredere că Mica se va întoarce să-i ajute. Mica e doctor, Nicky, așa că mulți oameni vin la el să primească ajutor când se simt rău sau se lovesc.

– Corect, adăugă Mica, trimițându-i Lidiei o privire scurtă, dar recunoscătoare. N-am vrut ca Gâzi să fie trist, nu-i așa? Și nici eu nu pot să-mi fac pacienții triști, așa că trebuie să merg acasă.

Nicky se gândi la ce îi spunea, încruntându-și fețișoara de spiriduș. În cele din urmă, el oftă.

– Atunci mă gândesc că mai bine te duci. El puse o mână lipicioasă pe brațul lui Mica. Dar mă supăr că pleci. Și-mi plaaaace de tine, Mica.

– Și tu îmi placi, Nicky.

La cuvintele sincere ale lui Mica, tatăl și mama Lidiei schimbară o privire cu subînțeles, iar Lidia simți cum i se pune un nod în gât de emoție. Ca să își mascheze neliniștile sufletești, Lidia păși în față și puse mâna pe spatele lui Nicky.

– Nicky, haide jos de pe scaun să ne facem curați. Apoi te poți duce în camera ta să te joci un pic. Mama trebuie să stea de vorbă cu Mica.

Bunica se ridică.

– Îl duc eu.

Lidia aprecie oferta mamei. Altfel, Nicky ar tot urca și coborî scările, întrerupându-le conversația, dacă cineva nu l-ar ține ocupat. Cei doi părăsiră bucătăria, ținându-se de mână. Lidia strânse repede lucrurile în locul unde stătuse Nicky, apoi merse lângă tatăl ei și Mica, la masa rotundă. Mica sorbi cafeaua din cană până la fund, puse cana pe masă, zâmbind recunoscător și își împreună degetele pe marginea mesei.

– Domnule Eldredge, Lidia, m-am gândit și m-am rugat ceva timp seara trecută. Cred că e posibil să fi găsit o cale de a rezolva problema.

Tatăl se aplecă în față, apropiindu-și sprâncenele într-o expresie serioasă. Lidia ciuli urechile la rândul ei, gata să audă soluția lui Mica. Acesta din urmă o privi gânditor pe Lidia.

– Ai zis că tatăl lui Nicky, acest Nicolai Pankin, îl vrea pe Nicky pentru că vrea banii pe care îi poate câștiga. Omul nu e interesat să fie părintele lui Nicky, așa că o custodie ar fi de scurtă durată, orice s-ar întâmpla. Îl va da pe Nicky mai departe cuiva. Așa că, de ce să nu aranjăm să-ți fie dat ție?

Tatăl se încruntă.

– Nu-s convins că pricep.

Mica își mișca degetele mari de la mâini înainte și înapoi și pe frunte îi apăru o linii fine.

– Ce ar fi dacă voi doi, împreună cu moașa, ați consulta un avocat. Moașa poate confirma că Nicky e în grija voastră de la naștere, la cererea mamei lui. Avocatul ar putea pregăti actele de adopție pentru Nicky. Mica făcu o grimasă, aruncând o privire prin care îi cerea iertare Lidiei, ca apoi să se uite la tatăl ei. Sunt șanse mari ca ei să prefere ca dumneavoastră și soția să fiți înregistrați ca părinți adoptivi...

Lidiei îi sări inima în piept.

– Dar eu sunt mama lui Nicky!

Mica puse mâna pe brațul ei în semn de înțelegere.

– Știu, dar mai ești și necăsătorită. Dacă vrei ca judecătorii să lucreze în favoarea ta, probabil va fi nevoie să cedezi în privința

asta. Ar fi ceva numai pe hârtie – n-ar schimba relația ta cu Nicky. V-ar spune în continuare pe numele cu care s-a obișnuit.

Lidia deschise gura să protesteze, dar expresia hotărâtă a tatălui ei îi reduse protestele la tăcere. Când ea lăsă bărbia în piept, el îi făcu semn din cap lui Mica.

– Spune mai departe ce ai început să zici, doctore Hatcher.

– Pasul următor ar fi să-l găsiți pe Pankin și să aflați ce i-a oferit persoana cealaltă în schimbul cumpărării lui Nicky – tristețea i se întipări pe față când pronunță cuvântul reprobabil. Lăsați-l să vă lămurească să-l plătiți voi, numai să insistați ca el să semneze hârtiile prin care vă cedează custodia lui Nicky, înainte să îi dați banii.

Lidia stătea cu ochii ațintiți asupra lui Mica, uluită.

– Vrei să-l „cumpărăm" noi?

– La drept vorbind, Lidia, în ochii legii, ce ați făcut până acum se numește răpire.

Cuvintele erau tăioase, dar tonul blând al lui Mica mai îndulcea din asprimea lor.

– Dar să dăm bani omului aceluia...

Mica ridică mâna.

– Mă lăsați să termin, vă rog? Avocatul vostru va fi informat cu privire la intențiile voastre și la motivele pentru care faceți asta. Odată ce Pankin primește banii de la voi, puteți merge la autorități și să le dați de știre de cele întâmplate. Ei pot face demersurile legale ale întregii situații. Dacă anunțați din timp o autoritate legală despre intențiile voastre, precum și motivul pentru care Nic își vrea copilul, sunt convins că vor acționa în favoarea voastră. Mai mult, veți avea un document prin care aveți dreptul legal ce atestă că Nicky e al vostru. N-o să mai trebuiască să vă temeți de Pankin.

Lidia se gândea în tăcere la cuvintele lui Mica. Tatăl ei se ridică, își mai turnă o cană de cafea, apoi se așeză iar pe scaun și își cuprinse cana în palme, fără să bea.

El oftă din greu, apoi spuse.

– Să nu crezi că nu m-am gândit să-i dau bani nebunului acela. Lucrul care m-a împiedicat să fac asta a fost teama că nu va face decât să se-ntoarcă după și mai mulți, ca o lipitoare, până ce mă va fi lăsat lefter.

Mica dădu din cap.

– Dacă faceți asta singur, e foarte posibil ca Pankin să vă vadă ca pe o sursă inepuizabilă de bani cu care să își satisfacă dependența. Acesta e motivul pentru care nu puteți face asta singur. Trebuie să implicați autoritățile în drept.

– Chiar crezi că Nic va fi arestat și că Nicky va scăpa de el?

Lidiei îi venea greu să spere că Mica putea să aibă dreptate. Mica ridică din umeri.

– E limpede că nu pot garanta nimic. Nu cunosc legile statului Massachusetts. Dar mi se pare doar logic că, mergând la un avocat, înarmat, întâi de toate, cu mărturia moașei că Eleanor a vrut să ți-l dea pe Nicky și, în al doilea rând, cu dovada că tatăl lui Nicky are de gând doar să se folosească de fiul său – un copil care a fost în grija voastră toată viața lui – pentru a câștiga bani, nu-mi pot închipui că legea se va întoarce împotriva voastră.

Lidia se întoarse către tatăl ei, care stătea cu fața încruntată de atâta concentrare.

– Ce crezi? Să încercăm planul lui Mica și să luăm legătura cu un avocat?

Tatăl se lăsă pe spătarul scaunului, studiindu-l pe Mica, cu sprâncenele încruntate și cu bărbia scoasă în față.

– Bănuiesc c-am putea găsi un avocat – știu unul care ar fi discret. Va trebui să ne asigurăm că doamna Fenwick știe limpede despre ce e vorba, înainte să îi facem o vizită oficială.

Văzând privirea nedumerită a lui Mica, Lidia veni cu explicația.

– Doamna Fenwick e moașa care a avut grijă de Eleanor și l-a ținut pe Nicky pentru mine până la sosirea mea.

Mica înclină capul.

– Da. Să sperăm că are un registru scris cu copiii pe care îi aduce pe lume, ca să dovedească data nașterii lui Nicky. O hârtie scrisă de Eleanor prin care vă dădea custodia ar fi cea mai bună,

dar până și mărturia moașei privitor la ce a spus Eleanor înainte să moară e importantă.

Lipăitul unor piciorușe pe culoar întoarse toți ochii spre ce îi întrerupsese. Nicky dădu buzna în bucătărie, încălțat în șosete, lipăind pe podea și cu părul răzlețit pe frunte. Bunica îl urma îndeaproape, cu o față nemulțumită, total opusă zâmbetului radios al lui Nicky.

– Mica-amicu-meu e încă aici!

Nicky se aruncă în brațele lui Mica. Bărbatul îl luă în brațe și puse băiețelul pe genunchi. Nicky se cuibări la pieptul lui Mica, încrucișă brațele și zâmbi triumfător bunicii sale. Lidia bănui că la etaj avusese loc o confruntare între ce voise unul și ce voise altul, pe care mama ei o pierduse. Dar, văzând că Nicky își făcuse loc în poala lui Mica, nu era chip să găsească prilej de a-l certa.

Era ciudat cât de repede se atașase Nicky de Mica. Era un băiețel foarte drăgălaș, care îi îndrăgea pe toți, dar păruse a se lega sufletește de Mica pe loc – mult mai repede decât se atașase vreodată de cineva înainte. Era un lucru care o încânta pe Lidia, dar care o și întrista în același timp.

Afecțiunea lui Nicky pentru Mica îi întărea convingerea că Nicky avea nevoie de un tată, dar ce bărbat ar vrea de bunăvoie să ia în căsătorie o femeie care dăduse viață unui copil ilegitim? Stigmatul – pe care ea și tatăl ei îl creaseră în mod voit – avea să facă aproape imposibilă misiunea ei de a-i oferi lui Nicky ce avea nevoie.

În pofida gândurilor ei negre, un zâmbet îi încolți în colțul gurii, în timp ce îl privea pe Nicky ademenindu-l pe Mica într-un joc cu degetele. „Doamne, oare minciunile noastre i-au creat probleme, care-l vor face pe Nicky să sufere cândva, mai mult decât să îl ajute?"

Își aminti ce spusese Mica despre judecători, că ar fi mai dispuși să îi numească părinți adoptivi ai lui Nicky pe părinții ei și, oricât o durea lucrul acesta, poate că era mai bine să le îngăduie să își asume rolul de mamă și de tată. Și, în acest caz, Nicky ar avea un tată în viața lui.

– Mamă?

Lidia tresări. Nicky și Mica o priveau cu ochi întrebători. Ea râse ușor, venindu-și în fire.

– Îmi pare rău, drăguțule, mama visa cu ochii deschiși. Ce spuneai?

– „Am spus", repetă rar Nicky, că Mica-amicu-meu mai are timp de o plimbare, înainte să se ducă la cei ce depind de el. Vrei să vii cu noi?

Lidia se uită la Mica. Ochii lui albaștri, rugători, îi topeau inima. Ea știa că nu era o idee bună să petreacă timp cu Mica – își amintea de vremurile când voia să îi fie mult mai mult decât un prieten. Dar avea să plece în curând și nu va mai avea alte ocazii. Va profita de fericirea aceasta scurtă, cât va mai putea.

Îi răspunse lui Nicky cu un zâmbet cald și se adresă lui Mica.

– Da, mi-ar plăcea să vin.

Mica se ridică, îl luă pe Nicky de pe picioarele sale și îl ridică pe băiatul, care râdea în hohote, pe umerii săi.

– Facem un drum dus-întors, amice, ș-apoi Mica-amicu-tău trebuie să prindă un tren.

Nicky apucă două smocuri din părul lui Mica în timp ce acesta se îndreptă spre ușă. Băiatul strigă.

– Haide, mamă!

Lidia își potrivi pașii cu mersul lui Mica și o luară împreună pe trotuar, sub soarele dimineții. De la înălțime, Nicky făcea cu mâna și saluta cu strigăte vecinii. Așadar, asta simțeai, dacă aveai o familie. Pentru o fracțiune de secundă, avu sentimentul că inima îi zâmbea. Apoi simți o strângere în piept. Ar fi bine să țină minte momentele acelea, fiindcă, foarte posibil, aveau să fie singurele destinate fericirii ei.

6

Mica se lăsă pe spătarul scaunului, tot clătinând din cap. „Lui Allan Eldredge chiar îi place să aranjeze lucrurile altora...." Ce surpriză îi fu rezervată la predarea camerei de hotel să i se spună că nota fusese deja plătită integral! Și să primească, după aceea, biletul de tren cu mesajul că domnul Eldredge va fi cel care va achita costul acestuia.

Desigur, Mica nu era omul care să nu aprecieze un asemenea gest – adevărul fie spus, călătoria aceasta neprogramată era o cheltuială în plus pentru bugetul lui. Îi trimitea lui Ieremia fiecare bănuț pus la ciorap, din ceea ce câștiga, sub formă de alimente și îmbrăcăminte.

Trenul se zgâlțâi la pornire, frământându-i stomacul într-un mod neplăcut. Ca de fiecare dată, gândul la Ieremia îl făcu să rostească în gând o rugăciune: „Doamne, ai grijă de fratele meu." După ce făcuse poliomielită în copilărie, Ieremia depindea de proteze și de cârje pentru a se deplasa și avea inima slabă, dar nu lăsa niciuna dintre aceste neputințe să îi pună opreliști.

Ieremia era mai hotărât decât toți cei patru băieți ai familiei Hatcher laolaltă. De aceea își și pusese, în mod voit, viața în primejdie în Rusia și Polonia. Mica oftă. O, ce mândru era de fratele lui! Ieremia făcea mult bine celor mai vulnerabile victime ale războiului: copiii. Mândria însă nu îi îmblânzea îngrijorarea. Mica închise ochii, inima lui rostind cu durere încă o rugăciune tăcută. „Doamne, de ce trebuie să sufere cei nevinovați?"

Continua să pună întrebarea, deși știa că nu va primi neapărat un răspuns.

Firea păcătoasă a omului va atrage mereu suferința. Văzuse cu ochii lui păcatul omenesc, când japonezii lansaseră bombe în Pearl Harbor. Mica și ceilalți membri ai personalului medical îngrijiseră zi și noapte victimele. Încă îl durea inima de moartea acelor bărbați și femei.

Dar, în mijlocul acelui atac, Dumnezeu îi deschisese inima pentru o lucrare. Strânse din buze când își aminti dojana biblică potrivit căreia „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu" și ceea ce mama lui îi spunea mereu: curcubeul apare mereu după furtună, dacă îl cauți. Cu toate acestea, durerea furtunii era greu de acceptat.

Se foi puțin în scaun, împreunându-și mâinile peste pântecele nărăvaș – de nu s-ar mai zgâlțâi trenul atâta! –, și își aminti de fețișoara supărată a lui Nicky când îl îmbrățișase în semn de rămas-bun. Ce straniu era felul în care strengarul acela cu păr ciufulit și cu șosete lăsate găsise calea spre inima lui Mica.

În dimineața aceea, cu băiatul pe umeri și cu mânuțele în părul lui, se simțise... ca un tată. Gândurile îi zburară la Lidia, care nici ea nu păruse mai fericită decât Nicky de plecarea lui. Îi făcuse plăcere că îl însoțise, feminină și grațioasă, zâmbindu-i lui Nicky, care stătea cocoțat pe umerii lui și apoi și lui Mica.

Își mușcă obrazul pe dinăuntru când își aduse aminte cum îl făcuse să se simtă. În mod sigur nu ca pe un tată. Alungă gândul repede. Mica se dedicase imigranților din New York și susținerii cauzei lui Ieremia. Nu îi mai rămânea timp pentru nimic altceva, în afară de cele două misiuni.

De altfel, Lidia trăia într-un stat, în vreme ce el era stabilit în altul. O relație nu încăpea în discuție. Mica își aminti cum o dojenise pe Lidia pentru falsul cu privire la părinții lui Nicky și simți mușcătura vinovăției în măruntaie. Deși el nu fusese niciodată obligat să spună minciuni cu bună știință, ținuse totuși secretă implicarea lui în lucrarea lui Ieremia.

Păstrarea secretului era un lucru necesar – cu cât aflau mai mulți oameni, cu atât era mai probabil ca viața lui Ieremia să fie pusă în primejdie. Afișele lipite pe atât de multe clădiri publice cu mesajul „Gura slobodă poate să scufunde vapoare" nu erau de amuzament. Informațiile auzite de urechile nepotrivite aduceau necazuri.

El se gândi că, într-un fel, și el trăia în minciună. „Doamne, cred că este o diferență subtilă între adevăr și întregul adevăr. Ajută-mă să găsesc calea de a face voia Ta, fără a încălca vreuna dintre poruncile Tale. Ajut-o pe Lidia să poată avea o relație deschisă și onestă cu Nicky și ai grijă de amândoi în încercarea de a scăpa de amenințarea tatălui lui Nicky. Te rog să nu lași pe nimeni să-mi pună vreodată vreo întrebare ce m-ar putea ispiti să mint. Vreau să fiu cinstit în tot ce fac. Dar fratele meu mă îngrijorează destul de mult..."

Lidia se dădu în lături când tatăl ei bătu la ușa apartamentului. Nu răspunse nimeni. Așteptă până ce el bătu din nou. Apoi îndrăzni să întrebe:

– Ești sigur că asta e adresa?

El pufni zgomotos și îi aruncă o privire ce trăda nerăbdarea.

– Trimit bani lună de lună la femeia asta de aproape patru ani. Eu i-am ales apartamentul. Da, sunt convins că asta e adresa.

Lidia simți înțepătura indignării din tonul răstit al tatălui său.

– Ei bine, din câte se vede, nu-i acasă. S-ar putea să trebuiască să venim altă dată.

– Nu ne permitem luxul de a veni altă dată. Dacă vrem să convingem vreun avocat că afirmațiile noastre nu sunt inventate, avem nevoie de mărturia ei.

Tatăl ridică pumnul și lovi în lemnul ușii încă o dată, bufniturile puternice răsunând pe hol.

– Tată, poate ar trebui să... dădu Lidia să zică, însă o voce nemulțumită o întrerupse.

– Hei, de ce nu-ncetezi cu zarva asta? Oamenii care lucrează noaptea au nevoie de somn.

O femeie, cu părul acoperit de un batic înnodat, scoase capul pe o ușă aflată undeva pe hol. Tatăl o luă repede cu pași lungi spre ea și, la prezența lui impunătoare, se trase puțin, strângându-și rochia de casă învechită și încheiată până la gât.

– Doamnă, o căutăm pe doamna Fenwick. Știi unde am putea s-o găsim?

Femeia ridică din umeri.

– De-ntrebai acum o săptămână, ziceam acolo. Ea arătă spre apartament. Pentru că nu prea mergea niciunde, aștepta să vină la ea femeile ce aveau nevoie de serviciile ei. Dar a plecat acu' două zile–cu o valiză-n mână. N-am mai dat ochii cu ea de-atunci.

– O valiză? Inima Lidiei bătea și mai tare de spaimă. A zis când se întoarce?

Femeia ridică iar din umeri și materialul ponosit al rochiei i se întinse pe piept odată cu mișcarea.

– Nu cred că „va fi" să se-ntoarcă. Individu' ăla a pus-o pe fugă în cele din urmă, pentru totdeauna.

Tatăl se încruntă.

– Care individ?

Femeia coborî vocea și vorbi în șoaptă.

– Nu cre'că ar trebui să vă zic, nu vreau să-mi vină „mie" pe cap.

– Doamnă, vă pot asigura că nimeni nu vă va tulbura. Spre ușurarea Lidiei, tatăl își mai domoli tunetul din ton. Vă rog să vorbiți deschis.

După ce aruncă o privire fugară în sus și în jos pe hol, femeia vorbi atât de încet, încât și Lidia, și tatăl ei se aplecară spre ea ca să audă.

– Un ins oarecare, un bărbat mare, cu ochi sălbatici și fără un braț, a venit și-a zis că-și vrea copilu'. Doamna Fenwick îi tot zicea: „Nu știu nimic, dă-mi pace," dar el nu voia s-o creadă. A trecut pe aici trei zile la rând, zise ea ridicând trei degete ca să dea greutate cuvintelor, și-n fiecare zi era mai sălbatic decât în aia

de dinainte, urlând că se duce la poliție și c-o face să vorbească. Femeia dădu din cap, nodul baticului mișcându-se odată cu gestul, și înălță sprâncenele. S-a speriat de moarte, atât vă pot zice.

– Cât timp a trecut de atunci? întrebă tatăl.

– O săptămână. Poate una jumate. Femeia își mușcă buza de jos, privind în sus și în jos pe hol, de parcă îl aștepta pe Nic Pankin să iasă dintre umbre. A venit și ieri, a bătut la ușă la fel ca dumneata. Da' nu i-am zis nimica.

Lidia simți că i se face rău. Exact cum se temuse Mica, ajunseseră prea târziu. Își împreună mâinile.

– Aveți idee încotro o fi luat-o doamna Fenwick? Poate la vreunul din copiii ei sau la vreo rudă?

Femeia încruntă sprâncenele.

– Ei bine... Știu că bărbatu' ei a căzut în Războiu' Cel Mare. Ei n-au avut copii. Bănui că de aceea îi plăcea s-ajute să vină copiii altor oameni pe lume – mereu radia de bucurie o zi sau două după o naștere. Asta dacă nu mergea ceva prost. O, cum mai jelea dacă ceva nu ieșea bine...

Tatăl respiră adânc, semn ce prevestea o izbucnire iminentă. Lidia își păstra calmul, gata să oprească un atac verbal din partea tatălui ei, dacă era nevoie, când fața femeii se lumină.

– Ia stai! Primea vederi din când în când de la sora ei, zicea. Era tare mândră de ele, mereu îmi arăta imaginile.

În inima Lidiei răsări speranța.

– Ai văzut vreodată o adresă? Știi unde locuiește sora aceasta?

– Nu-mi arăta niciodată partea cu scrisu' și eu nu întrebam, răspunse femeia, o urmă destul de temătoare strecurându-se în vocea ei. Apoi ridică iar din umeri. Dar ultima ce a venit avea poza cu statuia aia din Franța pentru S.U.A., Doamna Libertății, așa cre' că-i zice.

Tatăl și Lidia se priviră. Lidiei îi vuia capul. Statuia Libertății... era cu putință ca doamna Fenwick să se fi dus la New York?

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă, continuă tatăl și femeia închise ușa. Cu mâna pe spatele Lidiei, el o conduse

către casa scării ce ducea la etajele inferioare. Pe hol, la jumătatea drumului, Lidia își privi tatăl.

– De ce crezi că doamna Fenwick a plecat fără să ne spună un cuvânt?

– Bănuiala mea e că se temea că, dacă va lua legătura cu noi, Pankin va afla cumva. Imbecilul, zise tatăl aproape mârâind. De pun mâna pe omu' ăla...

Ieșiră din blocul întunecos pe trotuar și se îndreptară către mașina tatălui care îi aștepta. Lidia simțea cum îi dau lacrimile. În planul lui Mica depindeau atât de multe de mărturia doamnei Fenwick, privitor la motivele pentru care Nicky era în grija lor.

– Cum vom fi în stare să dovedim că Eleanor a vrut ca eu să am grijă de Nicky, dacă doamna Fenwick nu va putea depune mărturie?

Tatăl închise ușa de pe partea lui și porni motorul cu o învârtire nervoasă a cheii. Gura îi forma o linie ce trăda nemulțumirea.

– Nu putem.

El încleștă mâinile pe volan atât de tare, încât încheieturile degetelor i se făcură albe. Apoi lovi de două ori volanul cu palmele, scoase un oftat slab și îi aruncă fiicei lui o privire acuzatoare.

– Ajunge cu rugăciunile tale.

– Tată, doar nu renunți.

Vocea îi suna neobișnuit de stridentă chiar și pentru urechile ei. Sprâncenele tatălui coborâră într-o încruntătură amenințătoare.

– Eu nu renunț. O voi găsi pe doamna Fenwick chiar de ar fi să merg singur în New York. N-o să-l las pe Pankin să-l ia pe Nicky.

– Poate că, zise Lidia gânditoare, nu va mai trebui să ne facem griji pentru asta, din vreme ce nu o mai poate sâcâi pe doamna Fenwick. De unde să afle unde stă Nicky?

Tatăl pufni nervos.

– Lidia, gândește-te! O fi Pankin un bezmetic nebun, dar nu e „prost". Știe că tu și Eleanor ați fost cele mai bune prietene. Cu siguranță bănuiește că Nicky e la tine, dar s-a temut prea tare să se apropie de noi. În schimb, a terorizat-o pe bătrâna asta lipsită

de apărare, cu gândul că va cere ajutor de la cei care au copilul, dacă ar fi reușit, cumva, să o înspăimânte îndeajuns. Acum că a plecat, nu mai are decât să vină pe urmele noastre.

Lidia respira iute și întretăiat de spaimă.

– Chiar crezi asta?

– Da, chiar cred.

Tatăl încadră mașina pe șosea. Lidia privea drept înainte, cu inima bătând năvalnic.

– Ce nu pot pricepe e de ce interesul lui Nic pentru Nicky apare și dispare. Luni de zile nu o lua la întrebări pe doamna Fenwick. O bătea la cap zile sau săptămâni în șir, apoi dispărea pentru perioade și mai lungi. Ceva nu e limpede.

Alt bombănit o făcu pe Lidia să simtă că spunea nerozii.

– Desigur, are nevoie doar de banii ce pot fi făcuți pe spatele fiului său când rămâne fără slujbă. Câtă vreme poate să se țină de slujbă, își poate susține financiar prostul obicei, bănuiesc eu. Dar, până la urmă, obiceiul îl lasă fără loc de muncă – ca atunci când a lucrat la fabrica mea – și atunci, de disperare, își caută fiul.

– Bănuiesc că asta explică totul, reflectă Lidia.

Un timp înaintară în tăcere pe străzile aglomerate, scrâșnetul cauciucurilor pe strada șerpuitoare și claxonul unui tramvai ce se auzea din când în când fiind singurele tulburări. Când coti pe Studebaker, ca să o ia pe bulevardul ce ducea la casa lor, tatăl reluă conversația, însă Lidia avu impresia că, mai degrabă, gândea cu glas tare decât îi vorbea direct.

– N-avem nicio bază legală în momentul ăsta ca să mergem la poliție. N-or să ne ajute. Poate că doamna Fenwick e în New York, poate că nu, printre mulțimea de oameni câtă frunză și iarbă. Pankin se va înfige fără-ndoială la ușa noastră, în cele din urmă, cerându-și băiatul...

Lidia se simți copleșită de neputință, își dorea ca Mica să fie încă lângă ei. El putea să vadă lucrurile în mod logic, nu sub imperiul emoțiilor. S-ar fi rugat împreună cu ea și i-ar fi amintit că Dumnezeu era la cârma lucrurilor. Închise ochii și își

împreună degetele în poală, rugându-se în gând pentru un ajutor de la Domnul.

Altă înjurătură în barbă a tatălui o făcu să deschidă ochii. Lidia privi la tatăl său, cu fața albă ca varul. Venele de pe tâmple erau la fel de întunecate ca și când ar fi fost desenate cu penița unui stilou.

El făgădui gâtuit.

– Când o veni, voi fi pregătit. Va regreta ziua când va-ncerca să-l ia pe Nicky de sub acoperișul casei mele.

Spaima o frământa pe Lidia pe dinăuntru și o sudoare rece o trecu prin tot trupul. „Tată Ceresc, ce vrea tatăl meu să spună?" Tatălui ei pământesc nu îi puse aceeași întrebare. Se temea de răspuns.

7

Nic se opri în porticul de cărămidă de la intrarea în casa impunătoare, în stil clasic georgian, ce ocupa șase acri de teren cu peluză ornamentală.

Cuvintele pretențioase, „portic" și „clasic georgian", îi răsunară în minte și îi dădură un gust acru în gură. Stăpâna casei îi aruncase cuvintele în timpul ultimei sale vizite, ca și cum valoarea ei personală era mai mare doar fiindcă locuia într-o casă atât de grandioasă. Se văzuse nevoit să facă eforturi ca să mascheze zeflemeaua din privire și din tonul vocii atunci când vorbise cu ea.

Ridică mâna ca să apuce inelul de alamă al ciocănelului în formă de cap de leu când se zări în oglinda cât toată ușa. Chiar și îmbrăcat în hainele lui cele mai bune –pantaloni de culoare cafenie, cămașă din batist și jachetă din pânză de doc – părea ciudat în locul acela. Dar avea ceva ce oamenii aceștia voiau... cu disperare. Așa că îl vor primi cu brațele deschise ca pe un demnitar aflat în vizită.

El își îndreptă umerii și își înălță bărbia, un zâmbet strâmb încolțindu-i pe obrajii proaspăt bărbieriți. Apoi lovi energic cu inelul în ușă, de două ori. După câteva momente, ușa se deschise larg și o menajeră, îmbrăcată în uniformă, îl pofti înăuntru, fără o clipă de șovăială.

– Stăpâna e în salonul dinspre sud. Vă rog să mă urmați.

Nic călcă apăsat pe podeaua placată cu marmură și trecu printr-un intrând cu boltă. În momentul în care ajunse în salon, fata se făcu, discret, nevăzută. Stăpâna casei, doamna Darwin Thaddeus Bachman a Treia, stătea pe un scaun îmbrăcat în catifea, lângă o masă rotundă, din fier forjat și cu o ceașcă de ceai în mâinile albe și uscățive.

Dar el simțise mirosul conținutului cănii la ultima sa vizită. Doamna Bachman nu bea ceai. Când dădu cu ochii de Nic, ea puse cana deoparte și se ridică întinzând mâinile ca să îl salute.

– Domnule Pankin, ce încântare să te văd. Ea îi cuprinse mâna între ale sale. Vârî un zâmbet în colțurile gurii, dar ochii îi rămaseră reci. Distanți. Ea lăsă ușor capul într-o parte și se uită curioasă înapoia lui. Ești singur?

Nic știa ce îl întreba. Își drese vocea și își trase mâna din prinsoarea ei lipicioasă.

– Mda.

Înghiți înjurătura ce îi venise pe limbă. Dispariția moașei pusese o stavilă în calea planurilor sale. Dar avea să își găsească pușiul. Nu avea încotro. Prea multe depindeau de acest lucru.

– Am venit să vă spun c-a apărut o mică întârziere. Dar să nu vă faceți griji, pușiul va fi al dumneavoastră cât de repede.

Femeia se prăbuși înapoi pe scaun.

– Domnule Pankin, te rog să-nțelegi, încerc să am răbdare. Eu și Darwin suntem singuri de unsprezece ani. Ea încruntă sprâncenele. Unsprezece... ani...zise cu un gest larg, arătând în jur. Casa asta tânjește după prezența unui copil. Toate generațiile familiei Bachman de până acum au dat un moștenitor. E absolută nevoie ca soțul meu să nu fie cel care rupe tradiția. Eu „trebuie" să asigur un moștenitor.

Nic se fâțâia pe loc. Vocea stridentă a femeii îl călca pe nervi, dar nu avea de gând să se răstească la ea. În sinea lui, el se bucura că avea un avantaj asupra ei. Nu îi luase mult la vizita trecută să înțeleagă motivul pentru care ea apelase la el. Niciun judecător și nicio persoană cu mintea sănătoasă nu i-ar încredința un copil.

Obrajii ei nefiresc de trandafirii, vorbirea ușor nearticulată și mâinile tremurânde îi trădau slăbiciunea. Dacă un hoinar needucat ca el citise aceste semne, la fel ar face și oamenii învățați. Iar acest lucru o înclinau să depindă de cei de teapa lui. Mai că îi venea să râdă. Ea părea să aibă totul – o casă luxoasă, servitori, lucruri frumoase, bănet – și, cu toate astea, avea nevoie de ceva de la „el". Și puterea aceasta era a lui. Aproape că îl îndemna să vrea amânarea tranzacției. Dar avea nevoie de bani în clipa aceea și putea pierde ocazia în favoarea altcuiva, dacă nu se prezenta degrabă cu copilul.

Îngrijorarea îl strângea ca într-o menghină.

– Nu căutați și-n altă parte, nu? Adică cu gândul de a cumpăra un copil în fașă?

Doamna Bachman se înfioră.

– Un copil care să plângă? O, Doamne, nu. Scutecele și hrana pe timpul nopții nu mă atrag. Ea ridică umărul a plictiseală. Un copil de trei ani, bine educat deja, capabil a vorbi și a înțelege ce i se spune, dar destul de mic pentru a fi modelat după standardele lui Darwin, tocmai asta doresc. Ea se aplecă în față și îl fixă cu o privire arzătoare. Și tocmai acest lucru aștept și de la tine. Dar trebuie să știu, domnule Pankin, dacă ești în măsură să mi-l aduci. Mi-ai promis ceva de aproape o lună și am primit numai scuze. Ai de gând sau ba să ne dai copilul spre adopție?

Cuvintele ei, „a fi modelat după standarde", îi tot răsunau în minte. Pentru o fracțiune de secundă ceva în sufletul lui Nic iscă un fior de neliniște. Oare femeia aceasta îl va iubi pe puști și se va purta frumos cu el sau îl va bântui până va semăna cu ea, un îngâmfat și un răsfățat? Își alungă neliniștea. De ce îi mai păsa ce avea de gând să facă, atâta vreme cât el primea ce își dorea cel mai mult?

Miji ochii și mârâi printre dinți.

– Firește că am. Și vârsta e tocmai potrivită pentru ce doriți. Dați-mi numa' o săptămână. Mă voi întoarce și n-o să fiți dezamăgită.

Ea duse ceașca la buze și bău din ea până la fund. Apoi așeză cana zăngănind pe farfurioară și aținti asupra lui Nic o privire amenințătoare și arogantă.

– Sper să nu fiu, domnule Pankin. Asta pentru că fiul dumitale nu-i singurul copil din oraș.

Nic își umflă pieptul și se uită mânios la femeie.

– Poate că nu. Da' bănuiesc că-s singuru' dispus să am de-a face cu... (lăsă privirea să lunece la ceașca abandonată și apoi iar la fața ei roșie) oameni ca dumneata.

Ea se albi la față. Se întoarse iute cu fața în partea cealaltă și ridică bărbia luând un aer mândru.

– Adu-mi numai copilul, domnule Pankin, fără alte amânări. O să-ți pregătesc banii.

Mica îi zâmbi larg băiețelului aplecat peste marginea mesei de consultații. Băiatul, cu fața aprinsă de febră, schiță un zâmbet tremurător ca răspuns, apoi lăsă capul în jos. Mica bătu ușor copilul pe umăr. Când acesta îl privi, arătă spre gura lui, apoi o deschise cât de tare putu. Cu gura încă larg deschisă, atinse bărbia băiatului și dădu din cap, încercând să dea mesajul să deschidă și el gura.

Mica folosise pantomima de multe ori până atunci. Era deja maestru. Băiatul căscă gura și ochii lui negri se făcură mari când Mica îi puse o spatulă medicală pe limbă și apăsă ușor. Copilul, curajos, nu încercă să se tragă în spate. O privire în gâtul copilului îl convinse pe Mica: amigdalită. Scoase instrumentul din gură și i-l dădu băiatului, care îl luă cu un zâmbet șters de mulțumire. Mica ar fi dorit să trateze infecția cu o doză de penicilină, iar apoi să programeze copilul pentru o operație de amigdale, imediat ce boala era tratată.

Dar nu putea face nici una, nici alta. Nu avea penicilină în clinică și niciun spital nu ar fi primit copilul fără o plată în avans, iar Mica știa deja că era imposibil. Astfel, cea mai bună soluție era să îi dea mamei copilului un medicament pentru gargară,

care îi mai alina băiatului durerile, să îi arate cum să țină febra sub control și să lase infecția să își urmeze cursul. Era frustrant să știe ce avea de făcut, dar să nu aibă posibilitatea de a oferi tratamentul.

Oftând, el se întoarse către mama băiatului, care stătea pe un scaun în colțul camerei, cu fruntea ridată de îngrijorare. În brațe mai avea un copil, mai mic. Deodată, Mica își imagină copilul bolnav jucându-se „de-a doctorul" cu cel mic și infectându-l cu germenii spatulei.

Băgă mâna în buzunar, găsi un bănuț și i-l dădu în schimbul bățului. Copilul făcu schimbul pe loc. Mica îi făcu semn cu ochiul, apoi își îndreptă iar atenția către mamă. El îi dădu indicații cum să facă amestecul pentru gargară, apoi îi arătă cum să clătească o fâșie de material în apă rece și să o pună pe capul asudat al copilului.

Mama dădu din cap a înțelegere. Luă lucrurile și repetă mișcările lui Mica. El zâmbi generos și bătu ușor cu mâna pe umărul femeii.

– Bine, dădu din cap entuziasmat. Așa se face.

Femeia dădu din cap și ea, bătându-l ușor pe Mica pe spate.

– Mulțam la tine. Om bun. Mulțam la tine.

Mica oftă când cei trei părăsiră clinica. Trebuia să învețe rusa, germana, italiana, poloneza, idiș și olandeza doar ca să comunice clar cu oamenii din cartierul lui. Și, se gândi el, râzând cu amărăciune, după spusele lui Nicky, lui îi venea greu și să scoată engleză pe gură. Ce dezavantaj pe bieții oameni, să trăiască într-o țară a cărei limbă nu o puteau vorbi.

Și totuși, erau într-un loc mai sigur decât țările lor de baștină, din vreme de naziștii cutreierau Europa, făcând prăpăd în urma lor. Mica se simțea recunoscător pentru fiecare „străin" care venea în țară, adică un om mai puțin care să cadă pradă campaniei pentru putere a lui Hitler.

El spălă masa unde stătuse copilul, folosind o soluție dezinfectantă atât de puternică încât vaporii îi pișcau ochii. Dar nu lăsa microbii să se împrăștie. Unii oameni se simțeau destul de amenințați și dădeau vina pe imigranți pentru tot felul de boli. Va

face orice îi stătea în putință ca să împiedice răspândirea bolilor. La cât de înghesuiți trăiau oamenii aceștia, o afecțiune banală se putea transforma într-o epidemie. Odată misiunea încheiată, se duse la geamul plin de dâre murdare și privi în stradă.

Aici lucrurile erau cu totul altfel față de orășelul lui natal. Cerul era aproape blocat de clădirile foarte înalte, iarba creștea doar în parcuri, oamenii forfoteau fără încetare... Erau momente când Mica tânjea după spațiile deschise și după cerul albastru din Texas. Cu toate acestea, știa că se afla exact acolo unde Dumnezeu îl voia și avea să rămână până ce Dumnezeu îl va smulge de acolo.

Mica nu avusese niciodată de gând să trăiască într-un oraș mare, dar când s-a oferit să lucreze ca voluntar la postul din Schofield, totul s-a schimbat. În mod deosebit, datorită atacului de la Pearl Harbor. Unul dintre bărbații răniți spusese, în semn de recunoștință pentru grija purtată de Mica: „Măi să fie, ne-ar prinde tare bine să te avem prin preajmă în Queens, Doctore. Ești un medic grozav."

Aceasta declarație simplă se încăpățânase să nu cadă pradă uitării. De când citise despre imigranți și despre câți dintre ei nu aveau parte de îngrijire medicală, îl durea inima pentru suferința lor. De îndată ce își duse la bun sfârșit misiunea pe care o avea în Schofield, își făcu bagajele și veni direct la New York, pentru a lucra la această clinică medicală, înființată de un grup de misionari.

Doctorul în vârstă care conducea Clinica de Asistență Medicală Gratuită din Queens predase bucuros ștafeta conducerii lui Mica. Misiunea îi oferea un salariu mic, dar rezonabil. Nu se înșelase în privința locului unde trebuia să fie ca să îl ajute pe Ieremia în ceea ce făcea. Dumnezeu știa de ce îl adusese pe Mica în Queens.

Medicii din partea locului, care credeau în eforturile clinicii, cei cu cabinete medicale înfloritoare și cu case în Brooklyn, departe de zona industrială și de zgomot, ofereau alimente, medicamente și uneori donații în bani ca să țină clinica deschisă. Mica bănuia că unii îl susțineau ca să îi împiedice pe imigranți să meargă la ei după ajutor. Indiferent de motivația lor, Mica era

recunoscător pentru donații, de vreme ce îi permiteau să trateze oamenii care aveau cea mai mare nevoie de el.

Se simțea recunoscător și pentru cei trei voluntari care făceau de serviciu cu rândul, în fiecare săptămână, dând o mână de ajutor la curățenie și primul ajutor elementar. Încruntă sprâncenele și se uită la ceas. De fapt, Stan trebuia să fi ajuns cu o oră în urmă. Oftă. Se știa prea bine că Stan întârzia. Va apărea el până la urmă. Un băiat umbla de colo-colo, pe sub geamul deschis. Ținea un teanc de ziare sub braț și cu mâna cealaltă agita un ziar deasupra capului.

– Insula Saipan cade în mâinile armatei S.U.A! Încă o victorie pentru soldații noștri curajoși! Insula Saipan cade! Citiți totul despre asta!

Doi bărbați luară ziarele în schimbul câtorva monede și băiatul își continuă drumul, strigându-și mesajul mai departe. Mica îl privi în timp ce se depărta, dorindu-și pentru a suta oară un titlu fără imagini care să te ducă, pe loc, cu gândul la moarte și la distrugere.

„Doamne, întinde mâna Ta protectoare asupra lui Ieremia."

Oricât de mult detesta războiul și relele lui, acesta adusese și un lucru pozitiv: locuri de muncă. Auzise că, în urmă cu vreo zece ani, oameni în toată firea se aciuau pe la colțurile străzilor din New York ca să lustruiască pantofi, pentru cinci cenți perechea, doar ca să poată supraviețui.

Apoi fabricile răsăriseră în toată țara, ca ciupercile după ploaie și făceau de toate, de la cauciuc la componente de avion. Dacă un suflet voia să muncească, se găsea ceva de făcut. Femeile, ai căror bărbați plecaseră la război, puneau mâna pe unelte și munceau în fabrici. Mica nu putea să nu se întrebe ce se va întâmpla la finalul războiului, când aveau să se întoarcă bărbații.

Se vor împotrivi femeile să își lase locul de muncă? Ce soi de lupte domestice va aduce finalul acestui război urât?

Atenția îi fu atrasă de un grup de băieți care ieșiră în fugă de pe o alee și ajunseră în stradă. Începiră repede un joc cu mingea, folosind o piatră și o bucată de lemn în locul echipamentului adevărat. El clătină din cap. Atât de mulți copii din New York

umblau fără a fi supravegheați ziua, în timp ce mamele lor erau la muncă și tații la război, peste mări și țări. I se frângea inima să îi vadă jucându-se pe o stradă murdară sau, câteodată, pe acoperișurile blocurilor.

Ce loc de joacă pentru un copil: fără iarbă prin care să cutreiere, fără flori de câmp de cules, fără copaci în care să se cațere? Când era copil, la marginea orașului Arlington, el și frații lui puteau alerga pe acri întregi de teren. Și ce se mai distrau... Oftă. Și iar, copiii sufereau. Când se va sfârși suferința aceea?

Așa cum i se întâmpla deseori în ultima vreme, gândul la copii îl făcu să își amintească de Nicky. Cu ochii minții, îl revăzu pe băiețel aplecat la umbra tufei, sorbind din privire gândacul acela cu spate lucios, pe care spera să și îl facă gâza lui de companie. Inima îi dădea ghes să zâmbească. Ce suflețel cu inimă bună! Ar fi un stăpân bun pentru un animal de companie. Oare mama lui se gândise să îi ia un cățeluș ori un pui de pisică?

Încercă să nu o lase pe Lidia să se strecoare în gândurile lui. Făcuse acest lucru de prea multe ori în ultimele două săptămâni. Mai ales când luminile erau stinse și era vremea somnului. În loc să doarmă, el stătea pe gânduri. Se gândea la ochii strălucitori și serioși ai Lidiei, când spusese că îl iubește pe Nicky. Își amintea de legământul ei de neclintit de a ocroti băiețelul. Îi veni în minte și expresia ei rușinată și spăsită când îi pomenise de rugăciune. Îi fugi gândul și la zâmbetul ei cald din timpul plimbării lor cu Nicky.

Se lăsă cu mâna pe rama ferestrei și se întoarse pe călcâie. „Las-o baltă, Hatcher. Sunt lucruri mai importante la care să te gândești." Ca pentru a-i întări acest lucru, ușa clinicii se deschise și intră un bărbat cu barbă, ținându-și brațul lipit de trup. Sângele se îmbibase în mânecă.

– Domnule doctor, m-am lovit.

Vorbea printre dinții strânși, cu fața schimonosită de durere.

– Vino după mine.

Mica conduse bărbatul la masa de consultații care se afla în spate. Alungă gândul la Lidia. Din nou.

8

Lidia ieși din structura din oțel și sticlă ce adăpostea Gara Pennsylvania de pe Strada 7. Strânse bine poșeta într-o mână și valiza în cealaltă. Lumea o îmbrâncea, dar Lidia era obișnuită cu aglomerația și îngrămădeala nu o intimida.

Se mișcă odată cu mulțimea până ajunse pe trotuarul liber. Găsi un loc lângă o clădire de trei etaje, din calcar, cu afișe publicitare ce aproape acopereau ochiurile geamurilor. Își lăsă valiza pe asfalt, cât mai aproape de clădire cu putință, păși în fața bagajului ca să îl poată păzi cu picioarele, apoi deschise poșeta.

Într-o clipă găsi hârtia împăturită, cu adresa lui Mica. Tatăl ei îi lăsase un mesaj scurt și concis în josul paginii: „Ai grijă!" Lidia clătină din cap. El nu fusese de acord ca ea să ia trenul și să meargă la New York în căutarea doamnei Fenwick. Îi luase aproape o săptămână să îl convingă că, în cazul în care Nic Pankin venea la ei acasă, tatăl ei era un apărător mai bun în fața bărbatului, decât două femei și un băiețel.

Până la urmă, înțelesese că Lidia avea dreptate. Astfel, cu bombăneala de rigoare, îi cumpărase biletul de tren și o pusese la drum.

Și iat-o în Manhattan, de unde trebuia să pornească spre Queens. Se uită în susul și în josul străzii, privirea lunecându-i pe lângă clădirile ce aproape blocau vederea cerului de un albastru-cenușiu. Simți cum o cuprinde spaima. La urma urmei,

privit de aproape, orașul era un loc destul de intimidant – și atât de mare!

Cum să dea vreodată de doamna Fenwick prin mulțimea aceea de oameni care trăiau în locul acela? Își aminti un verset din Biblie pe care îl citise în dimineața de dinaintea plecării cu trenul. Versetul spunea că nimic nu e cu neputință celui ce crede. Ei bine, era prea important pentru siguranța lui Nicky ca ea să „nu" creadă. O „va" găsi pe doamna Fenwick.

Depindea de ajutorul lui Dumnezeu – și de ajutorul unui om, pe nume Mica Hatcher. Doi bărbați trecură pe lângă ea, măsurând-o fără jenă din priviri, de la pantofii cu baretă până la părul proaspăt coafat. Privirile lor obraznice și lipsite de curtoazie o făcură să simtă fiori pe spate. „Ai grijă", o prevenise tatăl său, și la momentul acel părea un sfat bun. Își îndreptă spatele cu încredere, până ce bărbații se depărtară, apoi lăsă umerii ușurată.

Cu cât mai repede găsea un taxi care să o ducă la clinica lui Mica, cu atât avea să fie mai fericită. Un băiat apăru de după colț. Părea să aibă în jur de cincisprezece ani și era îmbrăcat în haine destul de murdare, dar Lidiei i se păru că avea o față de copil cuminte.

– Scuză-mă!

Ea strigă după băiețandrul aflat în trecere și îi făcu semn cu mâna. El se opri brusc, apoi se uită în susul și în josul străzii ca pentru a căuta pe cineva, înainte să întoarcă privirea la ea.

– Da, duduie? M-ați strigat?

Lidia dădu din cap că da.

– Mi-ai putea spune un loc bun de unde pot lua un taxi?

Băiatul zâmbi larg.

– Sunteți nouă în oraș, duduie. Sunteți „în" ăl mai bun loc din Manhattan de unde se ia taxi. Vin și pleacă tot timpu' din stație. Stați în stradă și urmăriți-le. O trece vreunu'.

– Îți mulțumesc.

Lidia scoase o monedă din poșetă și i-o întinse. Băiatul se uită la monedă, făcând ochii mari. Dădu să întindă mâna după ea,

dar apoi o retrase, alegând să o îndese în buzunar. Îi zâmbi cu toată gura.

– Nu, duduie, țineți-vă mărunțișu'. Nu-i nicio plată pentru bunu' simț.

Apoi el o luă în fugă pe trotuar. Râzând în sinea ei, Lidia își puse poșeta sub braț, ținu biletul de hârtie într-o mână și prinse mânerul valizei cu cealaltă. Păși în stradă. Chiar așa cum îi spusese băiatul, în câteva minute o mașină opri scârțâind, la numai treizeci de centimetri de picioarele ei.

Un șofer cu față rotundă îi strigă prin geamul deschis.

– Tre' să mergi undeva, așa-i?

– Da, domnule. Trebuie s-ajung în Queens, la colț cu străzile Armstrong și 27.

Bărbatul se scărpină în cap.

– E o bucată bună de mers, domnișoară. O să te coste bănuți frumoși.

– Oricât costă, e în regulă, răspunse Lidia, și continuă, dacă e un preț corect. N-o să îngădui să fiu jupuită de bani.

Atunci bărbatul zâmbi, scoțând la iveală un dinte rupt în față. Arătă cu degetul mare spre scaunul din spate.

– Urcă, duduie. Te-oi duce unde vrei să mergi. Ș-oi fi cinstit și măsurat la plată.

– Vă mulțumesc.

Lidia deschise ușa din spate, făcu vânt valizei, apoi se așeză lângă ea. În momentul când ușa se închise, mașina porni zona de așteptare, iar șoferul sună din claxon ca să dea de știre celorlalți că se apropia. Ea începu să se teamă când îl văzu atât de agresiv. Lidia se prinse de scaun și se ținu bine, în timp ce șoferul conducea vehiculul printre celelalte mașini aflate în trafic.

Închise ochii numai pentru o clipă și spuse repede o rugăciune ca să rămână teferi. Voia să ajungă întreagă în Queens.

În Queens–și la Mica.

Gândul acesta o făcu să simtă un sentiment puternic ce nu avea nimic în comun cu teama. Mica va fi fără îndoială surprins să o vadă, dar ea știa că el nu va refuza să o ajute să o găsească

pe doamna Fenwick. Afecțiunea lui pentru Nicky și faptul că le cunoștea situația grea nu-i vor permite să o refuze.

Ea simți usturimea vinovăției când se gândi că profita de inima bună a lui Mica, dar chiar nu avea de ales. Nicky era prea important ca să nu se folosească de orice avantaj disponibil.

– Domnule Jensen, ați făcut o treabă pe cinste cu brațul.

Mica clătină din cap.

– Ja, am făcut un lucru prostesc, recunosc. Bărbatul se strâmbă când Mica îi înfipse acul sub piele. Data viitoare promit să fiu mai isteț și să nu-mi mai bag mâna printr-un geam.

– Să nu băgăm nimic prin geam, bine? Nici braț, nici picioare, nici cap... Mica încercă să clarifice lucrurile. Știa că provoca durere pacientului său, dar distragerea atenției era un antidot bun pentru neplăcerea aceasta. Știți, mama era într-un grup de croitorese când eram copil. Obișnuiam să stau lângă mașină și să privesc acele cum intră și ies, intră și ies, dând naștere unor modele frumoase pe material. Dar, pur și simplu, nu m-am gândit niciodată că voi avea nevoie de priceperea asta în munca mea. Pun rămășag că mama ar fi mândră de cusătura pe care o fac aici.

Omul era alb la față ca varul, însă reuși să râdă slab.

– Ja, sunt convins că mama dumneavoastră ar fi mândră. Și mama mea făcea cusături mărunțele. Paișpe în doi centimetri jumate, zicea ea. Cred însă c-aș prefera să nu încercați atât de multe pe pielea mea.

Clopoțelul pe care Mica îl agățase deasupra ușii clinicii sună, și un plânset zgomotos și nervos umplu încăperea. Amândoi bărbații săriră în picioare.

Domnul Jensen zise:

– Mai bine vă duceți să vedeți care-i necazu'.

Mica puse o fașă pe brațul domnului Jensen.

– Țineți asta deasupra și n-o mișcați. Mă întorc imediat.

El ieși din zona protejată de un paravan din material și găsi o mamă cu un copil, chiar în fața ușii, amândoi plângând cât îi ținea gura. Copila avea câteva zgârieturi pe unul dintre obraji. Avea părul mânjit cu sânge și se agăța cu toată puterea de mama ei, făcându-i lui Mica imposibilă examinarea.

Plânsetele disperate ale mamei nu făceau nimic pentru a liniști copila. Unde era Stan? Mica nu se putea ocupa de ambii pacienți fără ajutor. Clopoțelul sună iar și Mica ridică privirea, așteptându-se să îl vadă pe Stan venind în fugă, cu fața spăsită. În schimb, pe ușă intră Lidia Eldredge, îmbrăcată într-o fustă de culoarea untului și jachetă, ținând în mână o valiză. El clipi repede, convins că avea halucinații, însă bufnitura valizei ce lovi podeaua și a călcâielor ei pe parchetul ros îi dărâmă teoria.

– Ce s-a întâmplat?

Lidia vorbi pe tonul ei vioi, dar hotărât, pe care Mica îl știa bine. Urletele mamei deznădăjduite și ale fetiței erau tot mai gălăgioase. Mica încercă să ridice vocea ca să fie auzit peste zarva aceea.

– Nu știu sigur. Mama nu dă drumul copilei ca să mă lase să o examinez.

– Dă-mi voie să-ncerc eu. Lidia cuprinse cu brațul spatele mamei, bătând-o ușor pe umăr. Îi zâmbi cu un aer încurajator și cald. Doamnă, vreau să vă ajut. Sunteți rănită?

Mama scutură capul atât de tare încât aproape i se desprinse eșarfa.

– Fetița mea. Fetița mea s-a lovit.

Mica întinse iar mâna spre copilă, dar mama trase fetița în spate făcând-o să țipe de spaimă. Lidia o bătu iar ușor pe mamă pe umăr.

– Haideți să stăm aici. Lăsați-mă să mă uit la copilă. O voi ajuta.

Lidia conduse cu delicatețe femeia la niște scaune ce se aflau într-un colț. Mica le privea, consternat, în timp ce Lidia prelua controlul situației. Ea îndemnă femeia să stea pe un scaun, se

așează alături de ea și trecu fetița din poala mamei într-a ei. Lidia ridică ochii și întâlni privirea lui Mica.

Ea îi făcu semn cu mâna să plece.

– O să fim bine. Du-te și termină ce făceai. Ea se uită la mâinile lui pătate de sânge. Nici eu nu te-aș lăsa să-mi atingi copilul cu mâinile acelea îngrozitoare. Spală-te. Când te vei întoarce, vom fi gata să ne vezi.

Mica rămase înlemnit pe loc și stătu privind prostește la Lidia care își îndrepta atenția la mamă și copilă continuând să le consoleze pe amândouă. Plânsetele se liniștiră până ce deveniră niște hohote slabe, cu sughițuri. Clătină din cap și se întoarse la domnul Jensen. În timp ce termina de cusut brațul bărbatului, stătea cu urechea ciulită la ce se întâmpla de partea cealaltă a paravanului. Un chicot se auzea din când în când în timpul conversației pe ton scăzut.

Odată ce cusătura fu gata, Mica bandajă cu grijă brațul și căută prin dulăpiorul lui cu medicamente niște aspirină. Îi venea greu să se concentreze la sarcina pe care o avea, cu Lidia de partea cealaltă a paravanului, șușotind cu o mamă și o copilă înspăimântate.

Mica îl ajută pe domnul Jensen să se ridice de pe masă, iar bărbatul îl privi cu înțeles.

– Tânăra de acolo e frumușică.

Mica îndreptă spatele. Urechile îi luară foc.

– Păi, da, bănuiesc că e.

– E prietena dumneavoastră?

Mica cântări întrebarea. Apoi, oarecum fără a fi sigur, el dădu din cap.

– Da. E prietena mea.

Domnul Jensen îi făcu semn cu ochiul.

– Sunteți un bărbat norocos.

Mica se încruntă. Acest lucru rămânea de văzut. Apoi își trecu mâna peste frunte și îi dădu pachetul cu aspirină domnului Jensen.

– Luați când durerea e prea intensă. Va trebui să țineți rana curată și uscată. Reveniți în fiecare zi să vă schimb bandajul. Peste o săptămână, vă scoatem firele. Între timp, să nu folosiți brațul.

Domnul Jensen ridică din sprâncene neliniștit.

– Să nu-mi folosesc brațul? Să nu lucrez? Dar trebuie să muncesc. Familia mea...

Mica potoli protestele alarmate ale bărbatului punându-i ușor mâna pe umăr.

– Voi sta de vorbă cu șeful dumitale și o să mă asigur că înțelege de ce nu puteți fi la lucru săptămâna aceasta. Și, când veniți mâine, o să am o cutie cu alimente pentru dumneavoastră, ajutor pentru familie până veți munci din nou.

Domnul Jensen strânse din dinți. Mica își ținu respirația, așteptându-se ca omul să refuze ajutorul său, însă în ochii lui văzu lacrimi.

El răspunse vorbind sacadat.

– Sunteți un om bun, domnule doctor Hatcher. Vă mulțumesc pentru mărinimie.

Mica strânse mâna pe umărul lui Jensen.

– Aveți grijă de dumneavoastră. Băgați de seamă la geamuri.

Bărbatul reuși să zâmbească, apoi o luă spre ieșire, ținându-și brațul rănit lipit de piept. Mica se întoarse către Lidia și pacienta cealaltă. Deși copila avea urme de lacrimi pe chipul ei angelic și era înspăimântată, stătea cuminte în poala Lidiei. Mica se lăsă pe vine lângă scaunul Lidiei și îi zâmbi fetiței.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe Lidia.

Lidia mângâie părul fetiței.

– A căzut de pe terasa apartamentului ei. Are câteva zgârieturi și o tăietură mică deasupra urechii. A sângerat mult, cum se întâmplă de obicei la rănile de la cap, dar nu cred că are nevoie de cusături.

Mica se uită la copilă. Aceasta scânci ușor când o atinse cu mâinile pe cap ca să dea la o parte părul năclăit unde se tăiase, însă Lidia o liniști și fetița rămase nemișcată.

Mica se aplecă, împăcat să vadă că Lidia avea dreptate. Îi venea greu și gândul de a înfige un ac în pielea capului fetiței.

Se întoarse către mamă.

– Se va face bine. O vom curăța și vom pune niște pansamente pe răni. Urmați-mă!

Mama se ridică în picioare și Mica întinse mâinile să ia copila, însă aceasta își înfășură brațele grăsuțe pe după gâtul Lidiei.

Lidia se ridică.

– O aduc eu.

O apăsare stranie își făcea simțită prezența în pieptul lui. Lidia ținând un copil în brațe era o priveliște captivantă. Scutură din cap gândul, apoi făcu semn către paravan.

– Aici, în spate.

El le conduse pe cele două în zona de examinare unde îngriji rănile micuței. De îndată ce mama și copila plecară, Mica se întoarse să pună întrebarea pe care Lidia o aștepta cu siguranță.

– De unde și până unde ești...

Clopoțelul sună și Mica își dădu mâinile în lături, cu ochii ridicați spre cer. Și acum ce mai era? Dar nu un pacient, ci Stan intră cu pași grăbiți. În sfârșit. Mica vru să îl mustre pe bărbat pentru sosirea lui întârziată.

Înainte ca Mica să scoată o vorbă, bărbatul zise repede.

– Hei, Mica. Am un mesaj pentru tine. Un muncitor din port a zis să-ți transmit că trc' să-ți vină un pachet de la Crucea Roșie, cu vasul următor. Zicea că va ajunge cam pe la zece, în seara asta.

9

Schimbarea bruscă a înfățișării lui Mica o făcu pe Lidia să simtă o neliniște ciudată. Parcă se albise la față în timp ce asculta mesajul, apoi se îndreptase de spate și luase intenționat un aer nepăsător. Vorbea cu calm, fără urmă de teamă, însă Lidia simțea că își ascundea trăirile adevărate.

– Mulțumesc, Stan. Acum bănuiesc că ai să-mi spui pe unde ai umblat. Ai întârziat mai bine de un ceas.

Stan lăsă capul în pământ și înfipse vârful cizmei în podeaua din lemn.

– O, îmi pare rău, Mica. Am pierdut noțiunea timpului. Jucam biliard cu niște băieți și...

Mica dădu din mână.

– Nu mai contează. Mi-am dat seama.

El nu mai continuă povestea, dar Lidia se gândi că va relua discuția cu altă ocazie, când nu mai erau de față persoane care să audă. Mica arătă cu mâna spre ea.

– Stan, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Lidia Eldredge din Boston, Massachusetts. A picat tocmai la țanc și m-a ajutat cu o urgență.

Lidia zâmbi și îi întinse mâna. Stan o strânse și o ținu mai mult timp decât era politicos, zâmbind prostește cu toată gura pe deasupra bărbii lui zbârlite.

– Păi, salutare, duduie Eldredge. Io sunt Stan, Stanley Forrester. Bucuros de cunoștință. Ce vânt v-aduce în New York?

Îmi închipui că n-ați venit numai' ca să-l ajutați pe doctoru' Hatcher cu urgența lui.

Lidia se sili a râde ușor și își retrase mâna din palma lată a lui Stan. Rezistă pornirii de a-și șterge palma de fustă.

– Nu, de fapt, mă aflu aici cu niște afaceri.

Ea simți privirea curioasă a lui Mica și trebui să lupte cu dorința de a se întoarce către el și de a-l implora să o ajute. Nu voia să spună nimic în fața unui om despre care nu știa nimic mai mult decât numele.

– Cu afaceri? Stan ridică sprâncenele stufoase. Lidiei i se păru că omul avea la fel de mult păr pe frunte ca pe barbă. Acuma, sunteți mult prea drăguță ca să vă ocupați cu afacerile. Cum sunteți nouă prin oraș, poate aș putea să...

– Stan, domnișoara Eldredge a zis că se află aici cu afaceri. Mica avea o asprime în tonul vocii. După părerea mea, asta lasă de-nțeles că are puțin timp pentru a socializa.

Stan făcu un pas îndărăt, tot cu zâmbetul pe buze. Ridică mâinile.

– Înțeles, înțeles, Mica. Nu te aprinde așa. Nu puteam rata ocazia, pricepi?

El întoarse iar privirea spre Lidia și ea nu se simți în apele ei, la fel ca atunci când cei doi bărbați îi făcuseră ochi dulci în fața Gării Pennsylvania.

– Distracție plăcută în New York, duduie Eldredge. El îi aruncă o ocheadă. Dar să nu vă așteptați la prea multă atenție din partea domnului doctor Hatcher aici de față, băiatu' ăsta numa' muncește, nu se distrează ioc.

– Mulțumesc. Sunt sigură că timpul meu aici va fi folosit cum se cuvine.

– Stan, aș aprecia dacă ai face curat și apoi ai încuia clinica la plecare. Eu trebuie să o conduc pe domnișoara Eldredge unde va dormi.

Stan își flutură mâna, tot cu un zâmbet strâmb întins pe față.

– Negreșit. În regulă, Mica.

Mica merse în spatele paravanului și ieși o clipă mai târziu, cu o pălărie din fetru trasă în jos, până deasupra sprâncenelor și cu o jachetă de culoare cafenie în locul șorțului pe care îl purtase mai devreme. Luă valiza Lidiei într-o mână, cu cealaltă luă domnișoara de braț și o conduse spre ieșire. Lidia știa că pentru ochii oricărui privitor, el ar lăsa impresia gentlemanului perfect, însă degetele lui i se înfigeau în brațul ei. Părea o oală sub presiunea unei furii stăpânite.

Ea se mușcă de buza de jos – nu avusese intenția să îl înfurie. Poate ar fi trebuit să îi trimită o telegramă din timp, să își anunțe venirea. Dar era prea târziu pentru acest lucru, își spunea în sinea ei, în timp ce era obligată să meargă mai iute decât dorea, ca să se potrivească pasului mai lung al lui Mica.

Când tocul aproape i se prinse într-o crăpătură din trotuar, ea își pierdu răbdarea și își trase brusc brațul. Mica se întoarse iute, lovindu-se cu valiza de genunchi.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Vrei să zici, ce s-a-ntâmplat de am ajuns în New York sau cum, deodată, nu mai vreau să-mi smulgă cineva brațul din încheietură?

Ea își masă cotul în locul unde avea senzația că degetele lui îi lăsaseră urme în carne. La manifestarea ei zgomotoasă, Mica lăsă valiza cu toată greutatea pe trotuar și se așeză pe ea, punându-și coatele pe genunchi și fața în mâini. Ea rămase în picioare fără a scoate o vorbă până ce el înălță capul, trăgându-și palmele peste obraji și făcându-i mai plini pentru o clipă, în timpul mișcării.

El oftă.

– Îmi pare rău dacă mersul meu a fost prea... aspru.

– Aspru? Mica, m-am simțit de parcă fugeam de poliție!

Un zâmbet amenința în colțul gurii. Îi văzu buza de sus arcuindu-se puțin în stânga și se bucură, dar tot îl certă puțin.

– Și nici măcar n-ai întrebat de Nicky.

Mica înălță fruntea.

– E bine?

Preocuparea evidentă de pe chipul lui aproape îi topi inima Lidiei. Se grăbi să îl liniștească.

– L-am lăsat bine pe Nicky. M-a trimis să îi dau un desen lui Mica-amicu-lui. Ea zâmbi. Ai făcut o impresie puternică asupra acestui băiețel. Vorbește despre tine în fiecare zi.

Ochii lui Mica se îmblânziră când auzi vestea și lăsă privirea în trotuarul de la picioarele lui. Când se ridică, ea văzu că duioșia cu care vorbise despre Nicky dispăruse.

– Lidia, chiar ești aici cu afaceri?

Lidia dădu repede din cap.

– Da. Cu afaceri foarte importante. Mica, îți amintești când ai zis că...

Mica ridică o mână.

– Nu vreau să aflu motivul pentru care ești aici, dar trebuie să fiu sincer. Am și eu niște afaceri foarte importante de care trebuie să mă ocup imediat.

El se uită la ceasul de la mână, făcu o grimasă și se uită peste umăr pentru o clipă, o încruntătură apărând pe fața lui frumoasă. Până la urmă, se uită iar la ea.

– Ți-ai găsit deja un hotel?

Ea tăgădui din cap.

– Nu. Am venit direct la clinică după ce am ajuns.

– Atunci, cred că apartamentul din fața mea e nelocuit acum. Cuplul în vârstă, care a locuit acolo, s-a mutat mai aproape de locul de muncă al fetei lor, ca să poată avea grijă de copii când ea e la muncă. Să văd dacă proprietara va fi de acord să te cazeze cât timp stai în oraș. E doar o garsonieră, dar va fi mai spațioasă decât o cameră de hotel. E în regulă pentru tine?

Lidia lăsă capul într-o parte.

– Crezi că proprietara va fi dispusă să facă asta?

În Boston, rareori rămâneau camere goale mai mult de câteva ceasuri între chiriași.

– S-ar putea. Mica zâmbi știutor. Mă crede simpatic.

Lidia se încruntă.

– Mica, chiar așa!

Ea simți apoi un sentiment neavenit de gelozie. El ridică din umeri, iar zâmbetul din colțul gurii o făcu să îi bată inima și mai tare.

– E și destul de în vârstă ca să-mi fie bunică. Dar, fiindcă am grijă de ea, cred că va face asta pentru mine. Haide.

El o prinse iar de braț, dar cu mult mai multă delicatețe. Își temperă și mersul ca să se potrivească pașilor ei mărunți. În timp ce mergeau, el o privi și îi zâmbi. Era un zâmbet adevărat, a la Mica. Lidia simți căldură până în vârful degetelor care ieșeau prin încălțările decupate.

„Tată Ceresc, păzește-mi inima", se rugă Lidia tocmai când răspundea zâmbetului lui Mica cu un zâmbet timid, la rândul său. „Mă aflu aici ca să-mi salvez fiul, nu ca să-mi dăruiesc inima cuiva."

Ca să își distragă atenția, lăsă privirea, să cerceteze în voie împrejurimile. Strâmbă din nas. Oare nimic verde nu creștea în New York? Câteva jardiniere cu flori obosite stăteau agățate la ferestrele apartamentelor, însă bietele flori ce creșteau acolo se veștejeau și stăteau aplecate, de parcă să facă flori era un efort prea mare.

Țipete fericite ajunseră la urechile ei făcând-o să ridice privirea și să zărească un grup de copii care se jucau pe acoperiș. Pe „acoperiș?" Se gândi cum ar fi ca Nicky să fie într-un asemenea loc și inima aproape îi stătu în loc. Nu ar îngădui niciodată așa ceva! Dar, când te gândeai la traficul mașinilor, poate că un acoperiș era mai sigur decât străzile...

Ajunseră la o clădire unde erau apartamente, construită din cărămidă, de culoare maro, trainică, cu patru sau cinci etaje. Niște trepte din ciment, din cinci în cinci metri, duceau fie sub trotuar, fie sus, pe o platformă de formă pătrată. Mica o conduse până la etajul al treilea. Îi deschise ușa și ea o luă înainte pe un hol slab luminat, prin care se ajungea la o altă ușă, în spate.

O scară cu balustradă din fier ducea la etajele superioare. Ea nu avu prilejul să vadă mai multe, fiindcă Mica se opri la primul

apartament și bătu. Așteptară o clipă. Apoi el bătu iar. O voce nemulțumită se auzi prin ușă.

– Vin acuma, vin, nu-i nevoie să dărâmi ușa asta bună!

Lidia ar fi făcut un pas în spate, însă Mica o opri. Ușa se deschise brusc și o femeie în vârstă, cu fața brăzdată de riduri și îmbrăcată într-o rochie de casă, șifonată, în culori șterse, cu picioarele goale și – pupăză peste colac – cizme bărbătești, fără șireturi, stătea încruntată în deschizătura ușii. O fixă pe Lidia cu o privire urâtă și tăioasă.

– Da, dom'șorică, care ți-e voia? Nu cumpăr nimic, de vinzi ceva.

Mica se aplecă peste umărul Lidiei.

– Doamnă Flannigan, drăguța mea scumpă, n-aș cuteza nici în vis să-ți vând ceva.

Fața femeii se lumină când Mica îi apăru dinainte. Spre mirarea Lidiei, ea chiar se fandosi, ridicând mâna să își atingă cârlionții cărunți de deasupra urechii stângi.

– A, Mica, băiatu' meu. Nu te-am zărit în întuneric. Ce pot face azi pentru tine?

Mica înclină capul, arătând spre Lidia.

– Ți-o prezint pe domnișoara Lidia Eldredge, o prietenă din Boston. E cu afaceri aici în New York și are nevoie de un loc unde să stea.

Femeia mișcă repede degetul spre Mica, scăpărând din ochii ei albaștri. Mica se grăbi să adauge.

– Acum, doar știi că nu propun să stea cu mine, doamnă Flannigan. Mă cunoști mai bine de atât!

Fața femeii se înseninâ, iar căldura reveni în ochii ei de un albastru șters.

– Mă-ntrebam numai dacă ai apucat să-nchiriezi apartamentul Kelsey. Mă gândeam dacă ar putea sta acolo. E posibil să îi trebuiască doar o zi sau două, dar aș plăti pentru toată luna.

Lidia îi aruncă o privire plină de uimire. Nu intenționa să îl facă să achite nota de plată pentru cameră! Doamna Flannigan își scărpină bărbia ascuțită și cu fire răzlețe.

– Ei bine, acuma, Mica, știi doar că am o listă de așteptare pentru apartamentu' ăla. Aș putea pune mâna pe telefon și l-aș ocupa, uite așa. Ea pocni din degetele uscate. Apoi lăsă bărbia în piept, zâmbindu-i seducător și făcându-și bărbia dublă să arate triplă. Numai că, pentru tine, băiatu' meu, o să amân telefonu' ăla o zi sau două. Prietena ta poate rămâne.

Într-un final, zâmbetul femeii lunecă și spre Lidia.

– Vă mulțumesc, doamnă Flannigan. Sunteți tare scumpă, chiar așa!

Lidia nu se așteptase niciodată să audă un accent irlandez amestecat cu un dialect din Texas. Era posibil ca urechile ei să nu își mai revină niciodată.

– Acum, pot avea încredere în dumneata să o instalezi pe Lidia? Eu trebuie să mă ocup de niște lucruri.

Lidiei îi bătu inima și mai tare. Doar nu avea de gând să o lase cu bătrâna aceea ursuză, nu-i așa?

Mica lăsă valiza la picioarele Lidiei, puse ușor mâna pe spatele ei și îi șopti:

– Ești pe mâini bune cu doamna Flannigan. Bagă-te în pat devreme, odihnește-te bine și mâine dimineață te iau cu mine la clinică. Vom sta de vorbă acolo.

După o ocheadă generoasă aruncată doamnei Flannigan, ce o făcu pe femeie să chicotească asemenea unei june, Mica se răsuci pe călcâi și ieși grăbit pe ușă. Lidia își puse mâna în șold. Se întoarse către doamna Flannigan, care încă mai avea aerul fericit dat de atenția lui Mica.

Bătrâna suspină, bătând ușor mâna pe pieptul murdar al rochiei, apoi se uită la Lidia. Tresări, lăsând mâna jos și făcându-și de lucru cu un colț rupt al buzunarului într-un gest ce trăda sfiala.

– Da, păi, haide acuma, domnișoară... Eldredge, zis-ai? Din Boston, ai? Îmi închipui că ești istovită după drum. Doamna Flannigan va avea tare bine grijă de tine, da, asta va face. Ia-ți valiza de acolo, drăguță, și hai după mine.

Bătrâna o conduse pe Lidia la scări și începu să urce gâfâind, ținând-o și pe Lidia de mână. Lidia o urmă, dar se uită printre zăbrelele scării la ușile pe care Mica se făcuse nevăzut. Cât de curioasă era să afle ce afacere era pricina unei urgențe atât de mari!

10

Mica spera ca Lidia să îl ierte că o lăsase pe mâinile proprietăresei lui, dar știa că doamna Flannigan o va ajuta să se instaleze în cameră. Râse, afecțiunea lui pentru femeia în vârstă îi bucura sufletul. Ea era o bătrânică arțăgoasă, dar cu o inimă de aur. Chiar și așa, putea să strâmbe din nas dacă afla despre conținutul pachetelor lui.

Mergea grăbind pașii, aruncând câte o privire la ceas. Trebuia să ajungă la sinagogă până la ora șapte, dacă voia să schimbe câteva cuvinte cu rabinul Jacowicz. Avea timp berechet până acolo, dacă lua mașina, dar își făcuse un obicei din a păstra cupoanele de combustibil pentru urgențe – ca de pildă pentru comisioanele lui Ieremia. De altfel, mersul pe jos era un exercițiu fizic bun. Dacă se grăbea, ajungea acolo la timp. Făcându-și elan cu brațele, sunând din călcâie pe caldarâm, răsufla cu putere, nemulțumit.

Ce fusese în mintea omului din port de transmisese mesajul acela lui Stan? Mica le dăduse instrucțiuni precise la toți, să îi comunice totul direct. Mânia aprinsă și îngrijorarea i se încolăceau în piept, la gândul urmărilor posibile, din pricină că se trădase încrederea. Mânia se transformă în vinovăție, când își aminti că își vărsase nemulțumirile pe Lidia. Nu ar fi trebuit să fie atât de necioplit față de ea.

Coti pe altă stradă și fu nevoit să încetinească pașii, în timp ce se strecura printre oamenii ieșiți la cumpărăturile de seară, care se întorceau la casele lor, cu provizii pentru cină. Vederea

alimentelor în coșuri îi făcu stomacul să se manifeste zgomotos. Încă nu luase masa de seară – cazarea Lidiei luase locul cinei.

Desigur, nici ea nu mâncase, din câte știa. Poate ar trebui să cumpere de-ale gurii, niște sandvișuri de la un magazin alimentar și fructe de la unul din vânzătorii ambulanți, și să i le ducă la întoarcere. Ar fi un gest frumos, după purtarea lui scorțoasă de mai devreme.

Și ce, Doamne sfinte, căuta ea acolo? Nu pomenise niciodată că tatăl ei ar avea afaceri prin New York. Avea să se lămurească în privința „afacerilor" ei mai târziu. Deocamdată, pregătirea coletului său era lucrul cel mai însemnat.

Sări pe ultimele câteva trepte, până la ușile masive ale sinagogii. Balamalele scoaseră un vaier gros când împinse ușa spre interior. Mica intră în sala întunecoasă și rece. Doi bărbați cu barbă lungă, cu tichii pe creștet și cu șuvițe negre, împletite, care le încadrau obrajii, ridicară privirea de la masa unde citeau împreună, la lumina lumânării. Înclinară capul într-un mod ceremonios și își reluară cititul cărții.

Mica trecu pe lângă ei și intră în cămăruța din spate, unde știa că îl va găsi pe rabinul Jacowicz.

– Salutare, Mica, prietenul meu, îl întâmpină rabinul când Mica intră în cămăruță.

Combinația de cuvinte îl făcu să își amintească brusc de Nicky. Mica își ținu zâmbetul și se concentră asupra scopului vizitei sale.

– Pachetul sosește în seara asta. Ar trebui să fie aici în jur de zece.

– Atunci o să mi-l aduci până la unsprezece?

– Între unsprezece și douăsprezece, îl corectă Mica. Puteți fi gata?

– Câți? întrebă rabinul.

Mica ridică din umeri.

– Nu știu sigur. Pesemne cel puțin doi. Ca să fie totul bine, ar trebui să facem pregătiri pentru un număr de două ori mai mare.

O simplă înclinare a capului îi arătă lui Mica că i se împlineau cele cerute. Apoi, bărbatul zâmbi, ridicând barba pe la colțuri și încrețind pielea din jurul ochilor.

– Voi fi pregătit.

– La fel și eu.

❖

Lidia topi și ultima bucată din sandviș cu o gură de lapte, apoi făcu ghemotoc ambalajul din hârtie cerată rămas. Aruncă mototolul de hârtie pe masă și scoase un oftat. Simțea că se săturase din sandvișul cu brânză, două mere zbârcite și o sticlă mică de lapte, aduse de Mica cu o jumătate de oră în urmă.

Dar camera goală îi dădea fiori pe spate. De ce nu rămăsese să mănânce cu ea? S-ar fi bucurat de compania lui la masa zgâriată din bucătărie. Acest Mica distant și aparent lipsit de sentimente nu era bărbatul care stătuse la masa ei din bucătărie și îi prezentase o soluție pentru a-l ajuta pe Nicky, în urmă cu două săptămâni. Nici măcar nu o întrebase de ce venise la New York. Preocuparea lui îi dădea tot felul de gânduri. Puse mâna pe așternutul alb și aspru pe care doamna Flannigan i-l împrumutase și se duse în colțul camerei. Scutură și întinse cearșafurile, unul câte unul, pe o vechitură ce voia să semene cu un pat.

Fără a fi nimic altceva decât o saltea uzată și noduroasă, pe un cadru de fier, care se strângea, patul promitea să fie unul foarte lipsit de confort. Dar nu avea de gând să petreacă prea multe nopți în el. Tatăl său o prevenise să se pregătească pentru o ședere lungă în New York, spunându-i că nu se știa sigur cât va dura până când o va găsi pe doamna Fenwick.

Dar Nicky trebuia salvat „atunci". Lidia își punea nădejdea în Dumnezeu că o va călăuzi degrabă să o găsească pe femeie. Mâinile i se opriră din lucru și trase încet o gură de aer, un zâmbet destinzându-i firav chipul. Cât de liniștitoare era încrederea că Dumnezeu era atent la nevoia ei, mai ales de când atenția lui Mica părea să lase dureros de mult de dorit.

Scoase Biblia și citi câteva pasaje din Matei, în timp ce își lua cina modestă și reflecta la un fragment din Scriptură.

Cuvintele „dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar... nimic nu v-ar fi cu neputință" aproape se dezlipiseră de pe pagină și se așezaseră în inima ei. Se aplecă în față, netezi micile denivelări ale paginilor și își aminti că, chiar dacă, în clipa aceea, credința ei era mică – cât un grăunte de muștar – tot era de ajuns.

La fel cum muștarul creștea dintr-o sămânță minusculă, și credința ei va continua să crească, fiindcă își punea încrederea în Dumnezeu. Gândul acesta o învălui într-un sentiment plăcut de pace. Adierea vântului pătrundea prin fereastră, suflându-i părul de pe ceafă și aducând un miros de mucegai.

Merse la fereastra cea mai apropiată și dădu la o parte perdeaua alburie. Lăsă palmele pe pervazul murdar, se aplecă puțin în afară și privi la stânga și la dreapta. Iluminatul slab, la ordinul armatei, cufunda orașul în semiîntuneric, numai că luminile slabe păreau să aibă prea puțin efect asupra vieții orașului.

Traficul aglomerat al orelor după-amiezii era redus odată cu lăsarea serii, în schimb grupuri de oameni hoinăreau pe trotuare, sporovăind și râzând. În colțul străzii, doi adolescenți se rezemau de stâlpul public de iluminat, cu țigări în gură, dându-și ghes unul altuia și fluierând după orice tânără care trecea prin preajmă.

În timp ce Lidia îi urmărea, unul dintre băieți se uită în sus și o fixă cu privirea. Își înghionti prietenul, arătă cu degetul, apoi amândoi băieții o priviră obraznic. Lidia se retrase și închise fereastra în timp ce râsetele gălăgioase ale băieților ajunseră până la urechile ei. Trase storurile la amândouă ferestrele, punându-se la adăpost de orice alți ochi necuviincioși.

Se apucă apoi să scoată lucrurile pe care le avea în geamantan. Aproape totul încăpu pe rafturile unui dulăpior aflat în apropierea bucătăriei mici, dar pentru costume îi trebuia ceva de agățat. O căutare prin apartament nu scoase la iveală niciun dulap în zid, așa că se folosi de un rând de cuie ce se găseau de-a lungul unui perete. Se dezbrăcă de costumul galben de călătorie și îl agăță cu grijă într-un cui de lemn. O pată de sânge murdărea

reverul jachetei. Lidia își trecu degetele peste pata maronie și imaginea fetiței înspăimântate, pe care o ținuse în brațe, îi copleși gândurile. Cât de repede se schimbase expresia de pe fața copilei când primise puțină atenție gingașă. Ce muncă minunată făcea Mica, având grijă de nevoile imigranților din oraș.

Își mușcă buza de jos, adâncită în gânduri. Oare pachetul pe care Mica trebuia să îl ia era cu cele necesare cabinetului? Atunci, de ce păruse atât de supărat, în loc să fie mulțumit?

Întinse mâna după pijama și începu să se îmbrace pentru culcare. Numai că o neliniște interioară îi schimbă direcția mâinii. În schimb, se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni și o bluză. Deși era ora de somn și călătorise de multe ceasuri, nu era pregătită să se bage în pat. Poate câteva minute în care să respire aerul nopții îi vor limpezi mintea și o vor ajuta să doarmă.

Cu papuci de piele în picioare și cu cheia pe care doamna Flannigan i-o dăduse în buzunar, părăsi apartamentul. Pe scară, trecu pe lângă un cuplu îmbrățișându-se pătimaș și pe lângă o bătrână care bombănea ocări la adresa celor doi, care o ignorau. Papucii îi sunau slab pe treptele de ciment și i se vedea umbra în urmă.

Se îndreptă repede spre ușile duble ce dădeau spre stradă, ieși din clădire și se așeză pe treapta din capul scărilor. Își trase genunchii la piept, îi cuprinse cu brațele și ridică privirea spre cer, sperând să vadă stelele. Gândurile îi fugeau peste state, până în Boston, unde Nicky probabil adormise deja. Îi era dor de el. Nu mai fusese departe de copil. Plânsese la plecarea ei, aproape frângându-i inima, dar îi spusese să se uite pe fereastră la stele înainte de culcare și să știe că mama se uita la aceleași stele.

De aceea căuta să vadă stelele prin stăvilarul de fum care bloca cerul de deasupra, gândindu-se că Nicky făcea același lucru. Gândul acesta o alină. Scârțâitul balamalelor ușii îi atrase atenția. Se uită peste umăr, gata să se dea din cale dacă era nevoie. Spre surpriza ei plăcută, în capul scărilor ieși Mica. El privi în susul și în josul străzii, strângând din sprâncene.

– Ce faci aici?

Tonul lui șters îi dădu fiori. Își strânse genunchii mai tare.

– Stau. Respir aerul nopții. Fac des acest lucru acasă, înainte să merg la culcare.

Mica coborî două trepte, apoi se așeză lângă ea, întinzând picioarele în față.

– Lidia, ăsta nu-i cartierul tău. E un ghetou din Queens. Nu ești în siguranță singură aici.

– Atunci stai cu mine. Ea îi zâmbi, sperând să îndepărteze încruntătura de pe fața lui. Dă-mi voie să-ți spun de ce am venit. Și tu îmi poți povesti totul despre munca ta la clinică.

Mica aruncă o privire neliniștită la ceasul de la mână.

– Nu pot în clipa asta. Am o întâlnire.

Lidia se trase, surprinsă.

– La ora asta?

– Da. Numai că n-o să pot pleca dacă nu te-ntorci în apartament. Te rog să te duci sus.

Mușchiul obrazului îi zvâcni, tot încleștând și descleștând pumnii. Gesturile lui nervoase erau un semnal de alarmă în mintea ei. Cu siguranță, doar faptul că o găsise stând în capul scărilor nu dădea naștere unei neliniști atât de mari. Puse mâna pe genunchiul lui.

– Ce te tulbură, Mica?

În loc de răspuns, el o prinse de braț și o ajută să se ridice în picioare. O conduse până la ușa pe care o deschise și apăsă ușor mâna pe spatele ei, un îndemn să intre prin deschizătură.

– Unchiul Mica zice că-i vremea de culcare.

Vocea îi tremura și încercarea lui de a avea haz nu făcu decât să o tulbure și mai tare.

– Te iau cu mine la clinică dimineață și o să vorbim acolo, dar, deocamdată, trebuie să mergi la culcare. Noapte bună, Lidia.

Fără a-i da prilejul de a răspunde, el se întoarse și coborî treptele cu pași sonori, apoi o luă în susul străzii. Lidia se întoarse în capul scărilor, cu mâinile pe șolduri și cu ochii după el. Curiozitatea o frământa pe dinăuntru. Ce fel de treburi îi solicitau atenția la ceasul acela târziu? El ajunse în colțul străzii,

se opri, privi la dreapta și la stânga, apoi o luă în dreapta. Ea se mușcă de buză și gândurile i-o luară razna. El îi spusese să meargă la culcare, dar nu îi era somn, și nu ar fi putut să se odihnească, tot întrebându-se ce făcea el.

Fără a se gândi la urmări, Lidia coborî în fugă scările și o luă pe urma lui.

11

Mica trăgea aer în piept, respirând scurt, emoționat. Cineva îl urmărea. Pe ultimele trei străzi, i se sculase părul pe ceafă.

Persoana respectivă mergea cu pași ușori, dar îl urmărea, fără oprire, de când părăsise apartamentul. Inima îi bătea să îi spargă pieptul. Cine era? Poliția? Cineva care descoperise ce făcea și care voia să îl oprească? Strângea pumnii atât de tare încât îl dureau degetele, dar se forță să meargă mai departe, înconjurând străzi și creând o cale șerpuită în încercarea de a-și zăpăci urmăritorul.

Tocmai de asta se temuse când Stan venise cu mesajul acela. Oricine îl urmărea în mod sigur nu era pus pe fapte bune și Mica nu își putea permite să îi strice planurile. Ce se întâmpla cu pachetul dacă nu îl lua? Niciunul dintre lucrătorii din port nu știa cum să ajungă la rabinul Jacowicz.

Merse la pas măsurat – nu prea iute, ca să dea de știre urmăritorului că știa de prezența lui, dar destul de grăbit ca să îi facă acestuia viața grea. Fiecare celulă din corpul lui îl împingea să o rupă la fugă, dar nu îndrăznea – dacă omul care îl urmărea era înarmat, îl putea ispiti să tragă. Mica nu voia ca cineva să fie rănit. Se agăță de speranța că persoana aceea va obosi să îl urmărească, dacă el își continua traseul întortocheat. Dar nu o putea ține așa la nesfârșit – trebuia să ajungă la mașină și apoi la docul din port. Mica o luă iar pe după o cotitură, având grijă să rețină numele străzilor ca să se poată întoarce în direcția bună.

Intra și ieșea din lumina difuză răspândită de felinarele stradale, lăsându-și propria umbră când înainte, când în urmă, ciulind și ascuțind urechile, iar inima îi bătea cu putere de neliniște.

Urmăritorul misterios se ținea scai de el. Cât timp avea să continue povestea asta? Apoi, lui Mica îi tresăltă inima în piept. În față zări o alee întunecoasă. Dacă se pitea acolo, oare va putea sta ascuns până când persoana aceea va renunța și va pleca? În acest caz, putea ajunge la mașina și la docurile unde erau navele.

Păstră același pas alert pe măsură ce se apropie de alee. Apoi, înălțând spre cer o rugăciune în gând pentru reușită, se ascunse repede în pasajul întunecos dintre clădirile înalte. Rămase locului, dezorientat. Lipsa felinarelor îl lăsă pentru câteva momente fără vedere, dar, după alte câteva secunde, ochii lui se obișnuiră și zări o stivă de cutii din lemn puse la întâmplare, ce stătea rezemată destul de primejdios de o latură a uneia dintre clădiri.

El se ascunse repede în spatele cutiilor, apoi privi curios spre intrarea pe alee, cu inima stând să îi sară din piept. În mai puțin de un minut fu recompensat cu apariția urmăritorului său. Mica nu putea deslușî trăsăturile persoanei în întuneric, dar urmăritorul avea o constituție zveltă – era mai scund decât Mica – și foarte grațios. Persoana se opri, îndoindu-se de mijloc și privind în lungul aleii, ezitând din câte se părea să intre.

Mica își ținu respirația. „Pleacă. Te rog să pleci." Dar silueta întunecată făcu încet doi pași în față, întorcând capul înainte și înapoi, căutând ceva. Ridică o mână și păru a se scărpina în cap. Mica își înăbuși un pufnet de satisfacție – reușise să îl zăpăcească pe urmăritorul misterios. Acum dacă ar pleca pur și simplu... Mica privea și spera, în timp ce persoana puse mâinile în șolduri. Deodată, recunoscu cine era. Furia clocotea în pieptul lui Mica. Se repezi afară din ascunzătoare.

– Ce crezi că faci, Lidia?

Lidia scoase un țipăt gâtuit și făcu un salt în spate. Își duse repede mâna la piept și răsuflă cu un șuierat.

– O! Mica! Slavă cerului că tu ești! M-ai speriat de moarte!

– Meriți asta, zise el printre dinții încleștați. Îl ardeau degetele să îi tragă o mamă de bătaie. N-aveam habar cine stătea pe urmele mele. Să nu crezi că „eu" nu m-am speriat.

– Păi, n-a fost „intenția" mea să „te" sperii. Nu trebuia să sari așa în fața mea. În vocea ei se simțea încercarea de a se apăra, iar acest lucru nu făcea decât să îl mânie pe Mica și mai tare. Ea se apropie de el. Și ce treabă ai pe aici?

– Nimic care să te privească pe tine.

El o prinse de braț și o duse într-un loc luminat, unde să se poată uita la ceasul de la mână. Nu îi mai ajungea timpul să o conducă înapoi la apartament, iar apoi să ajungă în port până la ora zece. Era nevoit să o ia cu el. Aproape mârâi de nervi.

Tot ținând mâna strâns pe brațul ei, se îndreptă împreună cu ea către garajul unde își ținea mașina.

– Ascultă, am de luat un colet și, oricât mă enervează asta de tare, va trebui să vii cu mine. Dar tu o să rămâi în mașină și n-ai să pui întrebări. Nici măcar una. Pricepi?

Ea se uită la el, picioarele încălțate cu papuci de piele făcând un plescăit pe ciment în timp ce el o conducea pe drum. Ochii ei mari și căprui transmiteau că nu se simțea în largul său.

– Mica, nu ești amestecat în ceva ilegal... nu-i așa?

„Poftim, Doamne, una din întrebările la care nu voiam să fiu nevoit să răspund." El scrâșni din dinți când intră în parcare. Odată ajunși la mașină, el o ajută, deloc curtenitor, să se așeze pe locul pasagerului, trânti ușa cu mai multă forță decât era necesar și ocoli mașina cu pași apăsați, urcând apoi la volan. Numai după ce mașina fu pusă în mișcare, el îi oferi un răspuns sec.

– Nu contează. Stai numai acolo și taci.

Spre marea lui ușurare, Lidia se rezemă într-un colț și păstră o liniște de mormânt, în timp ce Mica conducea mașina pe străzile cunoscute până la docuri. Silueta vasului se contura în față și el se ruga ca Jonesy să îl aștepte. Nu întârziase niciodată până atunci. Parcă mașina în locul obișnuit și se întoarse spre Lidia. Stătea cufundată în scaun, cu brațele încrucișate și ținând gura într-o

expresie hotărâtă. El se stăpâni să nu își dea ochii peste cap. Nu avea niciun motiv să fie bosumflată.

– Mă-ntorc repede. Stai aici.

Ea ridică bărbia.

– Te-am auzit de prima dată.

El încă nu știa cum avea să îi explice toate acestea mai târziu.

– Doar stai locului, zise el încă o dată, neluând seama la pufnetul ei de nemulțumire.

El închise ușa mașinii și porni zorit către docuri. O punte ducea la doc. Mica ajunse cu pași grăbiți pe puntea vasului. Doi bărbați îl priviră apropiindu-se și primul îi zâmbi deodată larg, înghiontindu-l pe al doilea.

– Vezi, ț-am zis eu că are să fie aici. Nu ratează niciodată o ridicare. El îi zâmbi lui Mica. Tucks a crezut că va trebui să ne ducem noi cu pachetu', da' i-am zis c-ai să apari. Te-a pândit careva, Mica?

Mica reuși să afișeze un zâmbet strâmb.

– Ai putea zice asta, Jonesy. Unde-i?

Jonesy făcu semn din cap, din vreme ce avea mâinile ocupate.

– Uite colo. Trei de data asta. Am avut grijă de ei pe drumu' încoace.

Mica pricepu aluzia. Băgă mâna în buzunar și scoase câteva bancnote pe care le întinse matelotului în timp ce Tucks se întorsese, făcându-și de lucru cu mutatul cutiilor.

Jonesy îndesă bancnotele în buzunar fără a le număra.

– Am primit ș-o scrisoare pentru tine. El îi întinse un plic destul de umed și îndoit. L-am primit chiar de la Ieremia.

– Te-ai întâlnit cu Ieremia? Inima lui Mica bătu de două ori mai tare de emoție. Cum e?

Fruntea lui Jonesy se încreți pentru o clipă.

– E slab. Nu cred că pune ceva în gură. Nu știu cât o mai poate ține așa.

Tucks privi peste umăr, fața lui îngustă era ridată de îngrijorare.

– O să ne bage pe toți în belea, Mica. Trebuie să-i zici să se oprească.

Mica clătină din cap, un zâmbet trist unduindu-i buzele.

– L-ai cunoscut pe fratele meu, Tucks. Știi că n-o să-nceteze câtă vreme trage aer în piept.

– Atunci, după cum arată, povestea asta s-ar putea să nu mai țină mult.

Vorbele rău prevestitoare ale lui Tucks îi străpunseră inima lui Mica. Dar Jonesy îi dădu o palmă grea peste umăr lui Tucks.

– Ei, ia mai tacă-ți gura. N-a fost chiar așa de rău. El întoarse privirea spre Mica, luminându-se la față. E clar că-i subțiratic și picioarele-l necăjesc – șchiopătează mai rău ca niciodată – dar stă bine sufletește. A zis să-ți transmit să nu-ți faci griji.

Mica simți un val de căldură prin corp auzind despre tăria lui Ieremia. Ce gest firesc din partea fratelui său, să îi spună lui Mica să nu își facă gânduri. Totuși, Mica avea partea ușoară și cu toții știau asta.

Întrebă:

– Când porniți iar la drum?

– Stăm aici o săptămână, a zis căpitanu'. Mai ai lucruri de trimis la fratele tău? Jonesy stătea cu picioarele depărtate ca ale unui marinar călit și cu brațele încrucișate pe piept. O să mă asigur că avem loc.

– Mulțam. Am cel puțin șase lăzi. Te voi căuta să stabilim când să le las aici. Numai că – zise el în șoaptă – de acum înainte trebuie să vă asigurați că mesajele ajung direct la mine. Ultimul a venit printr-un voluntar de la clinică. N-a pus nicio întrebare, dar nu se știe niciodată...

Jonesy se încruntă.

– Nu știu cum de s-a întâmplat asta, Mica. Toți care știu nu suflă o vorbă despre ce facem la careva nou. Nu fără aprobarea ta. O să mă interesez. N-o să se mai întâmple.

– Bine. Mica puse scrisoarea de la Ieremia în interiorul cămășii. Mai bine îmi iau pachetul înainte să vină altcineva.

– Fii cu băgare de seamă, Mica, strigă Jonesy în timp ce se întorcea la lucrul său.

Mica se îndreptă către stiva de lăzi pe care Jonesy i-o arătase. Dinapoia grămezii, trei copii stăteau tăcuți, unul lângă celălalt. Văzându-l pe Mica apropiindu-se, ei se strânseră unii într-alții. Cea din mijloc – o fată care părea să aibă în jur de zece ani – îi cuprinse pe ceilalți doi în brațele sale. Trei perechi de ochi se făcură mari de spaima evidentă, iar cel mai mic își băgă un deget în gură. Deși stăteau înghesuiți în întuneric, Mica putea să vadă spaima de pe fețele lor și încordarea corpurilor ce trăda frica.

Simți cum îi dau lacrimile. Isus le spusese ucenicilor săi: „Lăsați copilașii să vină la Mine." Atunci de ce îngăduia Dumnezeu răutății să se atingă de copiii nevinovați? Nu va înțelege asta niciodată. Dar va face orice îi va sta în putință ca să-i ajute.

Se apropie încet, ca să nu îi sperie, cu un zâmbet pe buzele ce îi tremurau. Se opri la câțiva metri și se lăsă pe un genunchi, întinzând mâna spre ei și oferind un gest simplu, de bun-venit.

– „Witajcie, dzieci."

Copiii se uitară unii la alții. Mica știa că nu vorbea bine poloneză, dar spera că îl înțelegeau. Rămase cu mâna întinsă și îi asigură că nu erau amenințați.

– „Jesteście tutaj bezpieczni."

Copila cea mare înclină capul curioasă, ca pentru a încerca să își dea seama dacă spunea adevărul. Ochii ei mari, închiși la culoare, trădau mai mulți ani decât îi dădea vârsta. El repetă cuvintele și observă cum copila se uita în spatele lui, la vapor, apoi iar la fața lui. Ea nu scoase un sunet. Brațele ei firave îi cuprinseră mai strâns pe ceilalți doi. Mica termină cu ultima propoziție în limba poloneză pe care o învățase pe de rost.

– „Proszę ze mną."

Îi vor lua în seamă invitația de a-l urma? Cel mai mic trebuie să fi hotărât că Mica nu era o amenințare, fiindcă băiețelul se dezlipi de frații lui și puse mâna lui în mâna lui Mica. Acesta din urmă simți usturimea lacrimilor în nări. După tot ce pătimise acest copil, mai găsea curaj, undeva în inima lui, să se încreadă într-un străin.

Mica îi strânse mânuța și îi dărui copilului un zâmbet cald. Ridică privirea la ceilalți doi. Câteva momente mai târziu se ridicară și ei și veniră la el, chiar dacă se mișcară mult mai încet. Mica se ridică în picioare, îndemnându-i mai departe să îl urmeze și asigurându-i că erau în siguranță.

Merse încet pe doc spre drumul ce ducea la mașină. Îl ținea de mână pe cel mai mic, iar ceilalți doi îi urmau ascultători, agățându-se unul de altul. Mica se întreba dacă erau frate și soră, așa că înălță o rugăciune scurtă prin care cerea ca, dacă erau frați, să fie o cale de a rămâne împreună acolo, în America.

Când ajunseră la mașină, văzu că Lidia stătuse în spatele mașinii. Era din ce în ce mai nemulțumit. Oare nu îi spusese să stea locului? Văzându-l că se apropie, ea îi ieși în întâmpinare. Își plimbă privirea de la un copil la altul și făcu ochi mari.

– Asta numești tu colet? Mica...

El ridică un deget.

– Șșșt. Îți amintești? Fără întrebări.

12

Nic se aplecă după niște tufe, la marginea proprietății Eldredges' Back Bay. Chiar la ora zece și jumătate, se vedeau luminile aprinse dinapoia câtorva ferestre – o parte la etaj, altele la parter.

Așadar, cineva era treaz. Pesemne însuși înfumuratul N. Allan Eldredge. Nic mormăi în batjocură. Un bărbat care nu își rupea spatele muncind nu avea trebuință de odihna de care aveau nevoie aceia care răspundeau la comanda lui. Dușmănia îl arse și mai rău când își aminti de ziua în care Eldredge îl concediase și îi spusese să nu își mai arate fața la fabrică, lăsându-l fără demnitate și fără banii de care avea nevoie pentru traiul de zi cu zi.

Iar, dacă bănuielile lui Nic se adevereau, omul se făcuse stăpân și pe averea cea mai de preț a lui: copilul lui Eleanor. Nic își stăpâni emoțiile, dorința arzătoare de a da buzna prin ușile acelea și de a vedea dacă instinctul îl înșelase aproape îl copleșea cu totul. Ar fi o plăcere de nedescris să vadă șocul și spaima de pe fața lui Eldredge. Să ia ceva important de la el. Și, de îndată ce luminile acelea se stingeau, avea să treacă la fapte.

Stând pe vine și concentrându-și toată atenția asupra casei, aproape îi sări inima din piept când cineva puse o mână pe umărul lui. Se ridică brusc și se întoarse, îngustând ochii la lumina puternică a unei lanterne.

– Ce faci aici, domnule?

Vocea fermă nu îi era cunoscută, așa că nu Eldredge îl depistase. De ușurare simți că i se înmoaie genunchii. Nic își puse mâna dinainte.

– Stinge nenorocirea aia, bine? Mă orbești.

Lumina puternică fu coborâtă, iluminând trotuarul. Nic clipi în fața serioasă a polițistului care patrula pe stradă. Bărbatul lovea cu lanterna cracul pantalonului cu dungă albastră, făcând să tot sară cercul de lumină.

– Ți-am pus o întrebare.

Nic se lăsă cu toată greutatea pe un picior, luând un aer degajat, care spera să îi ascundă nervozitatea ce îl cuprinsese.

– Mi-am pierdut câinele. Doar îl căutam.

Polițistul se încruntă.

– O, da? Ce fel de câine?

Gândindu-se la o descriere credibilă, Nic își dădu cu degetul pe sub nas.

– Maro. Cam până la genunchi de mare. Un pic lățos. Ridică din umeri. Doar un câine obișnuit.

Bărbatul aruncă o privire la mâna lui Nic.

– Unde-i lesa?

Lui Nic îi veni răspunsul pe loc.

– La el. O trage după el. Arătă cu mâna spre tufișuri. Am crezut că poate s-a prins în ceva, numai că...

Pentru o clipă, polițistul încreți fruntea și studie fața lui Nic, ca pentru a ghici adevărul. Nic ținea umerii drepți și nu se clintea din loc sub privirea lui amenințătoare, iar picioarele îl dureau de nerăbdător ce era să își ia coada pe spinare. În cele din urmă, bărbatul făcu un pas îndărăt.

– Ei bine, câinele tău nu-i aici, așa că mergi mai departe. Unde stai?

Nic se încruntă.

– De ce vrei să știi?

Polițistul ridică o sprânceană.

– Dacă găsesc câinele, o să ți-l aduc acasă.

– O. Nic căută în minte altă minciună. Arătă cu mâna în direcția celei de-a doua case de pe stradă. Du-l numai dincolo de gardu' acela. Mulțam.

Nic își îndesă mâna în buzunarul de la jachetă și o luă la fugă la deal, pe trotuar. Înjură în barbă. De ce fusese nevoie să vină nesăbuitul acela de polițist și să îi zădărnicească planurile? Acum trebuia să revină în altă seară ca să își revendice dreptul.

❋

Lidia simțea că mai avea puțin și exploda. Întrebările îi stăteau pe buze ca apa care împingea un zăgaz. Cine erau copiii aceia? Ce făceau pe vas? Cine era Mica pentru ei? De ce îi ținea ascunși? O acuzase că ascundea adevărul – se adeverea că și el era la fel de vinovat ca ea. El îi ceruse să nu pună întrebări și ea va respecta acest lucru. Dar până când vor fi între patru ochi. Iar atunci, bine era să se pregătească pentru un tir de întrebări, deoarece ea voia răspunsuri.

Privi peste umăr la cei trei copii tăcuți, strânși unul într-altul, în mijlocul banchetei din spate. Doi băieți și o fată, toți aveau un aer serios cu ochii lor negri plini de teamă și trași la față, semn că sufereau de foame. Copii mici, dar în înfățișarea lor se vedea „maturitate". În timp ce Lidia îi privea, fata întinse brațele și strânse băieții lângă ea, pe unul de-o parte și pe celălalt de alta, într-un gest protector. Gestul acesta îi puse Lidiei un nod mare în gât. Se întoarse iar cu fața spre drum.

Mergeau pe străzi liniștite pe care erau puține mașini. Mica părea că o luase pe căi ocolite. Lidia se întreba dacă știa încotro se îndrepta. Parcă trecură ceasuri întregi până ce Mica trase mașina pe o alee și opri lin în spatele unei clădiri frumoase. Lidia recunoscu imediat un loc de rugăciune.

Ușa din spate se deschise, în momentul în care Mica opri motorul și își făcu apariția un bărbat care purta un veșmânt lung și o tichie evreiască, de culoare neagră, peste părul cărunt. Cârlionții lungi și cărunți ai bărbii se înfoiau ușor în adierea

nopții ce mătura împrejurul clădirii. Un rabin evreu – deci aceasta trebuia să fie o sinagogă.

Curiozitatea ei deveni și mai mare după ce Mica ieși din mașină și cei doi bărbați se salutară călduros zâmbind și strângându-și mâinile. Se vedea de departe că se cunoșteau bine.

Mica îl conduse pe rabinul în vârstă la mașină și deschise ușa din spate. Copiii stăteau tot lipiți unii de alții, dar acum cei doi mai mici dormeau pe umerii fetei. Rabinul se aplecă și îl ridică de pe banchetă pe cel mai mic, care dormi mai departe în brațele lui. El vorbi încet fetei într-o limbă pe care Lidia nu o înțelegea. Potrivi capul celuilalt copil adormit pe rezemătoare, înainte de a se ridica de pe scaun. Apoi, Mica se aplecă să ridice al treilea copil. Băiatul se trezi speriat, se uită la Mica cu ochi mari, înspăimântați și începu să țipe.

Lidia vru să iasă din mașină, dar Mica scutură din cap.

– Rămâi acolo. El luă copilul în brațe, îl mângâie pe spate și murmură „Jesteœ tutaj bezpieczny. Ești în siguranță." Copilul se liniști, dar se agăță de Mica de parcă nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Rabinul se îndreptă către sinagogă, copila ținându-se de el cu mâna firavă agățată de roba lui. Mica venea în urma lor. Cu toții intrară în clădire. Lidia rămase locului, răpăind ușor cu degetele pe rezemătorul de braț și stând cu ochii la ușă până ce, într-un final, Mica ieși. Ea se îndreptă repede de spate.

Dar, în loc să urce pe locul șoferului, el merse în spatele mașinii și deschise portbagajul. Răscoli lucrurile de acolo și apoi trânti portiera și se întoarse în sinagogă, ținând un soi de legătură în mâini. Îngrijorarea, curiozitatea și o teamă necunoscută o făcură pe Lidia gata să își iasă din fire. Secundele se transformau în minute pe măsură ce aștepta, privind la ușă, cu inima bătând tare și cu palmele umede.

Într-un sfârșit, ușa sinagogii se deschise și Mica își făcu iar apariția, apoi urcă în mașină. Ea se mușca de limbă, în timp ce el aprindea farurile, pornea motorul și ieșea de pe alee. Odată ce se văzu pe stradă, Lidia nu se mai putu stăpâni.

– Știu că mi-ai cerut să nu pun întrebări, dar cu siguranță nu te aștepți să mă prefac că nu am fost de față când ai dus trei copii, veniți din altă țară, cu vaporul, la un rabin, în toiul nopții. Mușchii obrazului lui Mica zvâcneau. Strânse mâna pe volan și privi drept în față, în timp ce Lidia vorbea mai departe.

– Mica, ești cumva amestecat în niscaiva... în vreun fel de trafic internațional de copii?

El întoarse privirea spre ea. Ochii lui albaștri erau duri ca granitul.

– Chiar crezi asta? C-aș putea fi atât de josnic încât să vând un copil?

Lidia se mușcă de buză, simțind o rușine tot mai mare în suflet. Nu voia să gândească rău despre Mica, numai că faptele lui – atât de secrete, la adăpostul întunericului – duceau cu gândul la spionaj și la afaceri ilicite.

– Nu știu ce să cred. De ce te furișezi noaptea, prefăcându-te că ridici pachete când e limpede că ești implicat în ceva mult... mult mai important?

– „Mult mai important" nu prea poate descrie asta.

– E și clinica la mijloc?

– Nu! Clinica n-are niciun amestec și vreau ca lucrurile să rămână așa! Dacă cineva ar crede că clinica are vreun rol, s-ar putea să o închidă, și atunci sute de imigranți ar rămână fără asistență medicală. Lidia, nici nu pomeni așa ceva.

Afectată de tonul lui, Lidia se trase în partea cealaltă.

– Dar, Mica suntem doar noi doi în clipa asta. Nu ne aude nimenea.

Mica gemu, tulburarea lui frângând inima Lidiei.

– Nu înțelegi...

– Atunci ajută-mă să-nțeleg. Cine erau copiii aceia? Ce caută aici? De ce i-ai dus la sinagogă?

Mica strânse mâinile pe volan și păstră tăcerea, strângând din dinți atât de tare încât i se vedeau mușchii obrazului. Intră cu mașina în parcare și opri în locul pe care îl ocupase mai devreme.

Cu mâna tremurândă, el opri motorul, apoi se întoarse încet cu fața ca să îi întâlnească privirea.

– Deși nu-i decizia mea cea mai bună, o să răspund la întrebările tale.

Mânia de pe fața lui dispăruse, iar în loc i se așternuse o resemnare tristă. Din motive pe care Lidia nu le putea înțelege, ea prefera mânia. El oftă.

– Îți amintești că mi-ai cerut să țin situația legată de Nicky doar pentru noi? Ea dădu repede din cap. Acum eu îți cer aceeași favoare. Ce vei auzi trebuie să rămână între noi. E crucial.

Chipul lui, înconjurat de umbre, exprima atâta disperare, încât ea simți că îi îngheață sângele în vine. Își strânse brațele în jurul corpului.

– E cineva în pericol?

– Da. Tonul amar al lui Mica o făcu pe Lidia să simtă un fior de spaimă pe spate. Câțiva oameni s-ar putea afla în primejdie. Fratele meu, Ieremia, e în capul listei. Promiți să nu spui mai departe ce urmează să-ți dezvălui?

– Promit.

El tăcu un moment, sfredelindu-i ochii cu privirea, de parcă mai făcea o încercare de a hotărî dacă putea să aibă încredere în ea. Lidia îl privi drept în ochi, fără a clipi. În cele din urmă, el dădu ușor din cap, trase aer adânc în piept, scoase aerul din piept și își regăsi vocea.

– Lidia, copiii aceia sunt evrei polonezi. Sunt fie orfani, fie au fost despărțiți de părinții lor din pricina războiului. Fratele meu e pastor și a slujit ca misionar în Rusia în ultimii patru ani. A ajuns la o înțelegere cu echipajul unei nave a Crucii Roșii Americane ca să aducă, pe ascuns, copii în America. Eu îi duc la rabinul Jacowicz și el îi plasează la familii de evrei aici, în New York.

Lidia se încruntă, aproape dezamăgită. După noaptea cu nervii întinși din pricina atâtor lucruri ascunse, explicația părea dezamăgitoare.

– Dar de ce trebuie să rămână acest lucru un secret? Și alte țări au oferit un sanctuar copiilor germani.

Mica dădu din cap.

– Nu ești atentă. America a ales să nu lase copiii europeni de credință evreiască să vină în țară. De fapt, după spusele lui Ieremia, am înăsprit legile imigrației în așa măsură, încât e aproape imposibil să intri legal în America dacă ești evreu.

Lidia clătină din cap.

– Nu-i de mirare. Gândește-te la tot ce înseamnă antisemitismul. Probabil e un lucru înțelept să nu lăsăm mai mulți în țară.

Mica își lăsă capul pe spătarul scaunului. Un oftat lung, chinuit îi ieși din piept. Întoarse fața să îi întâlnească privirea și durerea sinceră din ochii lui îi tăie Lidiei respirația.

– Îți dai seama că Hitler încearcă să șteargă toată rasa evreilor de pe fața pământului?

În ciuda tonului serios, Lidia pufni ușor neîncrezătoare.

– Știu c-au fost unele probleme în partea aceea de lume, niște tratamente foarte rele într-adevăr, doar că...

– N-ai citit nimic despre numărul evreilor morți în Europa?

– Ba da, bineînțeles. Dar e război. Oricât de regretabil ar fi, mereu sunt victime civile în război.

Mica se aplecă spre ea, tonul lui scăzut aprinzându-se și făcând-o să simtă fiori reci.

– Lidia, povestea asta merge dincolo de victimele civile. Hitler și slugile lui adună în mod sistematic grupuri de oameni care nu se ridică la standardele ariane ale lui Hitler și îi condamnă la moarte. Asta înseamnă evrei, țigani, oricine are un handicap... Propriul meu frate ar putea fi pus în ultimul grup. Ieremia depinde de proteze pentru picioare și de cârje pentru a merge. E infirm. Doar titlul de pastor american l-a păzit până acum.

Lidia clătină din cap. Propaganda funcționa totdeauna în timpul războaielor. Cu siguranță Mica fusese dezinformat.

– E ceva dincolo de puterea rațiunii ca un conducător de țară să își ucidă în mod voit proprii cetățeni. Trebuie să fie o greșeală.

– Asta-i ceea ce toată lumea vrea să creadă. Numai că fratele meu e acolo. A fost martor la ce se petrece atât în Rusia, cât și-n

Polonia. A auzit că se-ntâmplă și-n alte țări din Europa–oriunde Germania are teritorii ocupate. Comunități întregi de evrei, dispărute peste noapte sau purtate în marș prin centrul orașului și urcate în trenuri, duse cine știe spre ce destinație.

– Dar trebuie să fie pe undeva.

– Da, undeva. Fața albă a lui Mica avea un aer foarte trist în umbrele difuze. Spre ceea ce Ieremia numește lagărele morții. Sau morminte. Ieremia a vorbit cu un fermier care s-a ascuns în copaci și a văzut cum un grup de soldați a forțat douăzeci ori treizeci de evrei, bărbați și băieți, să sape o groapă. Apoi, după ce groapa a fost gata, bărbații și copiii au fost aliniați în față și soldații i-au împușcat ca pe...

– Ajunge! Lidia își acoperi urechile. Nu vreau să aud!

– Nu te condamn. Tonul lui Mica era plin de amărăciune. Nici eu n-am vrut să aud. Niciun om cu mintea întreagă n-ar „vrea" să audă așa ceva. Dacă nu știm, atunci nu putem fi învinuiți, adevărat? Dar Ieremia știe și mi-a povestit. Și nu pot să trăiesc știind aceste lucruri fără să ajut. Fiindcă a ști și a nu ajuta mă face la fel de vinovat ca cei care fac crimele. Așa că, voi face mai departe orice pot ca să aduc copiii evrei la o viață sigură.

Lidiei simți că i se face pielea de găină și teama îi uscă gura.

– Dar tu și Ieremia nu puteți face asta singuri. De ce America nu ajută? Ai zis că cei mici au fost pe vaporul Crucii Roșii. Ei nu pot face nimic? Doar ajută prizonieri de război, știu că fac asta.

Mica oftă obosit.

– Birocrație, Lidia. Crucea Roșie are dreptul să ajute prizonierii de război. Dar evreii au fost declarați un popor fără stat și, prin urmare, le este interzis să primească ajutor umanitar.

– Dar e ridicol! Firește că sunt cetățenii țărilor în care trăiesc.

– Nu după părerea lui Hitler. Și Ieremia crede că nimeni nu dorește să forțeze lucrurile, de teamă că nu ne vor mai lăsa să îi ajutăm pe soldații noștri, care sunt ținuți prizonieri, în lagăre.

Lidia simțea că amețește la aflarea unor astfel de lucruri. Se prinse mai tare cu brațele, tremurând, deși era o noapte caldă, de vară.

– Dar unde găsiți copiii aceștia? Îi scoate Ieremia din... din lagărele de exterminare?

Ea se cutremură, nu își închipuise niciodată că va scoate pe gură asemenea cuvinte. Mica dădu din cap.

– Ieremia a aflat că un grup de baptiști polonezi, care locuiau lângă Styr River, ascundeau copii evrei. Baptiștii i-au povestit despre alți fermieri din zonă care cutezau să facă același lucru. Imaginează-ți, copii trăind în pivnițe, sub pământ, în cămărușele de la mansardă sau în podurile hambarelor, fără să vadă deloc lumina soarelui și fără să respire aer curat. Se ascundeau, pur și simplu, de frică.

Lidia nu voia să își imagineze. Deodată, copiii care se jucau pe acoperiș nu mai păreau o priveliște atât de îngrozitoare. Mica vorbi mai departe.

– Mai întâi, mi-a cerut să trimit haine, îmbrăcăminte, ca să poată oferi ajutor familiilor care găzduiau copii evrei. La fel ca aici, oamenii au rații pentru cantitatea de alimente pe care o pot cumpăra. Să ai acele guri în plus de hrănit e o adevărată povară. Dar, după un timp, și-a dat seama că, pe măsură ce copiii rămâneau în ascunzători mai mult timp, cu atât era mai mare posibilitatea ca cineva să îi găsească și să îi dea de gol. Se oferă recompense pentru găsirea evreilor sau a celor ce îi ascund. Pedeapsa pentru ajutorul dat unui evreu e moartea.

Lidia rămase cu gura căscată.

– Mica, mă sperii! Nu-s sigură că te vreau amestecat...

Mica o privi cu ochi atât de plini de dezamăgire, încât Lidia simți că i se aprind obrajii.

– „Oricine primește pe unul din acești copilași în Numele Meu Mă primește pe Mine." Citatul spus cu o voce blândă îi străpunse ca un cuțit inima. Ieremia a inclus în scrisoarea lui citatul acesta din Marcu când m-a întrebat dacă îl voi ajuta. Ai putea să refuzi o asemenea cerere?

Lidia scutură din cap, cu bărbia tremurând.

– Dar... dar care anume „e" rolul tău în toată povestea asta?

– Eu găsesc oameni în Statele Unite care sunt dispuși să primească un copil evreu și Ieremia găsește o cale de a-i scoate pe ascuns din Europa. Nu mi-a povestit niciodată cum descâlcește totul. Încearcă să-și protejeze oamenii de acolo.

Lidia își trecu mâinile prin păr. Descrierile urâte făcute de Mica o tulburau. O pătau. Oare se va mai simți vreodată la loc sigur și ferit de rele?

– Câți copii ați adus aici, tu și Ieremia?

– Numai douăzeci și doi. În aproape doi ani, atât. Trebuie să îi ia numai pe cei care vorbesc fluent poloneza. Dacă copilul ar vorbi limba idiș și cineva l-ar auzi din greșeală, tot grupul ar fi în pericol. Aproape i s-a frânt inima lui Ieremia să lase atâția în urmă. Lacrimile îi sclipeau în colțul ochilor. Numai douăzeci și doi din sutele de mii care au fost adunați și forțați să stea în locuri oribile, unde nu primesc hrană corespunzătoare și nici nu sunt îngrijiți așa cum trebuie copiii să fie – sau mai rău. Nu-i destul. Nici pe departe...

Rămaseră tăcuți, împresurați de întunericul din garajul unde se parcau mașinile. Lidia nu se temuse niciodată de întuneric, dar, după aflarea acestor lucruri noi care își impuneau realitatea în fața conștiinței sale, care opunea rezistență, îi venea să evadeze într-un câmp scăldat în soare, pe o plajă sau pe un vârf de munte.

Lidia întinse mâna prin umbrele liniștii și atinse brațul lui Mica.

– Eu cum pot să ajut?

Mica se întoarse către ea cu o privire atât de aspră încât ea se trase instinctiv înapoi.

– Poți ajuta prin a nu spune nimănui că ți-am povestit despre ce face Ieremia acolo. Cu cât știe mai multă lume, cu atât punem viața lui Ieremia, și viețile celor care-l ajută, în primejdie. Dacă oamenii lui Hitler ar afla ce face fratele meu, viața lui ar fi lipsită de valoare, american ori ba. Sunt nenumărate locuri unde un om ca Ieremia poate să dispară, o groază de feluri în care un bărbat cu un handicap poate să moară, fără ca cineva să pună întrebări.

Și, dacă moare, cauza lui moare odată cu el. Nu vor mai fi alte vieți salvate.

Ea închise ochii să pună stavilă lacrimilor. Dorința arzătoare de a se întoarce acasă și de a-l ține pe Nicky în brațe o copleși. Deschise ochii și îl văzu pe Mica privind înainte, în gol și dus pe gânduri. Îi atinse iar mâna. Avea mușchii tari și trupul încordat, dar nu se feri de atingerea ei blândă.

– Mica, știu că ești supărat pe mine că te-am urmărit. N-ar fi trebuit să fac asta, dar nu-mi pare rău. Nu voi spune nimănui ce mi-ai împărtășit. Trebuie să păstrezi tăcerea ca să îl protejezi pe fratele tău. Cât de bine înțeleg asta! Gândul îi fugi iar la secretul legat de părinții lui Nicky. Mica dădu din cap. Simți că gândea la fel ca ea. Dar, orice ai nevoie, bani, îmbrăcăminte, alimente, medicamente, spune-mi și îți aduc. Tata îmi dă lunar o sumă de bani care depășește cu mult nevoile mele și ale lui Nicky. Te rog, lasă-mă să vă ajut, pe tine și pe Ieremia.

Vocea ei tremura și lacrimile îi încețoșau privirea, însă refuză să se lasă pradă emoțiilor. Ținând mâna pe brațul lui Mica, îl privi în ochi și așteptă răspunsul lui. Într-un sfârșit, Mica oftă și puse bărbia în piept. Apoi, el ridică privirea și încruntă din sprâncene.

– Lidia, tu ce faci aici?

13

Lidia lăsă capul într-o parte și se încruntă. Mica puse din nou întrebarea, cu alte cuvinte.

– Ce afaceri ai în New York?

– O! Ea își luă mâna de pe brațul lui și se așeză pe scaun, cu fața înainte. Mâine putem discuta despre asta. Ai zis c-ai să mă iei la clinică și că vom sta de vorbă acolo, mai știi?

Ea îl privi cu o expresie temătoare. Un val neașteptat de împăcare îl cuprinse pe Mica. Era prea istovit ca să mai gândească limpede în clipa aceea.

– Ne-am înțeles, o să vorbim mâine dimineață. El se uită la ceas și făcu o grimasă. Sau, mai degrabă, azi ceva mai târziu. E deja mâine.

Ieși din mașină și o ocoli ca să îi deschidă ei ușa. Lidia îl luă de braț și părăsiră garajul împreună. După seara aceea plină de peripeții, Mica simți plimbarea pe trotuarele pustii ca o binecuvântare, la lumina felinarelor stradale ce făceau părul închis la culoare al Lidiei să lucească. Liniștea din jur îi învăluise. Ajunși la bloc, el aștepta până ce ea scoase cheia din buzunar, apoi o luă și îi descuie ușa.

– Somn ușor. Bat la ușă pe la opt și jumătate. Trebuie să fiu la clinică până la nouă.

Ea trecu pragul și el dădu să meargă mai departe. Apoi, își aminti ceva și se întoarse.

– O să mergem pe jos la clinică, să-ți iei ceva comod în picioare. El se uită la papucii ei de casă. Trotuarele vor găuri papucii subțiri. Ți-ai adus și altceva?

Un zâmbet trist apăru pe chipul ei.

– Pantofi de piele, trainici și de nădejde. Alte indicații pentru felul în care o să mă îmbrac?

Mica ridică din umeri, ascunzând un căscat cu dosul mâinii.

– Poartă orice vrei, dacă ai de gând să stai și să te uiți. Dacă, în schimb, nu te deranjează să te murdărești pe mâini și să îndeplinești câteva sarcini medicale, îmbracă-te potrivit.

– De acord, deși cred că priceperea mea în asistență medicală s-a cam ruginit. Am mai practicat numai cu Nicky de când m-am întors din Schofield.

– Te-ai descurcat de minune cu fetița care a venit la clinică.

Spre mulțumirea lui, tinerei îi reveni culoarea în obraji. Ea îi mai dărui un zâmbet timid.

– Noapte bună, Mica. Îți mulțumesc pentru o... rozaliul obrajilor deveni brusc un roșu aprins. Și lui Mica îi ardeau obrajii. Nu ieșiseră la o întâlnire. Cu o voce tot mai slabă ea continuă. Pentru o... seară cu secrete împărtășite.

El încuviință dând din cap, iar ea închise ușa. Se îndreptă cu pași grei spre apartamentul lui, intră, își aruncă papucii din picioare și se prăbuși cu fața în jos de-a curmezișul patului, fără să se dezbrace.

Scrisoarea de la Ieremia îl durea în suflet. Se întoarse pe spate și bagă mâna pe sub cămașă ca să scoată plicul. Își trecu degetul mare pe sub colț, deschise plicul și scoase o singură foaie scrisă de mână. Mesajul scurt al lui Ieremia zicea că era bine și că avea în plan să colecționeze mai multe „suveniruri", așa că Mica să se aștepte la încă un „pachet", după ce va fi pregătit transportul – și că vor ține legătura.

Mica oftă și puse scrisoarea la piept. Închise ochii și rosti în șoaptă o rugăciune pentru ca fratele lui să fie ocrotit. Apoi, un alt gând îi veni în minte.

– Și, Doamne, te rog îngăduie-mi să fac mai mult decât să iau pachete pentru Ieremia. Dă-mi o misiune mai însemnată.

Se simți cuprins de un sentiment de împlinire și se încruntă, încercând să definească ce emoție era. Dar, înainte să poată găsi răspunsul, truda îl învinse și căzu pradă somnului.

❋

Lidia stătea întinsă, trează și cu ochii larg deschiși pe o parte a saltelei cu noduri, ținând pumnii sub bărbie. Nu se simțise niciodată atât de istovită și, cu toate acestea, nu reușea să pună geană pe geană. Imagini îi treceau fulgerător prin minte – cu cei trei copii mai maturi decât anii pe care îi aveau, ce stăteau pe bancheta mașinii lui Mica; cu Nicky, în siguranță și la căldură în patul lui de acasă, în timp ce Nic Pankin bântuia prin oraș încercând să îl găsească; cu copiii despre care Mica pomenise că supraviețuiau ascunși în pivnițe, lipsiți de lumina soarelui; cu lagărele morții, armele, clădirile în flăcări și familiile despărțite cu forța.

Ce misiune își luaseră pe umeri Mica și Ieremia! Încercă să își amintească știrile în care se vorbea despre evreii decedați. Știa că văzuse câteva articole răzlețe, de obicei pe ultimele pagini ale ziarului, dar niciunul nu o afectase precum vorbele lui Mica. Poate fiindcă auzise ororile acelea rostite cu glas tare și că văzuse fețele suferinde ale celor nevinovați, de asta era diferit. Cu siguranță că nu va mai deschide niciodată un ziar, fără să caute informații pe acest subiect. Cine mai putea ignora această situație, odată aflată realitatea ei?

Într-o șoaptă dureroasă, ea dădu glas rugăciunii.

– O, Doamne, ce pot face pentru a schimba ceva?

„Vei ști cu timpul. Ai răbdare și așteaptă."

Lidia se ridică deodată în șezut, arcurile zbârnâind la mișcarea bruscă. Roti privirea prin încăpere. Inima îi bătea atât de tare încât abia putea respira. „Auzise" o voce la fel de clar ca și când ar fi fost o persoană lângă ea. Cu toate acestea, era singură. Strânse cearșaful în mâini și îndrăzni să întrebe.

– Cine... cine-i acolo?

Nu auzea decât liniște, însă un sentiment de pace o cuprinse din cap până în vârful degetelor. Ochii i se umplură de lacrimi. Știa a Cui era vocea pe care o auzise. Privi la tencuiala crăpată de pe tavan.

– Voi face orice îmi vei cere Tu. Voi primi bucuroasă misiunea, în numele Tău.

Închipuirile tulburătoare se risipiră, nu îi mai bântuiau întunericul de sub pleoape. Se ghemui și căzu într-un somn adânc și fără vise.

❋

Dimineața, la opt și jumătate, Mica bătu ușor la ușa Lidiei. Dacă încă dormea, după o așa noapte lungă, nu voia să o deranjeze, dar, aproape imediat, ușa se deschise larg.

El ridică sprâncenele și zise repede.

– Cu ce te-ai îmbrăcat?

El nu își putea ascunde hazul din voce. Lidia se privi de sus până jos, încercând să ia un aer nevinovat ce se transformă într-un zâmbet șiret.

– Ce? N-ai mai văzut o femeie în salopetă?

– Păi, ba da, pe afișele cu muncitoarele din fabrici. Mica chicoti. Dar Lidia muncitoarea? Nu m-aș fi așteptat niciodată la asta.

Ea ridică din umeri cu un aer feminin, total opus masculinității hainelor sale.

– Aș zice că deja știi să te aștepți la neprevăzut în ceea ce mă privește.

El pufni, iar ea își puse mâinile pe șolduri. Îi ceru scuze ridicând din mână, iar atitudinea ei războinică se domoli. Își netezi salopeta pe picioare.

– Mă bucur doar că mi-a dat prin minte s-o iau cu mine. Port salopeta asta când merg la fabrică împreună cu tata. Ar trebui să fie perfectă pentru „a mă murdări pe mâini" azi, cum spuneai aseară.

Mica stătea în ușă, nefiind în stare să își dezlipească privirea de la ea. Ochii ei luminoși și uniforma ce îi venea atât de bine o făceau și mai atrăgătoare decât și-ar fi putut imagina. Oare o să poată merge pe stradă alături de ea, fără să o ia de mână?

„Nu-ți pierde capul, Hatcher. Ai destule pe cap fără să mai pui și o idilă cu Lidia Eldredge pe deasupra."

– Știi o spălătoreasă bună?

Mica clipi din ochi, nefiind sigur că auzise corect.

– Ce?

– O spălătoreasă. Ea se retrase un moment și reapăru cu o fustă galbenă, împăturită în mâini. Am sânge pe costum și trebuie curățat.

Mica îl luă.

– E o spălătorie după colț. Putem lăsa costumul când trecem pe acolo. El se uită la pata de sânge uscat. O să plătesc să-l curețe.

– Mica...

În tonul ei se simțea o dojană blândă. El vorbi mai departe.

– S-a murdărit la mine la clinică, atunci când m-ai ajutat cu unul dintre pacienții mei. Achit eu nota și ăsta-i ultimul meu cuvânt.

Ea plescăi din limbă și clătină din cap. El se pregăti pentru un protest, dar ea oftă.

– Foarte bine. Îți mulțumesc, domnule doctor.

– Cu plăcere. Acum să mergem.

El îi făcu semn către casa scării, ea încuie ușa și apoi i se alătură cu pas săltăreț. Și doar pentru a se feri de ispită, el își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor. Făcură o oprire la brutărie, de unde cumpărară niște brioșe lipicioase și cu miros plăcut pentru micul dejun, din care mușcau în timpul mersului. Când o luară pe după colțul ce dădea spre clinică, Lidia arătă spre o femeie cu doi copii ce așteptа în fața ușilor.

– Deja ai clienți.

Mica dădu din cap.

– Să ne apucăm de treabă.

Clienții, cum îi numise Lidia, îi ținură ocupați aproape toată dimineața. Mica aprecia ajutorul Lidiei. Se pusese pe treabă fără să aștepte indicații, să curețe și să bandajeze genunchi zgâriați, să ia temperatura și, după doar o scurtă pregătire, să țină evidența fiecărui vizitator. Amintindu-și de atitudinea ei înțepată când lucrase alături de ea la Schofield, se minuna acum de dorința ei de a face orice i se cerea.

La ora unu, Mica lăsă clinica pe mâinile unui voluntar și merse împreună cu Lidia la o cafenea micuță, unde ocupară două locuri în aer liber, sub o copertină dungată, din pânză. Lidia nu voia să intre în cafenea îmbrăcată în felul acela, iar Mica nu se împotrivi. Oricum, și el prefera locurile în aer liber în locul interiorului plin de fum.

Se delectară cu sandvișuri mari cu friptură de vită, stropite din belșug cu un sos bogat care lui i se prelinse pe bărbie și îi pătă cracii pantalonilor. Dar ce contau câteva picături de sos când avea șansa de a sta la masă cu Lidia, față în față și de a-i privi chipul încântător? Plăcerea unui prânz pe care îl luau împreună, sub razele soarelui contrasta cu activitățile tenebroase de noaptea trecută. Pentru Mica era o adevărată bucurie să aibă parte de momentele luminoase ale acelei zile.

După ce terminară de mâncat, Mica se rezemă cu coatele pe masă și declară:

– În regulă, a trecut suficient timp. Acum trebuie să-mi spui ce faci aici.

Lidia înghiți în sec, își șterse buzele cu șervețelul și îl fixă cu o privire serioasă.

– Am venit să-ți cer ajutorul.

Mica înălță o sprânceană.

– A fost nevoie să faci tot drumul până la New York ca să mi-l ceri? O scrisoare, un telefon sau o telegramă nu erau de ajuns?

Lidia râse cu amărăciune.

– Chiar pare ciudat, nu-i așa? N-am vrut să te las să te ocupi singur de asta, așa că mă aflu aici să-mi fac partea.

Mica își împreună degetele și își lăsă bărbia pe încheieturi.

– Bănuiesc că o să îmi spui în ce ne-ai amestecat pe amândoi.

Și, iar, misiunea din noaptea de dinainte i se strecură în minte. Cât de repede se amestecase în viața lui. Și descoperi că și el aștepta cu nerăbdare să se amestece în viața ei. Lidia se aplecă în față și luă un aer conspirativ.

– Am mers cu tata să o vizităm pe doamna Fenwick, moașa care l-a adus pe lume pe Nicky, după cum ne-ai îndemnat. Aveam de gând să-i cerem să depună mărturie că Eleanor a vrut să îl lase pe Nicky în grija mea. Dar n-a fost de găsit. O vecină ne-a zis că și-a făcut bagajele și a plecat de frica lui Nic Pankin, care tot venea și o amenința.

Un val de compasiune îi încălzi lui Mica inima.

– Biata femeie. Trebuie să fi fost groaznic pentru ea.

Lidia zâmbi silit.

– A plecat fără să lase vorbă pentru tata. Vecina ne-a spus că doamna Fenwick n-are nici soț, nici copii, ci numai o soră. Și singurul indiciu legat de locul unde trăiește sora aceasta a fost Statuia Libertății de pe o vedere trimisă doamnei Fenwick.

– Așadar, ai venit aici sperând s-o găsești pe doamna Fenwick?

Lidia dădu repede din cap.

– Da. Știu că pare ca atunci când cauți acul într-un car cu fân...

Mica pufni ușor în râs.

– Numai că Biblia ne spune că, dacă avem credință cât un bob de muștar, nimic nu va fi cu neputință pentru noi. Așa că, pornesc de la credința că o voi găsi pe doamna Fenwick și că voi reuși să o duc înapoi în Boston. După aceea, cu ajutorul ei, voi câștiga custodia legală a lui Nicky.

Mica privi la fața îmbujorată, plină de speranță a Lidiei.

– Cum se numește sora doamnei Fenwick?

– Nu știu.

– În ce cartier locuiește?

Ea ridică din umeri și mâinile într-un gest ce arăta neputința.

– Nu știu nici asta. Nu-s nici măcar sigură întru totul că e în New York. E posibil ca sora să fi fost doar în vizită aici și i-a trimis o vedere. Dar trebuie să pornim de undeva.

Mica șuieră printre dinți. Nu era omul care să calce în picioare credința cuiva, dar planul Lidiei părea sortit eșecului. Referirea Lidiei la acul în carul cu fân era potrivită. Nici măcar nu avea idee de unde să înceapă căutările. Dar, privirea plină de speranță a ochilor negri cu care Lidia îl privea nu îl lăsa să dea glas gândurilor negre pe care le avea.

– Bănuiesc c-am putea întreba în stânga și-n dreapta. Am putea da câteva telefoane pe la blocurile cu apartamente...

Fața Lidiei se însenină.

– Atunci, ai să m-ajuți?

– Sigur că te voi ajuta, dar nu-ți pot garanta că vom avea și izbândă. Cât timp ți-ai pus în gând să stai?

Expresia de pe chipul ei se întunecă.

– Nu mai mult de o săptămână, dacă se poate. Mor de dorul lui Nicky.

Lui Mica i se topi inima.

– În cazul acesta, bine am face să ne apucăm de treabă. El lăsă două bancnote mototolite și câteva monede pe masă și se ridică. Ai făcut destulă treabă pe ziua de azi. Te las lângă telefon, cu o carte de adrese. Poți începe să iei apartamentele la telefon.

Lidia ocoli repede masa și își încolăci brațele pe după gâtul lui Mica.

– O, mulțumesc, Mica! Știam că pot conta pe tine.

Pentru o clipă, Mica rămase cu brațele pe lângă corp, uluit de îmbrățișarea ei furtunoasă, dar apoi o bătu ușor pe spate, stângaci și o dezlipi de el. Zâmbi chipului care îi căuta privirea.

– E doar un telefon, Lidia. Nu cred că merită atâta recunoștință.

Privirea îi lunecă la clienții curioși ai cafenelei. Se uită și ea la oamenii care stăteau cu ochii la ei și obrajii îi deveniră ușor rozalii. Își scutură rușinată câteva firimituri invizibile din poală, într-un gest involuntar.

– Îmi pare rău. Pentru o clipă, m-am pierdut cu firea. Un zâmbet șiret i se desenă într-un colț al gurii. Pariez că n-ai mai fost strâns în brațe de o muncitoare.

Mica izbucni într-un hohot de râs, dar și-l înăbuși repede.

– Nu ziua în amiaza mare.

El îi făcu cu ochiul și râseră amândoi. Le făcea bine. Era plăcut. Apoi ea îl privi din nou în ochi. Un zâmbet discret îi răsări în colțul buzelor cărnoase, iar el simți dorință pătrunzătoare de a se apleca spre ea și de a-i astupa gura cu buzele lui. Ajutorul de ospătar veni în grabă la masa lor și începu să strângă lucrurile, făcând zarvă mare cu tacâmurile. Dorința își găsi repede un ascunziș. Mica răsuflă ușurat de revenirea la normalitate.

El îi oferi brațul.

– Să ne întoarcem.

Lidia își puse mâna pe brațul oferit și el o conduse, așa cum se cădea, înapoi la clinică. Fără vorbe. Fără să o privească. Dar foarte conștient de prezența ei.

14

– Domnule Pankin, încep să-mi pierd răbdarea cu dumneata. Chiar dacă femeia vorbea încet, pe un ton calm și potolit, Nic se zbârli. Bogată ori ba, nu avea niciun drept să i se adreseze ca unui țânc neastâmpărat. Strânse pumnul în buzunarul jachetei.

– Da, păi și eu mi-am cam pierdut-o. Credeți că eu nu vreau să-mi aduc copilu' aici mai repede?

Până nu reușea acest lucru, el nu avea să își primească plata făgăduită.

– Fără întârzieri nu se poate.

Doamna Bachman își încrucișă picioarele. Fusta i se ridică puțin, scoțând la iveală piciorul îmbrăcat în mătase. Nic se străduia să nu rămână cu privirea ațintită la el. Ea se îmbrăca foarte frumos și mirosul ei – un parfum cu note florale – îi umplea nările de fiecare dată când ea făcea o mișcare. Când o fi fost ultima oară când Nic se bucurase de plăcerea de a fi în prezența unei femei alese? Niciodată de când fusese cu Eleanor.

– Domnule Pankin?

El înghiți în gol, tresărind.

– Ce?

Femeia își strânse buzele într-o linie subțire. Își puse mâinile împreunate pe genunchi.

– Cât mai durează?

Nic zise într-o doară.

– Încă o săptămână.

Ea strânse din buze atât de tare, că nici nu se mai vedeau. Atunci el zise repede.

– S-ar putea și mai curând, dacă aș avea niște bani. Camioneta mea veche are nevoie de reparații. Sunt pe jos. Sau plătesc taxi. Asta mă ține-n loc.

Doamna Bachman trase aer încet în piept, umflând ușor nările. Se uită la el cu ochi ageri, pe sub bretonul blond și înfoiat. Secunde aparent nesfârșite, îl țintui cu o privire sfredelitoare, iar ceasul bunicului, cu ornamente bogate, vârât într-un colț din perete, ticăia la fiecare secundă. Într-un final, ea se ridică în picioare, cuprinzând sub degetele răsfirate capetele de leu sculptate de pe rezemătoarele scaunului.

– Dacă-ți dau bani să-ți repari mașina, ai să-mi aduci copilul într-o săptămână?

Nic își stăpâni emoțiile, apoi dădu brusc din cap că da.

– O săptămână?

Ea ridică un deget uscățiv, a cărui unghie era dată cu ojă de culoare roz pal, ca a costumului care-i venea ca o mănușă. O, ce femeie rafinată! Păcat că alesese să se răsfețe zilnic cu băuturi spirtoase. Fără îndoială că, dacă o prindea vreodată beată criță, va putea să se distreze nițel cu ea.

Visând cu ochii deschiși, nu auzi ce îi spusese ea. Se încruntă.

– Ce?

– Ai să-mi aduci copilul până în patru august. E corect?

Nic își umezi buzele în timp ce își aduna gândurile.

– Da. E corect.

– Foarte bine, atunci. Așteaptă aici.

Ea se ridică și părăsi încăperea, lăsându-l pe Nic în mijlocul canapelei din salon, strângând mâna în buzunarul jachetei și cu furnicături pe pielea capului. Așteptarea îi făcea inima să bată mai tare și să spere. Oare câți bani îi va da? Cât să îi ajungă pentru șase pachete? Dacă nu era nevoit să își piardă nopțile furând lucruri pe care să le amaneteze pentru a-și satisface viciul, ar putea să își pună toată energia în a-și lua copilul.

Peste puțin timp, se va scălda în bani. Cinci mii de dolari! Cât ar fi câștigat în doi ani la fabrica de ambalaje. Îi lăsa gura apă la gândul libertății pe care banii aveau să i-o aducă.

Zgomotele pașilor ei îi anunțară întoarcerea. El se ridică în picioare și se întoarse, dar, în locul doamnei Bachman, era majordomul – un bărbat cu un aer ursuz, cu păr des, cărunt și cu o mustață despicată. Acesta se opri la câțiva pași de Nic și îi întinse o bancnotă nouă, de cincizeci de dolari, pe care o ținea între două degete. Nic se uită lung la ea, aproape gemând de dezamăgire. Sperase să primească măcar de două ori mai mult.

Privirea bărbatului îi alunecă de la părul nepieptănat al lui Nic, la vârfurile scâlciate ale cizmelor și iar în sus. Disprețul îi strâmba buzele.

– Stăpâna dorește să nu uitați că predarea nu poate avea loc mai târziu de patru august.

Nic luă hârtia cu un gest scurt și o îndesă în buzunar.

– Știu.

– Și veți fi aici, după cum se așteaptă de la dumneavoastră, cu ce aveți de adus?

Nic îngustă privirea, aruncând săgeți spre bărbat.

– Mda.

– Atunci, permiteți-mi să vă conduc.

Majordomul se întoarse iute pe călcâiul pantofului său negru, bine lustruit și legat cu șireturi. Nic trecu furtunos pe lângă el, atingând intenționat umărul bărbatului și înghiontindu-l ca să îl facă să își piardă echilibrul.

– Găsesc ieșirea și fără ajutor.

Nic trânti ușa în urma lui.

❋

„Tronc!"

Mica tresări când ușa din față se zgâlțâi în toc. Ridică privirea din formularul de comandă pe care îl completa. Lidia dădu buzna în clinică și se trânti pe scaunul din fața biroului. Ea se aplecă în

față, cu părul negru căzut pe față. Își lipi fruntea de masă. El se ridică și ieși din spatele biroului.

Puse mâna pe umărul ei și întrebă:

– N-ai avut noroc?

Lidia se ridică și își trecu mâinile prin șuvițele mătăsoase de păr, răvășindu-l.

– Cred că am încercat la toți administratorii de bloc din Queens, Manhattan și Brooklyn. Niciunul nu are o doamnă Fenwick pe lista de locatari.

Mica se lăsă pe vine, lângă scaunul ei.

– Ei, doar nu te-ai așteptat că o vei găsi cât ai bate din palme, nu-i așa? Să cauți acul în carul cu fân e o misiune destul de dificilă.

Lidia se uită la el și Mica se întristă să vadă două lacrimi cristaline lucind în ochii ei negri.

– Cred că trebuie să am răbdare. Dar au trecut trei zile. Mi-e atât de dor de Nicky. Și îmi fac griji pentru el. E foarte important să o găsesc pe doamna Fenwick. Dacă n-o să dau de ea niciodată?

– Ușurel, stai un pic. Mica făcu o față foarte serioasă, deși își dorea sincer să o cuprindă în brațe și să o consoleze. Asta-i o atitudine de om înfrânt, dacă te-am auzit bine. Și n-am crezut că voi vedea așa ceva la tine. Ce s-a întâmplat cu femeia curajoasă, care m-a urmărit pe străzile întunecoase din New York acum câteva nopți?

Când se gândi la întrebarea lui, Lidiei începură să îi tremure buzele.

– A obosit, bănuiesc.

Mica strânse mâna pe umărul ei, rezistând pornirii de a o ridica și de a-i netezi părul.

– Cred că știu de ce ai nevoie. Ai nevoie de o doză de Nicky. El luă receptorul telefonului și îl puse în mâna ei. Sună-l. Vorbește cu el. Adu-ți aminte de ce ești aici și cât de mult merită toată truda și neliniștea asta. După ce terminați de vorbit, o să stăm puțin de vorbă despre sămânța aceea de mușchi de care mi-ai pomenit, de acord?

– O, Mica, un telefon la Boston ar costa foarte mult! Zise ea nepunând telefonul deoparte.

Mica zâmbi.

– Apelează. Indicațiile medicului.

El se întoarse la formularele lui, în timp ce Lidia făcea ce îi ceruse. Încercă să nu tragă cu urechea, dar nu putu să nu zâmbească atunci când ea râse la ceea ce îi spunea Nicky. Bucuria din vocea ei îi însufleți și lui inima. Se ridică să caute un plic pentru comandă, dar Lidia îl opri.

– Mica? Nicky ar vrea să te salute. Ai un minut?

– Sigur că am. El întinse mâna peste birou și luă telefonul din mâna ei. Salutare, amice. Ce mai faci?

– Mica-amicu-meu! Vocea delicată a lui Nicky străbătu firul electric al telefonului până în inima lui Mica. Ia ghici! Mi-a fost greu fără mama, așa că bunu' mi-a luat un prieten! O pasăre! E galbenă și cântă când are chef! I-am zis Bonzărel!

Mica râse. Îi veni în minte fața veselă a lui Nicky, stârnind în el afecțiunea ce i-o purta.

– E un nume minunat pentru o pasăre, Nicky. Sper s-ajung să o cunosc într-o zi.

– Când vine mama-napoi, vii și tu și poți s-o cunoști. Poate va cânta pentru tine. În timp ce Mica se gândea ce să îi răspundă, Nicky puse repede o întrebare și schimbă subiectul. Pot să vorbesc cu mama?

– Sigur, Nicky, ți-o dau. Să ai grijă de Bonzărel, bine?

– Bine, Mica. Mica?

Mica rămase la telefon.

– Da?

– Te iubesc.

Declarația nevinovată, simplă și sinceră îi umplu inima lui Mica de căldură. Simți că îi ia foc tot corpul. Prinse receptorul cu amândouă mâinile și reuși să răspundă cu vocea gâtuită de emoție.

– Și eu te iubesc, amice. Acum ți-o dau pe mama ta.

Mica îi dădu Lidiei receptorul și se așeză la loc pe scaun. Parcă ar fi plutit pe un nor, nu pe scaunul deformat și cu stinghii din lemn. Inima îi bătea cu putere și bucuria îi umplea sufletul. Vocea dulce a copilului îi răsuna în minte. „Te iubesc." Oare existau cuvinte mai frumoase decât acestea?

„Doamne, am crezut că am prea multe de făcut ca să îndrăgesc acest copil și pe mama lui. Dar Lidia a văzut și a acceptat ce fac cu Ieremia. Chiar s-a oferit să mă ajute. Crezi că ar vrea să fie ajutorul meu potrivit?"

Aproape că rămase fără aer când realiză pentru ce se rugase. Nicky și mama lui foarte atrăgătoare, a cărei frumusețe sufletească era tot mai vizibilă, cu fiecare minut pe care îl petrecea în prezența ei, aflaseră deja calea spre inima lui Mica.

Se întoarse și se uită la Lidia, care își încheia conversația cu Nicky. Uită un surâs vârât în obraji. Cât de mult avea să îi simtă lipsa când se va întoarce la Boston! Fiindcă va trebui să se întoarcă. Acolo era casa ei și Nicky o aștepta. Era aici doar pentru o ședere scurtă.

Dar, poate că... Luă o hotărâre pe loc. Poate că nu era o decizie rațională, numai că, uneori, iubirea călca granițele rațiunii. Cum încheia conversația cu Nicky, el avea să îi pună întrebarea.

15

Lidia oftă când puse receptorul în furcă.

– Ce dor îmi e de năzdrăvanul ăsta mic!

Mica îi zâmbi, iar licărul din ochii lui îi dădu palpitații.

– Sunt convins că așa e, răspunse Mica. Eu abia îl cunosc și parcă îmi lipsește și mie.

Lidia se sili să râdă ușor, căutând să își stăpânească emoțiile.

– Nicky chiar te cucerește. Apoi ea tăcu, nedumerită. De ce crezi că a ales numele Bonzărel pentru un canar?

Mica își dădu capul pe spate și râse.

– O, știu, dar nu spun. Va trebui să-l întrebi personal, când te vei întoarce.

Lidia îi aruncă o privire dojenitoare, cu care încercă să-i smulgă adevărul, numai că el avea chef de glume. Îi făcu semn cu ochiul și se prefăcu că își sigilează buzele. Ea se ridică de la masă și îl arătă cu degetul.

– Câteodată n-ai mai multă minte decât Nicky, domnule doctor Mica Hatcher. Dar zâmbetul din vocea ei zădărnici ocara. Mica se mulțumi să răspundă cu un zâmbet, iar inima ei bătea să îi spargă pieptul.

– Lidia, ai adus haine elegante cu tine?

Lidia se întinse ca să pună telefonul la loc, însă, la întrebarea lui Mica rămase cu mâinile agățate în aer. Ea întoarse capul și îl privi în ochi. O încercau atâtea emoții, încât nu era sigură că îi

putea da un răspuns. Atunci îl tachină și ea, ca să își mascheze emoțiile și își dădu brațele în lături.

– Vrei să zici mai frumoase decât salopeta mea de muncitoare?

Mica râse, cum se și aștepta.

– Da, ceva mai frumos decât salopeta.

Lidia nu se mai văzu în stare să îl tachineze. Era ceva în ochii lui... Își stăpâni emoțiile.

– Da. Costumul de călătorie pe care îl purtam când am ajuns aici. De ce? Gâtul uscat îi făcea vocea răgușită. Tuși ușor și încercă iar. De ce-ntrebi?

El ridică din umeri, dezlipindu-se de birou și făcând pași măsurați către ea. Bătăile inimii ei se întețeau cu fiecare pas care îl aducea mai aproape.

– Ultimele zile au fost grele pentru tine. M-am gândit să te invit în oraș ca să ne destindem un pic.

– Dar... nu trebuie să faci asta.

Inima îi bătea foarte tare. Simțea cum i se împleticise limba. Ce efect avea omul acesta asupra simțurilor ei! Crezuse că uitase de pasiunea ei pentru Mica Hatcher când plecase din Schofield, dar, după câte se vedea, sentimentele acelea amorțiseră undeva în sufletul ei, așteptând prilejul de a reveni la viață.

Iar acum se manifestau dincolo de orice închipuire.

– Mi-ar face plăcere. Am putea merge cu mașina în Manhattan, la Hotelul Plaza. L-ai văzut? E o capodoperă a arhitecturii. Cred că ți-ar plăcea.

Lidia lăsă bărbia în piept și înălță sprâncenele.

– Hotelul Plaza?

– Da. El făcu încă un pas către ea, venind destul de aproape ca să o poată atinge dacă ea întindea mâna. Au o ceainărie, se cheamă Palm Court. Un zâmbet îi însenină chipul. Palmieri, Hawai. Îți mai trece dorul.

Amintirile o năpădiră, toate avându-l ca protagonist pe Mica.

Lidia trase aer în piept ca să se liniștească.

– Dar nu mi-e dor de Hawai. Mi-e dor de fiul meu.

El ridică din umeri, sfios.

– Ei bine, nu știu nicio ceainărie cu numele „Nicky", dar voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te gândești și la alte lucruri și să mai uiți de dorul lui. Ai vrea să mergem?

Lidia își umezi buzele. Da, voia să meargă. Nu atât pentru a vedea ceainăria Palm Court și Hotelul Plaza, cât pentru a petrece momente în compania lui Mica. Ceea ce, desigur, era o nebunie. Dar cum să se uite la fața lui frumoasă și la ochii lui albaștri, expresivi, și să refuze? Ea dădu repede din cap, înainte ca rațiunea să preia controlul.

– Da, mi-ar face plăcere să mergem.

Mica bătu din palme.

– Bun! O să încui aici. Mergem acasă să ne spălăm. Voi chema un taxi. O să ne distrăm.

Lidia îl privea în timp ce își scotea halatul, cu buza de jos între dinți. „Distracție? Ea clătină din cap, înăbușind un oftat dezaprobator. E oare distractiv că mă îndrăgostesc nebunește, fără speranță și prostește de tine?"

❋

Lidia se așeză în fața lui Mica, la o masă mică, rotundă, acoperită cu o față de masă din olandă. O tânără ce purta o rochie lungă, în stil grecesc, își trecea cu pricepere degetele peste corzile harpei, creând o muzică plăcută în fundal, în timp ce lumina jucăușă a lumânării lumina fața lui și îi scotea în evidență culoarea intensă a ochilor. Fără a o întreba, el comandase ceai negru chinezesc de portocală și mai multe sandvișuri: salată de măcriș cu ou pe pâine de secară, fâșii de somon presărate cu busuioc proaspăt și șuncă pe pâine de morcovi. Ospătarul aduse și un platou cu fructe proaspete.

Lidiei îi lăsa gura apă la feliile de pepene galben frumos aranjate, alături de struguri și căpșuni și, fără să vrea, își aminti de ceva.

– O, Mica, îți aduci aminte de cafeneaua micuță de pe plajă? Unde era? Ea se încruntă, căutând în minte locul. Apoi se lumină la față și ridică un deget într-un gest triumfător. Haleiwa! Îți

amintești că ne-au adus un aranjament de fructe atât de frumos încât nu ne venea să-l mâncăm?

– Îmi amintesc bine seara aceea. Mica prinse o căpșună de un roșu intens între degetul mare și arătător și o duse la gură. A fost prima oară când eu și Holden am petrecut timp cu tine și cu Callie în afara spitalului.

Lidia ciugulea dintr-un bob de strugure, decojit, retrăind în minte seara aceea. Oare Mica mai știa și cât de copilărește se purtase ea când el alesese să o conducă pe colega ei de cameră, Callie, în timp ce ea rămăsese cu Holden, prietenul lui Mica? Hotărî să nu îl întrebe.

Harpista termină melodia, iar prin sală se auziră aplauze discrete. Mica și Lidia se alăturară pentru câteva momente. Muzica începu să se audă din nou. Lidia își plimbă privirea prin ceainărie, admirând tapiseriile și ornamentele aurite. Și, desigur, palmierii din ghivece. Suspină încântată și se întoarse cu fața către Mica.

– E o sală frumoasă. Un loc plăcut și foarte relaxant. Vii des aici?

– Am fost de două ori până acum, de fiecare dată cu o domniță specială.

Ea ridică sprâncenele și înăbuși valul de gelozie pe care spusele lui îl stârniră. El râse ușor, întinzând mâna după unul din sandvișurile făcute din pâine de morcov și felii subțiri de șuncă.

– Când părinții mei au venit în vizită, la scurt timp după sosirea mea, am adus-o pe mama. Iar acum, pe tine.

Lidia simți cum îi iau foc obrajii când își dădu seama că o numise o „domniță specială." Mica vorbi mai departe.

– Așa că nu, nu vin des. Nu mă aventurez prea departe de clinică.

Lidia învârtea lingurița de ceai argintată, în formă de frunză, prin apa fierbinte din ceașca de ceai cu picior și pictată de mână.

– De câtă vreme ești la clinică, Mica?

Ea lăsă sandvișul cu măcriș pe farfurie, apoi ridică privirea spre chipul lui.

– Păi, să vedem... El își țuguie buzele și se uită în sus. De aproape doi ani, bănuiesc. Am stat ceva mai mult la Schofield decât am fost obligat, ca să dau o mână de ajutor la curățenia de după atac, apoi am petrecut o lună în Arlington împreună cu familia mea, înainte să mă mut aici.

Lidia dădu din cap și mușcă puțin din sandviș. Ea înghiți înainte de a vorbi din nou.

– Și ai de gând să te-ntorci în Texas într-o zi?

– Am în plan să merg pe calea aleasă de Dumnezeu.

Lidia zâmbi, remarcând accentul care i se strecură în voce. Viața petrecută în New York îl mai îndulcise oarecum, la Schofield accentul lui fusese mult mai puternic, dar, când era foarte relaxat sau avea chef de glumă, accentul texan își făcea simțită prezența.

–Am să merg oriunde mă trimite. În clipa asta, știu că trebuie să rămân aici. Dumnezeu m-a pus aici și e locul perfect de unde-l pot ajuta pe Ieremia. Nici nu mă pot gândi să plec câtă vreme mai am pachete de luat.

Când Mica pomeni de „pachete" îi reveni în minte imaginea celor trei copii mici pe care îi duseseră la rabin. Lidia se aplecă spre el și îi șopti.

– Crezi că acei copii sunt la casa lor în clipa asta, stau la o masă și iau cina?

– Sper. Vocea i se îngroșă de emoție. Merită o viață normală, după câte au îndurat.

Lidia dădu din cap, apoi încercă să lase deoparte gândurile ce priveau copiii evrei. Chiar nu voia să se gândească la nimic negativ în seara aceasta. Era atât de bine să fie în compania lui Mica, în atmosfera aceea plăcută și să savureze mâncarea aceea simplă, dar gustoasă. Prezența lui Mica o amețea, ochii lui albaștri, cu care o privea de câte ori vorbea, trăsăturile puternice, îndulcite de zâmbetul vârât în colțul gurii, pe care îl știa atât de bine și care îi făcea inima să palpite, umerii lați, îmbrăcați într-un sacou negru, care îi venea atât de bine.... Simplul fapt că se uita la el peste masă îi făcea inima să bată mai tare și gura să i se usuce. Îi dădea și idei nesăbuite.

Coborî privirea la farfuria cu marginea vălurită și puse iar mâna pe sandviș.

– Dar tu, Lidia?

Ea ridică brusc ochii, întâlnindu-i pe ai lui Mica.

– Ce planuri ai de viitor? În afară de fi mama lui Nicky, vreau să zic. Ai să-ți folosești pregătirea medicală în Boston?

Lidia ridică ușor din umeri.

– Ca să fiu sinceră, Mica, datorită faptului că tatei îi merge atât de bine, n-am fost nevoită să mă gândesc la nimic altceva, decât să am grijă de Nicky. În ultimele câteva luni, tata mi-a propus să fiu șef de echipă la fabrică. Ea zâmbi. Sau, mai precis, „șefă". Și-ar dori să știu cum merg lucrurile, ca să pot ține afacerea pe roate și apoi, cu timpul, să i-o las lui Nicky.

Ea ar fi putut jura că fața lui Mica se întunecase dezaprobator, dar, cât de iute apăruse nemulțumirea, la fel de iute dispăru și un zâmbet blând luă locul încruntării.

– E o ofertă bună. Sunt atât de multe femei care își asumă roluri pe care nu le-au avut înainte de război. Și, la cât ești de inteligentă, probabil ai fi o femeie de afaceri nemaipomenită.

Lidia râse ușor, încântată de complimentul lui.

– Nu știu dacă mă interesează să preiau afacerea, dar tata nu are alți copii. Mă simt obligată.

– Te-ai rugat pentru asta?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Lidia. Era evident că ea va moșteni afacerea tatălui. De ce ar trebui să se roage în legătură cu așa ceva?

– Sincer, nu. N-a părut necesar. Ce alte alegeri am?

Privirea lui Mica se îmblânzi.

– Lidia, ai multe alegeri de făcut. Problema e să afli care e locul în care vrea Dumnezeu să fii. El are un plan pentru viața ta și ar trebui să cauți neîncetat să vezi care e planul Lui.

Lidia ascultă cu atenție cuvintele lui, dar, înainte să poată da un răspuns, ospătarul se apropie și îi întrebă dacă doresc desert. Mica lăsă capul într-o parte și întrebă.

– Ce ați recomanda?

– Dacă vreți să gustați ceva deosebit, vă sugerez dulceața de smochine pe biscuiți cu coacăze. Dacă preferați un desert mai tradițional, atunci tartele cu cremă și cu piersici proaspete sunt primite destul de bine de cei mai mulți oaspeți.

Mica se uită la Lidia, ridicând o sprânceană. Lidia duse o mână la stomac și scutură din cap.

– Nimic pentru mine, Mica. Am mâncat destul.

Mica se întoarse către ospătar.

– Cred că vom sări peste desert. Mulțumim.

Ospătarul puse nota pe masă, lângă cotul lui Mica, și plecă. Mica luă bucata de hârtie, apoi îi zâmbi radios Lidiei.

– Să știi că, dacă tot suntem aici, ar trebui s-aruncăm o privire la holul hotelului. Merită văzut. După aceea, dacă ai chef, am putea face o plimbare prin Central Park.

Imaginându-se la plimbare, braț la braț cu Mica, într-o seară de vară, Lidia simți cum îi urcă un fior de încântare pe spate.

– Sună minunat.

Mica achită nota, apoi, punându-i ușor mâna pe talie, la spate, o conduse după colț, în holul Fifth Avenue. Mica deschise ușa din sticlă ca Lidia să poată intra prima. Ea făcu trei pași în holul imens și se opri, fermecată de tot.

– O, Mica, e frumos!

Ea ridică privirea la tavanul cu panouri încastrate, la o înălțime de cel puțin șapte metri deasupra capului. Ornamente din ghips, cu accente aurite, împodobeau întreaga circumferință a tavanului. Decorațiuni în formă pătrată, cu modele de flori, ornamentau fiecare colț. Un candelabru de cristal atârna de un lanț aurit, iar lumina răspândită de douăsprezece lămpi se reflecta pe podeaua din lemn foarte bine lustruită. O mulțime de lacrimi mici de cristal răspândeau lumina candelabrului ca o ploaie, presărând sute de prisme minuscule prin toată sala.

Bărbatul în vârstă, îmbrăcat în uniformă, din spatele biroului de la recepție, ridică privirea, zâmbi și le făcu invitația.

– Poftiți, domnișoară. Bine ați venit la Plaza.

Lidia simți foc în obraji.

– O, nu stăm aici. Am vrut numai să văd.

Omul râse discret.

– Ar fi mai bine să vedeți totul.

Lidia se amuză și îi aruncă o privire stânjenită lui Mica. Cu degete calde, lipite de spatele ei, el o îndemnă să înainteze. Sunetul tocurilor pe podeaua din marmură amuți deodată, când păși pe un covor imens, oriental. Covorul forma o insulă în mijlocul sălii. Rămase locului, învârtindu-se în cerc, până ce ochii ei se săturară de ornamentele din ghips aurite ce decorau pereții și partea din față a recepției. Decorul elegant în alb și auriu încânta ochiul.

Urne chinezești, mai înalte decât Nicky, străjuiau fiecare ușă de o parte și de alta. Frunze mari, în formă de pană, atârnau din înălțimea sălii fără tavan. Decor nemaivăzut, din mobilier în stil Louis al XIV-lea, tapițate cu catifea de culoarea vinului te invitau să te așezi și să te lași cucerit de frumusețea hotelului.

– Ai avut dreptate, Mica. Chiar e nemaipomenit. Ea dădu din cap, impresionată de grandoarea hotelului. Mă bucur atât de mult că New York-ul n-a fost bombardat. Îmi închipui că multe clădiri frumoase ca aceasta au fost distruse la Paris.

Gândul acesta îi umbri bucuria că se afla în acel loc. Mica îi puse iar mâna pe spate.

– Să nu vorbim despre război în seara asta, Lidia. Seara asta e pentru... ei bine, pentru a ne face amintiri frumoase. De acord?

Lidia îl privi lung în ochi. Pentru a-și face amintiri frumoase. Ce idee minunată. Da, voia amintiri frumoase, pe care să le ia cu ea de acolo. Încuviință dând din cap.

El înălță sprâncenele.

– Ești gata să facem o plimbare prin Central Park acum?

– O, da. Ea se întoarse spre ușă, dar, înainte să iasă, ridică mâna pentru a saluta bărbatul de la recepție. Seară bună, domnule! Și mulțumesc.

– Cu plăcere, domnișoară. Distracție plăcută în New York.

Lidia luă brațul oferit de Mica la ieșirea din hotel și se îndreptară către stradă. Așteptară un loc liber printre mașini, apoi

trecură în fugă strada, tropăitul pantofilor răsunând pe caldarâm. Odată ajunși pe partea cealaltă, ea râse.

– Mulțumesc că ți-ai potrivit mersul după mine! E foarte greu să faci pași mari în fusta asta.

Mica o măsură din cap până în picioare, făcând-o iar să roșească. Ce mult spera Lidia ca înserarea să îi ascundă bujorii din obraji. După ce termină cu admiratul, el zâmbi larg.

– N-am spus-o până acum, dar ești foarte atrăgătoare în costumul ăsta galben. Poate la egalitate cu canarul lui Nicky.

Lidia izbucni în râs.

– O, Mica, ce alt bărbat ar îndrăzni să compare o femeie cu un canar și să creadă că-i face un compliment?

– Vrei să zici că te-am jignit?

El luă, în glumă, aerul unui om rănit și își puse o mână pe piept. Lidia scutură din cap, adierea ușoară a vântului unduindu-i părul. Ea își culese șuvițele cu mâna și le așeză la loc.

– Sigur că nu. Ai felul tău de a vorbi. Ca să fiu sinceră, cred că mă binedispune.

– Mă bucur. Mica îi luă mâna și o trecu peste brațul pe care i-l oferi. Începu să înainteze la pas domol, alături de ea. Hai să ne bucurăm de o plimbare relaxată prin parc. Îmi pare rău că n-ai prins liliecii înfloriți. Sunt admirabili. Iar parfumul acelor flori e de-a dreptul amețitor.

Pentru Lidia și mersul alături de doctorul Mica Hatcher era amețitor.

– Dar, s-ar putea să mai fie câțiva bujori, iar trandafirii ar trebui să fie și ei în plină floare. Așa că vom vedea florile.

În fața lor, îi aștepta o bancă sub un umbrar încărcat cu vrejuri groase, pline de frunze de un verde închis și de trandafiri roșii, în etape diferite de înflorire. Mica arătă cu mâna spre ea și Lidia dădu din cap că da. Pantofii ei albi, decupați în spate și cu toc, chiar și eleganți, erau departe de pantofii destinați unei plimbări. Picioarele ei obosite se bucurau de un prilej de odihnă.

Mica se așeză pe un capăt a băncii, punând brațul pe spătar și ajungând astfel cu degetele chiar deasupra umărului ei. Degetele

nu o atingeau, dar energia prezenței lui era atât de pătrunzătoare, încât simțea furnicături pe piele.

Stăteau tăcuți, umplându-și plămânii cu parfumul trandafirilor și ascultând zgomotele de mașini și conversațiile șoptite ale celorlalți vizitatori, care se plimbau prin parc. Lidia întoarse bărbia spre Mica. El se uita în sus, părând să admire cerul tot mai întunecat al nopții.

Ce frumos se desena profilul lui în lumina discretă. Trăsăturile puternice ale lui Mica îi dădeau un aer de om încrezător în propriile forțe. Și avea și o inimă atât de mărinimoasă. Admirația pe care i-o purta era din ce în ce mai mare, dar se lovea de lipsa ei de importanță. Se gândi la viața ei. Încă locuia împreună cu părinții, nu avea un plan concret, în afară de a învăța despre afacerea tatălui ei, singura ei responsabilitate fiind aceea de a avea grijă de Nicky...

Când își aminti de întrebarea lui Mica, dacă se ruga ca Dumnezeu să îi descopere planul Său pentru viața ei, cuvintele pe care le auzise în noaptea aceea, după ce se întorsese din parcare, îi veneau iar și iar în minte. I ce ceruse în mod limpede să aibă răbdare și să aștepte, fiindcă va ști, la vremea potrivită, ce avea de făcut. Nu avea nicio îndoială că mesajul venise de la Dumnezeu. Știa că trebuia să continue să se roage și să asculte de îndrumarea Lui. Dacă vorbea cu Mica despre experiența aceea, oare se va ruga și el pentru ea? Se întoarse cu gândul să îl întrebe, dar, în același timp, întoarse și el capul, întâlnindu-i privirea.

– Lidia! Vioiciunea lui alungă întrebarea ce îi stătea Lidiei pe limbă. Cred că știu cum o poți găsi pe doamna Fenwick!

16

Mica o prinse pe Lidia de umeri, simțind o emoție atât de mare, încât îi venea greu să rămână așezat pe bancă.

– Cum a găsit-o tatăl tău pe doamna Fenwick întâia oară? Când Eleanor avea nevoie de ajutor.

Lidia clipi de două ori, ca și cum se trezea din somn.

– Cred că, dacă îmi amintesc bine, a găsit un anunț în ziar, prin care își oferea serviciile de moașă.

Strângând mâna pumn, Mica lovi în aer și scoase un strigăt de bucurie.

– Evident! Atunci nu e limpede că, dacă e în New York, va trebui să se întrețină și aici? El sări în picioare. Probabil că încă lucrează ca moașă.

Un zâmbet răsărea tot mai vizibil în obrazul Lidiei.

– Vecina ei ne-a zis că doamna Fenwick „radia de bucurie" pentru că aducea pe lume copii. Cred că e de la sine înțeles că va încerca să își continue munca.

– Și, dacă altădată a pus un anunț la ziar, e la mintea cocoșului că și aici va alege același mod de a-și face cunoscute serviciile oamenilor. Mica se lovi cu mâna peste frunte și râse. De ce nu m-am gândit la asta până acum? Îi întinse mâna Lidiei. Haide. Hai să mergem să cumpărăm toate ziarele tipărite în New York și să ne uităm la anunțuri.

Lidia sări și ea în picioare și își puse mâna într-a lui. Când Mica își împleti degetele cu ale ei, fericirea îi păli pe loc. După ce

o va găsi pe doamna Fenwick, Lidia nu va mai avea niciun motiv să rămână în New York. Gândul acesta îi apăsa inima și îl întrista. Responsabilitățile ei erau în Boston, iar ale lui erau acolo. Lumea era în război. Nu era timp pentru dragoste.

❖

– Nu e momentul să fii pretențios.

Nic ținea strâns de gulerul murdar al cămășii lui Bosco, iar fețele lor erau la câțiva centimetri distanță. Sudoarea i se prelingea pe frunte în ciuda orei târzii și a răcorii de pe aleea întunecoasă.

– Nu-mi mai pot arăta fața acolo după ce polițaiu' m-a prins seara trecută. M-ar recunoaște pe loc.

La zâmbetul acestuia, Bosco își miji ochii umezi.

– Mda, ești destul de greu de trecut cu vederea cu mâneca aia de-ți flutură-n vânt.

Nic scrâșni din dinți, luptându-se cu pornirea de a da drumul cămășii individului cât să își înfigă pumnul pe care îl mai avea drept în fața mustăcioasă a lui Bosco.

– Nu-i nicio problemă în privința asta. Ai să te duci ori ba?

Bosco își trecu mâna peste obraz, în sus și în jos, întinzându-și pielea și strâmbându-și șapca pătată cu ulei. Degetele cu bătături, ce mângâiau mustățile crescute de două zile, scoteau același sunet ca șmirghelul pe o scândură.

– Habar n-am, Nic. Cum ț-am zis deja, e primejdie foarte mare. De mă vede careva cum casc ochii pe la geamuri și cheamă polițaii? Ajung la pârnaie c-am tras cu ochiu'. Nu-mi prea vine să stau înc-o noapte într-unu' din locurile astea. E greu la artrita mea.

Nic își dădu ochii peste cap.

– N-am zis io că te scot dacă ești prins?

Nu că Nic ar avea bani de aruncat pe cauțiune. Dar Bosco s-ar speria și ar rupe-o la fugă dacă ar ști că tot ce avea în buzunar erau cinci dolari pe care îi promisese să îi dea dacă îl ajuta.

– Așa că să nu-ți mai faci griji că vei dormi la pârnaie. Ai să fii la căldurică în patu' tău, în mai puțin de-un ceas după ce-ți faci treaba.

Bosco se uită chiorâș la Nic.

– Ș-ai să-mi dai cinci dolari? Numa' ca să mă uit?

– Cinci dolari pentru cinci minute de muncă. Doar ca să cauți semne că acolo stă un copil. Jucării, papucei, o haină de măsură mică.

Disperarea îl necăjea ca păduchii. Nu mai avea timp. Dacă puștiul nu era la familia Eldredge, trebuia să caute în altă parte. Poate chiar să răpească un copil al cuiva. Și nu se va da în lături, dacă se ajungea acolo. Îl trase pe Bosco de haină.

– Intri-n joc?

Buzele lui Bosco se întinseră într-un zâmbet prostesc, dezvelindu-i dinții îngălbeniți.

– Intru. Să mergem.

❋

– Câți ai pe listă?

Mica termină de scris ultimul număr de telefon și ridică privirea spre Lidia. Își ascunse un zâmbet. Oare de câte ori își trecuse mâinile prin păr? Arăta ca o claie răvășită. La întoarcerea de la cină, se schimbaseră în haine comode și se întâlniseră în apartamentul ei ca să se uite prin ziarele pe care el le cumpărase.

Îmbrăcată într-o cămașă șifonată, scoasă din pantalonii șterși, cu părul despletit, era încă prea frumoasă pentru ca înțelepciunea să iasă învingătoare. El se așeză pe podea ca să se poată uita în ochii Lidiei, care stătea întinsă pe burtă, pe marginea patului scobit ca o covată.

– Am nouă până acum. Dar tu?

– Tot nouă. Lidia îndoia colțul listei sale în sus și în jos cu degetul mare al mâinii și încrunta fruntea. Chiar crezi că doamna Fenwick e una dintre moașele astea?

El întinse mâna și dădu ușor peste nodurile degetelor ei cu stiloul.

– Hei, ce s-a-ntâmplat cu credința aceea de care-mi povesteai?

Ea sări pe genunchi, arcurile patului scârțâind odată cu mișcarea ei bruscă. Lidia ținuie buzele o clipă, apoi suspină.

– Îmi pare rău. Ai dreptate. E o idee bună să o căutăm aici. Firește, ar fi mai lesne dacă oamenii și-ar pune numele în anunț!

– Ah, dar mie chiar îmi place provocarea.

Mica îi zâmbi strâmb cu gândul de a mai destinde atmosfera. Spre încântarea lui, ea îi răspunse cu un zâmbet, apoi se concentră iar asupra ziarului din fața ei. Mica dădu prima pagină a ziarului „Long Island Daily Star" și citi articolele cele mai importante. O știre de ultimă oră despre Operațiunea Cobra îi atrase privirea și Mica parcurse grăbit coloanele tipărite.

Germanii fuseseră forțați să se retragă, fiindcă tancurile Sherman și infanteria dotată cu blindate a diviziei americane Second Armored rupsese rândurile defensivei la sud-vest de St. Lo. Inima îi tresălta de emoție la știrea aceasta. Ori de câte ori nemții erau forțați să se retragă, era un prilej de sărbătoare. Mica se ruga zi de zi pentru înfrângerea nemților, pentru eliberarea evreilor ținuți prizonieri și pentru întoarcerea lui Ieremia acasă.

Lidia azvârli ziarul pe pat și pufni zgomotos.

– Nu scrie nimic aici despre uciderea evreilor. Nimic! N-ai crede că uciderea civililor nevinovați ar merita articole pe prima pagină? Mica, eu nu înțeleg deloc situația asta.

– Nici eu. Mica lăsă ziarul în poală. Speranța mea sinceră e că liderii noștri guvernamentali nu știu cu adevărat cât de mare e nebunia lui Hitler. Dacă știu și au ales să ignore asta, nu sunt sigur c-aș putea accepta liniștit adevărul acesta.

Pe chipul ei se văzură urmele unui regret.

– Mica, aseară am zis că nu vreau să te amesteci. Îmi pare tare rău. Ești prietenul meu și mă înspăimântă gândul că ești prins în ceva ce ți-ar putea face rău.

Căința sinceră ce strălucea în ochii ei îl emoționă profund. Ea vorbi mai departe pe un ton scăzut.

– Dar vreau să știi că sunt mândră de tine. Tu și Ieremia riscați totul pentru a salva copiii aceia. Vă admir foarte mult pentru ceea ce faceți.

Mica își aduse aminte cât de dezamăgit fusese la prima ei reacție, iar în clipa aceea se simțea tot mai mândru de schimbarea ei totală, din clipa când văzuse cu ochii ei copiii marcați de oroarea războiului.

– Îți mulțumesc, Lidia. Poate că, dacă mai mulți oameni ar vedea victimele nevinovate, mai mulți ar fi dispuși să facă ceva.

Ea se dădu jos din pat, îngenunche și scoase valiza de sub pat. Cu o mișcare scurtă din degete, o deschise și scotoci prin ea. Nedumerit, Mica o urmări cum scoase un portmoneu de piele cu fermoar de pe fundul valizei și se suci în șezut, cu fața la el. Stând pe podea, cu picioarele încrucișate, ea ținea portmoneul cu fermoar în mâini și se uita la el.

– Mica, tata mi-a dat o sumă frumușică de care să mă folosesc în căutarea doamnei Fenwick. Ea întinse mâna spre el, ținând portmoneul în palmele deschise. Vreau să o folosești ca să cumperi alimente pentru copiii pe care îi ajută Ieremia.

Mica se trase îndărăt.

– Tatăl tău ți-a dat banii aceștia ca să...

– Tata ar înțelege dacă ar cunoaște situația. N-o să-i ceară înapoi, așa că nu va trebui să-ți faci griji că voi spune ce faci. Ea scutură portmoneul, aproape atingându-i genunchii cu degetele. Ia-i Mica. Îngăduie-mi să dau o mână de ajutor cauzei nobile a lui Ieremia. Rogu-te?

În timp ce îl privea cu ochii ei căprui, în care scânteia speranța, el nu avu tăria de a o refuza. Cu degete tremurânde, luă portmoneul. Îl simțea greu în palmă și mintea îi vuia, gândindu-se la lucrurile pe care le putea cumpăra cu banii aceia.

– Îți mulțumesc. Apreciez ajutorul tău. El scutură din cap, răsuflând din toți plămânii. Un gând năstrușnic i se furișă în minte. Să știi că trebuie să-ți spun ceva. Când eram la Schofield credeam că ești o răsfățată și o egoistă.

Cum ea plecă fruntea, jucându-se cu un fir desprins de la degetul mare al uneia din șosete, el îi prinse bărbia cu degetele și îi ridică fața.

– Mă bucur că am avut șansa de a ajunge să te cunosc acum. Ești o ființă minunată, Lidia. Sunt fericit că ești prietena mea.

Căldura sufletească lumină ochii ei. Ea se lăsă puțin pe spate, dezlipindu-se de atingerea lui ușoară.

– Și eu sunt bucuroasă că suntem prieteni. Nu poți avea niciodată prea mulți prieteni, știi doar. Ea se rezemă în palme, întoarse capul într-o parte și nu își dezlipi ochii de el. Mica, să știi că, dacă m-am schimbat e datorită ție și colegei mele de cameră de la Schofield. Rugăciunile tale, ale lui Callie și mărturia voastră creștină m-au ajutat să aflu calea spre Fiul lui Dumnezeu. El a adus în viața mea o schimbare foarte mare. Ea tăcu o clipă, încruntându-se. Dar, cu siguranță nu sunt o martoră atât de bună precum ați fost voi doi. Se pare că nu reușesc să ajung la inima părinților mei.

Mica lăsă portofelul deoparte, încrucișă picioarele și își puse coatele pe genunchi.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Atunci când vorbesc despre Dumnezeu, mă rog sau pomenesc de religie în orice mod, tata nu mai stă de vorbă cu mine. Mama mă ascultă și cred că, dacă tata n-ar fi atât de pornit împotriva acestor lucruri, ea ar veni la biserică împreună cu Nicky și cu mine. Numai că tata...

Tristețea i se strecură în glas. Din puținul pe care îl știa despre tatăl ei, Mica putea înțelege frustrarea Lidiei. Allan Eldredge nu asculta de nimeni, el poruncea tuturor. Cât de greu era să stai în preajma unui asemenea om!

Lidia continuă cu glas stins, plin de amărăciune.

– I-am zis că trebuie să ne rugăm pentru situația lui Nicky și el a stins lumina să mergem la culcare, fără să asculte. Apoi, când am aflat că doamna Fenwick nu mai era în Boston, tata s-a purtat de parcă era vina mea. Mi-a zis ceva de genul: „Vezi cât au ajutat rugăciunile tale?" Ea își umezi buzele și se încruntă. Dar,

dacă o găseam pe doamna Fenwick imediat, n-aș mai fi venit în New York și nu i-aș mai fi cunoscut pe copilașii aceia. M-au emoționat, Mica, mi-au mers la suflet, și în noaptea aceea, după ce ne-am întors...

Ea se opri din mers și întoarse fața în altă parte. Mica aștepta în liniște, admirând conturul frumos al obrazului ei și genele ei dese și arcuite. Bărbia îi tremura și el avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu o mângâie pe umăr într-un gest de compasiune. Câteva secunde trecură și el îndrăzni să o întrebe pe un ton blând.

– Ce a fost în noaptea aceea, Lidia?

Ea întoarse încet privirea. Două lacrimi cristaline se aninară de genele ei.

– În noaptea aceea, când m-am rugat pentru copii și am cerut să fac mai mult pentru a-i ajuta, Dumnezeu... mi-a răspuns. Ea privi adânc în ochii lui, ca pentru a-l provoca să îi respingă cuvintele. Cum el păstra tăcerea, ea repetă. Dumnezeu mi-a răspuns, Mica.

Mica ridică din umeri.

– Și ce a zis?

Ea clipi repede, dezlipind buzele surprinsă.

– Mă crezi?

– Desigur. Ce a spus El?

Lidia se aplecă în față, nerăbdătoare și plină de emoție.

– A zis „Ai răbdare și așteaptă." A zis că voi ști la timpul potrivit, să aștept și să am răbdare. Ridică bărbia, părând a se apăra. Nu crezi că a fost doar în imaginația mea?

Mica luă o gură bună de aer și își împreună degetele.

– După cum cred eu, rugăciunea are două sensuri. Cei mai mulți oameni se opresc la un singur sens. Îi spun totul lui Dumnezeu și apoi asta e tot. Dar rugăciunea e ca o conversație. E nevoie de doi oameni care să vorbească pentru a purta o conversație. De ce n-ar trebui să vorbească și Dumnezeu?

– Cu tine a vorbit?

Mica dădu din cap afirmativ, lăsându-se purtat de valul amintirilor.

– Firește că mi-a vorbit. În felurite moduri. Într-o liniște pe care o simt înăuntrul ființei mele, într-o idee pe care știu că n-am născocit-o eu, într-o ocazie ce mă îndreaptă spre locuri în care altfel n-aș fi mers...

– Dar am auzit un glas, Mica. O „voce". Ochii ei negri scânteiau pătimaș. Ai auzit vreodată vocea Lui?

Mica scutură încet din cap, simțind dezamăgirea pe dinăuntru.

– Nu, ca să fiu sincer, n-am auzit-o. Dumnezeu a vorbit însă celor din Biblie cu o voce care a putut fi auzită. Prin urmare, cred că se poate întâmpla. Doar că nu și-n cazul meu.

Lidia își trecu iar mâinile prin păr, făcându-l să stea fermecător de înfoiat.

– A fost atât de „real", Mica. M-am simțit atât de... atât de specială când am auzit glasul. Cred că Dumnezeu a vrut să întâlnesc copiii aceia, a vrut să știu ce făceai. Cred că El m-a adus aici.

Mica zâmbi.

– Povestește-i tatălui tău despre experiența ta – așa cum mi-ai împărtășit-o mie – când vei ajunge acasă.

Ea pufni într-un râs scurt.

– Ar zice că mi-am pierdut mințile!

– Atunci convinge-l că nu-i adevărat. Spune-i ce ai auzit și apoi, când Dumnezeu îți va descoperi planul Său, la momentul ales de El, îi vei putea dovedi tatălui tău existența lui Dumnezeu.

Lidia scutură din cap, hazul dispărând de pe chipul ei.

– Nu-l cunoști pe tatăl meu. Va fi nevoie de o minune să își schimbe părerea despre Dumnezeu. Crede că Dumnezeu e pentru femei, copii și oameni slabi – iar el nu e în niciuna dintre aceste categorii.

Mica o luă pe Lidia de mână.

– Mă voi ruga pentru tatăl tău. Să te rogi și tu în continuare. Dumnezeu poate face minuni. Am văzut multe în viața mea, cu ochii mei. Dumnezeu va găsi calea de a ajunge la tatăl tău. Stăruie în credință. Crede numai.

– Vreau să cred. Nicky are atâta nevoie de un bărbat creștin în viața lui. Sunt convinsă că n-o să mă căsătoresc niciodată...

– Opa, stai puțin. Mica o trase ușor de mână. De ce n-ai vrea să te măriți niciodată?

Lidia făcu o față tristă.

– Mica, gândește-te. Toată lumea crede că l-am născut pe Nicky în afara căsătoriei. Niciun om care se respectă n-ar vrea o relație cu mine. Ce mai, după părerea celor din comunitate, sunt mai degrabă o femeie ușoară și Nicky e un...

Mica simți furia clocotindu-i în măruntaie.

– Să nu zici asta. Nici măcar nu te gândi! Cum se putea vedea Lidia într-un asemenea hal? Allan Eldredge a făcut un rău enorm cu scornelile lui nechibzuite. Știm amândoi că nu ești o „femeie ușoară", iar Nicky e cât se poate de legitim. Odată vei întâlni un bărbat care te va vedea așa cum ești cu adevărat – o ființă generoasă, iubitoare și mărinimoasă. Și, dacă alege să se îndepărteze de tine, e un nesăbuit și mai mare decât tatăl tău.

Lacrimile scânteiau în ochii Lidiei.

– Chiar crezi ce spui?

– Sigur că da. Orice bărbat ar fi norocos să vă considere pe tine și pe Nicky familia lui.

Ce bine ar fi fost ca Mica să îi poată numi familia lui chiar în clipa aceea. Dar ce-ar fi urmat? Să îi ceară Lidiei să își lase părinții și să îl despartă pe Nicky de lumea pe care o cunoștea? Să creadă că ea îl va aștepta în timp ce ducea pachetele, întrebându-se dacă nu cumva ceva mersese prost? Să îi ofere un apartament mic, într-un bloc întreg de apartamente, în locul unei case la țară, unde Nicky putea alerga și se putea juca?

Nu, momentul era cât se poate de nepotrivit. Nu îi putea arăta ce simțea în momentul acela. Dar își putea oferi ajutorul în calitate de prieten și se putea ruga pentru ea. Își lăsă deoparte propriile dorințe și făcu un legământ.

– Eu... mă voi ruga pentru tine să găsești bărbatul care îl va iubi și îl va accepta pe Nicky ca pe fiul lui, atunci când va alege să te iubească și să te vrea de soție.

Ochii Lidiei se umplură de lacrimi. Îi mulțumi dând din cap. Apoi, fără să vrea, ea duse mâna la gură și căscă. Se uită la ceasul de pe mâna lui Mica.

– Doamne sfinte! Uite cât e ceasul! O să ne apuce dimineața.

Mica privi la ceas și se încruntă.

– Ai dreptate. Mai bine o tai pe hol și fug în pat. El se ridică, luă portofelul pe care ea i-l dăruise și se îndreptă către ușă. Mâine dimineață vom începe să sunăm la numerele astea. Să sperăm că doamna Fenwick va răspunde la unul dintre ele.

– Mulțumesc încă o dată, Mica, pentru tot ajutorul.

Ea stătu în mijlocul camerei, becul de deasupra capului făcând să îi lucească părul de abanos și presărându-i auriu pe gene. Mica puse mâna pe mânerul rotund al ușii ca să nu își împletească brațele în jurul trupului ei și să o lase fără suflare cu sărutările lui. El lovi ușor coapsa cu portofelul.

– Eu „îți" mulțumesc pentru ajutor. Vin să te iau dimineață.

El ieși zorit pe ușă, înainte să cadă pradă ispitei.

17

Abia trecuse de opt și jumătate, în dimineața următoare, când Mica bătu la ușa Lidiei. Se aștepta să o găsească îmbrăcată în salopeta obișnuită, dar, în schimb, ea purta un costum lejer, de culoare verde deschis, ce semăna cu cel galben.

El fluieră, cucerit de apariția ei.

– Măiculiță, ce bine arăți! Să înțeleg că n-ai să faci treabă la clinică azi? Cum ea nu schiță niciun zâmbet, el simți fiori de neliniște. Mica se încruntă. S-a întâmplat ceva?

Ea întinse mâna undeva lângă ușă și scoase valiza.

– Mica, nu vin cu tine la clinică. Merg la gară să iau trenul spre casă. După ce am vorbit aseară despre tata și Nicky, m-a apucat un dor atât de mare încât abia am pus geană pe geană. Ea oftă greu și ochii i se umplură de lacrimi. Am în poșetă numerele pe care le-am găsit în ziar și pot suna din Boston la fel de lesne ca de aici. După ce o găsesc pe doamna Fenwick, tata îi poate aranja călătoria prin telefon. Așa că, merg acasă.

Mica făcu un pas îndărăt, o teamă grea ca piatra punându-i-se în stomac.

– O. Bine... El îndesă mâinile în buzunare și ridică din umeri. Înțeleg.

Ea lăsă umerii și lacrimile îi porniră șiroaie pe obraji.

– Te rog să nu te superi pe mine. Eu... eu doar nu mai pot de dorul lui Nicky și...

Aerul ei nefericit stârnea milă. Întinse mâna și o mângâie pe umeri, vârând un zâmbet în colțul buzelor.

– Hei, e-n regulă, Lidia. Înțeleg. Doar m-ai luat prin surprindere.

Până în momentul acela el nu realiză cât de mult ajunsese să îi placă prezența ei. Să își ia rămas-bun avea să fie mai greu decât își închipuise. O strânse din nou scurt de brațe, apoi întinse mâna să îi ia valiza.

– Dă-mi voie să ți-o duc jos și să te ajut să găsești un taxi.

Ea își șterse lacrimile cu vârfurile degetelor și îi zâmbi cu buze tremurânde.

– Mulțumesc.

Coborâră scările în tăcere și când ajunseră la colțul străzii, Mica făcu semn cu mâna spre un taxi. Puse valiza Lidiei pe bancheta din spate, apoi întinse mâna.

– Dă-mi puțin lista aceea. O să trec și numărul meu de la clinică. În felul acesta, mă poți anunța când ajungi acasă și când o găsești pe doamna Fenwick.

Lidia scoase paginile mototolite din poșetă și Mica scrise numărul lui de telefon cu cifre îngroșate. Puse hârtiile în mâna ei.

– Ai grijă de tine. Să-l strângi în brațe pe Nicky și din partea mea, bine?

Lidia încuviință din cap, cu lacrimi în ochi.

– Asta voi face. Îți mulțumesc încă o dată, Mica, pentru tot.

– Cu plăcere.

Rămaseră față în față pentru o clipă, la câțiva pași unul de altul și privind fiecare peste umărul celuilalt. Apoi, deodată, în același gând, patru mâini se ridicară, două picioare drepte păși în față și Mica se trezi ținând-o la piept într-o îmbrățișare călduroasă.

Lăsă capul în jos și își odihni obrazul pe părul ei, umplându-și plămânii cu parfumul ei. Îi simți mușchii încordați. Probabil se lupta să nu izbucnească în plâns. O strânse și mai tare în brațe. Cât de repede se înfiripase dragostea pentru ea. „Doamne, găsește un om vrednic pentru femeia aceasta. Merită o persoană specială."

Șoferul taxiului claxonă brusc.

– Hei, puteți s-o mai scurtați? Am de făcut un ban, mă-nțelegeți.

Se dezlipiră deloc bucuroși, iar Mica șterse o lacrimă însingurată de pe obrazul Lidiei cu degetul mare. Îi deschise portiera.

– La drum acum și Domnul să te aibă în pază.

Fără un cuvânt, ea se strecură pe bancheta taxiului, lângă valiză. Mica închise portiera și urmări taxiul în timp ce se depărta. Lidiei îl privea pe geam. El petrecu mașina până ajunse la cotitură și dispăru din ochi. Rămase cu privirea după ei încă vreo câteva clipe, amintindu-și senzația ei în brațele sale, parfumul părului ei în nări, tremurul umerilor în timp ce se lupta cu lacrimile.

Repetă în gând rugăciunea. „Găsește un om vrednic pentru femeia aceasta." Apoi, cu umerii căzuți, își îndreptă pașii către clinică.

❋

Lidia adună fiecare strop de putere pe care îl avea ca să își recapete controlul asupra emoțiilor. Se liniști uitându-se la orarul trenurilor, își cumpără biletul, așteptă să sosească numărul treizeci și patru și își ocupă locul într-o cușetă personală. Dar, când ușa cușetei se închise, dădu frâu liber durerii sufletești și își îngădui luxul de a plânge. Un plânset ținut mult în ea, plin de amărăciune, un plânset de-i smulgea plămânii din piept. Genul acela de plânset pe care nu și-l mai îngăduise din ziua când aflase de moartea lui Eleanor, când moașa i-l pusese pe micuțul Nicky în brațe.

Atunci plânsese pentru Eleanor, care nu avea să cunoască bucuria de a fi mama lui Nicky și pentru Nicky, care nu avea să cunoască bucuria de a o avea mamă pe Eleanor. Lacrimile acestea, deși la fel de zgomotoase și dureroase până în măduvă, erau pentru ea însăși. Își dădu seama cât era de egoistă, dar nu făcu nimic să împiedice acest sentiment.

Trenul aproape că părăsise New York-ul când termină ea de plâns. Ridică fruntea din poala udă, își șterse obrazul cu o batistă, apoi își suflă nasul până ce putu respira din nou. Se gândi

să apese pe butonul soneriei și să ceară o față rece pentru gât – o durea îngrozitor capul de la iureșul lacrimilor – însă hotărî că nu voia să fie văzută atât de plânsă.

Alese să închidă ochii umflați și ridică picioarele, ghemuindu-se pe perna cu ciucuri de pe banchetă și lăsând mintea liberă să găsească motivul din spatele plânsului dezlănțuit.

În seara de dinainte, în timp ce stătuse împreună cu Mica pe podeaua apartamentului, iar el făcuse legământul de a se ruga pentru ca ea să găsească un bărbat care să îi iubească și pe ea și pe Nicky, inima ei prinsese aripi și ardea de dorința ca el să fie omul acela. În trecut, pe când era la Schofield și pusese ochii pe Mica, chipul lui frumos și statutul de medic îi atrăseseră atenția. De data aceasta însă era ceva mult mai mult. Da, era încă un bărbat arătos – poate și mai chipeș, odată cu trecerea timpului ce îi șlefuise aerul de tinerel și îi dăduse unul matur – și era tot medic, însă unul foarte dăruit și generos: Petrecea zile întregi într-o clinică unde îngrijea pacienți care nu își permiteau să plătească, cărora le acorda la fel de multă atenție și bunăvoință de parcă ar fi fost toți din pătura de sus din Manhattan.

Ce inimă generoasă avea Mica. Apoi mai era și dorința de a ajuta copilașii aceia evrei, de a le găsi un sanctuar în vreme ce altora nu părea să le pese. Se punea în primejdie oferindu-le ajutor, dar făcea totul fără șovăială. Dacă Lidia îl găsise atractiv pe Mica cel glumeț și spiritual din Schofield, acest nou Mica, matur și hotărât, era cuceritor.

Avusese soțul și tatăl creștin perfect chiar în fața ei, căldura strălucind în ochii lui albaștri și nu ar fi vrut decât să îl strângă în brațe și să îl considere al ei. Dar nu putuse. Inima lui Mica aparținea imigranților din New York și orfanilor lui Ieremia. Aceste două răspunderi erau mai mult decât suficiente pentru orice om. Inima Lidiei aparținea lui Nicky și părinților ei. Nu putea îngădui prieteniei cu Mica să facă muguri, cu atât mai puțin să înflorească și să crească.

Dorul de Mica era o nebunie la fel de mare în momentul acela cum fusese, cândva, în Schofield. Mica era acolo unde îl pusese

Dumnezeu, iar Lidia se îndrepta spre locul unde era nevoie de ea. Oricând de dureros ar fi fost, așa trebuiau să stea lucrurile. Oftă, își frecă nasul cu mâna făcută pumn și o strânse și mai tare.

„Doamne, te rog scoate-l pe Mica din inima mea ca să mă pot gândi numai la Nicky. Mica a zis că se va ruga să vină un om bun în viețile noastre. Te rog ajută-mă să îl recunosc când va veni. Ajută-mă să nu-l pun mai prejos de Mica. Fie ca el să aibă inima lui Mica pentru dreptate, sufletul lui bun și iubirea lui pentru Tine. Și ajută-mă să îl iubesc, fiindcă în clipa asta nu-mi închipui că voi iubi pe altcineva, în afară de Mica Hatcher..."

Lidia strânse ochii ca să își țină lacrimile ce amenințau iar să curgă și se hotărî să adoarmă.

❋

– Câtă nesăbuință – tatăl său se agita de colo-colo prin cămăruță, cu obrajii roșii de furie. Se duse mânios spre Lidia, care stătea la biroul lui, strângând din dinți să nu răspundă la atacul lui verbal. Să vii acasă fără ea. Ai ajuns acasă cu o listă cu numere de telefon dintre care unul „ar putea" fi al ei. Ce a fost în mintea ta, Lidia?

Lidia îndreptă umerii, mulțumită că mama îl dusese pe Nicky la grădina zoologică în ziua aceea și astfel nu trebuia să audă discuția aceea aprinsă.

– Am vrut să ajung acasă, să fiu lângă Nicky. Mi-era dor de el și îmi făcea griji din pricina lui. Ar fi putut adăuga că era prea greu atât de aproape de Mica Hatcher, dar alese să țină totul pentru ea. Când o voi găsi pe doamna Fenwick, voi face toate pregătirile pentru ea prin telefon – nu e nevoie să fiu acolo.

– Și dacă niciunul din numerele acelea nu se dovedește a fi al ei – atunci ce urmează?

Vocea tăioasă a tatălui lovea precum un bici. Lidia refuză să se lase intimidată de el.

– Atunci o să iau legătura cu Mica și el va găsi mai multe numere.

Tatăl pufni. Rugându-se în gând să aibă răbdare, Lidia împreună mâinile și vorbi pe un ton rugător.

– Tată, nu crezi că e șansa noastră cea mai mare să o găsim? În același mod ai găsit-o aici, în Boston. Nu e de la sine înțeles că face reclamă serviciilor ei? Așa își câștigă existența. Tatăl refuza cu încăpățânare să răspundă, iar Lidia își dădu brațele în lături a neputință. Bine, nu-mi răspunde. Dar cu cât stau mai mult aici, apărându-mă în fața ta, cu atât pierdem timp, pe care l-am putea petrece încercând să o găsim pe doamna Fenwick.

Tatăl îndreptă mâna în direcția telefonului.

– Atunci sună. El se răsuci și îndreptă un deget spre nasul Lidiei. Dar să nu vii la mine plângând când ai să te trezești fără niciun rezultat și fără cineva care să spună autorităților că Eleanor a vrut ca Nicky să fie al tău.

Pufnind nemulțumită, Lidia se răsuci și se duse înapoi la telefon. Stând cu spatele la tatăl ei, ea luă receptorul, se uită pe listă și formă primul număr. În timp ce telefonul încă suna, îl auzi pe tatăl ei ieșind cu pași apăsați din încăpere, apoi ușa din față se trânti, semn că plecase. Pentru o clipă umerii îi căzură – „Doamne sfinte, ajută-mă să o găsesc" – dar apoi își îndreptă spatele când auzi la capătul celălalt al firului „Alo?"

❋

Nic păși în fabrică, înfiorându-se la zgomotul făcut de fierăstraie, ciocane și table care se loveau unele de altele. Când lucrase acolo, zgomotul îi chinuise urechile sensibile – morfina mereu îi ascuțea simțurile în loc să i le adoarmă – dar în ultimii ani uitase de larma asurzitoare.

O luă la pas iute și stângaci, nerăbdător să ajungă la scara deschisă din colțul din spate și să urce la etaj, unde era biroul. Acolo sus, putea ajunge în spatele unei uși închise. Deși niciun loc din fabrică nu era liniștit cu totul, măcar acolo hărmălaia se mai domolea puțin. Urcă cu pași grei scările, apoi întoarse mânerul rotund al ușii de la birou și intră fără să bată.

Când ușa se deschise, sunetul pătrunse înăuntru și N. Allan Eldredge se răsuci în scaunul lui de birou. Nic își îngădui un moment de satisfacție la șocul întipărit pe fața bătrânului, înainte de a trânti ușa și de a se rezema apoi de ea, doar în caz că proprietarului i-ar veni ideea de a striga după ajutor. Nu din pricină că putea fi auzit, cu toată gălăgia de jos, dar voia atenția lui Eldredge numai pentru sine.

Eldredge se făcu alb la față. Se ridică din scaun. Cu încetineală, de parcă avea încheieturile ruginite.

– Pankin.

Deși frica bărbatului era vizibilă, în tonul lui se simțea batjocura.

– Credeam că ți-am zis să nu-ți mai arăți vreodată fața pe aici, la fabrică.

Nic ridică din umeri, mâneca goală mișcându-se încoace și încolo, odată cu gestul.

– Ai ceva ce vreau.

Bosco văzuse un avion de lemn și cuburi pe podeaua din sufragerie, o șapcă și o jachetă de copil, lăsate pe un scaun.

– Doar venind aici îl pot avea.

Eldredge duse încet mâna spre sertarul biroului. Nic făcu un salt înainte și îl prinse pe bătrân de încheietură.

– Să nu cauți pistolu' ăla pe care-l ții la-ndemână.

Eldredge îl mai amenințase cu acel pistol când se întâlniseră ultima oară, îl folosise ca să-l alunge pe Nic de pe proprietatea lui. Acesta o luase la fugă atunci, cu coada între picioare, dar, de data aceasta, avea să se lupte până la capăt.

– Nu ți-ar folosi la nimic. De altfel, nu sunt aici ca să-ți fac vreun rău. Vreau numa' ce-mi aparține.

Eldredge își suci brațul și se eliberă, apoi își masă încheietura. Strânsoarea lui Nic îi lăsaseră dungi roșii pe pielea deschisă a bărbatului.

– Ce vrei de la mine?

Nic admira bravada omului. Cu treizeci de ani mai în vârstă decât el, cu burtă și fără mușchi la brațe cu care să se laude, stătea

drept și îl privea pe Nic în față, amenințător. Doar paloarea din obraji îi trăda frica. Nic depărtă picioarele și răspunse cu o privire mânioasă de la înălțimea lui superioară. Își înfipse degetul mare al mâinii în piept și se aplecă, uitându-se urât, drept în fața lui Eldredge.

– Îmi vreau fiul.

18

Lidia se uită la ceasul de pe șemineu și tresări ușor. Mama și Nicky aveau să se întoarcă din clipă în clipă. Nu dorea ca Nicky să tragă cu urechea la discuțiile purtate la telefon. Rămăseseră două numere. Până atunci nu o găsise pe doamna Fenwick. Inima îi bătea în așteptarea plină de emoție când formă alt număr.

În pofida seriei de răspunsuri negative, ea tot simțea o emoție încărcată de speranță la fiecare apel făcut. Ascultă sunetul soneriei. O dată, de două ori, de trei ori și veni răspunsul.

– Da, alo?

O voce de femeie. Lidia duse receptorul la ureche și începu conversația deja binecunoscută.

– Bună. Încerc să găsesc o moașă pe nume Fenwick. Sunteți doamna Fenwick?

– Nu, nu sunt eu, răspunse vocea, și Lidia simți cum i se strânge inima. Sunt sora ei, Norma Sweigart.

Lidia îndreptă deodată spatele, simțind o mare bucurie.

– Aveți nevoie să faceți pregătiri pentru o naștere?

Lidia încerca din răsputeri să nu se bâlbâie de emoție.

– Nu, doamnă Sweigart, dar trebuie să vorbesc cu doamna Fenwick. Mă numesc Lidia Eldredge. Locuiesc în Boston...

– Sunați din Massachusetts? Femeia părea încântată. Ruby a locuit în Boston. Și sunteți prietena ei?

– Nu, doamnă, de fapt...

– O, atunci trebuie să fiți una dintre mamele pe care le-a asistat.

Lidia se stăpânea cu greu, îi venea să se întindă de-a lungul firului și să acopere gura femeii cu mâna. Trase aer adânc în piept.

– Doamnă Sweigart, pot vorbi, vă rog, cu doamna Fenwick?

– Nu-i aici în clipa asta. A mers să asiste la nașterea unui copil. A plecat foarte devreme azi-dimineață. E primul copil al mamei, s-ar putea să dureze ceva până se-ntoarce. Cum ați zis că vă numiți?

– Lidia... Lidia Eldredge. Lidia vorbea încet și cu băgare de seamă. Tremura din tot corpul de nerăbdare și strângea ambele mâini pe receptorul telefonului ca să îl țină nemișcat. Doamnă Sweigart, e foarte important să vorbesc cu doamna Fenwick. I-ați putea spune, vă rog, să mă sune înapoi?

– Așa departe, la Boston? Îmi pare rău, domnișoară, dar nu ne permitem o asemenea convorbire. Nu ne permitem să plătim decât facturile pe care le avem.

Lidia simțea că îi vâjâie capul. Nu putea să tot sune, așteptând să o găsească. „Doamne, ajută-mă." Îi veni o idee la fel de repede precum un fulger.

– Doamnă Sweigart, ați putea apela un număr din Queens?

– În Queens? Oho, sigur că da.

– Bun. Aveți un creion și hârtie? Lidia îi vorbea ca unui copil, dar fiecare detaliu trebuia stabilit. Acesta e numărul de telefon. Ea rosti fiecare număr clar, făcând pauze între cifre, apoi îi ceru doamnei Sweigart să i-l citească. Vă rog, de îndată ce doamna Fenwick se întoarce, vă rog să îi spuneți să sune la numărul acesta și să îl ceară la telefon pe doctorul Mica Hatcher. El va putea să îi transmită mesajul meu. E în regulă?

– Desigur. Voi face asta. Urmă o pauză scurtă. Vă aflați în vreun soi de încurcătură, domnișoară?

Lidia simțea că inima îi bătea neregulat, dar vorbi pe un ton hotărât.

– Nu-i nimic ce eu și doamna Fenwick n-am putea rezolva. Vă mulțumesc, doamnă Sweigart.

Ea puse receptorul în furcă, aşteptă câteva secunde, apoi îl ridică iar ca să formeze numărul de la clinică.

– Clinica Queens. Dr. Hatcher la telefon.

Numai auzindu-i vocea şi inima Lidiei îi bătu mai repede. Se agăţă de telefon, de parcă s-ar fi agăţat de el.

– Alo, e cineva acolo?

În glasul lui Mica se simţea o urmă de îngrijorare.

– Da, Mica, eu sunt. L... Lidia.

Ea puse o mână pe piept încercând să îşi liniştească bătăile nebuneşti ale inimii. Doamne, ce efect avea omul acesta asupra ei!

– Lidia! Ea îi simţi căldura zâmbetului de la peste trei sute de kilometri distanţă. Cât mă bucur să-ţi aud vocea. Sper că suni să-mi dai veşti bune...

– O, Mica, veştile cele mai bune! Ideea ta a mers. Am găsit-o pe sora doamnei Fenwick. Ea îi explică în câteva cuvinte reţinerea femeii de a da telefon la distanţă mare şi instrucţiunile sale de a suna în schimb la clinica lui Mica. Vrei, te rog, să îi spui care e situaţia când va suna?

– Sigur că da. Te-ai gândit bine.

Lidia şi-l imagina rezemat de birou, cu halatul pe el şi ţinând o mână în buzunar în timp ce vorbea.

– Dacă vrea să vorbească direct cu tine, o las să folosească telefonul de aici. Şi o pot ajuta cu pregătirile pentru drum, dacă doreşti.

Lacrimile de recunoştinţă înceţoşau privirea Lidiei.

– Mica, îţi sunt profund recunoscătoare.

Urmă o pauză scurtă... apoi se auzi iar vocea emoţionată a lui Mica.

– Pentru asta sunt prietenii, adevărat?

Lidia zâmbi, stând cu obrazul lipit de receptor. Ce lucru minunat era să aibă prietenia lui Mica Hatcher.

– Ei, tu eşti un prieten care merge mai presus de datorie. Îţi mulţumesc.

– Acum, nu-mi mai tot mulţumi aiurea. Se simţea o urmă de tachinare în voce, făcându-i inima Lidiei să cânte. Şi hai

să eliberăm linia asta telefonică, ca să mă poată suna doamna Fenwick. Ai grijă de tine și strânge-l în brațe pe Nicky în locul meu.

– Așa o să fac. La revedere, Mica.

– La revedere, Lidia.

– Te iubesc.

Tonul telefonului se pierdu înainte ca ea să spună cuvintele. Dar îi ieșiseră pe gură cu atâta ușurință, încât Lidia știu că trebuiau să fie sincere. Îl iubea pe Mica. Îl iubea mai mult ca pe un prieten. Dar o prietenie îngrădită, la mulți kilometri depărtare, era tot ce puteau avea.

Ea scoase un suspin, în încercarea de a domoli sentimentele ce prinseseră aripi la auzul vocii lui. După ce își recăpătă stăpânirea de sine, puse iar mâna pe telefon. Mai avea un singur număr de apelat, pentru a-i spune tatălui ei că dăduse de urma doamnei Fenwick. Dar va avea grijă să nu adauge „Ți-am zis eu."

Telefonul din biroul companiei Eldredge Crating sună de două ori, apoi se auzi vocea tatălui ei, care răspunse.

– Eldredge Crating.

Vocea trăda o încordare.

– Tată, sunt Lidia, zise ea, cu inima mai ușoară, așa cum nu fusese de săptămâni la rând. Am o veste minunată. Am găsit-o pe doamna Fenwick.

– Și vine încoace?

Nu „e minunat" ori „mă bucur" – doar o întrebare pusă brutal. Lidia își domoli un oftat a dezamăgire.

– Nu, tată, nu era acasă, ajuta la venirea pe lume a unui copil. Sora ei îi va spune să ia legătura cu Mica, apoi el o va îndrepta spre noi. Ea așteptă, dar nu veni niciun răspuns și nerăbdarea Lidiei dădea în clocot. Zi ceva! Am găsit-o! În câteva zile, va fi pe drum spre Boston! Nu te bucuri?

Ea se înfioră rușinată la auzul propriei voci, la fel de tăioasă și de lipsită de sentiment ca a părintelui, dar părea că nu avea puterea să o schimbe. El o înfuria foarte tare cu mândria lui încăpățânată.

– E bine, Lidia. Când tatăl vorbi de data aceasta, asprimea dispăruse și în schimb Lidia simți o urmă de neputință. Pentru că am avut un vizitator cu puțin timp în urmă.

Un fior o trecu pe șira spinării.

– Un... vizitator? A fost...

– Da. Cuvântul scurt o lămuri pe loc. Știe că Nicky e la noi. A cerut băiatul. Doi muncitori au intrat în timp ce el era aici și l-au poftit afară, dar se va întoarce. Știu că așa va fi. Nu mai avem mult timp, Lidia.

Lidia simți că i se moaie genunchii. Se prăbuși pe scaunul tatălui ei, simțind că o ceață mare o înfășura.

– O, tată...

Ușa din față se deschise și, pe hol, tropăiră picioruțe, iar Nicky strigă cu vocea lui cristalină:

– Mamă! Am ajuns! Mamă, unde ești?

Lidia puse mâna căuș la gură și șopti.

– Tată, a venit Nicky. Trebuie să las telefonul.

– Orice faci, să-l ții în casă. Nu răspunde la ușă dacă sună soneria. Ajung acasă cât de repede pot.

Vocea fermă a tatălui risipi ceața de spaimă.

– Da, tată.

Ea puse receptorul în furcă și împreună câteva clipe mâinile, într-o rugăciune tăcută, simplă, „Oh, rogu-te, Doamne... " Apoi se ridică, afișă un zâmbet și merse să își întâmpine fiul.

❁

Timp de două zile, Mica aștepta telefonul doamnei Fenwick. De fiecare dată când telefonul de la clinică zornăia, el îl ridica brusc, gata să primească ajutorul doamnei Fenwick. Și, de fiecare dată, era altcineva la capătul celălalt al firului, iar el lăsa umerii în jos, dezamăgit. Se simțea pe jar ca o găină la o petrecere de vulpi și își dădu câteva palme că nu ceruse Lidiei numărul doamnei Fenwick ca să o poată el suna.

Ce îi putea lua femeii atât de mult? De fiecare dată când se gândea la doamna Fenwick, își amintea de Lidia. Vocea ei atât

de melodioasă străbătea firul telefonului, iar tonul ei dulce îi stăpânea inima. Se gândi și la micul Nicky și se rugă pentru siguranța lui. Ce dureros era gândul ca băiatul să fie luat cu forța de un bărbat a cărui unică motivație era să îl folosească pentru propriile câștiguri egoiste. Cu cât dura mai mult să o găsească pe doamna Fenwick, cu atât creșteau șansele ca Nicky să fie luat din grija Lidiei. Amintindu-și cât de mult îl iubea Lidia pe Nicky, îngrijorarea lui spori. Oare femeia aceea nu mai suna odată?

Într-o după-amiază târzie de miercuri, în timp ce strângea lucrurile și se gândea unde să ia cina pe fugă, în drum spre biserică, sună telefonul. Distras, cu mintea la alte lucruri, el ridică receptorul și răspunse.

– Da, doctorul Hatcher la telefon.

– Sunt doamna Ruby Fenwick. Am un mesaj să iau legătura cu dumneavoastră?

Mica aproape scăpă telefonul din mână. Se așeză pe marginea biroului și, de emoție, vorbi de parcă era strâns de gât.

– Da, doamnă Fenwick, vă mulțumesc din suflet că ați sunat. Trebuie să vă cer ajutorul. Știu că ați plecat din Boston din pricina unui om care vă deranja...

– A făcut mai mult decât să mă deranjeze, tinere! M-a hărțuit. M-a făcut să-mi las, de spaimă, casa și viața de acolo!

Mica se înfioră. Auzind amărăciunea doamnei Fenwick, se temea că îi va fi greu să o convingă să se întoarcă.

– Da, doamnă Fenwick, îmi pare foarte rău că ați avut de înfruntat o situație atât de înfricoșătoare. Bărbatul acela e o amenințare și trebuie oprit. Acesta e unul din motivele pentru care v-am cerut să sunați. Ea încă nu îi închisese telefonul, așa că Mica merse înainte curajos. Vă aduceți aminte de mama copilului pe care îl caută bărbatul? O chema Eleanor.

– O, da, îmi amintesc. Tonul aspru al doamnei Fenwick deveni melancolic. Biata micuță era atât de mâhnită. A stat cu mine înainte de nașterea fiului ei. Și ea se temea de omul acela. I-a fost greu. Am fost aproape de neconsolat când a murit. Am dat copilul unei prietene a ei. Vocea i se schimbă, luând iar un

ton îngrozit. Așa a fost cel mai bine pentru el! Tatăl și-a făcut apariția după nașterea lui, cerând să vadă pruncul dulce. Am încercat să-i spun că pruncul murise, dar nu sunt o mincinoasă convingătoare. Tot se-ntorcea la mine...

Mica spera să poată folosi indignarea ei în favoarea lui.

– Sunt prieten cu femeia căreia i-ați dat copilul. O cheamă Lidia Eldredge și acum tatăl copilului îi dă târcoale femeii.

Se auzi un zgomot ciudat de la capătul celălalt al firului, ca și când doamna Fenwick ar fi plescăit din limbă.

– Îmi pare tare rău s-aud asta. Sper să poată ține copilul. Omul acela groaznic nu-și merită băiețelul.

Mica căpătă curaj la auzul compasiunii din vorbele femeii. Dacă îi păsa de binele lui Nicky, cu siguranță va dori să îi dea o mână de ajutor Lidiei.

– Pe băiat îl cheamă Nicky. E un micuț vesel și cuminte, foarte deștept și drăgălaș. Și îi spune mamă Lidiei. Dar știm amândoi că ea nu-i mama adevărată a lui Nicky și, din păcate, știe și tatăl băiatului. Lidia vrea să obțină custodie deplină asupra lui Nicky. Tatăl lui Nicky încearcă să i-l ia, iar tribunalul i-l va da cu siguranță, dacă judecătorii nu pot fi convinși că mama naturală a vrut copilul în grija Lidiei. Aveți vreun înscris, ori poate o scrisoare, ce ar dovedi dorința lui Eleanor?

– Eu țin un registru cu toate nașterile. Am data copilului notată în el – era în august, anul 1940, din câte-mi amintesc – dar o scrisoare de la mama lui naturală? Urmă o pauză lungă, timp în care ea se gândea. Mica aștepta cu respirația tăiată. Nu, biata fată n-avea puterea să scrie scrisori, din vreme ce știa că în curând avea să meargă pe lumea cealaltă. Dar îmi aduc bine aminte cum m-a implorat să dau copilul prietenei sale. Aș putea depune mărturie pentru asta.

Mica prinse aripi.

– Ați vrea să veniți în Boston și să stați de vorbă, personal, cu un judecător?

– Să mă-ntorc la Boston? O, nu știu. Nu sunt sigură că sunt în stare să fac drumul acesta. De altfel, am, în sfârșit, șansa să asist

la naşterea copiilor de aici. Din acest motiv n-am putut să vă sun imediat. Am adus pe lume trei copii săptămâna asta: două fete şi un băiat, toţi sunt bine, sănătoşi. Mândria din vocea ei răzbătea clar prin telefon. Nu mi-ar plăcea deloc să plec şi să-mi pierd iar munca.

Mica îşi mușca obrajii pe dinăuntru. Cum să o convingă? Înainte să apuce să formuleze o idee, ea îi puse întrebarea.

– Aş putea scrie povestea – tot ce-mi aduc aminte –, să semnez cu numele meu şi apoi să trimit scrisoarea împreună cu registrul meu de naşteri, pe care să le puteţi arăta judecătorului? Ar fi de folos?

– Ar fi mai mult decât au în clipa asta, doamnă Fenwick. Apreciez dorinţa dumneavoastră de a ajuta. Viitorul unui băieţel depinde de mărturia dumneavoastră.

Mica auzi înflăcărarea din propria-i voce şi ochii i se umplură de lacrimi, dovedind cât de mult se implicase emoţional în povestea Lidiei şi a lui Nicky.

– Ne-am înţeles, domnule Hatcher. Mă apuc chiar acum să scriu ce îmi amintesc şi caut registrul din 1940 pentru dumneata. Când veniţi să îl luaţi?

– Mâine dimineaţă e prea devreme?

– Nu, o să pregătesc totul până mâine dimineaţă.

Mica îi ceru adresa şi o notă.

– Vă mulţumesc, doamnă Fenwick.

– Cu plăcere. Sper să reuşească prietena dumitale să ţină băieţelul. Tatăl lui sigur nu îl merită pe băiatul acela scump, aşa cum l-aţi descris.

El puse receptorul în furcă, bătu din palme o dată şi strigă în camera goală:

– Mulţumescu-Ţi, Doamne!

După aceea, formă numărul Lidiei. Lăsă telefonul să sune de douăsprezece ori, înainte de a închide, dezamăgit. Ei bine, avea să încerce iar. După ce va lua mărturia scrisă şi jurnalul naşterilor de la doamna Fenwick, se va interesa de orarul trenurilor şi îi va duce personal lucrurile Lidiei.

Abia termină de făcut planuri, că cineva bătu la ușa încuiată a clinicii. Mica merse la ușă și trase jaluzeaua. Îl recunoscu pe unul dintre membrii sinagogii rabinului Jacowicz. Inima îi bătu mai tare de îngrijorare, oare era bolnav vreun copil? Deschise larg ușa și îl invită cu mâna înăuntru.

– Poftiți. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Rabinul Jacowicz m-a rugat să vin să vă dau o veste pe care a aflat-o.

Mica încrucișă brațele.

– Veste?

Bărbatul dădu din cap, barba lui deasă fluturând.

– Refugiaților evrei li s-a acordat azil în New York. În Oswego, la Fort Ontario. Sursele rabinului spun că aproape o mie sunt pe un vapor ce se cheamă „Henry Gibbons", alături de soldați americani răniți. Evreii vor rămâne la Fort Ontario. Rabinul s-a gândit că poate v-ar interesa să oferiți asistență medicală acelor oameni.

Mica își desfăcu brațele, simțind o nerăbdare tot mai mare îi piept.

– O mie de oameni? Sunt toți copii?

Bărbatul scutură din cap.

– Sursele rabinului zic că sunt familii. Ați vrea să îi ajutați?

Mica nu stătu pe gânduri.

– Sigur că-i voi ajuta. Când va sosi vaporul?

Bărbatul se încruntă și se scărpină în barbă.

– La începutul lui august. Rabinul nu știe ziua.

Început de august. În câteva zile. Dar cum rămânea cu Lidia și cu dusul jurnalului și a scrisorii cu mărturia doamnei Fenwick? Mica se gândi la soluțiile posibile. Nu putea fi în două locuri, în același timp. Soluția cea mai înțeleaptă era să trimită informațiile Lidiei, dar ar fi vrut să îi vadă personal pe ea și pe Nick.

Mica se trezi din gândurile sale pentru a vorbi bărbatului care stătea așteptând un răspuns.

– Spuneți-i rabinului Jacowicz că voi face tot ce-mi va sta în putință pentru refugiații evrei. Spuneți-i să mă anunțe când

soseşte vaporul. Le voi oferi toată îngrijirea medicală de care au nevoie.

Bărbatul îşi puse mâinile pe piept şi zâmbi. El dădu din cap de două ori, apoi se retrase şi ieşi pe uşă, fără a mai spune nimic.

Mica închise uşa în urma lui şi o încuie, apoi se rezemă de ea, ţinând ochii închişi.

„N-o să mint şi n-o să spun că nu sunt dezamăgit, Doamne. Tu ai pus suferinţa poporului evreu în inima mea şi o să fac tot ce pot ca să-i ajut, chiar dacă asta înseamnă că voi rămâne aici şi nu voi merge la Boston ca să o ajut pe Lidia. Dar şi Lidia, şi Nicky sunt în inima mea. Ajută-mă să găsesc o cale de a pune sentimentele acestea acolo unde Tu le vrei. Te rog, arată-mi care este voia Ta pentru Lidia şi Nicky."

19

Nicky ridică ochii de pe podea la Lidia. Construise un turn din cuburi, vădit nedumerit.

– Mamă, nu vrei să răspunzi la telefon?

Ea îi atinse ușor vârful nasului cu un deget, forțându-se să fișeze un zâmbet pe buze. Telefonul sună iar și Lidia se înfioră. ie aplecă la urechea lui.

– Vrei să joci un joc cu mama ta?

Ochii lui Nicky se aprinseră de curiozitate.

– Ce fel de joc?

– Se numește „Nu aud nimic". De fiecare dată când auzim o onerie, la telefon sau la ușă, ne vom preface că nu auzim nimic. Nu sună haios?

Lidia făcea eforturi ca să salveze situația. Cumva trebuiau ă stea ascunși până la sosirea lui Mica și a doamnei Fenwick. unetul insistent al telefonului se auzi din nou. Nicky zâmbi și brajii lui cu gropițe se rotunjiră când buzele lui drăgălașe se rcuiră.

– N-am auzit nimic. Tu ai auzit ceva, mamă?

Lidia își dădu ochii peste cap și întinse brațele în lături.

– Ce n-ai auzit?

Nicky chicoti încântat.

– Nimic! N-am auzit nimic!

– Nici eu.

Lidia și Nicky își continuară conversația glumeață până ce, într-un final, telefonul nu mai sună și se așternu liniștea.

Nicky se aruncă în poala ei.

– Ce distractiv, mamă! Ne mai jucăm?

– O, da. De câte ori vom auzi o sonerie, ne vom juca de-a „Nu am auzit nimic", bine?

– Bine!

Entuziasmul lui Nicky aproape îi frângea inima Lidiei. Era un copil atât de nevinovat. Și, cumva, trebuia să rămână așa. Îl strânse tare la piept și îi sărută cârlionții moi. Lidia nu îl putea lăsa să îi simtă teama, să înțeleagă că până la sosirea doamnei Fenwick erau prizonieri în propria lor casă. Gândul acesta o făcu să își amintească de Mica și de copiii pe care el și Ieremia îi aduseseră într-o lume liberă. O durea inima din pricina vieții nefericite și pline de teamă pe care cei mici o îndură seră.

Acum, într-un fel, propriul ei copil era forțat să se ascundă. Dacă Nic Pankin venea înaintea doamnei Fenwick, cu siguranță va fi nevoită să se despartă de Nicky. Tribunalul era întotdeauna favorabil rudelor de sânge când se hotăra custodia. O podidiră lacrimile, îl cuprinse pe Nicky în brațe și îl strânse tare, într-o îmbrățișare aproape disperată.

Cât de groaznic trebuia să fie pentru mamele evreice să fie despărțite de copiii lor! O durea inima de milă pentru femeile acelea și, în timp ce își îmbrățișa băiatul, înălță o rugăciune pentru mulțimea de mame fără nume și fără chip ai căror copii nu se mai găseau în brațele lor. Îi veni în gând noaptea aceea, când era în New York și când îl rugase pe Dumnezeu să îi îngăduie să ajute. Îi auzise cu atâta claritate vocea care îi spunea să aibă răbdare și să aștepte, pentru că va ști cu timpul.

Îl strânse pe băiat în brațe și mai tare, de teama care îi clocotea în măruntaie. Cum să poată ajuta femeile și copiii aceia, când nu era în stare să își țină în siguranță propriul copil?

– Mami, mă turtești!

Protestul lui Nicky o trezi la realitate. Râse forțat din vârful buzelor și slăbi strânsoarea.

– Îmi pare tare rău, scumpete.

Ea îl sărută pe obraz, îi netezi părul și schiță un zâmbet cu uze tremurânde.

– Te iubesc atât de mult că îmi vine să te mănânc.

Nicky ridică ochii lui negri, rotunzi și serioși.

– Dar mai ai nevoie de mine.

Lidia izbucni în râs. Un râset vesel, nevinovat.

– O, Nicky...

Ea îl cuprinse iar, de data aceasta însă cu blândețe, legănându-l ıtr-o parte și în alta și lipindu-și fața de ceafa lui umedă. Cât de ıult îl iubea!

„Doamne, te rog, lasă-mă să fiu mereu mama lui Nicky și jută-mă să îi găsesc un tată – un om care să-l prețuiască ca pe un ar. Ajută-ne ca împreună să îl păzim de rele și să îl facem fericit, ța cum e în clipa asta, mereu."

Fără să vrea, îl văzu pe Mica cu ochii închiși. I se opri respirația. Ju trebuia să mai vadă în Mica răspunsul la problemele ei. Să ea frâu liber imaginației și să se vadă formând o familie alături e el nu putea decât să îi aducă noi dezamăgiri.

Se rugă mai departe, aproape implorând.

„Și alungă ideile astea năstrușnice despre Mica din inima mea,)oamne. Te rog, adu-l degrabă la Boston împreună cu doamna enwick."

În dimineața zilei de patru august, Nic își puse perechea de antaloni cea mai curată și o cămașă în carouri, care avea toți asturii și nu părea uzată. Folosind un ac de siguranță, el își rinse mâneca goală ca să nu fluture pe lângă el. De cele mai ıulte ori nu era deranjat de mâneca ce se legăna, dar de data ceasta nu voia să dea impresia unui om neîngrijit.

Ziua în care un om punea cinci mii de dolari în buzunar ıerita puțină dichiseală. Bombăni în timp ce își potrivea în antaloni poala cămășii – mereu o provocare cu o singură mână.)ar, deși nu își putea aranja poala cămășii la fel de bine ca un

bărbat cu două mâini, putea mânui un ciocan, tăia o friptură când își permitea, putea chiar să conducă, cu o singură mână, vechea sa camionetă. Reușea să facă astfel cele mai multe lucruri, fără să aibă nevoie de brațul stâng.

Dar lipsa lui îi trezea alte nevoi. Foamea, camaradul lui devotat, îi rodea stomacul. Un mârâit îi scăpă printre dinții strânși. Oricum, doctorii erau nebuni, să îl îndoape cu un medicament ce îi dădea dureri, un nesaț și o lipsă permanentă de bani. Iată că, datorită înțelegerii cu doamna Darwin Thaddeus Bachman, va avea bani pentru o bună bucată de vreme.

Merse la oglinjoara crăpată, agățată deasupra biroului și se uită la chipul care îl privea. Obrajii roz, de la bărbieritul proaspăt, părul prea lung, cârlionți deși, blonzi îi cădeau peste guler, dar curat și pieptănat. Prezentabil. Făcu un pas îndărăt și se uită în jos, încruntându-se când dădu cu ochii de vârfurile scâlciate ale cizmelor lui vechi, cafenii. Poate să arunce niscaiva bani și să le lustruiască înainte să ia copilul.

Ridică brusc capul și își zări zâmbetul satisfăcut în oglindă. Încă o oră, poate două, dacă găsea greu omul care lustruia pantofi și apoi... Fluieră încet și se îndreptă spre ușă.

– Apoi voi fi bogat.

❋

Mica goli dulapul unde ținea necesarul și apoi îl rearanjă. De obicei, delega sarcina curățeniei unui voluntar, dar munca aceea de rutină însemna un răgaz binevenit după atâtea griji. În ultima săptămână, sunase acasă la Lidia fiecare zi, dimineața, la amiază și seara. De fiecare dată, telefonul suna fără întrerupere, dar nu răspundea nimeni. Unde putea fi?

În adâncul inimii, el spunea neîncetat o rugăciune ca Lidia să fie bine. În dimineața de după discuția purtată cu doamna Fenwick, pusese registrul și scrisoarea doamnei Fenwick la poștă și o trimisese la destinație însoțită de rugăciunea de a ajunge cât mai repede. Cum corespondența se trimitea acum cu trenul, două zile erau suficiente ca plicul voluminos să ajungă acasă la

Lidia. Spera ca, atunci când avea să citească scrisoarea pe care o pusese în plic, să înțeleagă de ce plicul voluminos venise prin poștă, nu fusese adus personal.

Se strâmbă la față, nemulțumit în timp ce punea rolele de bandaje unele peste altele, pe raftul din mijloc al dulapului. Dacă ar fi știut că încercarea de a ajuta refugiații evrei era fără rost, ar fi fost cu Lidia în clipa aceea. Pe întâi august, lăsase clinica pe mâinile voluntarilor și plecase la Fort Ontario, în Oswego, cu camionul încărcat cu lucruri de prim ajutor, doar ca să fie informat de către un paznic în uniformă că se făcuseră deja pregătirile pentru acordarea îngrijirii medicale.

Mica încercase să îl convingă pe omul însărcinat cu paza că un doctor în plus ar fi un ajutor și nu o piedică în mijlocul atâtor oameni, însă bărbatul rămăsese pe poziție. Mica nu fusese lăsat să intre. Nemulțumit, Mica fusese obligat să se întoarcă acasă. Zărise însă oamenii slabi, cu fețe palide, în haine zdrențuite și îl durea în suflet, fiindcă ar fi vrut să îi ajute.

După spusele paznicului de la poartă, oamenii urmau să stea în Fort Ontario până la terminarea războiului. Mica pufni mânios. După părerea lui, îi mutaseră dintr-o închisoare în alta. Măcar nu mai trăiau cu amenințarea morții. Acei nouă sute optzeci și doi de oameni erau în siguranță și primeau ajutor, chiar dacă erau închiși în spatele unei sârme ghimpate.

Mica se opri din lucru, întrebându-se din nou de ce guvernul nu făcea mai mult. Firește, unii protestau împotriva imigrației în general și împotriva imigrației evreilor în special. Strigau în gura mare: „Lăsați America americanilor." Nu îi plăcea atitudinea lor. Dacă ar fi fost la fel cu o sută de ani în urmă, nici familia lui nu ar fi avut voie să intre în țară. Același lucru era valabil pentru numeroase alte familii, multe dintre ele urlând acum litania aceasta ridicolă. Dar ce era un american, până la urmă? Un drept câștigat prin naștere sau prin devotament? Mica prefera să creadă a doua variantă. Lucrase cu atâția imigranți care îmbrățișaseră țara aceasta ca pe patria lor, imigranți care își trimiseseră bucuroși fiii la război, ca să o apere.

Închise dulapul, luă în brațe cutiile goale și merse la containerul din spatele clădirii. De un lucru era sigur, Dumnezeu îl chemase ca să lucreze cu imigranții. Să se pună în slujba lor era misiunea lui, la fel cum amvonul și predicarea erau misiunea lui Ieremia. Fratele lui fusese trimis în altă parte, în plin război, dar, de îndată ce pacea va domni, avea să se întoarcă la predicare. Până când Dumnezeu nu îi va spune lui Mica să facă altfel, el va fi chiar acolo, la clinica aceea, punându-se la dispoziția oamenilor din Queens.

Azvârli cutiile în container și strâmbă din nas la duhoarea ce se simțea pe drumul îngust. Se uită în sus și miji ochii la un nor subțire, ce plutea pe fâșia de cer ce se întrezărea printre clădirile înalte. Îl cuprinse dorul de Texas și scoase un oftat ca să își descarce sufletul. Ce n-ar da să mai poată vedea o dată întinderile nesfârșite și familia, să își vadă mama și tatăl, frații. Nu își văzuse frații mai mari de peste trei ani, pe Ieremia de și mai multă vreme. În timpul acesta, două nepoate și un nepot îi veniseră în familie și el încă nu îi cunoscuse.

Se întoarse în clinică, făcându-și promisiunea ca, de îndată ce războiul se termina, să găsească pe cineva să îi țină locul, ca să poată merge acasă și să petreacă timp cu familia sa. Poate să își întemeieze propria familie. Picioarele i se opriră brusc. Se gândise la lipsa unei familii încă de când primise scrisoarea lui Allan Eldredge. Fusese acuzat că este tatăl unui copil, apoi îl cunoscuse pe Nicky și reluase legătura cu Lidia, iar toate acestea îl făcuseră să își regândească statutul de burlac. Exista o familie gata pregătită, care aștepta să fie adoptată. Se trânti pe scaunul din spatele biroului vechi, își rezemă coatele de blatul din lemn, apoi își puse bărbia în mâini, lăsând gândurile să-i rătăcească în voie.

Cunoscuse câteva fete în tinerețe, dar gândul de a se așeza la casa lui cu una dintre ele nu îl atrăsese niciodată. Cu toate acestea, în ultima vreme, fiind prea ocupat ca să aibă timp pentru întâlniri, căsătoria îi tot venea în minte. Odată cu căsătoria se

gândea și la Lidia cu Nicky alături, cu ochii lui strălucitori și cu cârlionții lui ciufuliți.

Oare ce ar crede ai lui dacă i-ar duce pe amândoi acasă, ca pe noua lui familie? Un zâmbet îi destinse fața. Știa ce avea să spună mama lui: „Dacă te-ai rugat pentru asta, fiule, și inima ta a zis da, atunci sărbătoresc și eu cu tine." Ei bine, inima chiar îl împingea spre Lidia, însă mintea știa mai bine. Era mai nimerit să se roage în continuare ca Lidia să se căsătorească cu altcineva, pentru ca el să rămână dedicat muncii lui de la clinică.

Dumnezeu știa că era prea ocupat și fără să adauge o soție și un fiu pe listă. Simți un junghi dureros în piept, dar până să își dea seama de ce, ușa clinicii se deschise și intră o femeie cu doi copii. Sări din spatele biroului ca să le vină în ajutor. Cineva avea iar nevoie de el.

20

Lidia trase puțin perdeaua la o parte și privi afară, în susul și în josul străzii. Nici urmă de Nic Pankin. Se liniști, dar brusc o trecu un val de frustrare. Nici urmă de Mica și doamna Fenwick.

Avocatul tatălui său pregătise hârtiile pentru a face cerere la tribunal ca să facă definitivă plasarea lui Nicky în familia ei, dar nu puteau acționa fără mărturia doamnei Fenwick. Oare când se va îndura femeia aceea să vină și să pună capăt acestei vieți ascunse? Îngrijorarea permanentă îi rodea stomacul. Iar pereții începeau să se strângă în jurul ei. În săptămâna ce trecuse, nici ea, nici mama sau Nicky nu se aventuraseră în afara casei. Tatăl intra în casă pe furiș, pe ușa din dos, cu pistolul în buzunar. Când se crăpa de zori lua mașina spre fabrică și își făcea toate treburile pe care le considera absolut necesare, apoi se întorcea cu mult înainte de ora prânzului.

Cu rutina neobișnuită și pistolul încărcat, mereu la îndemână, stăteau toți ca pe ace. Începuseră să se răstească unii la alții, tensiunea devenise prea greu de suportat. Lidia simți o mână pe umăr și scoase un țipăt de spaimă. Se răsuci și mama ei sări în spate, făcând ochii mari. Lidia scoase un oftat adânc de ușurare.

– Doamne sfinte, mamă, m-ai speriat de moarte.

Mama se încruntă a părere de rău.

– N-am vrut să te sperii. Am vrut numai să-ți spun că tatăl tău l-a luat pe Nicky la o mică plimbare.

Lidia simți cum o cuprinde teama și un gust amar pe limbă.

– E un lucru înțelept?

– I-am pus aceeași întrebare, numai că Allan a insistat că vor merge în afara orașului, departe de ochii lui Nic. Mama clătină din cap, un zâmbet duios ridicându-i colțurile gurii. Nicky simte nevoia să iasă la aer, bietul micuț. E atât de neliniștit. Plimbarea cu bunicul a fost tot ce am putut face, de vreme ce ziua lui de naștere a trecut atât de puțin sărbătorită.

Sărbătoriseră cea de-a patra zi de naștere a lui Nicky în foarte mare tăcere, în urmă cu două zile, cu un tort și câteva cadouri. El ceruse să meargă la grădina zoologică, dar nu puteau risca să îl scoată în public. Dezamăgirea lui profundă o afectase pe Lidia. Ar fi vrut să îi poată explica totul într-un mod pe care el să îl poată înțelege, fără a-l speria. Dar tot ce au putut face a fost să aștepte și să spere că vor rezolva totul fără îl alarmeze.

Lidia dădu din cap neîncrezătoare.

– Bănuiesc că ai dreptate.

Mama merse la geam și se uită pe furiș în susul și în josul străzii.

– N-am golit cutia cu scrisori toată săptămâna. Să merg să văd ce e acolo? Strada pare foarte liniștită.

Chiar numai la gândul de a ieși din casă le dădea fiori de spaimă, după ce petrecuseră zile la rând în spatele ușilor încuiate și a ferestrelor cu storuri trase. Poștașul își va face griji, dacă mai lăsăm lucrurile în cutie mult timp. Lidia ridică mâna.

– Să stai aici și să te uiți. Aduc eu corespondența.

Cu inima bătând cu putere ca o tobă mare la un marș, crăpă ușa de dinainte și se uită în stânga și în dreapta. Nimic nu părea neobișnuit. Trase o gură bună de aer și fugi până la cutia de scrisori, aflată la capătul trotuarului. Întoarse cheia, scoase câteva plicuri mici și un pachet mare, de culoare maro, apoi se întoarse repede în casă. După ce trânti ușa și o încuie, ea se rezemă de lemnul tare, cu pieptul fremătând. Mama luă lucrurile din mâinile Lidiei și se uită prin ele. Ea înălță sprâncenele când ajunse la plicul cel mare.

– Acesta e de la Mica Hatcher.

Când pomeni numele lui Mica, Lidia simți fluturi în stomac. Voia să ia repede pachetul, să studieze scrisul de mână și să își imagineze degetele cu vârfuri rotunde ținând stiloul, dar mâinile ei tremurânde refuzau să o asculte.

– Ce este?

– Hai să stăm jos și să vedem.

Mama se îndreptă spre bucătărie și Lidia o urmă. Așezându-se pe scaun, mama folosi un cuțit de întins unt lăsat pe masă de la micul dejun ca să reteze partea de sus a pachetului. Ea scoase conținutul pe masă. Un fel de carte legată în piele, un plic sigilat cu cuvintele „Mărturia doamnei Fenwick" imprimat cu litere de tipar pe partea din față și o foaie de hârtie îndoită lunecară pe suprafața netedă a mesei.

Lidia întinse întâi mâna după carte. O deschise și aruncă o privire peste primele rânduri. Ea scoase un strigăt reținut de mirare.

– Mamă, uite, e registrul nașterilor din anul 1940 al doamnei Fenwick. Ea întoarse paginile până ajunse la luna august. Un zâmbet îi veni pe buze când zări data nașterii lui Nicky. Vezi? Uite informația despre nașterea lui Nicky. Numele lui Eleanor, ora nașterii, la fel înregistrarea morții lui Eleanor. Chipul Lidiei se întunecă. Ce trist că Nicky n-o va cunoaște niciodată pe Eleanor.

Mama puse mâna pe mâna Lidiei.

– O va cunoaște, draga mea, prin tine. Îi vei povesti despre ea într-o zi.

Lidia dădu din cap, clipind ca să alunge lacrimile. Va avea nevoie de o doză în plus de curaj în ziua când îi va spune lui Nicky că nu era ea mama lui adevărată. Spera ca acest lucru să nu îi schimbe sentimentele pentru ea.

Ea pipăi plicul sigilat, încruntându-se.

– Asta înseamnă că doamna Fenwick nu vine?

Mama abia ridică din umerii înguști.

– Eu... nu știu. Scrie ceva în scrisoarea cealaltă despre planuri de călătorie?

Lidia luă ultima hârtie și o desfăcu. Scrisul îndrăzneț al lui Mica umplea pagina. Citi repede scrisoarea, speranțele ei năruindu-se cu fiecare rând de cerneală. Îi dădu știrea mamei.

– Doamna Fenwick nu poate pleca din New York, deoarece tocmai a reînceput munca și se teme de Nic.

În paragrafele următoare Mica explica motivul din pricina căruia nu putuse face călătoria, dar că ea nu ar trebui să vorbească despre acestea cu altcineva. Nici măcar cu mama ei. Rămase concentrată la partea legată de doamna Fenwick.

– Așadar, a trimis registrul și mărturia doamnei Fenwick cu speranța că vor fi de ajuns. Ne sfătuiește să lăsăm plicul sigilat până ce va fi înmânat unui judecător.

Deși Lidia înțelegea și susținea întru totul motivele lui Mica de a nu veni. Normal că voia să fie la dispoziția evreilor aflați în locul nepotrivit, dar nu putea trece cu vederea dezamăgirea imensă că primise doar o scrisoare, în loc să îl vadă. Lipsa lui îi dădea o durere palpabilă în mijlocul pieptului. Mama își puse palmele pe masă și se lăsă puțin într-o parte ca să se uite la pagină.

– Mai scrie ceva?

Lidia îndoi repede foaia de hârtie.

– Nimic important.

Nici măcar un lucru de natură personală. Lipsa unui „Mi-e dor de tine" sau „Mi-aș fi dorit să pot veni" făcea și mai intensă durerea acelui dor. Ea lipi scrisoarea la piept și se luptă să își rețină lacrimile.

– O, mamă, abia aștept s-ajungă tata acasă. Ar trebui să mergem la biroul avocatului de îndată.

– Acum, că avem registrul și mărturia semnată, vom merge de îndată ce se întoarce tatăl tău. Sunetul unei uși de mașină trântite se auzi afară și mama se lumină la față.

– Trebuie să fie tatăl tău acum.

– O, slavă Domnului! Lidia puse scrisoarea lui Mica în buzunar. Dar e straniu că a parcat în față. Am încuiat ușa când m-am întors cu scrisorile. Mă duc să le deschid ușa. Ea străbătu în

fugă holul către antreu și deschise larg ușa, cu vorbe de bun-venit pe buze.

– Tată, Nicky, ghiciți ce a sosit în... Glasul i se stinse, limba își pierdu puterea de a forma cuvinte. În loc să fie tatăl și Nicky în prag, Nic Pankin umplea ușa.

El îi zâmbi răutăcios.

– Ei, Lidia Eldredge, ia uite la tine. O măsură încet cu privirea din cap până în picioare și înapoi. Scoase încet un șuierat. A trecut multă vreme, nu-i așa, scumpete? Da' tre' să-ți zic, ești la fel de drăguță ca întotdeauna.

Mușchii ei înțepeniți se dezghețară. Puse mâna pe ușă cu gândul să i-o trântească în față. Dar el întinse mâna cea bună, mâna care era mai vânjoasă decât a celor mai mulți bărbați, și o ținu deschisă.

– Ușor, ușurel, așa se primește un prieten pierdut de multă vreme? Cu întrebarea „Ghiciți ce a sosit"? Iată răspunsu': Eu am sosit!

El râse, făcând-o pe Lidia să simtă furnicături pe piele. Mama veni cu pași grăbiți în spatele Lidiei, albă la față, cu pete roșiatice.

– Nic Pankin, nu ești binevenit aici. Îți cer să-ți vezi de drum.

Nic râse din nou.

– Cere tot ce vrei, doamnă, dar nu merg nicăieri. Nu până nu primesc ce am de primit. Știu că-i aici. El trecu repede pe lângă femei și intră pe hol, uitându-se mai întâi în camera de zi și apoi în camera de lucru. Puștiule? Unde ești, puștiu'? Hai să-l cunoști pe tati!

Vocea lui tunătoare răsuna prin toată casa. În timp ce striga, el o luă spre bucătărie. Ajunsese pe la jumătatea holului, când șocul sosirii lui dispăru și Lidia putu să miște. Se năpusti drept în calea lui. În sinea ei ea tremura de spaimă, dar se forță să afișeze o față încruntată și îi puse mâna pe piept.

– Nu-i aici. E plecat.

Nic ridică din umeri nepăsător. Mâneca goală ce se mișca în sus și în jos o făcu pe Lidia să simtă că îi vine rău.

– Atunci, bănuiesc că aștept până se întoarce.

– Nu vei face asta. Vei pleca de îndată, ori chem poliția!

Nic se rezemă de tocul ușii ce dădea spre camera de lucru și se uită la ea de la înălțimea lui impresionantă. Un rânjet cu subînțeles i se întindea pe față.

– Da, cred că mi-ar plăcea, Lidia. Cheamă poliția și lămurește-i de ce ai ținut ascuns de mine copilu' meu în toți anii ăștia. Ai refuzat dreptu' unui tată la fiul lui. De vrei să dai explicații pentru asta, dă-i drumu'. El aruncă o privire obraznică în camera de lucru a tatălui ei și arătă cu bărbia spre telefonul de pe birou. Uite colo un telefon. Ce te-mpiedică?

Vocea lui Mica îi răsună Lidiei în minte: „În ochii legii ,ce ați făcut până acum se numește răpire." Până și avocatul tatălui ei lăsase să se înțeleagă același adevăr. Lidia nu putea chema poliția. Nic râse iar, dezvelind niște dinți surprinzător de albi și de bine înșiruiți.

– Așa am crezut și eu. Bătrânu' tău m-a amenințat la fel, da' n-a ridicat un deget să formeze număru'. Doar știți că am dreptate. El își înfipse degetul mare în pieptul larg, provocând-o cu rânjetul lui. Pentru că sunt tăticu' băiatului.

– Nu ești! Mama ei ieși în față și se opri la câțiva metri de Nic, frângându-și mâinile. Nu ești tatăl lui. Un părinte e un om care-și iubește copilu' și are grijă de el. Tu n-ai făcut nimic din toate astea!

Nic se dezlipi de tocul ușii, cu fața ca para focului.

– N-am putut face nimic din pricină că tu mi-ai luat copilu'! El aștepță până ce mama făcu un pas îndărăt înainte să dea din cap, victorios. Dar am de gând să schimb asta azi. Nu plec din casa asta până ce nu-mi dați copilu'.

Indignarea la felul tăios în care vorbea despre Nicky îi ajunse Lidiei până în gât și se revărsă în cuvinte:

– „Copilu'" tău are nume. Nic făcu un pas către ea, dar ea nu se clinti din loc. Nu-ți pasă măcar să știi cum în cheamă?

– Mda. El îndesă mâna în buzunar și o privi pe Lidia de sus, încruntat. Ce nume i-a pus Eleanor?

– Nu Eleanor i-a pus numele. Eu i-am pus numele pe care mi l-a dat Eleanor. Lidia își trase umerii în spate, provocându-l pe Nic să o conteste. Îi spunem Nicky.

– Nicky, zici? Nic își răsfrânse buza de jos gânditor. Dădu din cap. După ta-său.

– Nu, l-am numit după bunicul lui. Văzând expresia nedumerită a lui Nic, Lidia îl lămuri. Așa îl cheamă pe bunic.

Nic se încruntă.

– Nu și-a cunoscut niciodată bunicu'.

– Vorbesc de tatăl meu. Pentru Nicky, el e bunicul lui.

– Ș-am de gând să repar cunoașterea asta greșită.

– Nic, te rog, ascultă. Lidia își auzi implorarea din glas și se detestă pentru slăbiciunea pe care o trăda, însă era în stare de orice pentru Nicky. Chiar să se pună în mâini și în genunchi și să implore dacă așa îl convingea pe Nic să îi lase în pace. La ce bun să-i spui lui Nicky că nu sunt mama lui? E doar un copilaș, are numai patru ani. Îi vei face rău dacă îi vei spune că mama lui e moartă.

O expresie vicleană apăru pe fața lui Nic, făcând-o pe Lidia să simtă un fior rece pe spate.

– Ei bine, presupun că dacă vrei ca Nicky să creadă că ești mama lui, o să-nțeleg și eu.

Lidiei îi sări inima în piept.

– Tu... vorbești serios?

– Vai, clar. Parcă îmi amintesc că mă plăceai odată. El scoase mâna din buzunar, o mângâie cu un deget de la tâmplă până la bărbie și rămase acolo, apăsând posesiv. Putea fi al tău, bănuiesc, dacă lucrurile ieșeau altfel. Dar încă ne putem căsători și așa ai deveni mama lui.

Repulsia îi întorcea Lidiei stomacul pe dos. Ar fi vrut să scape de atingerea lui. Dar, dacă intra în jocul lui, nu i-ar câștiga încrederea? Dacă Nic credea că era gata să meargă pe mâna lui, pentru a rămâne mama lui Nicky, poate îl va convinge să o lase să îl adopte pe Nicky. După aceea, mai târziu, ea și Nicky găseau o cale să scape din mâinile lui.

„Ajută-mă, Doamne! Ajută-mă să știu ce să fac!"

Ea șovăi un moment prea lung. Mama intră cu forța între ei.

– Ia-ți mâinile murdare de pe fata mea. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

Nic strâmbă buzele într-un mârâit de furie. Pentru o clipă, Lidia se temu că putea chiar să o lovească pe mama ei, dar apoi el se suci iute pe călcâi și intră în birou. Se trânti pe canapea, afișă un rânjet pe față și rămase cu ochii pe jumătate închiși.

– Uiți ceva, domniță.

Mama o cuprinse pe Lidia de mijloc și stătură amândouă în ușă, numai urechi.

– La mine-s toate cărțile câștigătoare. Puștiu' îmi aparține legal și toți vreți ce-i al meu. Așa că, dacă domnișoara Eldredge de față vrea să facă pe mama în continuare, va trebui să facă asta cu binecuvântarea mea. El îi făcu semn cu ochiul. Țineți minte.

El se aplecă, trecându-și un picior peste celălalt, și închise ochii. Mama ținea mâna la gură, cu ochii plini de lacrimi. Întâlni privirea Lidiei, care avea o expresie chinuită. Fata înclină capul în semn de înțelegere tăcută. Nu aveau scăpare în clipa aceea. Nic Pankin nu venise acolo ca să plece.

21

Mica o conduse pe mamă și pe copii ei la ușă, fiecare băiat mândrindu-se cu bandajele cele noi. Mica nu se putu abține să râdă îngăduitor. Copiii erau la fel peste tot, un bandaj era un semn de curaj.

Închise ușa înapoia lor, simțind iar aceeași neliniște chinuitoare de acum un ceas. Nu și-l putea scoate din minte pe Nicky. În tot timpul cât curățase și bandajase genunchii și coatele zdrelite ale băieților, care se rostogoliseră pe un drumeag pietruit, după ce căzuseră de pe un scuter improvizat, stătuse cu mintea la Nicky.

Oare de ce un copil aflat la kilometri distanță îl făcea să se gândească la el și nu la cei din fața lui? Nefiind nimeni în clinică, afară de un voluntar care făcea curat în sala de consultații, avea timp la dispoziție. Merse la telefon și formă numărul de casă al Lidiei, pe care deja îl știa pe dinafară. La fel ca de celelalte ori, țârâitul continua fără a primi un răspuns.

Teama crescu. Ar fi trebuit să o găsească până acum. Ceva, probabil, se întâmplase. În străfundul inimii începea să înțeleagă lucrurile. Nicky și Lidia aveau nevoie de el. Fără să stea pe gânduri, deschise carnețelul pe care îl ținea în sertarul biroului și găsi numărul doctorului Stanford, medicul din Manhattan care oferea sprijinul cel mai important clinicii. Formă numărul odată cu bătăile puternice ale inimii sale. Cineva de la recepție răspunse la primul apel.

Mica trase o gură bună de aer și vorbi repede.

– Sunt doctorul Mica Hatcher de la Clinica Queens. Am nevoie ca doctorul Stanford să-mi trimită un stagiar care să fie la clinică pentru câteva zile și trebuie rezolvat totul cât mai repede cu putință. Vă rog să-i spuneți să mă sune cât poate de repede. Vă mulțumesc.

El puse receptorul în furcă, de îndată ce persoana de la recepție primi mesajul, apoi merse grăbit în sala de consultații pentru a vorbi cu voluntarul său.

– Marc, nu știu sigur când voi reuși să plec, dar o să las clinica pe mâinile unui stagiar vreo săptămână și ceva. Ești dispus să-l ajuți să se instaleze, să-i arăți unde ținem necesarul și toate celelalte?

– Desigur, Mica. Bărbatul îl privi pe Mica mai bine. S-a întâmplat ceva?

Lui Mica i se strânse stomacul.

– Mă tem că da.

– Pot să dau și eu o mână de ajutor?

– Da. Mica închise ochii, întărindu-se în fața neliniștii mari care îi apăsa pieptul. Te poți ruga.

❋

O mașină trase pe aleea din spatele casei, cu siguranță tatăl Lidiei și Nicky se întorceau acasă de la plimbare. Lidia simți deodată un nod în gât. Se uită în direcția lui Nic. El ținea ochii închiși, la fel cum făcuse în ultimele douăzeci de minute. Dormea oare? Poate reușea să meargă pe furiș la ușa din spate și să își pună pe fugă tatăl de acolo.

Ea îi transmise fără cuvinte un mesaj mamei, cu palmele ridicate însemnând „stai aici". Mama înclină capul și Lidia o luă pe hol. Până să ajungă la ușa de dinapoi, aceasta se deschise brusc și Nicky dădu buzna înăuntru, cu obrajii cu gropițe transpirați și cu părul zbârlit.

– Mamă, bunu' m-a lăsat să-mi scot capu' pe geam!

Vocea lui pițigăiată, plină de vioiciune, aproape străpunse urechile Lidiei. Ea șuieră de teamă, aruncând o privire înnebunită

peste umăr. Se auzeau cizme grele pe podea. Nic se ridicase și venea spre ei. Fără să stea pe gânduri, îl luă pe Nicky în brațe și fugi spre ușa din spate, aproape lovindu-se de tatăl ei.

– Lidia, ce Doamne sfinte, ochii tatălui lunecară peste umărul Lidiei. Căscă gura și făcu doi pași clătinători în spate, blocându-i fuga fără să vrea.

Înfrântă, Lidia se întoarse în timp ce Nic păși în ușa de la bucătărie. Același rânjet viclean pe care îl avea când intrase cu forța în casă cu o jumătate de ceas mai devreme era întipărit pe fața lui. Oare cum a putut să îl vadă vreodată fermecător și chipeș? În brațele ei, Nicky se întoarse ca să privească la străinul cel înalt.

El încreți fruntea și arătă cu mâna spre umărul lui Nic.

– Nenea acela e lovit rău.

Temându-se de reacția lui Nic, Lidia îl corectă în șoaptă.

– Șșt, Nicky, fii politicos.

Nic izbucni în râs.

– Hei, e iute la minte, așa-i?

El intră în bucătărie. Tatăl merse lângă Lidia, punând mâna protector pe spatele lui Nicky. Nic stătea cu ochii la Nicky în timp ce înainta încet. Nicky se uita la Nic, ochii lui mari oglindind numai curiozitatea, dar nu frica. Nic se opri la numai un metru de Lidia și stătu tăcut, părând fermecat la vederea fiului său.

Înlemnită în ușa bucătăriei, mama își ținea amândouă mâinile pe gură. Respirația grea a tatălui răsuna în urechile Lidiei. Povara caldă a lui Nicky îi umplea brațele. Cu simțurile treze, dar ciudat de amorțite, Lidia avea sentimentul că urmăreau o piesă de teatru, care se desfășura pe o scenă. Ea făcea parte din ea, dar nu își cunoștea rolul.

Îi venea să țipe, dar se abținu, hotărâtă să nu își sperie fiul.

– Salutare, domnule.

Salutul nevinovat al lui Nicky îi umplu de lacrimi ochii Lidiei.

– Salutare. Uimitor, dar vocea lui Nic suna blând, în ciuda tonului grav. El își scutură capul ca pentru a și-l limpezi. Aruncă

o privire spre Lidia. Nu m-așteptam să semene atât de tare cu Eleanor.

Nicky lăsă capul într-o parte.

– Cine-i Lellanor?

Nic râse.

– E-lea-nor, repetă el rar. Apoi ridică din umeri. O persoană pe care am cunoscut-o cu multă vreme în urmă.

– O! Nicky îi cuprinse obrajii Lidiei cu mâinile amândouă, captivându-i atenția. Mamă, mi-e sete. Îmi dai să beau ceva?

– „Poți" să îmi dai... îl corectă ea automat, dar apoi îl duse pe Nicky la chiuvetă, unde turnă un pahar cu apă.

El bău apa cu poftă, sorbind cu zgomot, așa cum fac băieții mici, și totul se petrecu în timp ce Nic Pankin stătea țintuit locului, cu ochii la ei. După ce termină de băut, Nicky exclamă satisfăcut și îi dădu paharul Lidiei. El zâmbi fericit.

– Mulțumesc. Cobor?

Lidia îl strânse mai tare. Nicky oftă.

– „Pot să" cobor?

– Da. Vocea tăioasă a lui Nic o făcu pe Lidia să tresară. Pune-l jos. Ia să mă uit bine la el.

Lidia, prea înspăimântată ca să facă altfel, îl lăsă pe Nicky în picioare pe podea, dar rămase cu o mână pe umărul lui ca să îl țină aproape. Ca de obicei, șosetele lui Nicky erau mototolite în jurul gleznelor, deasupra papucilor sport, de culoare maro. Genunchii lui slăbuți, de sub tivul pantalonilor scurți, albaștri păreau mult mai firavi în ochii Lidiei decât fuseseră oricând până atunci. Poate din pricina faptului că îl vedea în preajma unui bărbat atât de înalt și cu umeri atât de lați.

Foarte încet Nic se lăsă pe vine și îi întinse mâna lui Nicky.

– Haide aici, băiete. Să tragem sus șosetele.

Nicky se suci, scăpă din mâna Lidiei și făcu un salt înainte, punând întâi un picior subțire în față, apoi pe celălalt. Lui Nic îi luă puțin timp să tragă șosetele la locul lor, folosindu-se de o singură mână, dar duse treaba la bun sfârșit.

– E mai bine, băiete?

– Eu sunt Nicky. Nicky stătea în fața tatălui său, cu mâinile la spate. Nicholas Allan Eldredge Al Treilea, dar mama – el arătă cu mâna peste umăr spre Lidia – îmi zice Nicky. Poți să îmi spui și tu la fel.

Nic râse, scoțând un sunet răgușit.

– O, da? Îți place mai mult decât „băiete", așa-i?

Lidia își ținea respirația în timp ce Nicky își încerca șireteniile cu Nic. Inima îi bătea nebunește și se ruga în gând să primească puterea de a-l smulge pe Nicky de lângă Nic, dacă acesta ar fi încercat să i-l ia. Nic se ridică în picioare, întinzând o mână mare lui Nicky. Lidia oftă șuierând și mușchii i se încordară. Era gata să sară pe el.

Dar Nic doar îi zbârli părul lui Nicky.

– În regulă, atunci, Nicky. Cum îți sună?

Nicky dădu din cap, părul venindu-i pe frunte. Se legăna pe loc.

– Pe tine cum te cheamă?

Nic se uită la Lidia și, pentru o clipă, ea îi citi nesiguranța din ochi. Apoi el coborî privirea la copilul care stătea în așteptarea răspunsului, mutându-se de pe un picior pe altul și se schimbă la față.

– Mă cheamă Nic. Dar îmi poți zice tati.

Nicky se întoarse cu totul și îi aruncă Lidiei o privire nedumerită.

– Mamă?

El ridică piciorul ca pentru a merge la ea. Înainte ca altcineva să poată schița un gest, Nic întinse brațul pe nesimțite și îl înfășură pe după mijlocul lui Nicky. Ridică băiatul de la podea și îl ținu lipit de șold. Copilul, cu o față speriată, se foia să coboare.

Tatăl Lidiei păși în față, cu pumnii încleștați.

– Pune-l jos, Pankin.

Mama întinse mâna după Nicky.

– Da, te rog să-l lași jos.

Nicky se uită cu ochi mari la bunicul său, la bunică și la Lidia. Dădea din picioare și se împingea în brațul lui Nic.

– Mă strângi de-mi ies mațele!

Nic îl scutură puțin pe Nicky.

– Nu te mai mișca.

Tonul aspru îl sperie pe Nic și îl făcu să se supună, dar ochii micuțului se umplură de lacrimi și se uitară într-ai Lidiei.

El o chemă pe un ton plângător.

– Mamă?

În inima ei, ea repeta o rugăciune: „Ajutor... Ajutor... Te rog, ajutor...", dar nu știa ce putea face ca să îl oprească pe Nic să i-l ia pe Nicky.

– Mamăăăă?

Strigătul lui Nicky o împinse pe Lidia să treacă la fapte. Se năpusti înainte și îl strânse pe Nic de braț.

– Te rog, Nic, nu așa. Îl sperii. Te rog, lasă-l jos.

Nic se încruntă.

– Dacă-l pun jos, ai de gând să faci un lucru necugetat?

– N-o să fac nimic din ce l-ar putea pune pe Nicky în primejdie.

Ea respira scurt, pe nas, în timp ce încrucișa priviri cu Nic, așteptându-l pe acesta să aibă încredere în ea. Nicky întindea brațele spre ea și, după aproape o veșnicie, Nic se aplecă puțin în față și îi puse fiul în brațe. Nicky își încolăci brațele și picioarele în jurul ei ca o maimuță care se agață de un copac. Scoase limba și se uită urât peste umăr la Nic.

– M-ai speriat.

– Îmi pare rău, băiete. Am vrut numai' să te țin în brațe.

– Eu sunt Nicky.

Nicky își îngropă fața în căușul gâtului Lidiei.

– Nu vezi ce-i faci? îl întrebă tatăl cu glas de tunet. I se vedeau venele de la tâmple. Dacă-ți pasă câtuși de puțin de el, vei pleca.

Nic strânse din dinți.

– Nu pot să fac asta. E tot ce am și-l vreau.

Lidia ținea capul lui Nicky lipit de gâtul ei și șopti.

– N-ai să... n-ai să-l vinzi?

Nic se legăna pe călcâiele cizmelor. Privirea îi rămase la părul lui Nicky: zulufii lui negri semănau atât de mult cu buclele

lucioase ce-i împodobiseră cândva umerii lui Eleanor. O urmă de duioșie apăru în privirea lui. Apoi însă, el își șterse de pe față orice emoție și se întoarse iute către tatăl Lidiei.

– Bănui că asta depinde de tatăl tău aici de față. Ca să îl țin, va trebui să am grijă de el. Am nevoie de o slujbă serioasă. Ai una pentru mine?

Tatăl își trase umerii, îndreptându-se de spate cât era de înalt, dar cu cel puțin zece centimetri mai scund decât Nic. Pe fața lui se vedea pete roșii de nervi.

– Știi foarte bine de ce te-am dat afară prima oară. S-a schimbat ceva?

Lidia trase repede o gură de aer. „O, tată, te rog, doar spune-i da!"

– Nu. Și nici n-am de gând.

Răspunsul sec al lui Nic păru să îl mânie pe tată și mai tare.

– N-am de gând să las pe cineva cu „năravu'" tău să muncească la mine în fabrică. Siguranța tuturor ar fi în pericol.

Lidia simți că i se moaie genunchii. Se rezemă de masa din bucătărie ca să nu cadă jos. De ce oare tatăl ei nu putea să își înfrâneze mândria și să îi dea slujba lui Nic? Măcar așa ar putea sta cu ochii pe el... și ar ști de Nicky.

– Atunci nu pot garanta ce se va-ntâmpla cu băiatu'. Nic se întoarse către Lidia. Arătă cu degetul mare al mâinii spre ușa din față. Îl poți scoate tu afară sau mi-l dai aici.

Lacrimile curgeau șiroi pe fața Lidiei.

– Te rog, Nic. Te rog, nu-i face așa ceva.

„Și nici mie."

Tatăl veni spre ei, băgând mâna în buzunar. Lidia căscă gura, pregătită să se facă scut pentru Nicky, dacă tatăl ei scotea cumva pistolul. Dar el îi întinse lui Nic un teanc de bani prinși cu o agrafă.

– Ia-i. Ia-i pe toți. Dar lasă-l pe Nicky și nu te mai întoarce niciodată.

Nic se încruntă.

– Trebuie că glumești! Ai pune polițaii pe urmele mele cât ai clipi, chipurile că i-am furat de la tine. Nu sunt idiot.

– N-o să chem poliția. Tot ce-ți cer e cuvântul tău că n-o să mai vii niciodată după Nicky.

Nic se uită la teancul gros de bancnote. Își tot strângea și desfăcea mâna.

„Ia-i! Te rog, Doamne, fă-l să-i ia." În timpul celor câteva secunde care se scurseră, Lidia se ruga în inima ei, suspinele încete al mamei și ale lui Nicky fiind singurele vibrații sonore din încăpere. După aceea, o expresie disprețuitoare se așternu pe fața lui Nic, care își ațintă privirea aspră asupra tatălui.

– Asta ar fi o rezolvare foarte ușoară pentru tine, nu-i așa, bătrâne? Numa' că răspunsu' e nu. Mi-ai luat băiatu', slujba, demnitatea atunci când m-ai dat afară de la fabrică. Crezi că poți cumpăra orice cu banii tăi. Ei bine, pe mine nu mă poți cumpăra. Am venit să iau ce-i al meu. Așa că, Lidia – întoarse privirea spre ea – e mai ușor dacă-l duci tu la camionetă, dacă nu, îl iau eu de aici.

– Nic, te rog...

Lidia își înăbuși un vaier de amărăciune. Unde era îngerul ei răzbunător? Nu putea Dumnezeu să trimită unul din mesagerii Lui să coboare din cer deodată și să îi salveze fiul? Nic făcu un salt în față și îl cuprinse pe Nicky pe după mijloc. Nicky țipă înspăimântat în timp ce Nic îl smulgea din brațele tremurânde ale Lidiei.

Tatăl Lidiei dădu fuga și îl prinse pe Nicky de încheieturile mâinilor, iar cei doi bărbați se înlănțuiră ca într-o luptă cu odgonul, în care Nicky era frânghia. Țipetele băiețelului se întețiră, privirea lui plină de teamă sfredelind ochii Lidiei și implorând, aproape făcându-i inima fărâme.

Ea strigă.

– Tată! Nic! Îi faceți rău! Opriți-vă!

Încăierarea încetă atât de brusc încât Nic se dădu îndărăt clătinându-se, aproape să îl scape pe Nicky, care se zvârcolea ca

să se desprindă. Nic schimbă poziția, ținându-l pe băiat atârnat sub brațul lui, ca pe un sac de cartofi.

Aruncă o privire încruntară celorlalți adulți din încăpere, pe rând și mârâi la ei.

– Următoru' care s-amestecă are să-l facă pe puștiu' ăsta să pice-n cap. Asta vreți?

Tatăl strânse pumnii, trupul i se arcui spre Nic. Lidia fugi lângă el și îi cuprinse brațul încordat cu mâinile sale.

– Nu vrem să pățească nimic Nicky.

Ea îi vorbea lui Nic, dar se ruga ca tatăl să țină cont de cuvintele ei.

– Fată deșteaptă. Nic o luă spre hol. Nicky nu se mai zvârcolea, dar continua să scâncească. Am primit ce voiam, așa că plec acum.

Lidia fugi după el, iar tatăl ei o urmă. Ținea neputincioasă mâinile întinse către Nicky, care stătea agățat de brațul lui Nic, ca o păpușă din cârpe, însă mersul grăbit al lui Nic îl ținea pe Nicky departe de atingerea ei.

Ajunși afară, Nic o luă cu pași mari spre camionetă, dar, din pricină că Nicky îi ținea mâna ocupată, nu putu deschide ușa.

Se întoarse iute spre Lidia.

– O să-l pun jos. Să nu faci vreo prostie. Privirea lui amenințătoare trecu pe lângă Lidia la tatăl care stătea furios în spatele ei și coborî tonul, aproape vorbind în șoaptă. Am o pușcă în portbagaj, în cutia de mănuși. Dacă-l iei și-ncerci să fugi...

Amenințarea plutea în aer. Lidia privea țintă la fața mânioasă a lui Nic, cu inima bătând să îi spargă pieptul. Oare doar se lăuda? Era posibil, dar nu îndrăznea să riște.

Răspunse printre dinți.

– N-am să risc.

El se aplecă puțin, lăsându-l pe Nicky cu picioarele în iarbă. Îl momentul în care Nicky fu iar cu picioarele pe pământ, dădu să fugă spre Lidia. Dar Nic îl apucă pe băiețel de guler cu o mișcare iute.

– Nu fugi, băiete!

Lacrimile şiroiau pe obrajii roşii ai lui Nicky. Buza de jos îi tremura, ochii lui negri îi trimiteau rugăminţi fierbinţi, iar braţele îi stăteau întinse, dar şi el, şi Lidia rămaseră locului ascultători, în timp ce Nic deschidea uşa cu un gest scurt şi brutal. El îi făcu semn cu mâna către scaunul foarte uzat.

– Urcă.

Nicky se încovoie de spate şi îi aruncă o privire nelămurită lui Nic.

– Unde merg?

– Cu mine.

Apucând cămaşa lui Nicky cu mâna, Nic ridică băiatul, care se zvârcolea, şi îl urcă în cabina camionetei.

Nicky ţipă luat prin surprindere. Se foia pe genunchii lui Nic, în timp ce acesta trântea uşa. Se aplecă peste geamul deschis şi strigă plângând.

– Mamă?

Nic lovi cu palma în uşă.

– Treci înapoi înăuntru!

Hohotele de plâns ale lui Nicky deveniră frenetice, străpungând inima Lidiei cu o durere atât de puternică încât ea abia îşi putea trage suflarea. Lidia se năpusti spre ei.

– Nic, lasă-mă să-l liniştesc măcar! Îl sperii!

Nic se uita când la ea, când la băiat şi ceva în expresia lui dură se domoli. Îndreptă degetul mare al mâinii către Nicky.

– Haide. Fă-l să se liniştească. Zeflemeaua îi strâmba iar faţa. Nu vreau să-l aud cum se văicăreşte tot drumu'.

Fără să ia seama la felul răutăcios de a gândi al lui Nic, Lidia se aplecă peste geamul deschis şi îşi mângâie fiul pe spate. Nicky se agăţă de gâtul ei cu disperare, degetele lui micuţe înfigându-i-se în piele.

– Nicky, iubirea mea, tu ascultă de mama. Chinul îi strangula corzile vocale, făcând să îi tremure vocea, dar trebuia să facă situaţia mai uşoară pentru Nicky. Mergi la o plimbare. Stai sus pe scaun şi priveşte afară. Va fi un drum distractiv, Nicky.

Încet Nicky îşi dezlipi obrazul ud de lacrimi de pe umărul ei.

– Merg la plimbare? Vocea îi tremura.

– Da. Lidia îl ajută să se așeze pe scaun. Îi șterse lacrimile cu vârfurile degetelor, apoi îi aranjă părul pe spate. O plimbare cu... Ea nu putea să îi spună monstrului care stătea cu privirea mânioasă la ei „tati". Nic.

– Poți veni și tu?

Ea se uită la Nic. El scutură din cap. Lidia simți un cuțit răsucindu-i-se în piept.

– Nu, dragostea mea. Doar tu și Nic.

Alte lacrimi curgeau pe obrajii lui.

– Da' eu nu vreau să merg fără tine, mamă.

Lidia simți nerăbdarea lui Nic. Aruncă o privire fugară peste umăr, implorându-l în tăcere să îi mai dea timp. Mama venea fugind prin curte cu ursulețul de pluș al lui Nicky, pe care i-l întinse băiețelului. Nic puse mâna pe ursul foarte uzat și vru să arunce animalul de jucărie pe bancheta camionetei, dar se opri, privind ursulețul pentru o clipă, cu o expresie de nedeslușit. El oftă, apoi pufni. Dintr-un singur pas uriaș, o împinse pe Lidia la o parte și azvârli ursulețul prin geamul deschis.

– Poftim. Acuma nu mai ești singur.

Nicky strânse la piept jucăria ponosită.

– Te rog, hai și tu mamă.

Inima Lidiei chiar se făcuse numai fărâme. Nu simțise niciodată o asemenea agonie.

– Nu pot, scumpetea mea.

Ea trase aer adânc în piept și afișă un zâmbet forțat. Îi cuprinse fața în mâini, îl sărută pe frunte, pe obraji și pe buzele ca petalele de floare. Îi adulmecă mirosul de copil, întipărindu-și în minte fiecare pistrui, fiecare zgârietură, fiecare șuviță răzleață din părul lui.

– Dar să nu uiți că peste tot pe unde mergi tu, merge și Isus. Nu ești singur niciodată, Nicky. Ea trase o gură de aer, cutremurându-se. Acum, mergi și distrează-te. Și să-mi povestești cum a fost... când ne-om revedea.

Nic bombănea în spatele ei. Se întoarse. Lacrimile îi începoșau privirea, dar zise apăsat.

– Îl voi revedea, Nic. Nu-l poți ține departe de mine la nesfârșit. E fiul meu.

Nic se aplecă către ea, apropiindu-se cu fața la câțiva centimetri de a ei.

– Fiul e „al meu", Lidia.

Bărbatul ocoli camioneta cu pași mari, se puse cu elan pe scaun și sună din claxon. Motorul se trezi la viață cu mare zarvă. Nicky strânse degetele pe cadrul geamului. Lacrimile îi șiroiau pe obrajii palizi. Gura formă cuvântul „mamă", Lidia însă nu îl auzi din pricina zgomotului făcut de motor.

Apoi, camioneta porni la drum, zgâlțâindu-se din toate baierele și doborându-l pe Nicky pe spătarul scaunului, în timp ce Nic conducea mașina spre alte zări. Lidia, cu mâinile întinse, făcu vreo câțiva pași împiedicați în urma camionetei. Zădărnicia mișcării îi îngreuna picioarele, dar ea rămase în drum, cu mâinile întinse și cu ochii ațintiți la creștetul lui Nicky ce se întrezărea la geamul din spate.

Rămase locului, înlemnită, până ce camioneta o luă pe după cotitură și se făcu nevăzută. Chiar și atunci, ea rămase cu ochii ațintiți, rugându-se... sperând... că ar putea reapărea.

– Lidia? Mama puse mâna pe brațul Lidiei, cu lacrimi șiroind pe obraji. Continuă cu o voce răgușită. Am sunat la poliție. Sunt pe drum.

Disperarea o cocoșase pe Lidia.

– Ce mai contează acum? A plecat.

Privirea îi trecu pe lângă silueta mamei spre mijlocul curții, unde stătea tatăl ei, țintuit locului. Parcă ar fi fost sculptat în piatră, atât de nemișcată și de rigidă îi era înfățișarea. Furia urla în mintea Lidiei. Cu pumnii strânși, se duse clătinându-se spre tatăl ei, picioarele-i de plumb împleticindu-i mersul.

– O slujbă. Tot ce aveai de făcut era să-i dai o slujbă și am fi putut păstra legătura cu Nicky până o scoteam la capăt.

Tatăl ridică brusc capul, scăpărând din ochi.

– N-o să angajez un drogat.

– N-o să angajezi...? Ea își prinse părul de la tâmple și strigă destul de tare să o audă întreg cartierul. Ai stat acolo când drogatul a plecat cu mașina și cu fiul meu! Durerea imensă o copleșea. În hohote de plâns, căzu în genunchi. Fiul meu. Copilașul meu, copilul meu...

Cuvintele ei sunau ca gemetele unui animal. Mama îngenunche lângă ea, cuprinzând-o pe Lidia în brațe și legănându-se și plângând odată cu ea. Se tânguiau împreună pentru pierderea lor, dar nimic nu le alina tristețea, chiar dacă sufereau împreună. Când, în cele din urmă, Lidia înălță capul, tatăl ei plecase.

22

Nic ținea strâns de volan scrâșnind din dinți. Se uita la copilul care strângea ursulețul la piept și plângea. Plânsetele îi străpungeau urechile lui Nic. Dacă ar avea o mână liberă i-ar da băiatului o palmă zdravănă ca să aibă motiv pentru toate mieunăturile acelea.

– Mai taci cu schieunatu' acuma, îi porunci Nic.

Camioneta lovi un dâmb și Nicky căzu de pe banchetă. Scoase un țipăt ascuțit de spaimă, dar șocul îi înăbuși vaierele. Pentru moment. Tot clătinându-se înainte și înapoi, băiețelul se piti iar în colț, cât putu mai departe de Nic, fără a sări pe geam. Lacrimile îi scăldau obrajii și îi atârnau pe genele dese, făcându-le ascuțite și ude.

Nic își întoarse privirea în față, atent la drumul ce ducea spre Weston, hotărât să dea uitării imaginea lui Eleanor care îi venea în minte. Totuși, în ciuda strădaniilor sale, amintirea rămânea, arzând precum cărbunii în sufletul său. Cât de mult plânsese ea în ziua când îi spusese că era însărcinată. Și pe bună dreptate. Nic se arătase furios. Nu îi spusese el că nu voia copii? Nu avusese niciodată ceva al său – nimic de valoare, cu siguranță. Și nu voia să o împartă pe Eleanor cu nimic și cu nimeni. Nu erau căsătoriți de nici șase luni și ea avea deja o familie. Iar după aceea fugise, alegând copilul în locul lui. Nic scoase un mârâit gros, băiatul scânci și se ghemui deasupra ursulețului.

Nic aruncă încă o privire scurtă spre fiul lui Eleanor. Micuțul îi întâlni privirea, durerea și teama oglindindu-se în ochii lui. Sufletul îl ardea tot mai tare. Ochii băiatului, pe fața lui ca o inimioară, cu nas cârn și buze arcuite – îi aminteau durerea pe care i-o pricinuise femeii pe care o iubise și pierduse.

Iar acum, dacă dădea băiatul doamnei Bachman, va pierde singura legătură pe care o mai avea cu Eleanor. Dar trebuia să îl dea familiei Bachman – cum altfel să facă rost de bani? Era confuz. Dorința ciudată de a păstra băiatul, care semăna cu femeia pe care o iubise, se izbea de dorința puternică de a avea banii cu care să își hrănească dependența.

– D... domnule? Vocea pițigăiată și șovăitoare a copilului îi întrerupse gândurile lui Nic. Eu... nu mă simt prea bine.

Nic aruncă o privire la fața asudată și albă a lui Nicky și înjură. Smuci volanul, făcând camioneta să sară de pe drum, pe un petic de iarbă, aproape secerând un pâlc de tufe pitice. Motorul se opri de tot. Scrâșnind din dinți de nervi, Nic întinse mâna pe lângă Nicky și întoarse mânerul ușii, însă clanța unsuroasă rămase blocată. El mișcă mânerul cu putere, scoțând în barbă o înjurătură după alta. Trebuia să scoată băiatul din camionetă înainte ca acesta să facă o mare mizerie.

Închizătoarea cedă până la urmă, iar Nic deschise larg ușa, numai că, până să îl poată prinde pe Nicky de braț și să îl pună pe marginea drumului, tot ce avea băiatul în stomac se împrăștie pe mâneca lui Nic, în poala lui Nicky și pe scaun. Nic înjură iar și se trase îndărăt, lovindu-se cu capul de ușă.

Nicky începu să plângă din nou și zise printre hohote.

– Îmi pare rău! Îmi pare rău, domnule! N-am vrut să fac asta.

– Taci! Numai... taci!

Mirosul greu îi întoarse lui Nic stomacul pe dos, iar țipetele ascuțite ale băiatului îi făceau inima să bată mai tare. Lăsă geamul din dreptul său și scoase capul prin deschizătură, inhalând cu nesaț aerul umed, în timp ce Nicky plângea cu hohote în partea cealaltă a mașinii. Nic își apăsă pumnul pe frunte, ținând ochii strânși.

Ce să facă acum? Nu putea duce un puști plin de vomă în salonul elegant al familiei Bachman. Doamna Bachman s-ar strâmba la față de scârbă. Trebuia să îl ducă pe Nicky la apartamentul său, să îl spele, apoi să facă drumul la Weston.

Înăbușindu-și un rând de blasfemii, porni motorul, întoarse camioneta pe banda cealaltă și o luă înapoi spre Boston.

Mica îi mulțumi șoferului de taxi, își luă valiza și o luă cu pași grăbiți pe trotuarul ce ducea la ușa casei Lidiei. Simțea și mai intens apăsarea prevestirii pe care o simțise încă din New York, cu o săptămână în urmă, de parcă niște gheare de gheață îi strângeau inima.

Zilele de așteptare după medicul care să îl înlocuiască fuseseră o agonie, dar acum, odată ajuns în Boston, Mica nu era sigur dacă să apese pe butonul soneriei sau nu – ce să vadă în ochii Lidiei? El trase aer adânc în piept și își forță degetul ce tremura să atingă butonul, apoi păși îndărăt.

După câteva clipe, ușa se deschise încet și i-o aduse înainte pe Lidia. Avea fața lividă, mai puțin petele mov închis de sub ochi. Părul ei, de obicei lucind la lumină și periat pe spate în plete diafane ce îi încadrau chipul, atârna moale și fără viață de-a lungul obrajilor supți. Slăbise vreo cinci kilograme de când o văzuse ultima oară.

Îl trecu un val imens de îngrijorare. Îl privi în ochi, împietrită de suferință. Ochii înroșiți i se umplură de lacrimi.

– Mica...

Din senin, se aruncă în brațele lui.

Mica lăsă valiza din mână și o strânse tare la piept. Hohotele ei de plâns erau atât de dureroase încât Mica se temu că se va frânge în două. Nu fusese niciodată martor la o asemenea avalanșă de durere. Simțea cum îl podidesc și pe el lacrimile.

O luă în brațe și trecu pragul, închise apoi ușa cu piciorul, ca să fie amândoi la loc ferit, în hol. Lidia stătea încă agățată de el, plângând cu brațele strânse în jurul gâtului său. Mica o legăna, o

mângâia pe spate și îi netezea părul, șoptind cuvinte de tot felul ca să o liniștească.

Minutele i se păreau ceasuri, așteptând ca ea să se liniștească. Până la urmă, hohotele de plâns deveniră suspine tremurânde, iar lacrimile șiroaie dâre pe obraji. Ea lăsă brațele în jos și făcu un pas în spate, dar Mica încă o ținea de mijloc. Nu era pregătit să o lase să plece de lângă el. După o asemenea descărcare emoțională, se temea să nu leșine.

Stătea în fața lui, sprijinindu-și mâinile ușor pe brațele lui, cu ochii umflați și plecați.

– Îmi pare rău, Mica. N-ar fi trebuit să mă pierd într-un asemenea hal.

El încordă degetele și reuși să schițeze un zâmbet timid.

– Să nu te scuzi. Ai dreptul să plângi zdravăn din când în când – Dumnezeu ne-a dat lacrimile cu un motiv. Ai avut o durere și te-ai descărcat. El tăcu, chinuit de nodul de îngrijorare care îi stătea în gât. Supărarea... E vorba despre Nicky, așa-i?

Ochii Lidiei se umplură iar de lacrimi, dar se mușcă de buza de jos și își ținu emoțiile în frâu. Aprobă dând din cap și căzându-i părul pe frunte. Duse mâna să îl culeagă înapoi, cu degete tremurânde.

– Nic l-a luat acum șase zile.

– Și n-ai mâncat deloc de când a plecat, așa e?

Încet, ea dădu din cap la stânga, la dreapta, apoi iar la stânga.

– Nu pot să mănânc când mă-ntreb dacă Nicky a mâncat ceva la cină. Totul are gust de rumeguș. Eu doar... chiar nu am puterea să trăiesc fără el.

– De ce nu m-ai sunat?

Ea încruntă fruntea și ridică o privire mirată la el.

– În scrisoare ziceai că ai un angajament... că vei fi plecat.

Mica bombăni în sinea lui. Trebuia să sune de mai multe ori. Să fi trimis o telegramă. Să fi trimis pe cineva în locul său. O lăsase baltă. Și pe Nicky la fel. Lăsă capul în pământ, copleșit de sentimentul de vinovăție.

– De ce ai venit, Mica?

Întrebarea ei simplă îl readuse în simțiri. El o conduse în salon, o ajută să se așeze la un capăt al canapelei, iar el se puse la capătul celălalt.

– Am tot presimțit că se întâmplă ceva rău. Am încercat să sun de câteva ori, dar n-a răspuns nimeni la telefon. Îngrijorarea m-a pus pe jar. Am știut că nu-mi voi afla liniștea decât atunci când voi vedea cu ochii mei că ești bine.

Lidia oftă din greu.

– Nu sunt bine. Nu voi mai fi niciodată bine. Ea stătea cu privirea ațintită în față, cu fața chinuită. Cum fac asta, Mica? Cum își lasă mamele din Polonia copiii cu străini?

Mica veni mai aproape și o luă de mână. Stătea lipsită de vlagă în prinsoarea lui.

– Fac asta cu nădejdea că-și vor salva copiii.

Ea scutură din cap.

– E oribil să fii despărțit de copilul tău. Femeile acelea ai căror copii au venit în America... copiii sunt în siguranță, dar mamele lor nu-i vor mai vedea niciodată. Niciodată! Ea se cutremură, ghemuindu-se. Nu pot răbda gândul că n-o să-l mai văd pe Nicky niciodată. Și n-am liniștea că se află în siguranță. Cu un om ca Nic, fără-ndoială că nu este în siguranță.

– Judecătorul l-a încredințat pe Nicky lui Pankin, chiar dacă a văzut scrisoarea de mărturie a doamnei Fenwick?

Lidia îngustă ochii.

– Nic s-a prezentat aici în ziua când am găsit pachetul de la tine în cutia poștală. N-am mai avut deloc șansa de a merge la un judecător. Nic l-a luat înainte să putem ajunge la el.

Mica se simțea extrem de vinovat. Ar fi trebuit să urce într-un tren și să aducă documentele personal, în clipa când le-a avut în mână.

– Mama a sunat la poliție în ziua când Nic a venit pe capul nostru. Au venit la aproape o oră după plecarea lui. Chipul ei se întunecă. Și, tocmai cum a zis Nic, i-au ținut partea când am recunoscut că Nic este tatăl lui Nicky. N-au vrut să audă de îngrijorarea mea și m-au amenințat că... mă pun sub acuzație

dacă voi încerca să-l iau pe Nicky de lângă tatăl lui adevărat. Bărbia îi tremura. Nu-i drept, Mica.

Mica era de aceeași părere, dar lamentarea pe marginea acestor lucruri nu avea să îl ajute pe Nicky.

– Dar ai hârtiile acum. Și tatăl tău are avocat. Du hârtiile la un judecător și luptă să-ți recâștigi fiul. Nu renunța și nu te da bătută din pricina lui Pankin.

Dorința de a se apăra luci în ochii umflați ai Lidiei.

– Am folosit aproape toate cupoanele de benzină și pe ale tatălui meu, făcând drumuri cu mașina la oraș, ca să îi caut pe Nic și pe Nicky. Dar totul pare în zadar. Cum mă pot bate pentru el când nici măcar nu știu unde e? Lidia se îndoi de spate. Lăsă capul în jos. Nu știu ce să mai fac.

Mica o privi în postura de om învins. Ce se întâmplase cu femeia hotărâtă și tenace pe care o cunoscuse în trecut? Tristețea îi stinsese dorința de a lupta. O strânse de mână.

– Unde sunt părinții tăi?

– Tata e la muncă și mama s-a dus la piață.

– Ce a făcut tatăl tău când a încercat să dea de urma lui Nicky?

– Nimic. Buzele Lidiei luară o formă ce exprima amărăciunea. Tata n-a făcut nimic. Se poartă de parcă n-ar fi existat niciodată un copil pe nume Nicky, care îi spunea bunu'. Când plângem, eu sau mama, el părăsea încăperea. N-are pic de îngăduință pentru inimile noastre frânte.

Mica își ținu frustrarea pentru sine, nedorind să o amărască pe Lidia și mai tare. Dar gândurile lui se îndreptau împotriva lui N. Allan Eldredge. Ce om încăpățânat era tatăl Lidiei. Mica trase aer adânc în piept și se ridică de pe canapea.

– Atunci îți propun să facem ce ar fi trebuit făcut în ziua când Pankin a ieșit pe ușă. O să ducem scrisoarea și registrul doamnei Fenwick la poliție. Nu la un polițist oarecare de pe stradă, ci la șeful poliției. Îi vei spune tot ce-ți poți aminti despre ziua când Pankin a venit – cum era îmbrăcat, ce fel de mașină conducea, orice a zis, care ne-ar putea ajuta să dăm de urma lui. Apoi vom duce documentele de la doamna Fenwick la avocatul vostru, ca

să poată stabili o întâlnire cu un judecător. Vom fi pregătiți să primim custodia în momentul în care îl vom găsi pe Nicky.

Lidia tot neputincioasă părea.

– Chiar crezi că mă va asculta cineva?

Mica își puse mâinile în șolduri.

– Nu te-aș fi văzut o fricoasă, Lidia. Nu-mi vine să cred că îți dă prin cap să renunți la fiul tău fără luptă.

Cuvintele lui erau tăioase – anume alese. Dar, cumva, el trebuia să o trezească la viață, la acțiune. Lidia lăsă capul în jos. Tremura din tot corpul, dar strângea mâinile și le făcea pumni. Mica aștepta, urmărindu-i respirația grea și neregulată. Deodată, ea se îndreptă de spate, cu ochi scăpărători de indignare.

– Nu sunt o fricoasă. Și n-o să renunț la Nicky.

Așadar, încă avea viață în ea. Mica zâmbi.

– Bun. Îi luă mâinile într-ale sale. O să mergem, dar mai întâi, hai să ne rugăm. El plecă fruntea. Tată Ceresc, inimile noastre sunt în suferință din pricină că o persoană pe care o iubim nu e alături de noi. Dar Tu știi în ce loc se află, Nicky e sub ochiul Tău părintesc. Ține-l păzit de rele. Ține-l strâns în brațele Tale iubitoare. Și, Te rog, du-ne la el. Ne rugăm în numele Tău, amin!

– Amin! repetă Lidia și ridică ochii la Mica, încă albă la față, dar cu umerii drepți. Scrisoarea și jurnalul doamnei Fenwick sunt în camera mea. O să le aduc și apoi putem merge.

Mica își dădu cu mâna peste obraz.

– Lidia? Înainte să plecăm, ar fi bine să te piepteni puțin și să-ți schimbi hainele.

Lidia duse mâna la șuvițele ei nearanjate și se privi de sus în jos. Se strâmbă.

– Vai, da. Dacă ies din casă în hainele astea șifonate, cei de la poliție se vor întreba dacă nu cumva eu sunt dependenta de morfină.

O luă cu pași repezi spre scări, însă, când puse piciorul pe treapta de jos, se opri și privi înapoi la Mica.

– Mulțumesc c-ai venit... Eu... nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam de tine.

Lui Mica i se topi inima. Vru să se scuze că nu venise mai devreme, dar ea deja urcase tropăind la etaj, înainte ca Mica să poată da un răspuns.

23

Îl cheamă Nicolai Pankin. Are părul blond închis, lung, până la guler și ochi verzi. Are peste un metru optzeci, umeri musculoși, dar destul de slab. Are un singur braț, stângul i-a fost retezat de sub umăr.

Mica stătea fără a scoate o vorbă în timp ce șeful poliției, care era de partea cealaltă a biroului plin de lucruri îngrămădite, consemna descrierea făcută de Lidia. Directă, hotărâtă și clară, dădea dovadă de o tărie uimitoare, câștigându-i și mai mult admirația lui Mica.

Lidia continuă.

– A plecat cu o camionetă Ford, un model mai vechi, destul de răblăgit, de culoare verde închis. Și are un băiețel cu el. Ea înghiți în sec, nodul din gât mișcându-i-se în mod vizibil și trăsăturile feței i se întunecară pe moment. Cel puțin, sper să îl aibă.

Ea aruncă o privire rugătoare în direcția lui Mica. El stătea cu cotul rezemat de colțul biroului. Îi dădu polițistului descrierea lui Nicky. Se uită la declarația sa scrisă cu creion pe o foaie de hârtie galbenă: „Păr negru, cârlionțat, ochi căprui, în vârstă de patru ani, aproape un metru înălțime și cincisprezece kilograme." În minte îi suna vocea dulce a lui Nicky: „Eu sunt mic pentru vârsta mea". Mica oftă ca să-și alunge lacrimile. Cum puteau câteva rânduri mâzgălite să descrie o minunăție de copil? Își înghiți lacrimile și adăugă „E un băiat grozav. Foarte isteț și plin de imaginație. Iar

când râde..." Un zâmbet involuntar îi însenină chipul lui Mica. „Îți umple inima."

Lidia îl strânse de mână, scânteia din ochii ei mulțumindu-i în tăcere. Netulburat de emoțiile ei, polițistul îi puse Lidiei o întrebare.

– Și Pankin acesta, ziceți că este dependent de droguri?

– Da. De morfină. Acesta e motivul pentru care soția lui n-a vrut ca pruncul să rămână la el. Se temea că i-ar face rău copilului.

– Dar copilul e cu el acum?

– Da, domnule. L-a luat pe Nicky din grija mea acum o săptămână. Nu i-am mai văzut pe niciunul dintre ei de atunci.

Polițistul mai scrise câteva rânduri, apoi ridică iar privirea spre Lidia.

– Aveți vreo idee unde locuiește Pankin sau unde lucrează?

Lidia își țuguie buzele.

– El nu are un loc de muncă, din câte știu. Cât despre locuință, n-am nicio idee. Știu doar că e undeva în Boston.

– Și sunteți sigură că încă e dependent de morfină?

Lidia aruncă o privire tulburată lui Mica, înainte de a da răspunsul.

– În ziua când l-a luat pe Nicky, i-a cerut o slujbă tatălui meu. Tata i-a amintit de ce a fost dat afară de la fabrică acum patru ani – din cauza dependenței lui – și l-a întrebat dacă situația s-a schimbat. Nic a răspuns că nu și că nici nu se va schimba vreodată.

Declarația ei tulburătoare îi dădu fiori reci lui Mica. Omul acesta îl avea pe Nicky.

– Ei bine, vă mulțumesc că ați venit. Vă înțeleg preocuparea. Voi pune în gardă oamenii să caute un bărbat care să se potrivească acestei descrieri. Polițistul se aplecă în față, fruntea încrețindu-i-se cum se încrunta. Ca să-nțelegeți... nu-l putem aresta decât dacă e prins făcând o faptă ilegală. Tot ce putem face e să stăm cu ochii pe el.

Lidia ridică bărbia.

– Viața unui copil de patru ani ar putea fi în mare primejdie, chiar în clipa asta, din cauza năravului acestui om. Am încredere că veți spune oamenilor și despre asta.

Șeful poliției aprobă dând din cap.

– Asta voi face. Mult noroc în lupta pentru custodie, domnișoară. Mi se pare că există motive bine întemeiate pentru a lua băiatul din grija tatălui.

El se ridică de pe scaun și se depărtă cu declarațiile în mână, probabil ca să le arate și celorlalți polițiști. Mica se dezlipi de birou. Lidia se ridică de pe scaunul din lemn ce scârțâia și se uită la el.

– Și acum, avocatul?

Mica arătă cu mâna spre ușile duble ce dădeau spre trotuar.

– Să mergem.

În timp ce părăseau secția de poliție, Lidia vorbi mai departe.

– Biroul de avocatură, la care apelează tatăl meu, e la numai câteva străzi de aici. Am putea face economie de benzină dacă am lua-o pe jos.

Cu gândul la numărul limitat de rații de benzină pe care Mica le pusese în valiză în ultimul moment, în timp ce își făcea bagajul, propunerea ei era rezonabilă. De altfel, o plimbare în pas vioi i-ar mai scăpa de o parte din energia negativă.

Mica mută plicul, ce conținea scrisoarea doamnei Fenwick și registrul în mâna dreaptă și îi oferi Lidiei mâna stângă.

– Sună bine.

Lidia își strecură mâna pe sub brațul lui. O luară spre partea de est a orașului și porniră la drum cu pași hotărâți. Acum că aveau un plan pus în aplicare, Lidia părea nerăbdătoare să îl vadă dus la bun sfârșit. Pe primele două străzi merseră în tăcere, privind drept înainte. Dar, în timp ce așteptau să o traverseze pe cea de a treia, Lidia îl privi în ochi.

– Mica, cum ai reușit să închizi clinica?

Mica privi la dreapta și la stânga, apoi o conduse de-a curmezișul străzii.

– Am rugat un prieten, medic și el, să-mi trimită un stagiar pentru câteva zile, zise zâmbind larg. A durat mai mult decât am sperat să găsesc pe cineva care să-mi țină locul, de aceea am întârziat, dar n-aș închide-o niciodată. Prea mulți oameni au nevoie de ea.

Lidia sări pe trotuar, trimițându-i un zâmbet discret.

– Iubești clinica.

Ea făcuse mai curând o declarație în loc să îl întrebe, însă Mica răspunse afirmativ oricum.

– Așa e. Dar, mai mult decât atât, acolo mi-e rostul. Dumnezeu m-a pus în locul acela. Voi rămâne până ce mă va trimite în altă parte.

Lidia strânse din buze, fruntea i se încreți îngândurată, în timp ce își făceau drum printre ceilalți pietoni de pe trotuar. În cele din urmă, ea oftă.

– Aș vrea să știu și eu unde mă vrea Dumnezeu. Mă simt... fără rădăcini. Mai ales acum, că Nicky a plecat. Am sentimentul că scopul meu în viață a fost smuls de la locul lui și azvârlit undeva.

Mica o făcu să se oprească.

– Lidia, știu că suferi. Știu că ți-e dor de Nicky. Vreau numai să-ți amintești ceva. În Ieremia, cartea din Biblie, nu fratele meu, scrie că Dumnezeu are un plan pentru fiecare, de pace, nu de nenorocire. Același lucru e valabil și pentru Nicky. Cumva Dumnezeu va folosi această situație într-un scop bun, într-o zi. Trebuie doar s-avem credință.

– Vreau să am credință. Mă simt mult mai apropiată de Dumnezeu de când am fost în New York și am auzit vocea Lui. Știu că El e aici. Mi-e, pur și simplu, dor de fiul meu. Lacrimi îi tremurau pe gene, dar le șterse repede cu vârfurile degetelor și înaintă din nou, cu pași hotărâți. Eleanor a vrut ca Nicky să stea cu mine. Cred că și pentru Nicky e lucrul cel mai bun. Îl vom găsi. Trebuie să dăm de el.

Ea se opri în fața unei clădiri impresionante, sculptată în piatră. Mica ridică privirea și rosti numele dăltuit pe fațada din calcar a clădirii.

„Claiborne și Mitchell."

Lidia dădu repede din cap.

– Acesta e locul. Să intrăm.

O hotărâre de oțel răzbătea din tonul vocii ei. Mica deschise ușa și Lidia se duse țintă la biroul lung, sculptat, din mijlocul unei recepții grandioase. El o urmă, rezistând pornirii de a scoate un fluierat plin de uimire. Era limpede că acestor doi avocați le mergea foarte bine. Un hol împărțea jumătatea din spate a clădirii și a ușilor capitonate, împodobite cu sculpturi înflorite, ce se deschideau în ambele direcții. Mica își imagină încăperile din spatele acestor uși – pesemne împodobite cu lambriuri peste tot, cu covoare persane groase, cu picturi originale, în ulei și cu candelabre din alamă la fel ca cele din hol.

Deodată își dădu seama cum arăta el, îmbrăcat în pantaloni de stambă, în cămașă cu nasturi închiși până sus, cu gulerul desfăcut și cu pantofi din piele uzați. Cu toate acestea, Lidia nu era câtuși de puțin impresionată. Merse direct la recepționerul care stătea precum un rege pe tronul lui din spatele biroului luxos.

– Trebuie să vorbesc cu domnul Claiborne de îndată. E o chestiune de însemnătate deosebită.

Ochelarii groși făceau ochii recepționerului și mai mari, de parcă ar fi fost o bufniță.

– Aveți programare, domnișoară?

– Nu, nu am. Oricum, sunt sigură că domnul Claiborne va fi dispus să mă vadă.

– Rareori domnul Claiborne se întâlnește cu cineva fără să aibă programare.

Omul strânse buzele, semn că vorbea serios. Lidia îndreptă umerii.

– Nu-mi aduc aminte ca tată meu să fi fost vreodată nevoit să își facă o programare.

– Iar tatăl dumneavoastră e... ?

– Nicholas Allan Eldredge.

Recepționerul se făcu roșu la față.

– Vă rog să rămâneți aici, domnișoară Eldredge. O să văd dacă domnul Claiborne este disponibil.

El se făcu nevăzut pe hol. Lidia se întoarse cu fața la Mica, cu un zâmbet amar pe față.

– Are să fie disponibil. Banii lu' tata deschid uși.

– Vrei să vin și eu cu tine?

– Nu-i nevoie, Mica, dar mulțumesc.

Ea luă plicul din mâna lui și îl lovi ușor de coapsă. Recepționerul se întoarse de îndată, afișând un zâmbet forțat pe fața-i îngustă.

– Poftiți pe aici, domnișoară Eldredge. Regret că v-am făcut să așteptați.

Pașii Lidiei sunau pe podeaua din marmură, în spatele recepționerului. O voce puternică se auzi din prima cameră, de pe stânga.

– O, micuță Lidia, cât mă bucur să te văd!

Recepționerul închise ușa, reducând la tăcere vocea avocatului. Mica se duse spre niște scaune îmbrăcate în piele și se așeză. Sub presiunea greutății lui, pielea scârțâi. Luă ultimul număr al revistei „Life" și o răsfoi în timp ce o aștepta pe Lidia, rugându-se în gând ca lucrurile să iasă bine.

Abia se scurse un sfert de ceas și Lidia apăru. Obrajii îi luceau și aveau pete roșiatice, iar ochii îi sclipeau cu un aer hotărât.

Mica se ridică și o întâmpină la jumătatea drumului.

– Ce ai aflat?

Lidia arătă cu mâna spre uși și se îndreptară către ieșire.

– Așa cum i s-a spus și tatălui meu mai devreme, va fi greu de declarat că Nic nu e apt să fie părinte, dar acest lucru se poate face cu ceva efort. Va trebui să găsim oameni dispuși să depună mărturie că l-au văzut pe Nic folosind morfină – și trebuie să fie recent. Mai trebuie o evidență a locurilor lui de muncă și motivele din pricina cărora a plecat de la fiecare. Tata l-a dat afară când a venit la lucru băut, așa că e posibil ca și alți angajatori să-l fi concediat din același motiv. Acest lucru va trebui verificat.

Va trebui ca cineva să îi verifice locuința, în amănunt ca să se aprecieze dacă prezintă siguranță pentru un copil. Ar fi bine să avem o listă cu locurile pe unde a stat – să vedem dacă există un tipar al mutărilor din pricina dependenței lui. Consemnarea precisă a ultimelor dorințe ale lui Eleanor, făcută de doamna Fenwick e un avantaj, doar că nu e de ajuns pentru a câștiga custodia. Ne așteaptă multă muncă.

Lui Mica îi plăcu felul în care ea spuse „ne", implicându-l astfel și pe el în acțiune. Îi plăcea și entuziasmul ei. Ea ridică privirea. Trebuie să îi fi surprins zâmbetul, fiindcă tăcu.

– Ce te amuză?

– Nu mă amuză, Lidia. Sunt doar încântat de schimbare. M-ai speriat când ai deschis ușa și ai cedat emoțional. Parcă nu mai aveai viață în tine. Și acum, uită-te, înarmată de luptă și gata de atac, hotărâtă să învingi.

Lidia zâmbi în colțul gurii.

– Îmi plângeam de milă și mă simțeam copleșită. Sinceră să fiu, Mica, de când a plecat Nicky, mama plânge întruna, iar tata... Ea clătină din cap, oftând. Ei bine, tata nu arată nici pic de emoție. M-au prins la mijloc. Dar gata! Băiețelul meu e acolo, undeva și, cu ajutorul lui Dumnezeu, îl voi găsi și-l voi aduce acasă.

– Bravo. Lui Mica i se umplu pieptul de mândrie. O luă în brațe, într-o îmbrățișare scurtă, fără să stea pe gânduri. Asta-i Lidia pe care o cunosc și o iubesc.

În momentul în care ultimul cuvânt îi scăpă de pe buze, înlemniră amândoi. Aerul părea a sfârâi între ei. Orașul plin de viață – claxoanele automobilelor care sunau, mirosul gazelor de eșapament, clădirile care se înălțau spre nori – se pierdură în fundal, în timp ce Mica și Lidia erau tot ce exista într-o pată de soare, cu respirația întretăiată, cu ochii mari și iscoditori, cu sângele ce curgea mai repede, incredibil de conștienți de ceea ce Mica tocmai mărturisise.

Claxonul unei mașini sună asurzitor, în scârțâit de cauciucuri. Mica tresări. Aerul îi ieși din plămâni cu un șuierat. Lidia își

feri privirea și lăsă umerii grei. Bătăile inimii lui Mica încetiniră, respirația îi reveni la normal, orașul își reluă iureșul, iar realitatea îi împresură din nou. El deschise gura să îi spună... ce? Că nu a vorbit serios când a zis cuvintele acelea? Nu le putea nega.

O iubea sincer. Dar să lase cuvintele să îi scape pe gură în felul acela, în momentul acela, era total greșit. Cum să și le ia înapoi fără a o răni? Înainte să poată formula orice fel de declarație, ochii ei negri se făcură mari deodată. Ea arătă agitată spre ceva dinapoia lui, bolborosind repede.

– Uite! Uite!

Mica se răsuci și se uită, dar nu văzu nimic altceva decât o camionetă hodorogită ce o lua pe Market Street. Apoi îi sări și lui inima. Întinse mâna spre Lidia care se prinse de brațul lui și trăgea de el.

– Aceea e camioneta lui Nic! Iau mașina și ne ținem după el! Stai cu ochii pe camioneta aceea!

Ea o luă la fugă, lăsându-l pe Mica străduindu-se să nu scape camioneta din priviri.

24

Lidia opri cu roțile mașinii scrâșnind lângă trotuarul unde o aștepta Mica. Când urcă în mașină, ea întrebă.

– În ce direcție a luat-o?

Mica arătă cu mâna.

– Camioneta a luat-o spre sud, cred că la vreo trei străzi de Market. Să-ncercăm să-l ajungem din urmă. Cred că mașina ta e mai zdravănă decât rabla aceea pe care o conduce el.

Lidia se avântă în trafic. Două mașini se traseră în lături și o claxonară, însă Lidia doar scrâșni din dinți. Conducea cât de riscant o țineau nervii, pe urmele lui Nic. În cele din urmă, ea zări camioneta lui Nic în față, având doar câteva mașini între ei.

– Da! Uite-o! Îl avem sub ochi. Mica puse mâna pe umărul Lidiei. Liniștește-te și condu în siguranță.

Ea riscă un zâmbet scurt spre el.

– Sunt de speriat?

– Nu, dar felul tău de a conduce da.

Lidia râse, uimită cât de bine se simțea. Inima ei continua să bată nebunește – întrevedea o șansă de a-l vedea din nou pe Nicky! Dar încetini cât să nu lovească bara de protecție a mașinii din față. Ea stătea pe scaun cât putea de drept, încercând să aibă o privire de ansamblu în trafic și să vadă bine geamul din spate al mașinii lui Nic.

– Oare Nic îl are pe Nicky cu el? Îți poți da seama?

Mica puse mâna pe bord, îngustând ochii să privească în față.

– Cred că e singur.

– Asta-nseamnă că l-a lăsat pe Nic undeva. Acum inima ei bătea tare de spaimă. O, Mica, doar nu crezi că l-a vândut pe Nicky, nu-i așa?

Mica oftă.

– Dacă ar avea pe mână ceva bani, nu cred c-ar conduce rabla aceea veche.

Lidia se ruga să aibă dreptate. Merseră pe urmele camionetei lui Nic în timp ce acesta părăsi zona din centrul orașului, trecu prin câteva cartiere ale clasei de mijloc și, în cele din urmă, își făcu drum șerpuit printr-o zonă prin care Lidia nu mai fusese. Ea strângea bine volanul, în timp ce privirea neliniștită împrejurimile.

– Pare un loc neprietenos. Vocea îi tremura de emoție. Și l-a lăsat pe Nicky singur aici, pe undeva.

– Nu singur, zise Mica pe un ton ferm. Nicky nu-i singur niciodată.

– Tocmai asta i-am zis lui Nicky în ziua când Nic mi l-a luat. Și știu că Isus e cu el, numai că...

Ea țipă când un taxi viră de pe o stradă lăturalnică, aproape lovind-o. Apăsă brusc pe frâne și reduse viteza. Mașina sări peste o bordură, înainte de a se zgâlțâi și de a se opri apoi gâfâind. La două străzi în față, camioneta o luă gălăgioasă pe după colț și dispăru.

– Nu! Nu!

Lidia lovea volanul, apoi învârti mânioasă cheia, să readucă mașina la viață. Un vaier vibră de sub capotă, dar motorul refuză să pornească.

Mica sări din mașină.

– Desfă prinzătoarea capotei.

Lidia trase hotărâtă de prinzătoarea argintie și Mica deschise capota. El se aplecă, apoi se puse în genunchi pe caldarâmul plin de fărâme de sticlă și se uită sub mașină. După câteva secunde, se ridică, își scutură mâinile și o privire descurajat.

Lidiei i se făcu pielea de găină. Ea ieși din mașină și se duse lângă Mica.

– Ce e?

– Când ai trecut peste bordură, ceva a străpuns baia de ulei. El îi arătă un fir subțire ce forma o mică baltă de un negru lucios sub mașină. Ai făcut pană la un cauciuc. Cred că roata e îndoită. Mașina asta n-are să mai pornească în curând.

Ea își simțea inima strânsă într-o gheară.

– Și ce facem?

– Va trebui să vedem dacă cineva de pe-aici ne lasă să dăm un telefon și să chemăm ajutor, fie pe tatăl tău, fie o companie de remorcare.

Lidia îl privi mirată.

– Dar cum rămâne cu Nic? Ne scapă!

Mica se încruntă, în semn de părere de rău. El îi cuprinse umerii în palme.

– Lidia, nu-l poți urmări pe jos. Privește în jurul tău.

Ea făcu ce îi cerea, remarcând casele dărăpănate, cu ferestre sparte și cu terase ce stăteau să cadă. Oamenii pândeau de după perdele zdrențuite, cu fețe oarecum amenințătoare. Ea simți fiori reci deși soarele era dogoritor.

Mica dădu din cap, hotărât.

– Nu putem lăsa mașina aici, fără a o supraveghea și n-ar trebui să hoinărim de colo-colo. Nu cred că e un loc sigur.

Lidia simți cum i se pune un nod în gât. Înghiți în gol, dar nodul rămase acolo, un mănunchi de frustrare și de griji.

– Dar Nicky ar putea fi pe aici, pe undeva, Mica. Cum să pun mașina înaintea lui?

Mica îi mângâie umerii puțin, apoi lăsă mâinile în jos.

– Oricând de greu ar fi, trebuie să te ocupi întâi de mașină. Fără ea nu-l putem căuta pe Nicky. El o cuprinse de mijloc cu brațul și o conduse la portiera deschisă din partea șoferului. Intră în mașină, ridică geamurile și încuie ușile. Eu o să... el aruncă o privire nesigură spre casa cea mai apropiată... văd dacă are careva un telefon pe care să îl pot folosi. Dacă nu, o iau pe jos până

găsesc o cabină telefonică. Dar, indiferent cât timp sunt plecat, să stai în mașină. Nu deschide ușa nimănui, în afară de polițiști sau de mine. Înțelegi?

Lidia recunoscu în voce grija lui profundă. Oricât își dorea să alerge pe stradă în căutarea lui Nicky, înțelese importanța siguranței.

– De acord.

Urcă la volan și închise ușa după ea. Întinse apoi mâna prin geamul deschis și îl prinse pe Mica de mânecă.

– Te rog să te grăbești.

El se aplecă și îi dărui un zâmbet menit să o liniștească.

– Asta voi face. Și să nu te îngrijorezi. L-am rugat pe Dumnezeu să ne îndrume pașii la Nicky și El ne-a adus până aici. N-o să ne abandoneze acum. Ține-te tare! Mă-ntorc cât de repede pot. Câtă vreme sunt plecat, roagă-te.

El așteptă până ce ea ridică geamurile și blocă ușile. Apoi, zâmbind iar și aruncându-i încă o ocheadă – gestul lui frumos stârnindu-i Lidiei lacrimi în ochi – se depărtă cu pași mari pe stradă.

❋

Nic parcă în spatele unei mașini cu două roți lipsă și cu geamul din spate spart. Când o lua proprietarul ciudățenia aceea de acolo? Pisicile își făcuseră culcuș în ea și miorlăiau cât era noaptea de lungă, tulburându-i somnul. De altfel, cu namila aceea de fier vechi, nici măcar nu se putea apropia de blocul unde era apartamentul lui. Ar mai face o plângere dacă nu ar fi fost nevoit să aibă o întâlnire față în față cu proprietarul clădirii.

Din vreme ce era în urmă cu plata chiriei, trebuia să păstreze distanța. Se feri de niște sticle sparte și traversă cu pași mari curtea cotropită de buruieni, unde niște copii cu fețe murdare țipau și loveau cu piciorul într-o cutie goală din metal și o loveau de colo-colo, în loc de minge. Strângând în mână o pungă de hârtie făcută sul, el părăsi locul acoperit cu iarbă și păși pe trotuarul cu beton spart din fața clădirii unde locuia.

Ușa își pierduse de multă vreme mânerul rotund și se ținea în balamale șubrede. El agăță marginea de jos cu vârful cizmei și trânti ușa strâmbă de peretele din cărămidă, apoi ajunse în hol. Nicio rază de soare nu pătrundea înăuntru și umbre întunecoase învăluiau spațiul mizer. Nic apăsă pe întrerupător să aprindă lumina de deasupra capului. Becul ce atârna de niște fire răsucite se aprinse, sfârâi și apoi pocni. Era cufundat în întuneric. Oftă. Se arsese. Din nou.

Rămase câteva clipe, lăsându-și ochii să se obișnuiască la întuneric, apoi se îndreptă către scara îngustă ce ducea la etajele de mai sus. Doi puști o zbughiră pe ușa unui apartament din stânga lui și trecură în fugă, pe lângă el, în timp ce mama acestora striga în urma lor să se întoarcă în casă. Cei doi nici măcar nu se opriră – doar râdeau ca două hiene și fugeau mai departe.

Nic clătină scârbit din cap și își continuă drumul. Copii ștrengari oricum. El voise un apartament la primul etaj atunci când se mutase. Îi venea greu să care lucrurile pe câteva rânduri de scări cu o singură mână. Iar în zilele în care se simțea slăbit – cele când nu își putea procura defel praful magic – era o problemă chiar și numai să urce scările. Dar cele mai multe apartamente de la etajul întâi erau ocupate de oameni cu copii. Iar el fugise de copiii de când se știa.

Până atunci.

Se opri pe la jumătatea scării, cu nodurile de la degetele mâinii lipite de balustradă și cu un picior pe o treaptă mai sus decât celălalt. Ridică privirea și văzu cu ochii minții apartamentul lui de o cameră, unde copilul lui Eleanor – fiul „său" – stătea, pesemne, ghemuit într-un colț. Până în momentul acela, copilul stătuse în fiecare zi pitit într-un colț, cât mai departe posibil de Nic, chiar dacă erau în aceeași cameră.

Nic se mustra în sinea lui. De ce nu dusese încă băiatul la familia Bachman? Ziua limită de patru august trecuse de multă vreme. Și avea nevoie de bani. Mare nevoie. Capacele de roată și husa din piele, pe care le furase dintr-o mașină elegantă din centrul orașului, nu îi aduseseră nici pe departe banii doriți la

casa de amanet. Ar fi trebuit să fi dus deja băiatul la Weston și să își primească cei cinci mii de dolari promiși.

Rămase însă locului, pe casa scării, asemenea unei statui de grădină, cu fața îndreptată spre etajul al doilea și cu stomacul strâns. Ce bine ar fi fost dacă puștiul nu ar fi semănat atât de mult cu Eleanor. Dacă, în schimb ar fi adus cu tatăl lui, Nic ar fi fost în stare să îl abandoneze într-o clipită. Nu îi plăcuse niciodată de el. Avea prea multe trăsături de-ale bătrânului său tată, când se uita în oglindă.

Pentru el nu fusese o problemă să plece de lângă părinții lui, dar să se depărteze de Nicky... Nu era în stare. Nu câtă vreme copilul îl privea cu ochii lui Eleanor. Nevoia îi dădea mâncărimi pe piele, de parcă i-ar fi colcăit gândaci pe sub piele. Nic oftă și se sili să își continue urcarea.

Va merge în apartamentul său, își va lua medicamentul – ori bomboana, cum îi spunea acum de dragul lui Nicky – și poate, numai poate, cu o fărâmă de noroc pentru Nicolai Pankin, morfina îi va potoli durerea și îi va da destul curaj ca să facă până la urmă drumul acela până la Weston.

Nic călcă apăsat pe ultimele trepte, făcu colțul pe palier și înaintă târșâind picioarele pe distanța scurtă până la apartamentul său. El descuie ușa și o împinse cu umărul, poticnindu-se peste prag.

El agită o pungă de hârtie.

– Hei, puștiule. Ți-am adus niște banane.

El cercetă camera din priviri, uitându-se mai întâi în fiecare colț. Nu vedea niciun băiat pitit cu ursulețul strâns în brațe. Puștiul trebuie să fi găsit o ascunzătoare nouă. Se puse pe căutat prin spațiul îngust, uitându-se pe după fiecare piesă de mobilier și prin unghere.

– Îți amintești că ieri ziceai că vrei? Ei, haide acilea și ia-o. Nic lovi cu piciorul într-o grămadă de haine aruncate, însă băiatul nu se ascunsese sub ele. Se încruntă, făcu încet un cerc în timp ce teama începu să îi dea furnicături pe pielea capului. Nicky?

Nic trânti punga pe măsuța din zona destinată bucătăriei apartamentului și apoi ieși repede pe ușă și o luă pe hol, spre baie. Ușa era închisă. Încuietoarea nu ținea niciodată, așa că ușa închisă însemna că baia era ocupată–trebuia să bată mai întâi.

Nic nu se deranjă să bată. Dădu ușa în lături, urlând.

– Nicky, ești aici?

– Nu-i nimeni aici, afară de mine! răspunse o voce arțăgoasă și răgușită din spatele unui paravan – bătrânul domn Tinker de la apartamentul 4B.

– Ai văzut cumva un băiețel cu părul negru și cam până la brâu de înalt?

Inima lui Nic bătea tare în așteptarea răspunsului.

– Am zărit un copilandru cu păr negru luând-o pe scări în jos, cam acum un ceas. Avea un ursuleț de pluș sub braț. Vocea bătrânului deveni tăioasă. Acuma ieși de acilea și lasă omu' să aibă niște intimitate, bine?

Nic se retrase, lăsând ușa larg deschisă. Tinker strigă revoltat, dar Nic nu luă seama la el. Băiatul putea fi deja oriunde și bine era să îl găsească. Cinci mii de dolari – și liniștea lui sufletească – depindeau de aflarea lui.

❋

Nic îl căută până la lăsarea serii, cercetând spațiile dintre casele apropiate, din spatele tomberoanelor și a aparatelor casnice, abandonate, și de sub mașinile parcate. Opri fiecare persoană pe care o întâlnea și întreba dacă văzuse un puști cu un ursuleț de pluș. Cei mai mulți se mulțumiră să ridice din umeri. În două rânduri cineva arătă direcția în care Nicky se dusese.

Dar, chiar și cu indiciile acestora, Nic rămase cu mâinile goale. Odată cu apropierea nopții și cu vizibilitate scăzută – timp în care nevoia de a consuma pudra magică făcea să îi zvâcnească fiecare mușchi din trup – se îndreptă, fără tragere de inimă, spre blocul unde se găsea apartamentul său.

Mormăia în barbă pe drumul de întoarcere, cu pași lungi spre casă. Mâncărimea de sub piele îl chinuia. Își înfigea unghiile

rupte în carne în timp ce mergea, nemulțumirea devenind tot mai mare, cu fiecare pas. Dădea vina pe puști. Ce l-o fi apucat să o ia la sănătoasa în felul acela? Nu știa că pericolele pândeau prin cartier? Nicky era ca un miel în bârlogul lupilor în preajma copiilor năzdrăvani de prin părțile acelea. Iar de apărea bătut bine și plin de sânge, nu era chip ca doamna Bachman să plătească prețul întreg pe el. Încetini pașii când și-l imagină pe Nicky acoperit de vânătăi, poate zăcând rănit și singur pe undeva. Se simți cuprins de ceva ce semăna cu dorința de a-l ocroti, dar sentimentul acela nu avea nimic în comun cu pierderea banilor.

Se opri și își cercetă gândurile. Să se fi atașat de copil? Pufni zeflemitor și își sili picioarele să meargă mai departe. Nevoia de morfină îi zăpăcea creierul. Cum își va liniști trupul cu praf magic, va împrumuta – ori va fura – un felinar și va merge iar în căutarea lui. Va găsi copilul chiar de trebuia să întoarcă fiecare piatră ce se găsea în acel cartier.

Intră în clădire și bâjbâi în timp ce urca la etajul al doilea, lipsa luminii dându-i amețeli. Când ieși de după colțul holului, privirea îi căzu pe o mogâldeață mică ce se afla în hol, chiar în fața ușii sale. El îngustă ochii, încercând să vadă mai bine forma în întuneric. Își dădu seama ce era și inima păru să îi sară în piept.

– Nicky?

Mogâldeața se mișcă, Nicky înălță capul din postura aceea ghemuită în care stătea. Fața lui albă aproape strălucea în holul acela cuprins de întuneric.

– D... domnule?

Nic făcu un pas înainte poticnindu-se, în mintea lui mânia amestecându-se cu ușurarea. Îl apucă pe Nicky de braț și îl trase în picioare.

– Pe unde mi-ai umblat, băiete?

Lacrimi scânteiau în ochii copilului.

– Am... am vrut să mă duc acasă. Vreau să merg la mama. Dar n-am găsit drumul.

Răsuflând cu putere, Nic scutură brațul slab al lui Nicky și apoi îl lăsă. Scotoci prin buzunar după cheie.

– Normal că n-ai putut. Nu suntem defel aproape de fosta ta casă. Mare prostie să-ncerci să o găsești.

Lacrimile o luară la vale pe obrajii lui Nicky. Începu să se tânguiască.

Nic descuie ușa și îl îndemnă pe Nicky să intre. Micuțul se duse cu pași repezi în colțul cel mai apropiat și se prăbuși acolo, îngropându-și fața în burta ursulețului de pluș. Hohotele de plâns îi scuturau trupul mic. Nic stătea în ușă, privind mirat copilul. O dorință necunoscută – de a-l consola – îi trecea prin străfundul minții. Dar nu avea habar ce să spună. Ce să facă.

Nevoia usturătoare îi distrase atenția de la băiețelul nefericit și ghemuit în colțul camerei. Merse la masa din bucătărie și desfăcu punga. Pe fund, sub două banane răscoapte, pachetul cu praf magic îl atrăgea ca un magnet. Trebuia să se ocupe de el. Își va satisface demonii ce își înfigeau ghearele în carnea lui. Iar a doua zi, va pune puștiul în mașină și îl va duce la familia Bachman. Fără alte întârzieri.

Nu avea loc în viața lui pentru copilul acesta. Mai cu seamă că era copilul lui Eleanor. Merita mai multe decât îi putea el oferi.

25

Mica asculta cu interes discuția pe care Lidia o purta cu tatăl ei, care stătea în fața ei, la masa din bucătărie, unde ea, el și Allan Eldredge beau cafea de cicoare, în timp ce Lavinia spăla vasele.

– Tată, nu-ți cer cupoanele. Îți cer să mă lași să folosesc mașina ta până mi-o repară pe a mea.

– Dar mecanicul a zis că pot trece câteva zile până ce mașina poate circula. Allan aruncă o privire încruntată Laviniei. A rămas ceva din plăcinta aceea? Ar merge cu cicoarea mea.

Fără a scoate o vorbă, Lavinia merse la frigider și scoase o farfurioară pe care mai erau câteva felii de plăcintă, niște căpșuni și rubarbă. Mica se abținu să pună întrebarea ce îi stătea pe limbă. Cum era posibil ca Allan Eldredge să se poarte de parcă nimic rău nu se întâmplase?

Lavinia pregătise o mâncare delicioasă, dar nimeni nu avea poftă, în afară de Allan. Mâncase fiecare bucățică din friptura lui de porc, mazărea, morcovii și cartofii, părând indiferent la atmosfera de îngrijorare prezentă la masă. Atitudinea lui lipsită de îngrijorare și de cooperare îl nedumerea pe Mica.

Să nu îi pese deloc omului de copilul pe care până nu demult îl numea nepotul lui? Lidia puse mâna pe încheietura mâinii tatălui, nelăsându-l să își înfigă furculița în plăcintă.

– Pricepi că l-am văzut pe Nic azi? Am aflat zona din oraș în care se pare că trăiește. E foarte probabil ca Nicky să fie împreună cu el acolo, și...

Allan își smuci mâna și se ridică în același timp, făcând scaunul să sune pe podea. Ochii lui scăpărau de furie.

– Chiar crezi că omu' îl mai are pe Nicky? E un narcoman, Lidia. Și-ar vinde propriul suflet ca să-și astâmpere dependența aceea respingătoare. Chiar în ziua când l-a scos pe Nicky din casa asta, a scăpat de el la fel cum oricare dintre noi s-ar dezbăra de niște pisoi nedoriți. Băiatul nu mai e. N-o să te las să mă faci să mă agăț de o speranță care nu există!

Lidia se ridică în picioare, întinzând mâna spre tatăl ei.

– Tată, eu...

El o lovi peste mână, îndepărtând-o.

– Nu! N-o să mai ascult niciun cuvânt. Pentru noi, Nicky e mort, Lidia. Cel mai bine pentru noi toți e să acceptăm asta, să-l îngropăm în mințile noastre și să ne vedem de viață.

El ieși cu pași mari din încăpere, tălpile sunându-i pe scări. Câteva momente mai târziu, la etaj se auzi o ușă trântită. Lidia se întoarse încet spre mama ei care stătea cu ochii în tavan și își strângea buzele.

– Ar trebui să...?

Lavinia scutură din cap.

– Lasă-l în pace. O să urc îndată să stau de vorbă cu el. O privi pe Lidia cu multă compasiune. E un om orgolios. Prea mândru să accepte că a greșit când Nic i-a cerut o slujbă. Se simte vinovat.

Expresia de pe chipul Lidiei se aspri.

– Așa ar trebui.

Lavinia oftă.

– Da. Dar nu putem schimba trecutul. Întoarse capul ca să se uite la Mica. Domnule doctor, nu sunteți implicat sufletește în situația aceasta și asta vă permite să priviți lucrurile mai rațional. Vă pot pune o întrebare?

Mica ar fi putut să o contrazică în privința presupunerii ei că nu avea un atașament emoțional. Îl durea sufletul pentru Nicky, pentru Lidia și chiar pentru bărbatul încăpățânat care se ascunsese de toată lumea, la etaj, din pricina poverii grele a vinovăției. În schimb, el răspunse.

– Firește.

Lacrimi înăbușite sclipeau în ochii bătrânei.

– Credeți cu adevărat că există o șansă ca Nic să nu fi... scăpat de Nicky într-un mod condamnabil?

Mica nu voia să îi dea speranțe false, dar avea să îi dea un răspuns sincer.

– Când eu și Lidia l-am văzut pe Pankin azi, era în rabla lui de camionetă, într-un cartier rău famat. Intuiția îmi spune că dacă l-ar fi vândut pe Nicky, ar fi plecat de multă vreme. Sau măcar ar fi folosit banii ca să își cumpere o mașină sau un apartament mai bun. El își stăpâni emoția, inima îi bătea cu putere. Nu putem ști sigur, fără să vorbim cu el, dar cred sincer că mai avem motive să sperăm.

Lavinia dădu gânditoare din cap, prinzându-și buza de jos între dinți. Cu mișcări atât de încete încât Mica aproape crezu că era o închipuire, ea se întoarse cu fața spre fiica ei.

– Lidia, știi că niciodată nu mă opun dorințelor tatălui tău. În șoapta ei se simțea o tulburare profundă. Dar mi se frânge inima. Și chiar dacă nici el n-o să recunoască, la fel simte și el. Trebuie să ne continuăm căutările, orice ar zice. Ea se agață de mâna Lidiei și se uită la Mica. Luați mașina lui Allan și mergeți în noaptea asta. Găsiți-l pe Nic. Găsiți-l pe Nicky. Allan are un pistol încărcat sub scaunul șoferului. Faceți orice e nevoie ca să-mi aduceți nepotul înapoi acasă.

Ea se duse grăbită spre scări. Lidia își privi mama plecând, apoi se întoarse către Mica. Era alb ca varul la față, dar în ochi i se citea hotărârea.

– Ești gata?

Inima lui Mica o luă la goană.

– Să fii sigură, veni răspunsul lui.

El o urmă apoi pe Lidia pe ușa din spate, înălțând o rugăciune din inimă. „Doamne, îndrumă-ne pașii și ferește-ne pe toți – și pe Nic – de rele."

– Uite... nu-i aceea camioneta lui Nic?

Mica vorbea răgușit, dar și emoționat. Lidia strânse volanul și se aplecă în față, cercetând umbrele în direcția pe care i-o arătase Mica. Farurile cu apărători ale mașinii dădeau la iveală străzi pline de gunoaie, curți năpădite de buruieni și apartamente mizere.

Oricât de mult își dorea să îl găsească pe Nicky, ea aproape spera ca Mica să se înșele în privința camionetei. Gândul că Nicky era captiv într-un loc atât de sinistru o făcea să se cutremure. Opri mașina lângă camioneta pe care o recunoscu pe loc.

– E a lui. Deci aici e. Imediat fluturii din stomac porniră un dans nebun de spaimă și de emoție. Parchez și apoi intrăm.

Trei tineri cu un aer de oameni duri stăteau rezemați de o clădire aflată în apropiere, încruntându-se în direcția Lidiei, în timp ce parca lângă trotuar. Ea își stăpâni emoția.

– Crezi că suntem în siguranță dacă ne dăm jos din mașină?

– Vom fi în regulă. Ia lanterna, bine?

Lidia luă lanterna cu baterii, pe care tatăl ei o ținea în cutia pentru mănuși, în vreme ce Mica bâjbâia pe sub scaunul șoferului. Ea apăsă pe întrerupătorul lanternei, iar fasciculul luminos căzu pe țeava pistolului când el își puse arma la betelie. Un laț de teamă strânse pieptului Lidiei, nelăsând-o să respire. Cum se mai rugă să nu aibă nevoie să folosească pistolul!

El suci mânerul portierei.

– Suntem gata. Să mergem.

Mica o luă de mână după ce ea ocoli botul mașinii. O treceau fiori în sus și în jos pe spate, de parcă erau păianjeni. Strângându-i mâna lui Mica, ea îndreptă lanterna în față și privi la cei doi tineri cu coada ochiului. Ei tăcură și se uitară lung la ea și la Mica, dar niciunul nu se apropie.

Ușurată, păși cu băgare de seamă, înaintând alături de Mica spre blocul care se afla la cea mai mică distanță de camioneta lui Nic. Cele trei trepte ce duceau la un bloc pătrat din beton aveau o crestătură în zigzag, ce șerpuia de jos până sus, modelul nearmonios amintindu-i Lidiei de despărțitura pe care fetițele le fac în părul păpușilor. Ziare mototolite și sticle sparte împestrițau

partea de dinainte a clădirii, în locul florilor sau tufelor. Cărămizi de un roșu stins și tencuiala ce stătea să cadă formau fațada la exterior și obloane cu vopsea scorojită atârnau la întâmplare în tocurile ferestrelor. Întreaga clădire avea un aspect trist și neîngrijit, făcând-o pe Lidia să simtă o durere în coșul pieptului.

Se uită la Mica.

– Aici locuiește Nicky al meu?

Buzele lui Mica se strânseră cu amărăciune.

– Nu pentru mult timp.

Urcară treptele, fiecare pe câte o parte a fisurii și intrară în clădirea întunecoasă și urât mirositoare. Lidia îndreptă raza lanternei spre pereți, iluminând numere și chenare în care erau mici cartoane din hârtie, cu nume mâzgălite cu cerneală neagră, ștearsă pe fiecare ușă.

Ea aproape oftă ușurată. Dacă numele acelea indicau locatarul fiecărui apartament, vor reuși să îl găsească pe cel care îi aparținea lui Nic fără a bate la uși. După ce verificară toate cele opt uși de la primul etaj, Mica o îndemnă pe Lidia să o ia spre scări. Picioarele li se mișcară la unison, sunetul ușor făcut de tălpile lor pe treptele din lemn făcând ecou pe scara îngustă. O cotitură ușoară îi aștepta la capăt și Lidia îndreptă lumina lanternei spre prima ușă. Dar, înainte să poată citi numele, o voce familiară, ridicată din pricina mâniei, tună din spatele celei de a doua uși și făcu să i se strângă stomacul de frică.

– Ascultă, băiete, m-am săturat. Gata cu miorlăiala, lasă-mă să dorm!

Ea își simți inima în gât. Nic era un bărbat atât de impunător. Să urle în halul acela! Nicky era sigur îngrozit. Dar cel puțin știa că Nicky era tot cu tatăl său. Ea puse lanterna în mâna lui Mica și fugi cu picioare tremurânde la ușa pe care era un carton mic ce avea scris „Pankin." Fără a se preocupa de ceilalți locatari ai clădirii, ea lovi cu pumnul în lemnul nevopsit cu toată puterea.

„Bum! Bum! Bum! Bum! Bum!" răsună pe hol, și în susul și în josul holului se auziră bombăneli în spatele ușilor închise.

O voce se auzi puternic peste celelalte.

– Pleacă de aici!

Era iar vocea lui Nic, oarecum neclară. Să fie băut? Din apartament se auzeau și plânsete. Teama o făcu pe Lidia să își piardă răbdarea, așa că lovi cu putere în ușă pentru a doua oară, iar Mica veni dinapoi, punând palma lui caldă pe ceafa ei, apăsând să o liniștească. Se auziră pași grei care se apropiau. Apoi ușa se deschise larg.

Nic, cu ochi sălbatici și roșu la față, ținea de ușă și se uita urât la ei. Când o privi pe Lidia, scutură din cap și se strâmbă.

– „Tu." Trebuia să mă gândesc că o să apari.

– Unde-i Nicky? Lidia aproape că țopăia pe loc, nerăbdarea de a-și strânge fiul în brațe zăpăcind-o. E teafăr?

Nic mârâi.

– Da, da, e teafăr. O pacoste încăpățânată. Nu vrea să mănânce nimica. Dar are destulă putere să mă țină treaz cu miorlăiturile lui. Nu face decât să se smiorcăie.

Gândul că băiețelul ei veșnic vesel plângea fără încetare îi zdrobi ce mai rămăsese din inima rănită a Lidiei. Lacrimile îi încețoșau privirea.

– Mă lași să-l văd?

Nic se strâmbă iar, sudoarea făcându-i broboane pe frunte.

– Bine ai face. Poate-l poți lămuri să tacă din gură. Pe mine nu mă ascultă.

El se dădu în lături și îi lăsă pe Lidia și pe Mica să intre. Lidia își plimbă privirea prin camera murdară și întunecoasă. Nicky stătea ghemuit pe o saltea goală și uzată într-un colț. Stătea cu genunchii trași sub bărbie și cu mâinile acoperindu-și urechile, iar ochii erau strâns închiși. Fața lui scăldată în lacrimi se vedea albă ca varul în lumina slabă.

Ea fugi la el și se puse în genunchi în fața lui. Vocea i se frânse când îi atinse mâna.

– Nicky?

Băiețelul deschise un ochi, apoi larg pe amândoi și sări în brațele ei.

– Mamă! M-am rugat la Isus să te aducă și El m-a ascultat!

În mijlocul camerei, Nic se lăsă cu greutatea pe un singur picior cu o expresie posacă pe chip.

– Puștiu' ăsta nu face decât să se smiorcăie și să stea de vorbă cu Isus. Încep să cred că nu-i întreg la minte.

Mușchiul obrazului stâng îi zvâcni.

– Copilul e departe de a fi slab la minte, Nic. Lidia se așeză pe saltea și îl luă în brațe pe Nicky. Se agăță de ea de parcă nu avea să îi mai dea drumul niciodată. Ea își stăpâni durerea și îi vorbi lui Nic.

– Are nevoie de mai mult decât ce îi oferi tu. Nu poți ține un copil închis într-o astfel de cameră și să te aștepți să fie fericit.

Ea simțea că i se întoarce stomacul pe dos, de scârbă la vederea mobilierului pătat, alimentelor ce se stricau pe masă și gunoiului împrăștiat pe podeaua uzată din lemn.

– Nu poți striga la el și s-aștepți să te asculte. Ți-ar plăcea să fii tratat în felul ăsta?

– Păi, io sunt tăticu' lui! Nic înaintă cu pași nesiguri prin cameră și îndreptă un deget acuzator spre Nicky, care se lipi și mai tare de gâtul Lidiei. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că se poartă de parcă mă urăște!

Mica se puse între Nic și Lidia, ținând mâna pe mânerul pistolului. Îi vorbi pe un ton așezat.

– Cu toții știm că ești... tăticul lui Nicky. Mica păru a face un efort pentru a spune cuvântul. Dar, din vreme ce Nicky a crescut fără a te cunoaște, îi va lua ceva timp până să accepte relația asta. Nu te cunoaște așa cum nici tu nu îl cunoști în clipa asta.

Nic întoarse o privire îngustată spre Mica.

– Tu cine ești?

Mica zâmbi și îi întinse mâna, de parcă erau la un eveniment social și făceau prezentările.

– Sunt Mica Hatcher, un prieten al Lidiei și al lui Nicky. Mă bucur să te cunosc.

Nic se uită la mână, șovăi, apoi în cele din urmă o strânse de două ori și se retrase. Se întoarse la Lidia, legănându-se ușor în mers.

– Puștiu' va trebui să se-mpace cu asta. Întâi, m-am gândit să-l las la o familie. Am relații. El zâmbi, dar zâmbetul păru mai degrabă un rânjet. Am avut niște oameni interesați. Au vrut să-mi dea cinci mii de dolari ca să-l adopte. El ridică palma deschisă în aer, cu o expresie uimită pe față. Cinci mii de dolari. Vă vine să credeți? Puteam să scap din mizeria asta și să mă mut într-o casă frumoasă cu asemenea bani. El scutură din cap, scărpinându-se în barba acoperită cu peri. În fiecare zi, l-am pus pe năzdrăvanu' ăsta în camionetă ș-am plecat să fac afacerea – Lidia se înfioră cum punea semn de egalitate între vânzarea unui copil și o simplă afacere – numa' că el se tot uita la mine cu ochii lui Eleanor... Și m-am tot gândit la Eleanor... la ce ar fi vrut ea să fac. Vocea lui Nic se mai potoli, o duioșie strecurându-se în ea. Și n-am fost în stare să fac asta. N-am putut să fac afacerea. Așa că l-am adus înapoi aici. Duioșia dispăru când se îndreptă de spate și se răsti. Dar nu pot face nimic pe placu' lui. Așa că mâine îmi duc planu' până la capăt.

Clătinatul lui Nic deveni mai vizibil și broboane de sudoare îi apărură pe frunte și la tâmple. Mica încreți fruntea îngrijorat.

– Ești în regulă, Nic? Nu arăți prea bine.

Nic pufni și râse fără haz.

– O să fiu bine. Îmi trebuie numa' un pic din... bomboana mea. Am așteptat să adoarmă băiatu' înainte să mă ocup de mine.

Lidia îl strânse pe Nicky și mai tare la piept, în timp ce Nic merse cu pași șovăielnici la o masă șubredă și băgă mâna într-o pungă de hârtie mototolită. Se întoarse ținând un pachețel pătrat în mână. O să fiu în forma cea mai bună cât ai clipi.

Mica merse după el și întinse mâna să ia pachetul, însă Nic îl trase cu o expresie fioroasă.

– Ce crezi că faci?

Mica ridică din umeri.

– Sunt doar curios. Ce fel de bomboană te face să te simți mai bine?

Nic zâmbi și flutură pachetul în obrazul lui Mica. O cantitate mică de pudră albă pluti în jos.

– De felu' ăsta. Și am nevoie de el „acum".

– E morfină?

Nic se trase înapoi, sprâncenele coborându-i într-un V ascuțit.

– Ești vreun soi de polițai?

Mica râse.

– Nu. Nici pe departe.

Nick se încruntă la Mica pentru o clipă, ca și cum îl măsura din ochi. Apoi pufni iar.

– Mda. E morfină. Acum nu-mi mai stați în cale, ca s-o pot lua. Deja am transpirat și tremur. Trebuie să intre în corpu' meu.

Nic dădu să treacă de Mica în drumul spre chiuvetă. Mica făcu un pas, blocându-i calea lui Nic.

– Nu. Nu trebuie să iei asta.

Nic se uită uimit la Mica, cu gura căscată.

– Încerci să te ții de glume, domnule? E clar că trebuie s-o iau. Nic făcu o grimasă, masându-și umărul atrofiat. Nu cunoști durerea ce o simt când n-o iau. N-am de ales.

Mica se apropie încă puțin de Nic.

– Ascultă, sunt medic și...

Nic înjură.

– O, fix ce-mi trebuie. Încă un doctor. Unul de-ai tăi m-a făcut să depind de marfa asta! Zicea „Ia-o, Nic, are să-ți domolească durerea." Așa c-am făcut ce a spus și mă lupt cu durerea de atunci!

Mica dădu din cap, cu o expresie plină de bunătate.

– Ai avut mult de pătimit, nu-i tăgadă, dar te pot ajuta să învingi dependența asta, dacă mă lași.

Nic se lăsă greu pe marginea mesei, ținând pachețelul strâns între degete. Îl privea lung cu ochi apoși, cu fața căzută.

– La ce folos? Nu-i nimic de capu' meu. Chiar și bătrânu' îmi zicea asta – la ce-i bun un om cu o singură mână la lucru' câmpului? Am încercat să dovedesc că n-avea dreptate, dar nu pot scăpa de nevoia pentru marfa asta. Ea mă ajută să rezist săptămâni la rând. Tot ce mi-a rămas să fac e să găsesc moduri de a face rost de ea. Asta nu-i viață, dar e tot ce am...

– E o cale mai bună, Nic. Vocea lui Mica devenea tot mai înflăcărată. Dacă vrei asta, se poate. Vom lucra împreună și te vom ajuta să învingi dependența asta.

– Singura cale s-o înving e să mor.

Cuvintele îi ieșiră cu un geamăt gâtuit. În pofida comportamentului regretabil al bărbatului, în inima ei, Lidia simțea milă. Cât de teribil de greu trebuia să îi fie omului, prins în gheare atât de puternice. Nic era într-o închisoare pe care și-o construise singur. Ea se ridică în picioare cu greu, avându-l pe Nicky în brațe, și merse la cei doi bărbați.

Deși dorea cu toată ființa ei să fugă pe ușă cu Nicky și să nu se mai întoarcă niciodată, știa că nu vor scăpa niciodată de Nic, decât dacă făceau tot ce le stătea în puteri ca să îl ajute să scape de dependență. Adunându-și toată puterea de convingere pe care o avea, ea îi vorbi direct în fața lui trasă, plină de ură, cu barbă neîngrijită.

– Ascultă la mine, Nic Pankin, ai zis că vrei să fii părintele lui Nicky. Ai ales să nu-l vinzi ca să ai șansa de a fi tatăl lui. Dar știi, în același timp, că Eleanor n-ar vrea ca tatăl lui Nicky să fie dependent de acel... drog scârbos. Așa că, scapă de mizeria asta! Lasă-te pe mâinile lui Mica. E un medic bun și te poate ajuta, fiindcă are o putere superioară de partea lui.

– Putere superioară? Privirea împăienjenită a lui Nic se mută la Mica, apoi se întoarse la ea. Vrei să zici, opiu?

– Nu, vreau să zic Dumnezeu.

Nic își dădu capul pe spate și râse, terminând cu o tuse chinuitoare ce îl îndoi de spate.

– Dumnezeu? Ai zis Dumnezeu?

Lidia ținea bărbia sus, refuzând să se lase intimidată de batjocura lui.

– Da, „Dumnezeu." Să nu te îndoiești niciun minut de puterea Lui. Eu și Mica ne-am rugat să te găsim și am reușit – înainte să faci vreo prostie. Într-un elan de bravură ea smulse pachetul din mâna lui Nic. Dumnezeu știe exact unde te afli și tot El știe de ce

ai nevoie. L-a trimis pe Mica aici ca să fie un sprijin pentru tine. Așa că nu mai fă pe Gigi duru' și lasă-l să te ajute.

Nic se holba la Lidia, până și Mica se uita la ea cu gura căscată de uimire. Ea făcu un pas îndărăt, rememorându-și cuvintele în minte. Oare chiar îi ceruse impunător lui Nic să accepte ajutorul lui Mica? De câte ori săptămâna trecută nu îi dorise răul acelui om îngrozitor? Cu toate acestea, în clipele acelea, își dădea seama că mai mult decât a-i dori suferința, voia să trăiască, să se elibereze de lanțurile ce îl țineau captiv de atâta amar de ani și să găsească drumul spre Dumnezeu. Cât de diferită ar fi viața lui – la fel și viața lui Nicky – dacă Nic se schimba.

Cu corpul tremurând de emoția speranței, ea repetă.

– Lasă-l pe Mica să te ajute.

Își ținu respirația, așteptând răspunsul lui Nic. Era livid, iar transpirația îi făcea pielea palidă să lucească de parcă avea temperatură mare. Obrazul îi zvâcni. Ridică mâna tremurândă să o apese pe mușchiul care se mișca. Privirea ochilor lui umezi trecu repede de la Lidia la Mica și apoi rămase la Nicky. Pentru câteva secunde scurte, Lidia surprinse o duioșie în ochii lui și îi crescu inima. Undeva, în pieptul acestui om dur și încăpățânat era o inimă bună, ce încerca să se elibereze.

De dragul lui Nicky, Lidia se ruga ca latura bună a lui Nic să iasă la lumină în cele din urmă.

– Ce zici, Nic? Mica îl luă pe Nicky din brațele Lidiei. El ținea băiatul pe unul din brațele lui puternice, îndreptându-l pe Nicky spre tatăl său. Vrei să-ncerci, de dragul lui Nicky?

Nic îl privi în ochi pe Nicky și păru a căpăta putere datorită prezenței băiatului. După un moment nesfârșit, încărcat de tensiune, într-un final, dădu din cap o dată și părul neîngrijit îi acoperi fața.

– O să-ncerc. El răsuflă cutremurându-se, îndoindu-se în față. O să-ncerc.

Lidia se întinse după Nicky, iar băiețelul se prăbuși în brațele sale. Ea vorbi încet cu Mica.

– Eu îl duc pe Nicky acasă, luăm niște mâncare bună și așternuturi curate și apoi...

Nic se ridică brusc.

– Nu-l duci nicăieri. N-am zis niciodată asta.

Lidia vru să protesteze, însă Mica puse mâna pe spatele ei oprind-o.

– Nic, ce o să ai de-nfruntat în următoarele câteva zile e o luptă. Nu-ți va fi ușor. Ești un bărbat puternic – poți înfrunta totul fără să te distrugi. Dar Nicky e doar un copil. N-ar trebui să vadă asta. Lasă-i pe părinții Lidiei să aibă grijă de el câteva zile. De îndată ce vei fi mai bine, îl ceri și-ți promit că-l voi aduce.

Nic strânse din buze, privindu-l pe Mica printre gene. Apoi el se cutremură, ca străbătut de un fior rece. Sudoarea îi apăru iar pe toată fruntea.

– Bine. Bine, luați-l de aici. Se întoarse iute spre Lidia. Dar mi-a făgăduit! Agită mâna spre Mica. L-ai auzit. A promis că mi-l aduce înapoi.

– Și Mica își ține promisiunile.

Ea și Mica se uitară unul la altul. Zâmbetul cald al acestuia o învălui la fel de tandru ca îmbrățișarea cea mai călduroasă.

Nic se răsuci și se rezemă cu mâna de masa murdară.

– Duceți-vă acum, până nu mă răzgândesc.

Cu o ultimă privire la Mica, Lidia ieși grăbită pe ușă, cu Nicky în brațe. Numai după ce îl puse pe Nicky pe scaun, realiză că încă strângea în mână pachețelul cu morfină a lui Nic. Nu voia să ducă substanța aceea rea în mașină. Rupse pachetul și goli conținutul într-o baltă cu apă murdară de pe trotuar. Privi pudra care se topea în apa tulbure. Mulțumită că praful nu va mai face rău nimănui, urcă la volan, alături de Nicky. Îi luă mâna mică. Vederea obrajilor lui trași și palizi o îndurera.

– Ești bine, dragule?

Nicky dădu din cap, șuvița binecunoscută de păr venindu-i pe frunte. Își trăgea colțul gurii cu un deget murdar.

– Nu mi-a plăcut aici, mamă. Trebuie să mă-ntorc?

Exista o șansă destul de mare, dacă un judecător nu acționa îndată la solicitarea ei de a obține custodia legală a lui Nicky, ca el să fie nevoit să se întoarcă în apartamentul lui Nic. Emoția o gâtuia când îi răspunse cu sinceritate.

– Da, Nicky, dar sperăm că nu pentru multă vreme. Mama încearcă să aranjeze lucrurile ca să putem locui iarăși împreună, cu buni și cu bunu'. Va trebui să ne rugăm mult de tot.

Nicky dădu din cap, cu o privire serioasă.

– M-am rugat când eram cu... „el". M-am rugat să vii și să mă iei. Un zâmbet timid îi apăru pe obraz, făcând să îi apară o gropiță. Și ai venit.

Lidia se aplecă să îl sărute pe vârful nasului.

– Da, am venit. M-am rugat să te găsesc și te-am găsit. Isus ne-a răspuns la amândoi.

– Atunci am să mă rog să pot trăi cu tine pentru totdeauna. Și Isus ne va răspunde.

Încrederea lui Nicky îi mări și Lidiei credința.

– Haide, dragostea mea. Hai să te duc acasă.

Ea porni motorul și, în timp ce o luă pe strada pustie, un gând tulburător îi veni brusc în minte. Se bazau pe faptul că un dependent de morfină era un părinte inapt. Dacă Nic scăpa, judecătorul îi va ține partea?

26

Mica stătea pe un scaun din bucătărie și se uita la Nic cum măsura camera cu picioarele, agitat ca un tigru în cușcă.

Bărbatul înalt nu își încetase mișcările haotice de la plecarea Lidiei și a lui Nicky, de aproape trei ore.

– Câte zile au trecut de când ai luat doza, Nic?

Nic își luă avânt să dea cu piciorul în niște haine aruncate și în niște gunoaie aflate în calea lui. Ridică din umărul bun.

– Nu sunt sigur. Într-un fel, am pierdut noțiunea timpului. Cum n-am o slujbă unde să mă duc, asta mă face să-ncurc zilele în mintea mea. Știu c-am avut câteva doze de când am luat băiatu'.

Mica clătină din cap.

– Trebuie să fi fost greu să faci rost de ele, avându-l în grijă pe Nicky.

Nic se întoarse și îngustă ochii.

– Totu-i mai greu când ai un copil în preajmă. Își reluă măsuratul camerei, bombănind aproape numai pentru el. Dar e ceva legat de puștiu' ăla... N-am putut să merg mai departe cu aface...

Mica stătea fără a scoate o vorbă, lăsându-l pe Nic să patruleze. Știa că la un moment dat Nic nu va mai avea energia sau dorința de a sta pe picioare. Putea astfel să îi îngăduie luxul de a umbla nervos prin cameră, câtă vreme mai putea. Era încurajat de faptul că Nic era cucerit de Nicky. Mai cu seamă din vreme ce, conform spuselor sale, Nicky fusese mai mult plângăcios decât prietenos.

Neputința lui Nic de a scăpa de fiul său era un semn că o urmă de bunătate se găsea în străfundul inimii bărbatului. Mica spera sincer să reușească să scoată la lumină bunătatea aceea, odată ce acesta se va elibera de dorința de a folosi morfina.

O bătaie ușoară se auzi în ușă. Nic privi într-acolo, dar nu schiță nicio mișcare în direcția aceea, așa că Mica traversă camera și deschise. În hol era Lidia cu brațele încărcate cu câteva legături. Mica le luă pe toate, în afară de una. Ea îl urmă în cameră. Lidia strâmbă din nas scârbită când își puse geanta pe blatul plin de murdărie. Mica își ascunse un zâmbet.

Nu încăpea nicio îndoială că, undeva, în legăturile acelea se găseau și lucruri pentru curățenie ce urmau a fi puse curând în folosință.

– Am adus tot ce mi-am putut închipui că ne-ar trebui pentru următoarele câteva zile.

Lidia păstra o voce scăzută, vorbind numai cu Mica în timp ce desfăceau legăturile. Ea începu să scoată obiecte și să le organizeze pe masă. Mica se bucură că dăduse cu o cârpă pe masă ceva mai devreme, astfel încât aveau o suprafață curată pe care să o folosească. Ea numea lucrurile pe care le scotea.

– Așternuturi curate. Provizii de alimente – o să ies să cumpăr carne și legume proaspete în fiecare zi, din vreme ce Nic nu are ladă frigorifică. Prosoape și cârpe pentru spălat. Aspirină. Ea se întoarse și îl privi un moment pe Nic care făcea ture, apoi întoarse privirea la Mica. Omul e în regulă?

Mica ridică din umeri.

– E în faza de agitație. Va fi mult mai rău de atât până să se simtă mai bine.

Lidia se înfioră.

– Mi se face pielea de găină, văzându-l cum se tot plimbă așa, de colo-colo.

Deodată, Nic se repezi la masă. Privirea lui încruntată mătură obiectele pe care Lidia le adusese și el se îndreptă spre ea cu un rânjet ce îi întindea gura.

– Crezi că-s un soi de caz de binefacere?

– Deloc. Lidia rămase calmă și așezată. Dacă Mica rămâne aici, va avea nevoie de toate aceste lucruri ca să poată sta săptămâna aceasta. Trebuie să mănânce și va avea nevoie de un culcuș.

Nic se scărpină în barbă. Încruntarea îi dispăru.

– Bine. Bine. Am priceput.

El își trecu mâna peste frunte să înlăture transpirația, apoi își reluă mărșăluitul. Tot masa un mușchi din obraz care îi zvâcnea. Lidia se aplecă în față, vorbind mai mult în șoaptă.

– Cât durează până ce morfina iese din corp?

Mica vorbi și el în șoaptă. Nu voia ca Nic să știe exact ce se putea întâmpla pe parcursul următoarelor câtorva zile, ca să nu se răzgândească.

– Cel puțin o săptămână, Lidia. Nu știu când a luat ultima doză. Nu își amintește. Dar știe că a luat de două ori, de când l-a adus pe Nicky, așa că bănuiesc că n-au trecut mai mult de două zile.

– A consumat de fapt lucrul acela în prezența lui Nicky?

Pe fața Lidiei se întipărise groaza. Mica dădu din cap, simțind și el o strângere de inimă la gândul celor văzute cu siguranță de Nicky.

– Dar orice a văzut Nicky când Nic s-a drogat cu morfină e mai acceptabil decât când corpul lui se va curăți. Suferința va fi foarte puternică. Simptomele vor atinge punctul maxim peste două sau trei zile și vor rămâne așa timp de încă vreo două sau trei zile, înainte de a începe să dea înapoi. Pe Nic îl așteaptă o misiune foarte grea.

Lidia se uită iar la el și expresia de pe chipul ei se mai înseninâ. Scutură din cap.

– Am fost atât de furioasă pe el, dar în clipa asta îmi pare rău de el. A apucat-o pe drumul acesta oarecum din întâmplare, iar acum e captiv.

– Ei bine, o să-l eliberăm, răspunse Mica. Sper că mi-ai adus geanta.

Lidia dădu din cap.

– E în mașină, laolaltă cu lucrurile necesare pentru curățenie și cu niște pături din care să faceți două paturi pe podea. Ea strâmbă iar din nas. Dar, înainte să pun păturile mele curate pe jos, trebuie făcută o curățenie ca la carte. Crezi că-l poți convinge pe Nic să patruleze într-un colț suficient timp cât să fac curat peste tot?

– Voi vedea dacă-l pot convinge să mă ajute să aduc lucrurile care au rămas în mașină, apoi o să încerc să-l țin ocupat cât timp tu faci curățenie. El își strânse mâinile și le puse pe șolduri, încruntându-se la ea. Dar ai vorbit de două paturi. Ne trebuie doar unul. Nu stai aici peste noapte.

Lidia ridică din sprâncene.

– Da?

Tonul ei provocator îi trimise un mesaj clar. Ar avea mult de furcă să încerce să o convingă să plece. Dar nu avea de gând să o contrazică. Se întoarse către Nic.

– Hei, Nic, îmi poți da o mână de ajutor?

– O mână... Nic pufni. Asta-i tot ce am de oferit.

❋

Mica era epuizat. Stătea cu Nic de trei zile. Știa că și el era sleit de puteri, de vreme ce nu dormise mai mult de o oră legat. Chiar și atunci când părea a dormi, se zvârcolea și gemea, nelăsându-l pe Mica să se odihnească așa cum trebuia. Lui Nic îi era când foarte cald, când frig, își arunca învelitorile și se legăna în plină sudoare.

Apoi, câteva minute mai târziu, se învelea în aceleași cuverturi și tremura de parcă s-ar fi transformat într-un sloi de gheață. Se plângea de crampe musculare și Mica îi masa spatele ori picioarele să îl mai scape de ele. Deși mânca puțin, adesea avea grețuri și vomita până ce Mica se temea că își va întoarce stomacul pe dos.

Era groaznic de privit. Dar să treci prin așa ceva era cu siguranță mai rău. Reușise să o convingă pe Lidia să meargă și să își petreacă restul zilei și următoarea noapte acasă, amintindu-i că Nicky avea nevoie de ea. Chiar și așa ea ezitase, susținând că

Mica avea nevoie de ajutor cu Nic. Dar, în cele din urmă ea se învoise, lucru pentru care Mica era recunoscător, fiindcă nu era expusă permanent la suferința lui Nic.

Cu toate acestea, când și lui i se întinse gura într-un căscat mare, Mica își dădu seama că ar putea avea nevoie de ea să îl înlocuiască într-una din nopțile ce urmau curând, altfel nu va mai putea să îl ajute pe Nic.

Îi acorda încredere lui Nic dintr-un singur motiv. La cât de des striga de durere, din pricina efectelor puternice ale eliminării morfinei din organism, nici măcar o dată el nu ceruse drogul. Omul se zgâlțâia, se agita și dădea din picioare fără a se controla, dar scrâșnea din dinți și nu ajungea să se roage.

Într-un moment mai lucid al lui Nic, Mica îl întrebă ce îl făcuse să ia decizia de a încerca să pună capăt dependenței sale. Nic se uitase la Mica cu ochi atât de mari, încât pupila aproape îi înghițise irisul și scosese cu voce gâtuită două cuvinte: „Puștiu' meu." Mica strânsese umărul sănătos al lui Nic în semn de înțelegere.

Nicky îi dăduse lui Nic motivația de a se însănătoși. Apoi, bănuia Mica, după ce totul se va fi încheiat, omul va lupta pe viață și pe moarte ca să păstreze băiatul. Suferea pentru pierderea sigură a Lidiei și, în același timp, admira bărbatul pentru hotărârea sa.

Se auzi un scârțâit ușor. Ușa apartamentului se deschise încet, semn că Lidia se întorsese. Nu mai bătea la ușă – zgomotul brusc îl deranja pe Nic – intra pur și simplu, cât mai în liniște. Ochii ei căprui cercetară încăperea până ce dădură de Nic, învelit într-o pătură, sforăind în colț, apoi îl văzură pe Mica la masă.

Ea merse la el. Mica admiră croiul pantalonilor ei de culoare maro și bluza albă, simplă, care îi veneau perfect. Lidia arăta admirabil, indiferent ce purta. El scutură din cap ca să își limpezească gândurile, apoi își îndreptă atenția spre coșulețul acoperit cu o pânză, aflat în mâna ei.

– Ți-am adus cina, șopti ea, așezându-se în fața lui. Ești flămând? În ochii ei se citea mila. Arăți groaznic.

Mica râse.

– Mulțam de sinceritate.

El dădu la o parte șervețelul din pânză și scoase la iveală câteva sandvișuri generoase și mere sănătoase.

– Păi, așa este. Arăți de parcă n-ai pus deloc geană pe geană.

– Am pus de câteva ori, răspunse el, lăsându-se pradă încă unui căscat. O să fiu bine.

Lidia se așeză din nou pe scaun și se uită la Nic pentru câteva secunde, în tăcere. El tremura în somn, iar picioarele i se mișcau înainte și înapoi, de parcă alerga într-o cursă.

– El cum se simte?

– Și el are să fie bine. Mica rosti în gând o rugăciune de mulțumire, apoi mușcă din sandviș. Friptura de vită avea un gust minunat. Dădu din cap în direcția lui Nic. Sunt mândru de el, Lidia. Până acum cei mai mulți bărbați s-ar fi zvârcolit în agonie și m-ar fi implorat să le dau ceva ca să îi scape de suferință. Dar nu Nic. El se zvârcolește, dar nu cere. N-am întâlnit niciodată un narcoman care să facă atâta efort ca să elimine drogul din corp.

Lidia își mușcă buza de jos.

– Și nu face asta pentru el, așa-i?

Mica dădu încet din cap, pofta de mâncare pierindu-i la vederea lacrimilor ce se adunau în ochii Lidiei.

– M-am gândit la asta în ziua când l-am dus pe Nicky acasă. Dacă Nic se va face sănătos, va putea să aibă un loc de muncă și probabil se va muta într-o locuință mai bună și atunci va fi în stare să aibă grijă de Nicky. Judecătorii i l-ar da pe Nicky.

Ea clipi repede, înlăturând lucirea lacrimilor.

– Cu toate astea, eu m-am rugat pentru el, să fie în stare să se facă bine. Nu îi pot dori altceva. E atât de greu, Mica.

De emoție, vocea îi răgușise. Mica îi acoperi mâna cu a sa, dorind să o poată strânge în brațe în schimb.

– Știu.

Ea suspină.

– Tata crede că sunt nebună să-l ajut. Zice că Nic merită tot ce i se întâmplă, fiindcă a forțat-o pe Eleanor să se ascundă și s-a folosit de medicamente în toți anii aceștia. Lidia se uită iar la

trupul din colț, cufundat în somn. Dar am văzut ceva în ochii lui când se uita la Nicky. Cred sincer că, în adâncul sufletului, vrea ca lucrurile să stea altfel, doar că e într-o neputință.

– O, chiar e. Dar acum luptă pentru libertatea lui. Și cred că va câștiga. Mica se opri, apoi o întrebă. Ce mai face Nicky?

Un zâmbet abia schițat apăru în colțul buzelor Lidiei și ochii ei se luminară.

– Nicky o duce bine. E atât de fericit că s-a întors la noi. N-am primit niciodată atâtea îmbrățișări. La început, m-am temut că va fi supărat pe mine, din cauză că l-am lăsat pe Nic să-l ia, dar ne-a iertat pe toți și e mica noastră rază de soare, așa cum a fost mereu. Pentru o clipă ea se întristă. Ne întreabă în fiecare dimineață dacă e ziua când trebuie să se-ntoarcă la „el" – nu îi spune pe nume, și nici „tati." I-am spus că, pesemne, va trebui să se întoarcă aici pentru o vreme, dar că voi încerca să fac în așa fel încât să se poată întoarce și să trăiască alături de mine pentru totdeauna. Seară de seară îl țin în brațe și îl ascult cum se roagă „Isuse, lasă-mă să stau cu mama până la sfârșitul vieții. Amin."

Ea își prinse cu degetele puntea nasului, luptându-se vădit cu lacrimile.

– O, Mica, dacă Nicky îl ia la el de tot? Ce se va întâmpla cu credința lui Nicky? E atât de mic și are atâta încredere. Nu pot să rabd gândul că i s-ar frânge inima...

Mica se ridică, își masă coapsele dureroase și merse să își ia geanta. Se aplecă stângaci și scoase Biblia, apoi reveni la masă.

– Lidia, hai să-ți citesc ceva. El dădu paginile la Psalmi, capitolul șaizeci și unu. I-am citit lui Nic. Pare să îl liniștească. Haide să-ți citesc ce i-am citit și lui la prima oră a dimineții. El puse degetul sub cuvinte ca să își concentreze privirea începătoșată și apoi citi cu glas tare. „Ascultă, Dumnezeule, strigătele mele, ia aminte la rugăciunea mea! De la capătul pământului strig către Tine cu inima mâhnită și zic: Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!"

El ridică ochii și întâlni privirea Lidiei.

– Oriunde am fi, Lidia, Dumnezeu aude strigătele noastre. Rugăciunile noastre nu sunt niciodată atât de departe încât Dumnezeu să nu le audă și să nu răspundă. Chiar în clipa asta inima ta e copleșită de griji. Inima lui Nicky va fi plină de mâhnire dacă va fi obligat să se despartă de tine. Dar amândoi puteți afla tăria în Stânca lui Isus Cristos. „El" este stânca mai înaltă decât tine ori decât mine. Când stăm pe temelia lui trainică, avem puterea de a înfrunta orice vine peste noi. Învață-l pe Nicky să stea neclintit în puterea lui Isus, Lidia.

Lidia privea în ochii lui.

– Atunci când Nic l-a luat prima dată, i-am zis lui Nicky să nu uite că Isus este cu el. Mi-a zis că s-a rugat în fiecare zi să vin și că Isus i-a răspuns.

Mica își simți sufletul plin de bucurie. Credința unui copil mic.

– În cazul acesta știe că Isus e aici și că Lui îi pasă. Are să fie bine, Lidia. Mai știi? Planurile lui Dumnezeu pentru Nicky sunt de pace și nu de nenorocire. Ai încredere. Totul va fi spre binele vostru, al tuturor. Trebuie să crezi.

Lidia deschise gura să răspundă, numai că o zvârcolire puternică din colțul unde stătea Nic o opri. Mica și Lidia săriră amândoi în picioare și se grăbiră să ajungă la el. Mica îl întoarse pe Nic pe spate. Lacrimi și secreții din nas îi curgeau abundent pe față. Mica își scoase batista din buzunar și îi șterse nasul și obrajii lui Nic. Acesta tremura din cap până în picioare, tremuratul era atât de puternic încât îi clănțăneau dinții.

– E r... rău, doctore. E f... foarte r... rău. El își puse brațul peste piept și gemu. O, durerea... s... spatele meu... picioarele m... mele... mă dor...

– Masează-l pe picioare, Lidia.

Mica îl ridică pe Nic în șezut și începu să îi maseze umerii. Nic se apucă de mijloc cu brațul bun și se sforță să vomite, dar spasmele nu scoaseră nimic din stomacul gol.

Mica îl încuraja.

– Respiră adânc, Nic. Ia guri bune de aer și scapă de grețuri.

Nic încercă să facă ce îi cerea, legănându-se în față și dând capul pe spate. Lidia îngenunche lângă picioarele lui Nic, masându-i mușchii la fel cum un brutar frământă coca de pâine. Fața ei era concentrată, ochii ei erau numai la Nic. Lui Mica îi creștea inima de mândrie datorită ei, fiindcă avea grijă de omul care greșise atât de mult față de prietena ei cea mai apropiată.

Vomitatul încetă și Nic își îndreptă spatele, tremurând din tot corpul, în timp ce picioarele începură să lovească spasmodic.

– O.. . o... o... o...

Sunetul care se repeta părea să țâșnească din gâtlejul lui Nic, fără ca el să facă vreun efort conștient. Mica luă un ton autoritar și vorbi direct în urechea lui Nic, în timp ce masa în continuare mușchii încordați de pe spatele acestuia.

– Nic, îți amintești ce ți-am citit? Mai știi cuvintele? Dumnezeu e refugiul și tăria ta. Lăsă-te în voia Lui acum. Cere-I să te suie într-un loc mai înalt. Cheamă-L să te ajute să treci prin asta.

– A... ajută-mă, D... D... Doamne. Nic închise ochii și fața i se schimonosi de durerea cumplită. R... rogu-te... ajută-mă...

Lidia începu să se roage cu glas tare, tonul ei pătrunzător auzindu-se peste vocea răgușită a lui Nic.

– Doamne, atinge spatele lui Nic! Scapă-l de durere. Atinge-Te de picioarele lui. Ia durerea din picioarele lui, Doamne! Dă-i odihnă... odihna vindecătoare. Scoate-l din închisoarea dependenței. Te rog, Doamne, vindecă trupul lui. Ajută-l pe Nic, Doamne!

Continuară să aibă grijă de el mai multe minute, rugându-se când unul, când altul, pentru sfârșitul suferinței lui Nic, în timp ce acesta strângea din dinți și gemea pentru alinarea durerilor. În cele din urmă crampele părură a ceda. Mușchii se relaxară. Întregul lui trup era vlăguit. Se întoarse pe partea cealaltă, dezlipindu-se de mâinile lui Mica.

Se puse pe o parte și respiră des, dar ușurat.

– Mai bine... E mai bine. Mulțumescu-Ți, Doamne.

Pleoapele îi atârnau greu, nu mai strânse din dinți și adormi la loc. Mica se prăbuși lângă perete. Își șterse broboanele de sudoare de pe buza de sus și frunte.

– N-am văzut ceva mai rău. Cred c-ajungem la capăt.

Lidia puse mâna pe brațul lui.

– Mica, eu rămân aici peste noapte. Trebuie să te odihnești.

El o privi, făcând eforturi să își țină pleoapele deschise.

– Nu, Lidia, o să fiu bine.

Argumentul sună neconvingător chiar pentru urechile lui.

Ea se ridică și merse la sulul de pături de lângă ușă. Le desfăcu în locul gol dintre masă și salteaua lui Nic, apoi le acoperi cu un cearșaf. Ea îndreptă un deget poruncitor.

– Întinde-te!

Mica se ridică cu greu în picioare, sprijinindu-se de perete. Oboseala mare îl subjuga, dându-i ameteli. Se împiedică. Lidia fugi lângă el și îl cuprinse de mijloc cu brațul.

– Om încăpățânat, îl certă ea în timp ce traversau camera. La ce altceva te aștepți când nu mănânci mai nimic și dormi pe apucate? Dumnezeu ți-a dat judecata – folosește-o și odihnește-te. Eu pot să îi masez picioarele lui Nic și să îi fac cald sau rece, după cum are nevoie. Tu trebuie numaidecât să te odihnești.

Mica vru să protesteze, dar capul îi vâjâia. Nu putu găsi cuvintele potrivite. Se prăbuși pe saltea și își acoperi ochii cu brațul. A, ce ușurare să stea întins. Ceva îi trecu peste piept și când deschise ochii o văzu pe Lidia acoperindu-l cu încă o pătură. Un zâmbet îi întinse buzele.

– Mulțam, mamă.

– Nu face pe deșteptul, răspunse ea, dar el auzi zâmbetul din glasul ei.

– Mulțumesc, Lidia.

El închise ochii.

– Acum dormi.

Fără alt comentariu, el se supuse poruncii ei blânde.

27

Mica se trezi în zarva făcută de oale și tigăi ce se loveau unele de altele. Și în râsetul Lidiei.

– Și cum aprinzi chestia asta, Nic? Am irosit deja patru chibrituri.

Mica deschise un ochi și se uită chiorâș. Priveliștea îl făcu să deschidă mari amândoi ochii și să se ridice în coate. Nic stătea lângă Lidia, întorcând cadranul aragazului și arătându-i unde să țină chibritul astfel încât să aprindă arzătorul.

Mica pufni surprins și cei doi se întoarseră de la aragaz în același timp, ca să îl privească. Pe fața Lidiei înflori un zâmbet. Își puse mâinile în șolduri.

– Ia uite, bună dimineața, somnorosule. Îmi pare rău că te-am trezit, dar Nic a cerut clătite și ouă la micul dejun și nu mai voia să aștepte.

Clătite? Și ouă? „Nic"? Mica scutură din cap. Visa oare? Nic merse lângă salteaua lui Mica și îi zâmbi de sus. Fața bărbatului era proaspăt bărbierită, ochii erau limpezi și pielea avea o culoare sănătoasă.

Zâmbetul lui Nic deveni și mai generos.

– Sunt clătitele pe placu' tău, doctore?

El întinse mâna sănătoasă.

– Clătite? Sigur. Mica îl lăsă pe Nic să îl ajute să se ridice în picioare, apoi stătu nedumerit, privirea trecându-i de la o față amuzată la alta. Îi făcu semn din ochi lui Nic. Văd că te simți mai bine.

El își dădu seama ce nefiresc sunau cuvintele lui, dar nu găsi nimic altceva de spus. Nic râse; era un râs adevărat. Ochii îi străluceau.

– Da, doctore, mă simt. Mai bine decât m-am simțit în ani de zile. Și îți datorez totul ție, și acelei puteri de sus pe care o ai. Faceți o echipă pe cinste. El îi întinse iar mâna, ochii lui verzi strălucind de lacrimi înăbușite. Îți mulțumesc, Mica.

Mica scutură mâna mare, aspră a lui Nic, cu inima plină de recunoștință.

– Cu plăcere, Nic.

– În regulă, voi doi, o să pun pe masă ce avem la micul dejun în cinci minute. Mica, du-te și spală-te. Nic, tu pune masa.

Comenzile blânde ale Lidiei risipiră tensiunea momentului. Nic râse și ridică vesel din umeri.

– Ai auzit-o pe șefa.

Mica ridică și el din umeri.

– Sigur că da.

El merse cu pași grei la chiuvetă, ametit încă după somnul adânc. În timp ce își săpunea mâinile, înălță o rugăciune în gând spre cer, mulțumind lui Dumnezeu pentru miracolul la care fusese privilegiat să fie martor. În dimineața aceea, Nicolai Pankin era un om nou. Atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară.

Lidia nu reuși să mănânce mult din cele pregătite pentru micul dejun. Era prea emoționată să îl vadă pe Nic stând drept pe scaun și cu capul sus, ducând la gură bucățile de clătită cu unt și cu sirop. Părul lui des, proaspăt spălat și pieptănat, lucea în lumina soarelui ce se revărsa pe fereastră. Cât timp se chinuise, ținuseră obloanele trase, ferindu-i ochii de lumina puternică. Dar raza de soare a unei noi zile se odihnea pe trupul lui Nic și părea să anunțe un nou început în viața sa.

Privind în ochii limpezi ai lui Nic, studiindu-i postura dreaptă și mâna ce nu mai tremura, Lidia își închipuia cum l-ar vedea un judecător. Zvelt la trup, e adevărat, dar puternic. Capabil să lucreze și să câștige un salariu cinstit. Capabil să fie tatăl unui copil.

„Nu pot renunța la Nicky, Doamne. Nu pot!"

Sfatul lui Mica îi veni șoptit în gând.

„Când stăm pe temelia Lui puternică, avem tăria de a înfrunta orice vine peste noi."

Închise ochii și trimise către cer o rugăciune înflăcărată, tăcută, cerând ca puterea lui Dumnezeu să o susțină, dacă judecătorul urma să îi dea tatălui custodia lui Nicky.

– Lidia?

Vocea lui Nic îi întrerupse șirul cugetărilor sufletești. Ea deschise ochii și îl văzu întinzându-i farfuria, cu buzele arcuite într-un zâmbet prietenos.

– Mai pot primi o clătită?

Ea înălță din sprânceană, tot cu gândul la Nicky, și îi răspunse mecanic.

– Pot să...?

Buzele i se strânseră o clipă, fața i se întunecă de la încruntătură, dar apoi el pufni amuzat. Îl privi pe Mica zâmbind glumeț.

– Mereu e așa de înfiptă?

Mica puse furculița pe farfurie și întinse brațul peste spătarul scaunului, iar în ochi lui juca o lumină.

– Așa-i.

Lidia se oțărî.

– Voi amândoi! Sincer acum...

Ea luă farfuria din mâna lui Nic și merse la aragaz, unde lăsase o farfurie cu clătite să stea la cald. Puse o clătită pe farfuria lui Nic, pe care o lăsă cu zgomot pe masă, dinaintea lui.

– N-am mâncat în viața mea ceva mai bun decât clătitele astea, declară Nic, punând mult sirop pe clătita subțire. El înălță capul și întâlni privirea ei. Mulțam, Lidia.

Privind la fața lui sinceră și deschisă, văzu imaginea lui frumoasă înainte de accident, înainte ca morfina să fie forța ce îi controla viața. Voia să pară revoltată, dar ceva pe fața lui – bun, viu și cald – îi topi hotărârea. Trase de scaun, se trânti pe el și se sili să dea un răspuns hotărât.

– Cu plăcere, dar asta-i ultima pe care o primești. Stomacul tău s-ar putea răzvrăti dacă îi dai prea multe odată.

Nic strânse buzele.

– Da, doamnă.

El își continuă mestecatul, iar exclamările lui de satisfacție după fiecare îmbucătură o bucurau și o iritau pe Lidia în același timp. Neputând să se mai uite la el, ea întoarse capul și îl văzu pe Mica studiind-o cu privirea. Expresia serioasă de pe fața lui o făcu să simtă un fior rece pe dinăuntru. Își umezi buzele.

– Mica?

El își drese vocea, aruncând o privire spre Nic. Se ridică în picioare.

– Lidia, până ce Nic își termină micul dejun, aș putea sta de vorbă cu tine... afară?

Nic ridică privirea și rămase cu furculița în aer, între farfurie și gură.

– S-a-ntâmplat ceva?

Mica râse, numai că postura umerilor lui drepți îi contrazicea cumva sunetul vesel.

– Da. Mă simt cam încordat după atâtea zile în apartamentul ăsta, având grijă de dosu' tău încăpățânat.

Nic izbucni într-un hohot de râs.

– Păi, du-te atunci. Își mișcă sprâncenele. Cât timp o ții afară, eu mă duc pe furiș la clătitele care au rămas.

Lidia bănui că ar trebui să intre în joc și să răspundă tot cu o glumă, numai că limba i se lipise de cerul gurii. Reuși să îi zâmbească șters lui Nic, apoi coborî scările după Mica și îl urmă în curtea fără iarbă. Un grup de copii gălăgioși alerga de colo-colo, unii după alții cu bețe, într-un soi de joc de-a lupta cu săbiile, așa că Mica o îndrumă spre un loc aflat între clădirile înalte.

În zonă se simțea un miros neplăcut, dar vocile copiilor se auzeau mai înfundat, dându-le prilejul să își poată vorbi fără a striga unul la altul. Mica se rezemă de zidul din cărămidă și băgă mâinile în buzunare. Scoase un oftat adânc. Avea pantalonii și

cămașa șifonate, părul îi stătea ridicat ici-colo și era neîngrijit, obrajii etalau o barbă de cel puțin trei zile, iar cearcănele închise la culoare îi întristau ochii albaștri.

Și, totuși, în pofida aspectului exterior ponosit, Lidia îl găsea un bărbat atrăgător. Dorința de a se lipi de trupul lui musculos și de a se lăsa cuprinsă de puterea pe care el o emana era aproape copleșitoare. Nu cunoscuse niciodată un bărbat mai atrăgător decât doctorul Mica Hatcher. Ea plecă privirea la cutiile de cositor împrăștiate în jurul picioarelor, ca să își alunge gândurile rătăcite.

– Ce aveai de gând să-mi spui?

Ea se întări, convinsă că altă durere sufletească avea să îi fie pricinuită.

– N-am vrut să zic nimic în fața lui Nic – n-am vrut să-l descurajez – dar încă îl așteaptă o luptă mare.

Lidia îndrăzni să ridice capul și să privească în ochii obosiți ai lui Mica.

– Nu e curat organismul lui acum?

– Sigur că este. Pentru prima oară, după ani de zile. Mica scoase o mână din buzunar și își trecu degetele prin păr. Făcu o grimasă. Dar ultimii opt ani a stat pe morfină ca să se simtă bine. A fost alinarea durerii lui pentru o stare sufletească mai bună, pentru liniștirea nervilor. Desigur, a fost un narcoman, dar și-a făcut și un obicei din a se baza pe morfină. Doar pentru că e curat acum nu înseamnă că a și scăpat de năravuri. Vor mai fi momente – mă tem că multe – când o să vrea să facă rost de un pachet de pudră albă.

Lidiei îi sări inima în piept. Încă o dată emoțiile ei oscilau între a-i vrea binele lui Nic și dorința de a fi găsit instabil, pentru a-l putea păstra pe Nicky. Își înăbuși un geamăt. „Tată, ajută-mă să fac ce este spre slava Ta!"

Mica lovi într-o cutie metalică ruginită cu vârful papucului.

– Oricât de mult detest să las clinica pe mâinile altcuiva o vreme, cred că o să dau câteva telefoane să văd dacă mai pot sta aici o săptămână. Să-l ajut pe Nic să pună pe picioare obiceiuri

sănătoase cu care să-l înlocuiască pe cel rău. A trebuit să fac asta cu niște pacienți din Oahu, după bombardament – și ei prea dependenți de morfină. Se mai întâmplă. Pentru o clipă, el rămase fără cuvinte, cu fruntea încruntată, căzut pe gânduri. În cele din urmă, el continuă șovăind puțin. Vreau să mă asigur că Nic e pe picioarele lui, înainte să-l las singur.

– E foarte frumos din partea ta.

În ciuda eforturilor pe care Lidia le făcea ca să păstreze un ton ce nu trăda emoții, cuvintele îi ieșiră sarcastic pe gură. Mica ridică o sprânceană. Dezaprobarea, deși nu rostise niciun cuvânt, se auzea la fel de ușor ca cearta aprinsă a copiilor de pe locul acoperit cu iarbă. Lidia își mușcă buza de jos, luptându-se cu lacrimile. Rușinea o copleși, făcându-i corpul să tremure.

– Îmi pare rău. Doar că...

Cum să poată lămuri ceva ce nici ea nu înțelegea? El se dezlipi de perete, ridicând mâna cu care îi cuprinse obrazul în căușul palmei. Duioșia strălucea în ochii lui.

– Lidia, e firesc să te temi că Nic se va face bine. Știu ce riști să pierzi.

Lacrimile începețoșau vederea Lidiei. Una scăpă și se prelinse pe obraz până la bărbie. O șterse repede și dădu din cap cu un aer nefericit, iar nodul din gât o împiedica să vorbească. Mica o prinse de umeri și își îndoi puțin genunchii ca să o poată privi drept în ochi.

– Ascultă-mă. Mama are o plăcuță agățată deasupra chiuvetei din bucătărie. Pe ea stă scris așa: „Viața omului trece repede; doar ce face pentru Cristos rămâne." El îi mângâie mâinile, atingerea lui blândă și fermă în același timp. În voce i se strecură accentul texan. Cu ce treabă ne aflăm aici? L-am ajutat pe Nic. Eliberarea de dependență i-a făcut un bine imens. Și cu siguranță îi face bine și lui Nicky să aibă un tătic care nu-i o amenințare. Dar, Lidia, am făcut acest lucru cel mai mult din dragoste. Nu din dragoste pentru Nic – sincer, nu îmi place chiar atât de mult de el.

Lidia pufni în râs scurt, pe neașteptate. Mica zâmbi larg și continuă.

– Dar din dragoste pentru Nicky, fiindcă vrem ce-i mai bun pentru el. Și cel mai mult – cel puțin pentru mine – din dragoste pentru Cristos. Facem ce trebuie pentru că El ne-a chemat să ne aplecăm asupra celor umili și asupriți.

Umili și asupriți. Descrierea făcută de Mica i se potrivea ca o mănușă lui Nicolai Pankin. Lidia își trase nasul.

– Știu. Și eu... vreau să fac voia lui Cristos. Așa mă rugam mereu când eram în apartamentul lui Nic: „Tată, îngăduie-mi să fac voia ta." Dar înăuntru... aici... Ea își puse degetele tremurânde pe piept. Am o teamă atât de mare că-mi pierd... fiul.

Mica o luă în brațe, apucându-i capul cu mâna lui mare și mângâindu-i umerii cu cealaltă. Ea tremura, plângând înfundat, cu fața îngropată în curbura gâtului lui.

– Știu. Știu. Accentul lui texan era la fel de plăcut ca mierea pe un biscuit proaspăt scos din cuptor. Ce trebuie să ții minte, draga mea, e că atunci când facem ce e bine pentru Cristos, mai ales când e ceva împotriva vrerii noastre omenești, deschidem ușa unor binecuvântări dincolo de orice închipuire posibilă. Ai încredere, Lidia!

El o strânse în brațe și apoi o dezlipi de el. Cu mâinile încă strângându-i ușor mâinile, el îi arătă zâmbetul lui binecunoscut – cu pielea încrețită în colțul ochilor, cu buzele ușor ridicate în partea stângă – și îi făcu semn din ochi.

– Așteaptă și ai să vezi. Lucrurile vor merge în direcția bună și pentru tine, și pentru Nicky. Îți amintești de înălțimea aceea despre care i-am citit lui Nic? Și tu ai locul tău înalt, Lidia, unde Isus așteaptă să-ți dea tot ce ai nevoie. Trebuie numai să crezi.

28

Deși Lidia nu mai trecu pe la apartamentul lui Nic în săptămâna ce urmă primei lui dimineți ca om scăpat de droguri, ea rămase la curent cu progresele pe care le făcea, datorită lui Mica. Dintr-o cabină telefonică, aflată la câteva străzi depărtare de blocul unde era apartamentul lui Nic, o suna zilnic, la ora trei fix. După ce îi povestea despre Nic, întotdeauna întreba de Nicky, apoi se ruga împreună cu ea înainte să închidă telefonul și să se întoarcă la Nic.

Pe măsură ce treceau zilele, Lidia înțelegea și mai bine de ce era Mica îngrijorat să înlocuiască dependența de morfină a lui Nic cu un alt obicei. În fiecare zi, era tot mai atentă la acul ceasului care se îndrepta către ora trei. Cu ce să înlocuiască ea obiceiul nou format de a sta lângă telefon la ora 2:59, cu inima bătând tare de emoție, cu degetele lipite de buze, în rugăciune, când Mica îl va considera pe Nic pe picioarele lui și se va întoarce la New York?

Nicky își reluase obiceiurile, purtându-se ca și cum nu fusese niciodată luat de acasă de către un om ciudat, care îl amenințase zilnic că îl va vinde unei familii necunoscute. Lidia se minuna de cerbicia lui și, în străfundul minții sale, se gândea că poate, cumva, Nicky se va obișnui cu Nic, atunci când va veni vremea. Înălța rugăciuni la cer de nenumărate ori, zi și noapte, în care Îi cerea lui Dumnezeu să facă voia Sa desăvârșită în viața lor. Nu voia să își îngăduie speranța că Nicky va rămâne cu ea, știind că

inima i se va face negreșit fărâme dacă speranța murea. În loc să spere, ea făcu ce o sfătuise Mica. Alese să aibă credință. Și descoperi, odată cu scurgerea zilelor, un sentiment de pace pe care nu îl putea descrie, ce prindea rădăcini în adâncul ființei sale.

Pacea o ținu tare și în dimineața în care Nic îi spusese că va veni după Nicky. Ea și Mica stătuseră mai mult în rugăciune în după-amiaza zilei de dinainte. Vărsase lacrimi. Totuși, cu puterea de la Dumnezeu, care o întărea, își păstră zâmbetul pe buze și scoase o pereche de pantaloni scurți curați, o cămașă roșu aprins, o barcă cu pânze brodată pe piept și șosete albastre pentru Nicky.

Privi băiețelul în timp ce se căznea să intre în haine, se abținu să nu râdă când el bombăni enervat, căutând mânecile cămășii și clipi ca să alunge lacrimile când el începu să fredoneze în timp ce își trase șosetele în picioare. După ce isprăvi cu îmbrăcatul, ea se așeză pe marginea patului și îl puse să stea în fața ei să îl pieptene și să îi aranjeze buclele rebele.

El își puse mâinile mici pe genunchii ei, ridică fața încrezătoare și ea mai spuse o rugăciune ca să capete putere, înainte de a vorbi pe un ton calm.

– Dragostea mea, azi e o zi specială. Astăzi vei merge să vezi noul loc în care vei locui.

Ochii negri ai lui Nicky se făcură mari de spaimă.

– Dar, mamă, eu nu vreau să plec iar!

Lidia îl strânse la piept și îi sărută părul. Apoi îl puse pe genunchii ei și îi prinse bărbia ce tremura între degete.

– Nici eu nu vreau să pleci, Nicky. Dar, vezi tu, Nic Pankin e tăticul tău adevărat. Nu a putut avea grijă de tine când erai bebeluș, din cauză că era bolnav, așa că am avut eu. Dar acum el se simte mai bine și vrea să te cunoască. Vrea să locuiești împreună cu el.

Nicky își răsfrânse buza de jos și sări din poala ei. Merse hotărât într-un colț și stătu cu spatele la ea și cu brațele împreunate strâns pe pieptul lui slăbuț.

– Nu. Eu nu vreau. Nu-mi place de el. Țipă și nu mă lasă să mă joc. Îmi zice „țânc".

– Nicky, scumpule, ascult-o pe mama.

Micuțul se înghesui și mai tare în colț. Pe Lidia o durea inima atât de tare încât simțea din nou că îi dau lacrimile. Cum să îi spună toate acestea pe înțelesul lui? Nicky încă era mic.

„O, Doamne, te rog, ajută-mă."

Trase aer adânc în piept.

– Nicky, lui Nic îi pare rău c-a țipat. Ca să-nțelegi, a avut o boală gravă care l-a făcut să strige. Nu i-a plăcut să strige, dar înăuntrul lui el suferea tot timpul. Știi că atunci când te doare burta devii arțăgos?

Nicky nu se întoarse, dar se uită la ea peste umăr. O șuviță îi cădea peste genele dese, ridicându-se și coborând când clipea. El abia schiță o mișcare din cap.

– Ei bine, din pricină că Nic nu se simțea bine, era foarte morocănos și țipa. Dar, Nicky, eu și Mica ne-am rugat la Dumnezeu și I-am cerut ajutorul, la fel și Nic s-a rugat Domnului pentru ajutor. Acum Nic nu mai e bolnav și vrea sincer, cu adevărat, să fie un tată bun pentru tine. Te iubește, Nicky.

Lidia nu avea nicio îndoială că dragostea pentru Nicky îi dăduse lui Nic voința de a se lua la trântă cu monstruoasa dependență de morfină. Se agăță de această realitate, dovada vie că Nic se va purta frumos cu fiul lui în viitor.

Buza de jos a lui Nicky tremura și lacrimile începură să îi brăzdeze obrajii.

– Dar eu te iubesc pe „tine", mamă, și cu „tine"vreau să fiu.

– O, scumpetea mea, știu. Lidia deschise brațele și cu un scâncet ușor Nicky fugi la ea. Ea îl cuprinse în brațe, îngropându-și fața în părul lui, în timp ce el se cuibări pe umărul ei, plângând încet. Dar indiferent unde ești, iubirea mea te însoțește. Nu te voi lăsa, cum nici Isus nu te va lăsa. Mă crezi, așa-i?

Nicky dădu din cap, agățat de gâtul ei. Ea îi sărută tâmpla și îl legănă, aproape ca atunci când era bebeluș și suferea de colici.

– Ești un băiețel foarte norocos. Atât de mulți oameni te iubesc. Isus, mama, buni, bunu', Mica și acum tati.

Ea rămase în camera lui Nicky, strângându-l în brațe, cântându-i și rugându-se pentru el, până când soneria anunță sosirea lui Nic. Nicky refuză să se dezlipească de gâtul ei, așa că îl ținu în brațe și coborî scările. Dădu de mama și tatăl ei, care stăteau încremeniți, unul lângă altul în holul de primire, în timp ce Nic stătea în ușa de la intrare. El ridică ochii când Lidia coborî scările, iar ea tresări surprinsă când îl văzu.

Hainele lui erau largi, pierduse și mai multă greutate în timpul calvarului, dar purta pantaloni curați și o cămașă în carouri, băgată în pantaloni și încheiată până la gât. Și era curat, barba aspră îi dispăruse de pe bărbie, părul era frumos pieptănat într-o pleată deasă ce mergea de la frunte până la ceafă. Era iarăși bărbatul arătos ce o atrăsese cu cinci ani în urmă.

Nic părea cu ochii numai pe Nicky, în timp ce Lidia se apropia, dar când ajunse la ultima treaptă și îl puse jos pe Nicky, Nic se întoarse cu fața la părinții ei. Pentru o clipă, el strânse buzele, dar apoi fața i se lumină, ca și cum i se șoptise ceva liniștitor la ureche.

Întinse mâna tatălui Lidiei. Obrajii acestuia se umplură de pete roșii și își drese vocea. Totuși, el strânse scurt mâna lui Nic, ca semn de bun-venit, înainte de a-și îndesa mâna în buzunarul pantalonilor. Îl fixă pe Nic cu o privire urâtă și tăioasă.

– Lidia îmi zice c-ai scăpat de droguri.

Sarcasmul din tonul vocii lui era evident. Lidia își ținu respirația, așteptându-se la o ieșire nervoasă din partea lui Nic. Dar, în schimb, un zâmbet se întinse încet pe obrazul proaspăt bărbierit al lui Nic.

– Da, domnule, sigur că am scăpat. Și sunt mai curat decât se vede. Privirea îi lunecă la Nicky, care stătea ascuns pe jumătate în spatele Lidiei, cuprinzându-i cu brațul un picior. Chipul i se lumină de dragoste. Salutare!

Salutul scurt sună atât de delicat, ca o pană purtată de adierea vântului. Nicky se lipi și mai tare de picior. Lidia puse mâna pe ceafa lui și îl îndemnă cu blândețe să meargă în față.

– Salută, dragule!

Nicky se trase în spate. Ridică privirea îngrijorat și îi șopti.

– Nu știu cum să-i zic.

Nic se puse pe un genunchi dinaintea băiatului și își trecu degetul peste barca de pe cămașa lui Nicky.

– Păi, cei mai mulți îmi spun Nic, fiindcă ăsta-i numele meu. Dar, știi și tu, străinii sunt străini. Niciunul nu e fiul meu. El se scărpină în barbă, lăsând impresia că stătea pe gânduri. De vreme ce ești fiul meu, mi-ai putea zice altfel decât ceilalți oameni, dacă vrei.

Nicky lăsă capul într-o parte și ridică mâna să se scarpine în barbă, imitând perfect gestul lui Nic.

– Vrei să zici c-aș putea să te chem tati?

Lui Nic îi dădură lacrimile. Lidia se lupta și ea cu ele, la rândul ei. Nic înghiți în gol, scoțând un sunet puternic în liniștea de mormânt din holul de primire.

– Da. Ai putea. Dacă... ai vrea.

– Bine. Nicky îi întinse mâna și o puse pe genunchiul lui Nic. Dar mie să-mi zici Nicky, pentru că ăsta-i numele meu.

– S-a făcut, Nicky. Nic întinse mâna ca să facă târgul. Tatăl și fiul își strânseră mâinile. Nic nu lăsă mânuța lui Nicky când se ridică în picioare și întoarse o privire hotărâtă spre tatăl Lidiei. Domnule Eldredge, dacă voi avea grijă așa cum se cade de fiul meu, trebuie să am o slujbă. Știu că m-ați refuzat înainte și înțeleg motivul. Dar, domnule, motivul acela nu mai există. Sunt curat și am de gând să rămân. Așa că, vă mai cer o șansă.

Tatăl Lidiei scoase bărbia înainte, cu un aer arogant.

– De unde știu eu că n-o să te-ntorci la vechile obiceiuri?

Nic înălță și el bărbia, dar nu arogant, ci sigur pe sine.

– Pentru că nu mai lupt de unul singur. Mica m-a prevenit că o să mai vreau drogul o bună bucată de vreme ș-am descoperit deja că are dreptate în privința asta. Dar acum îl am pe Dumnezeu de partea mea. Și puterea Lui e mai mare decât ar putea fi vreodată puterea mea. Împreună putem reuși să mă păstrez curat. Când vreau marfa, îi cer lui Dumnezeu puterea de a rezista. Și îmi

răspunde. N-o să m-apuc iar. El plecă privirea la Nicky și legănă ușor mâna copilului. Am un motiv întemeiat ca să rămân curat. Ridică ochii și îl privi pe tatăl Lidiei în ochi. N-o să-l dezamăgesc pe Nicky, domnule. Și n-am să vă dezamăgesc nici pe dumneavoastră.

Tatăl rămase tăcut, pe gânduri, secunde bune, în timp ce Lidia își ținea respirația și Nic îl privea în ochi. Într-un sfârșit, tatăl îndreptă degetul spre Nic.

– În regulă. Îți mai dau o șansă. Dar, îți spun, Pankin, o să stau cu ochii pe tine. O singură greșeală și ai zburat.

Nic radia de fericire.

– Vă mulțumesc, domnule. N-o să regretați. Vă promit. Se întoarse către mama Lidiei, zâmbindu-i cu subînțeles. Am să vă cer o favoare, doamnă. Câtă vreme sunt la muncă, mândria îl făcu să îndrepte umerii când rosti cuvântul, o să am nevoie de cineva care să aibă grijă de Nicky. Nu-l pot lăsa singur. Pot găsi pe cineva să stea cu el, dacă nu vă convine, dar m-am gândit că din vreme ce deja vă cunoaște, poate că...

Mama scoase un mic strigăt de încântare.

– O, nu! Nu-i nevoie de o îngrijitoare. Aș fi încântată să mă ocup de Nicky câtă vreme ești la lucru.

Ea îl prinse pe soțul ei de mână și i-o lipi de mijlocul ei. Inima Lidiei îi bătu de două ori mai tare când Nic își îndreptă în sfârșit privirea spre ea. El îl lăsă pe Nicky și întinse mâna către ea. Aceasta îi prinse mâna cu mâinile ei, pășind ușor în față pentru a scurta distanța dintre ei.

– Lidia, după tot ce ai avut de îndurat din pricina mea, nu erai obligată să mă ajuți. Dar ai fost alături de mine și-ți mulțumesc pentru asta. Tu și Mica mi-ați arătat ce fel de om vreau să fiu de acum înainte. Cu ajutorul lui Dumnezeu, o să fiu un om mai bun. O să dau tot ce pot ca să-L fac pe Dumnezeu mândru de mine... și pe Eleanor.

Lidia zâmbi, dar nu își găsea vocea. Nic vorbi mai departe, tot cu mâna în palmele ei.

– Ai fost mama lui Nicky încă de când s-a născut și ai fost o mamă bună. Îți mulțumesc că ai avut atâta grijă de el, de dragul lui Eleanor. Am greșit când am vrut să-l îndepărtez de tine. O să aibă nevoie și de tine, așa că vreau să găsim o cale prin care să fie cu tine cât timp doriți amândoi. Am putea să ne întâlnim, poate după serviciu, într-o seară și să vorbim cum să facem asta cu putință?

Lacrimi calde, de o bucurie de nedescris în cuvinte, îi curgeau pe obraji. Avusese credință și Dumnezeu răspunsese rugăciunii inimii ei. Sufletul ei plin de bucurie se sili să dea un răspuns, deși abia mai avea glas.

– Desigur, Nic. Și-ți mulțumesc.

El dădu din cap, apoi își trase mâna dintr-a ei și o puse pe capul lui Nicky. Băiețelul stătea sub mâna lui Nic, cu fețișoara ridicată spre el. Nic îi zâmbi fiului său, apoi îi vorbi iar Lidiei.

– Vrei să-l vezi pe Mica azi?

Întrebarea lui simplă îi umbri puțin bucuria care o copleșise câteva clipe mai devreme. Dădu din cap crispată.

– Pleacă la New York, devreme în după-amiaza aceasta, dar va trece mai întâi pe la noi să-și ia rămas-bun.

– Spune-i... Nic își drese vocea, înghițindu-și lacrimile. Spune-i că-i mulțumesc că m-a ajutat să-mi recapăt viața. Spune-i că o să mă țin de Dumnezeu și că o să rămân pe înălțimea despre care am vorbit. N-o să uit niciodată.

Lidia dădu din cap aprobator, abia întrezărind silueta lui Nic, printre lacrimile ce îi încețoșau privirea.

– Îi voi transmite.

Nic se aplecă spre Nicky.

– Fiul meu, acum trebuie să plec, așa că rămâi aici cu bunicuța ta. Eu am o treabă...

El se opri și își frământă buza de jos între dinți. Se aplecă spre Lidia și îi șopti răgușit.

– Trebuie să renunț la o înțelegere. Lidiei îi stătu inima în loc, când deslușì înțelesul din spatele cuvintelor. Nic întoarse iar privirea la Nicky. Mă-ntorc în seara asta ca să vă arăt, ție și

mamei tale, apartamentul nostru cel nou. Se îndreptă de spate și se adresă iar Lidiei. N-am să mă-ntorc în apartamentu' ălălalt. Nu-i un loc bun pentru un copil.

– Nu-i un loc bun pentru Nicky, îl corectă băiatul.

Nic râse.

– Corect. Mulțam că mi-ai amintit. El se uită la fiecare adult în parte. Cel mai bine e să mă duc. Se aplecă și îl sărută pe Nicky pe creștet. Salutare, fiule! Ne vedem mai târziu.

Lidia și Nicky îl conduseră pe Nic la ușă și îl priviră coborând scările. În momentul în care piciorul lui atinse ultima treaptă, Nicky strigă.

– Pa, tati!

Nic înlemni pe loc pentru trei secunde. El se întoarse încet și îi trimise lui Nicky un zâmbet fericit. Ridică mâna, luându-și rămas-bun, apoi se întoarse pe călcâie și o luă grăbit spre camioneta care îl aștepta, cu pași atât de ușori, încât Lidiei îi păru că picioarele lui pluteau la câțiva centimetri deasupra pământului.

29

Mica luă un taxi până la casa familiei Eldredge și ajunse pe la ora 10:00. Bonzărel stătea în cușca lui, atârnată într-un cui, sub streașina verandei. Cântecul vesel al canarului se auzea prin ferestrele deschise ale taxiului.

Lidia și Lavinia stăteau în genunchi lângă stratul cu flori, cu lopățelele în mână. Nicky alerga în cerc, în plin soare. Mica nu își putu ascunde zâmbetul ce i se întipări pe chip, la imaginea lor plăcută.

Bătu ușor cu mâna pe umărul taximetristului.

– Stau doar câteva minute. Vă rog să m-așteptați.

Bărbatul se arătă de acord dând din cap. În clipa în care ieși din taxi, Nicky fugi la el, cu brațele întinse. Mica îl cuprinse într-o îmbrățișare generoasă.

– Hei, amice, nu m-așteptam să te văd aici.

El ridică pe umeri băiatul care râdea vesel și merse către Lidia, care îl întâmpină la jumătatea curții. Lutul care îi mânjea bărbia se întinsese și pe genunchii pantalonilor. Șuvițe din păr i se lipiseră de tâmplele asudate și avea broboane de sudoare pe nas. Era încântătoare. Mica prinse gleznele lui Nicky, ca să nu cuprindă obrajii femeii în palme și să nu o lase fără suflare de atâtea sărutări.

O întrebă.

– Pankin n-a trecut pe aici?

Ochii Lidiei străluceau de fericire.

– A trecut și a plecat. A spus că Nicky are nevoie să petreacă timp și cu noi, așa că vom găsi o cale de a-l crește împreună. Și a rugat-o pe mama să aibă grijă de Nicky în locul lui, cât timp e la muncă.

Mica înălță sprâncenele.

– La muncă?

Lidia se legănă pe călcâie, cu mâinile strâns lipite, ca pentru a-și stăpâni emoția.

– Da, la muncă. Tata i-a dat o slujbă.

Din locul unde era cocoțat, Nicky adăugă.

– Bunu' are să stea cu ochii pe el.

Lidia aruncă un zâmbet fugar băiatului.

– Corect, Nicky. Privirea ei o întâlni pe a lui Mica și continuă pe un ton scăzut. Tata n-a mai vrut să aibă încredere-n el, dar cred că va face treabă, Mica.

Mica dădu din cap hotărât.

– Și eu cred. A repetat „Pot totul în Hristos care mă întărește" de nenumărate ori noaptea trecută. Cât timp își pune nădejdea în puterea lui Isus, va putea.

Nicky se fâțâia, așa că Mica îl puse jos, iar băiatul o luă la fugă, agitându-și brațele și suflând aer printre buze ca să facă zgomote ca de motor. Lidia rămase cu ochii la băiat pentru o clipă, un zâmbet duios jucându-i pe buze, apoi se întoarse spre Mica.

– Nic mi-a cerut să-ți mulțumesc că l-ai ajutat să își recapete viața și să-ți spun că nu va uita de „înălțimea" despre care ați vorbit.

Mica ridică din umeri, îndesând mâinile în buzunare.

– El a făcut partea grea. Eu doar i-am oferit un sprijin.

Lidia scăpă un râset, un firicel dulce și melodios de fericire.

– Câteodată ești prea modest, doctore Hatcher. Puțini oameni ar fi dispuși să întindă o mână cuiva ca Nic Pankin. Ce ai făcut a fost un miracol.

– Ohoo. Nu eu. Mica arătă cu degetul spre cer. Dumnezeu face miracole. Tot ce putem face, în calitate de creștini, e să fim de bunăvoie instrumente în slujba Lui, gata să fim folosiți

oricând la chemarea Lui. Sunt privilegiat că am fost folosit. Să fii martor la o minune e un sentiment destul de special.

– Și schimbarea inimii lui e miraculoasă. Ochii Lidiei se făcură și mai mari, cu irișii săi catifelați și strălucitori. M-am uitat insistent la el când era aici, venindu-mi cu greu a crede că e același om care a dat buzna în casa mea, cu ochi sălbatici și mârâind, care mi-a smuls copilul chiar de sub nas.

Mica zâmbi în colțul gurii.

– Atingerea lui Dumnezeu face lucruri uimitoare.

Ea se roși la față, licărirea vioaie pierind din ochii ei.

– Mi-aș dori ca Eleanor să fi trăit să vadă asta. Îl iubea pe Nic așa de mult. Schimbarea asta ar fi făcut-o atât de fericită.

Rămaseră tăcuți, în soarele ce le înfierbânta capul, în sporovăiala veselă a lui Nicky, ce concura cu cântecul răgușit al lui Bonzărel, în timp ce Mica retrăia în gând ultimele zile. Era acolo de numai două săptămâni? Se petrecuseră multe – atât de mult bine fusese făcut – încât aproape că părea imposibil să fi trecut atât de puțin timp. Își dorea să poată sta mai mult. Să se bucure de splendoarea schimbării lui Nic, să se plimbe cu Nicky, să stea de partea cealaltă a unei mese și să o admire pe Lidia la lumina lumânării.

Dar clinica lui și misiunea fratelui său îl chemau la New York. Scoase un oftat plin de regrete și făcu semn către șoferul de taxi ce îl aștepta.

– Ar trebui să o iau din loc să nu pierd trenul.

Pe fruntea ei apărură linii fine. Ea lăsă capul în jos, șuvițe mătăsoase de un castaniu intens lunecând și încadrându-i obrajii aprinși.

– Mi-aș dori să poți rămâne mai mult.

„Și eu".

– Trebuie să mai ajungă un colet cât de curând.

Lidia plecă fruntea și mai mult.

– Înțeleg.

Ea ridică din umeri, apoi îi lăsă cu un oftat adânc, înălță privirea fără a vorbi, în ochii ei pătrunzători neputându-se citi

nimic. Inima lui Mica începu să bată atât de tare încât avu sentimentul de netăgăduit că Lavinia Eldredge o auzea de la distanța de aproape cinci metri. El își umezi buzele, căutând un mod potrivit de a-și lua rămas-bun de la femeia din fața lui.

Dar ea vorbi prima, tonul ei decent contrastând puternic cu rugămintea mută din ochii ei.

– Îți mulțumesc pentru tot. Se pare că lucrurile sunt pe făgașul bun între Nic și Nicky.

– Mă bucur. Inima lui Mica bătea năvalnic în timp ce se întorcea spre taxi. O să mă rog pentru voi toți.

Lidia mergea alături de el, pașii potrivindu-se perfect cu ai lui.

– Și eu mă voi ruga pentru tine și Ieremia și pentru „coletele" voastre. Îi tremura bărbia și îndată lacrimile scânteiară în ochii ei. Încet, cât de încet și-ar fi putut el închipui, ea continuă. O să-mi fie dor de tine, Mica.

O, ce dor arzător avea să o strângă la pieptul lui și să îi simtă brațele cuprinzându-i gâtul. Dorința de a-i săruta tâmplele, obrajii, buzele aproape îl răvășì cu totul. Dacă măcar o putea atinge să se lase cucerit cu totul de frumusețea de femeie ce devenise. Dar, dacă o îmbrățișa în clipa aceea, nu îi va mai da drumul niciodată.

Cu brațele strâns lipite de corp, el o tachină.

– Și mie are să-mi fie dor de tine, mica mea asistentă-șef.

Ea râse, iar râsetul ei suna aspru, lipsit de hazul adevărat, dar reuși să îi șteargă lacrimile. Îi făcu semn cu mâna lui Nicky să se apropie.

– Mica pleacă acum. Vino și ia-ți rămas-bun.

Nicky traversă peticul verde cu pași săltăreți, lovindu-se cu mâna peste fund. Călărind un cal imaginar, strigă.

– Prrrr, Veverițoi!

Mica se stăpâni să nu râdă. Doar Nicky ar numi un cal Veverițoi. Micuțul își luă avânt cu un picior ca și cum ar descăleca, afișând un aer serios și încruntat. Făcu doi pași nesiguri în direcția lui Mica și, în cele din urmă, renunță la joacă și se aruncă în brațele lui Mica.

– Pa, Mica-amicu-meu! Haide-napoi repede!

Mica strânse la piept băieţelul asudat, simţindu-se iar plin de recunoştinţă pentru miracolele mâinii vindecătoare a lui Dumnezeu. Nicky nu avea să mai trăiască sub un nor de teamă, ori captiv într-o pânză de minciuni. Şi Nicky nu mai avea nevoie de prezenţa lui Mica. I se puse un nod de supărare în gât şi braţele i se strânseră în jurul trupului băiatului, în timp ce se lupta cu un val de tristeţe. Sărută în fugă cârlionţii zburliţi ai lui Nicky, apoi îl puse jos. Mica îşi trecu mâna pe sub nas, vorbind tărăgănat ca să-şi ascundă tristeţea adâncă.

– Mai bine încaleci şi porneşti la drum, amice.

– Dă-i bătaie, Veverico! Nicky îşi trecu piciorul peste calul închipuit, strânse mâinile pe nişte frâie invizibile şi se depărtă în salturi. Îşi agită o mână deasupra capului.

– Pa, Mica! Te iubesc!

Mica îşi stăpâni cu greu emoţiile şi se întoarse către Lidia. Ce bine era să poată face aceeaşi declaraţie pe care Nicky tocmai o strigase cu atâta naturaleţe. Dar, să facă acest lucru în momentul acela, nu reuşea decât să provoace şi mai multă durere sufletească. Îşi ascunse declaraţia de dragoste în adâncul sufletului şi îşi luă rămas-bun într-un mod simplu.

– Pa, Lidia. Ai grijă de tine.

Ea lăsă capul într-o parte şi din nou lacrimile îi veniră în ochi.

– Şi tu, Mica. La revedere.

El urcă în taxi şi trânti uşa.

– Să mergem.

Taxiul se depărtă de trotuar şi Mica se întoarse cu spatele în scaun, întipărindu-şi în minte scena care se tot micşora dinapoia lui. Lidia pe trotuar, cu o faţă gânditoare spre maşina care se depărta şi Nicky, care ţopăia pe spaţiul verde din spatele ei. Voia să ţină minte fiecare detaliu al scenei. Taxiul o luă pe după colţ şi Mica strânse bine ochii, ţinându-şi respiraţia, sperând. Un oftat de uşurare ieşi din pieptul lui.

Da, imaginea celor doi oameni speciali îi rămăsese imprimată în ochii minţii. Mulţumit, el se aplecă în faţă şi atrase atenţia şoferului.

– Puteți să măriți viteza? Trebuie s-ajung acasă.

Șoferul taxiului râse și îi aruncă lui Mica un zâmbet strâmb peste umăr.

– Mi s-a părut c-aveai de ce să rămâi.

El ridică din sprâncene. Mica se lăsă moale în scaun, fără a da un răspuns. Deja inima lui tânjea după Lidia, dar la ce îi foloseau sentimentele pentru ea? Odată ce situația lui Nic era rezolvată, ea nu va mai avea nevoie de Mica. Își îndreptă în mod voit gândurile spre Ieremia. „Sunt aici pentru tine acum, frate–doar pentru tine. S-a terminat cu lucrurile ce îmi abăteau gândurile."

Cu toate acestea, pe toată distanța până la gară și pe fiecare kilometru de drum lung, cu scuturături până la New York, imaginea tulburătoare a Lidiei, stând nemișcată și întristată în drum, îi tot venea în minte.

❋

Luni dimineață, Nic sosi la lucru cu cincisprezece minute mai devreme și fu primul la rând ca să își bifeze cartela nou-nouță. În trecut, venise numai când suna alarma pentru schimbul de tură, dar promisiunea făcută lui Allan Eldredge – că nu are să regrete că îl angajase – însemna să își formeze un obicei mai bun.

Un obicei. Se jucă în gând cu cuvântul în timp ce privea minutele trecând pe ceasul mare. Mica îi spusese că obiceiurile nu erau vindecate. Va trebui să facă eforturi ca să scape de obiceiul de a depinde de morfină.

– Va lăsa un gol care va cere să fie umplut, Nic, îl prevenise doctorul, accentul lui texan făcându-l să pară relaxat, chiar și atunci când vorbea despre ceva serios. Așadar, trebuie să cauți lucruri bune cu care să umpli golul acela.

La propunerea lui Mica, Nic se baza, în primul rând, pe citirea Bibliei și pe rugăciune și apoi pe reluarea sculptatului. Când era mai tânăr, înainte ca sfredelul să îi reteze brațul, se pricepea să mânuiască briceagul foarte bine. Păsări, câini, cai, chiar și trandafiri prindeau formă dintr-o bucată de lemn.

Tatăl lui nu văzuse niciodată mare folos în sculptat, dar lui Nic îi făcea plăcere să scoată ceva frumos din ceva brut. După ce săptămâna trecută montase o scoabă pe marginea unei mese, petrecuse ceasuri întregi cioplind lemnul de prisos de pe o bucată zdravănă de lemn de pin, în căutarea păsării ce se afla în interior.

După ce terminase, o vopsise în galben. Ieșise un canar galben. Și avea să i-l dea lui Nicky.

Spera ca lui Nicky să îi placă micul apartament pe care îl găsise. Nu era nimic pretențios, dar se afla într-o zonă mai curată a orașului, departe de aleile cu morfină și dughene cu bere. Vor trebui să împartă un dormitor, dar o vecină se oferise deja să îi dea lui Nic un pat mic de fier, care îi rămăsese mic fiului ei.

Din primul salariu, va cumpăra cearșafuri și o cuvertură pentru pat, albastre, culoarea preferată a lui Nicky, ca să îi facă o surpriză. Își imagină prima noapte în care îl culca pe Nicky în cearșafurile albastre, poate punându-se în genunchi lângă pat, ca să spună rugăciunile de dinainte de culcare împreună cu el, așa cum îi spusese băiatul că făcea Lidia.

Gândul acela îi dădea o stare de bine. O căldură necunoscută, dar plăcută, îi umplu pieptul în timp ce se gândea la fiul său. Sentimentul de vinovăție îi strânse inima, când își aminti că îi ceruse lui Eleanor să treacă pe la un medic de pe o stradă dosită, care golea pântecele femeilor înainte ca fătul să se dezvolte.

Nu își găsea locul, îl durea amintirea aceea. Greșise atât de mult când îi ceruse insistent un asemenea lucru. Greșise când voia să vândă copilul lui Eleanor. Domnișoara Bachman îl ocărâse în toate felurile: mincinos, hoț, pungaș, și avea dreptate în toate privințele. În cele din urmă, nu îi putuse intenta proces, fiindcă ar fi trebuit să spună că intenționase să cumpere un copil, dar asta nu o împiedicase să îl flageleze cu acuzațiile.

Păcatele trecutului se strecurau prin ungherele sufletului și îl făceau să se simtă murdar, urât și rănit. Își simțea geamătul în gât. Avea nevoie de alinare. Simțea nevoia să uite. Avea nevoie de 2 Corinteni 5:17, unul din versetele pe care Mica voise neapărat ca el să le țină minte: „Dacă vei ascunde Cuvântul Domnului în

inimă, el va pune pe fugă gândurile rele", susținea Mica. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi."

Așa cum îi promisese Mica, amintirea păcatului dispăru grabnic în umbre. Nic oftă din greu și înălță o rugăciune de recunoștință în gând, în clipa când soneria care anunța schimbul sună puternic.

Rândul de muncitori îl îndemnă să înainteze. Nic îndreptă umerii și băgă cartela cu orele de muncă în fantă. Clicul sonor îl făcu să simtă un val de mulțumire. Nu mai era bărbatul din trecut. Cele vechi erau duse. Nicolai Pankin, o creație nouă, era salvat de Dumnezeu pentru a trăi mai bine acum. I se dăduse a doua șansă și nu avea de gând să o prăduiască.

Păși pe podeaua fabricii cu capul sus.

30

Pentru a treia noapte la rând, Mica aștepta pe docul din portul Dartmouth. Trebuia să sosească un vapor al Crucii Roșii. Ieremia îl informase că la bord se afla un pachet. Trebuia să fie pregătit. Căsca și se lovea peste coapsă cu un număr îndoit al ziarului „New York Times."

Așteptarea devenea istovitoare, în timp ce soarele cobora prea mult, pentru a vedea să citească. Sperase să termine articolul despre infiltrarea trupelor S.U.A. în Germania. Potrivit reporterului, soldații își făcuseră drum prin linia din Siegfried în 13 septembrie, cu numai două zile în urmă. Gândul la soldații americani care cucereau Germania făcea să îi zvâcnească lui Mica sângele în urechi.

Dacă americanii cucereau Germania, războiul avea să ia sfârșit cu siguranță.

„Doamne, fă să se termine degrabă!"

Când războiul avea să se termine, Mica spera ca Ieremia să vină acasă sau măcar să își mai restrângă activitatea alături de biserica rusă. Să nu mai fie escapade primejdioase pentru Ieremia. Să nu mai fie pachete de luat pentru Mica. Să nu mai existe „motive" pentru ridicarea pachetelor. Acesta ar fi cel mai mare câștig, sfârșitul grijilor pentru copiii hăituiți, vătămați sau uciși.

Dacă ar scăpa de răspunderea aceasta, viața lui avea să fie mult mai simplă. S-ar îngriji numai de clinică. Iar, dacă ar avea doar o responsabilitate, poate ar rămâne vreme să cultive și relații

personale. Imediat îi veni în minte imaginea Lidiei. Ea îi scria în fiecare zi. Primirea scrisorilor ei devenise momentul cel mai luminos al zilei pentru Mica. Nu era la fel de bine ca atunci când erau împreună, ca atunci când vorbea cu ea, însă, deocamdată, trebuia să se mulțumească doar cu atât.

Ea și Nic Pankin căzuseră la un acord amiabil în privința creșterii lui Nicky. Nic îl ținea pe Nicky în timpul săptămânii, iar Lavinia avea grijă de el câtă vreme Nic era la muncă. La două săptămâni, în weekend Nicky stătea împreună cu Lidia. Duminica, Nic îl ducea pe Nicky la biserică, iar Lidia începuse să îl invite pe Nic la cină împreună cu familia ei.

Lui Mica îi tresăltă inima când își aminti veștile grozave din ultima ei scrisoare. Lavinia începuse să meargă la biserică împreună cu Lidia și Nicky. Allan Eldredge încă era rezervat față de ideea unei relații cu Dumnezeu, însă Lidia își mărturisea încrederea că până la urmă îl vor cuceri.

Ea scrisese: „Am credință, Mica."

Mica zâmbi, fericit să afle cât de bine mergeau lucrurile pentru Lidia, însă junghiul geloziei îi topi zâmbetul. Îl rodea gândul că Nic și Lidia petreceau atât de mult timp împreună. Își zise iar că nu avea nicio pretenție asupra Lidiei. Nu se rugase pentru ea să găsească un creștin pe care să îl iubească, un om care să îl iubească și pe Nicky? Poate că Nic era bărbatul acela. După spusele Lidiei, Nic avansa zi de zi în călătoria sa creștină și, cu siguranță, îl iubea pe Nicky.

Poate se apropia și ziua când el își va declara dragostea și pentru Lidia și vor putea deveni o familie adevărată. Oricât încerca, Mica nu putea aduna nici măcar un dram de satisfacție la gândul acesta. Pufni nervos, lovindu-se cu ziarul peste coapsă. Ar fi bine pentru Lidia și Nicky să formeze o familie cu Nic, soț și tată. Dar cum avea să trăiască el, dacă venea o astfel de zi? Trecuseră câteva săptămâni de când o văzuse pe Lidia și ea încă îi tulbura visele și se strecura în gândurile lui, în timpul zilei. În pofida strădaniilor de a evita acest lucru, dragostea pentru ea înflorea cu aceeași tenacitate cu care creșteau păpădiile în curtea

copilăriei sale. Tatăl său făcuse aproape tot ce îi stătea în puteri ca să scape de buruienile încăpățânate, dar, ele tot creșteau, an după an, etalându-și mândre capetele galbene, cât era vara de lungă.

Se auzi sunetul trist al unei sirene. Mica se îndreptă de spate și privi în față. Un vas se apropia, luminile trimițând fâșii albe pe valurile agitate ale oceanului. Aruncă ziarul, pe care nu îl terminase de citit, în cel mai apropiat coș din sârmă și apoi o luă în pas alergător spre debarcader, cu ochii îngustați ațintiți asupra apei.

Când vaporul ajunse la o distanță de aproape o sută de metri de debarcader, îl recunoscu pe Jonesy stând pe punte și se simți deodată ușurat. În sfârșit își putea lua coletul.

„Poate," murmură el în timp ce speranța prindea aripi în pieptul său, „acesta va fi ultimul de care va fi nevoie."

Așteptă până ce vaporul ancoră și docherul legă funiile de chei, apoi merse la marginea debarcaderului. Un marinar, Jonesy, se rezemă de balustradă și ridică o mână în semn de salut.

– Hei, Mica!

Puntea nu era coborâtă, așa că Mica apucă o frânghie și urcă palmă cu palmă până sus.

– Hei, Jonesy. Bun-venit acasă!

Jonesy îi strânse mâna lui Mica, aplecându-se către el.

– Doi micuți, de data asta. O fată și un băiat. Copila a plâns mult, abia s-a atins de mâncare. Dar băiatu' a fost cuminte.

Mica mătură puntea cu privirea.

– Unde sunt?

– I-am dus la mine-n cabină. Marinarul musculos ridică din umeri. E mai lesne să mă ocup de ei așa. Pe căpitan nu l-a deranjat. Rămâi aici, ți-i aduc eu.

Jonesy coborî cu pași zgomotoși pe o scară îngustă, făcându-se nevăzut. Mica respiră mireasma mării și se feri din calea marinarilor care cărau încărcătura vaporului pe punte. Câteva minute mai târziu, Jonesy se întoarse cu copiii agățați de mâinile lui aspre, de parcă erau lipsiți de viață. Mica se apropie încet, nedorind să îi sperie pe cei doi, ochii fugindu-i de la băiat la fată.

Jonesy avea dreptate, erau micuți, cu siguranță, dar aveau ochi mari și obrajii trași, la fel ca toți ceilalți.

– Ăștia-s, Mica.

Mica scoase câteva bancnote din buzunarul de la cămașă și i le oferi lui Jonesy, însă bărbatul făcu un pas îndărăt.

– Nu. Folosește-i să le cumperi ceva frumos, haine americane noi sau jucării. Ăștia mici au nevoie de bani mai tare ca mine.

Mica simți cum i se înmoaie inima față de marinar. Cu pielea lui aspră de vreme și cu barba crescută de trei zile, omul părea la fel de zbârlit ca un urs bătrân, însă, dincolo de aparențe, avea un suflet cald.

– Ești sigur?

– Nu-i îndoială că sunt sigur. Eu nu zic vorbe goale. Omul își trase mâinile dintr-ale copiilor. Pe fața lui se întipări regretul în timp ce își băga mâinile în buzunare. Tre' să-ți spun că m-am cam legat de ăștia doi. Poate c-ar trebui să fac și eu niște micuți ai mei.

– Poate ar trebui, Jonesy.

Mica se lăsă pe un genunchi și întinse mâinile spre copii. Ei se lipiră de picioarele lui Jonesy, cu spaima întipărită pe chipurile lor.

– După ce se termină războiu'. N-aș putea să cresc copii pe timp de război. Își puse mâinile pe ceafa copiilor și îi îndemnă să meargă către Mica. Ia-i. Găsește case bune pentru ei. Oferă-le o doză bună de fericire. Merită.

– Mulțam, Jonesy. Mica, tot pe genunchi, zâmbi celor doi cu fețe serioase și le dădu mesajul de bun-venit. „Powitanie, dzieci."

Ei ridicară privirea la Jonesy și el le făcu semn cu mâna.

– Duceți-vă cu Mica. Eu mi-am isprăvit partea de misiune cu voi.

El își trecu un deget pe sub nas și se depărtă.

– „Wy jesteście bezpieczni."

Mica îi asigură pe cei mici că erau în siguranță. La fel cum făcuseră și ceilalți înaintea lor, ei păși în față și îl luară de mână. Mica îi conduse la mașina sa cu două uși, încetinind pașii ca să

se potrivească picioarelor acestora, care erau mult mai mici. El socoti că băiatul avea cinci sau șase ani și că fetița nu putea avea mai mult de trei. Era mai mică decât Nicky, dar observase că avea indispensabili din bumbac pe sub rochia zdrențuită, ceea ce însemna că știa să folosească toaleta.

Și totuși, atât de mică pentru a rămâne singură pe lume. El spera ca rabinul Jacowicz să aibă în gând o familie minunată pentru micuța aceasta. Mica ajută copiii să urce pe bancheta din spate, apoi porni motorul. Conduse mașina pe străzile pustii îndreptându-se către sinagogă și opri pe alee. Rabinul Jacowicz se grăbi să iasă în întâmpinarea lor.

– Pari obosit, prietene, zise rabinul.

Mica râse cu amărăciune.

– O să mă odihnesc după ce ne ocupăm de cele necesare acestor doi nou-sosiți. Un băiat și o fată de data asta, cât două ghemotoace.

El deschise ușa din spate dând la iveală copiii. Cei doi se făcuseră ghem unul într-altul și dormeau duși, fetița având capul pe șoldul băiatului. Mica zâmbi. Parcă erau doi căței într-un coș. El se întoarse către rabin să îi împărtășească gândul, numai că fruntea încruntată a bătrânului reduse la tăcere cuvintele ghidușe ale lui Mica.

– Copila asta... Rabinul Jacowicz îndreptă un deget tremurând spre copilă. Are părul blond.

Mica privi iar. În lumina slabă a farurilor de la mașină, vedea că părul fetiței era de culoare blondă, în nuanța cenușii. Întoarse o privire nedumerită la rabin.

– Are importanță?

Rabinul scutură din cap, făcând să îi fluture barba.

– Nu pot lua un copil cu părul blond.

Mica se încruntă.

– De ce nu?

Bătrânul plescăi din limbă.

– Familia de evrei pe care am ales-o au toți părul negru și ochi negri. Copilul n-ar semăna cu ei. Mica continua să îl fixeze

cu o privire înmărmurită, iar tonul bărbatului deveni mai gros în timp ce se căznea să dea explicații. Nu pare evreică. Pare de origine germană. Nu s-ar potrivi cu ei.

Mica își simțea mânia prin măruntaie.

– Vrei să zici că această copilă a fost silită să-și lase pământul unde s-a născut din pricină că „e" evreică, dar că o familie de evrei ar respinge-o doar pentru că nu „arată" a evreică?

Întristat, rabinul îl fixă pe Mica.

– Știu că pare un lucru de neînțeles, dar este adevărat. Toți membrii acestei comunități au părul negru. Copila aceasta ar fi ridiculizată de ceilalți copii. N-ar fi acceptată de părinții ei adoptivi. N-o pot lua.

– Nici eu n-o voi lăsa, știind că n-ar fi tratată bine.

În vocea lui Mica se simțea indignarea.

– Sunt și alte locuri pentru copiii orfani în oraș, veni propunerea rabinului. Ar trebui să duci copila acolo. Îi vor găsi ei un cămin.

Dar ce fel de cămin? Mica avea încredere că rabinul plasa copiii în sânul unor familii iubitoare. Dacă, pur și simplu, el abandona fetița la un orfelinat sau la familii care primeau în grijă copii părăsiți, el nu va avea niciun fel de control în privința destinului pe care urma să îl aibă. Vocile lor trebuie să fi trezit copiii. Amândoi se ridicară în șezut, se frecară la ochi cu pumnii murdari și apoi se uitară la cei doi bărbați cu ochi mari, întrebători. Mica privi la chipul fetiței.

Părul blond îi încadra obrajii slăbuți și era neîngrijit. Ochii ei mari, albaștri erau fixați asupra lui, genele lungi aruncând o umbră pe pielea palidă. Ea lăsă capul într-o parte, clipi de două ori, apoi își întinse brațele mici către Mica.

– Tati?

Mica își simți inima în stomac. Se aplecă în mașină și o scoase în brațe. Era ușoară ca o pană, oasele ei erau la fel de fragile ca ale unui pui de pasăre. Cum stătea la pieptul lui, ea ridică o mână mică și îi atinse obrazul.

– Tati?

Ochii rabinului se umplură de lacrimi.

– Crede că ești tatăl ei.

Mica încuviință cu o mișcare a capului. Nu avea cuvinte pentru a spune fetiței contrariul și descoperi că nu voia să o corecteze. „Doamne, ajută-mă să fac mai mult." Rugăciunea pe care o înălțase la cer cu luni în urmă îi venea ca o șoaptă în gând și pacea îl învălui. Nu va da fetița aceasta scumpă unor străini dintr-un orfelinat oarecare. Copila va merge cu el acasă.

Se întoarse către rabin.

– Luați băiețelul. Eu o să mă ocup de fată.

– Mulțumesc, Mica. Și-mi pare rău că n-o pot lua.

Mica deschise ușa din față a pasagerului și puse copila pe scaun.

– Stai aici, scumpa mea.

El ridică palmele amândouă, sperând ca ea să înțeleagă. Spre ușurarea lui, ea se lăsă pe spătar, cu piciorușele întinse în față, fusta ridicându-se și dând la iveală genunchii murdari. Mica deschise cufărul și scoase o legătură de haine donate pe care o oferi rabinului. Cei doi bărbați își luară rămas-bun în stradă, apoi Mica urcă la volan.

Se uită la micuță. Pentru o clipă, se simți cuprins de panică. Oare ce era în mintea lui? Putea cu adevărat să păstreze copila? Apoi ea întoarse capul să îl privească, ținând mânuțele împreunate în poală și având pe chip o expresie îngrijorată. Nesiguranța ei îl durea. Trebuia să o liniștească. Dar cum?

Mica îi dărui un zâmbet timid. Ea lăsă capul într-o parte și își uni sprâncenele subțiri. Mica îi făcu semn cu ochiul. Ea se bosumflă. Privea lung în ochii lui. El îi făcu iar semn cu ochiul, iar ea închise încet amândoi ochii și îi strânse, apoi îi deschise brusc.

Mica bătu din palme.

– Bravo, draga mea!

Ea ridică din umerii slăbuți și un zâmbet timid îi apăru pe față. Cu un zâmbet larg, Mica porni motorul. Fetița se apropie și se lipi de coapsa lui, își lăsă capul pe trunchiul lui și adormi.

31

Când Mica ajunse la apartament, dangătele de la miezul nopții ale grandioasei biserici catolice își intonaseră deja cântecul de întâmpinare a noii zile.

El duse sus fetița care își ținea capul micuț pe umărul lui. Odată ajunși în apartament, el privi în jur. Oare își pierduse mințile? Nu avea pat pentru ea, nici jucării. Dar avea haine. Cutii cu haine, toate depozitate de-a lungul peretelui, în spatele camerei de zi, așteptând să fie împărțite trimișilor lui Ieremia. Cu foarte mare grijă, el puse copila adormită pe canapea și apoi începu să deschidă cutiile. În cea de a treia, el găsi o cămașă de noapte ce părea de mărime potrivită. După ce mai scotoci puțin, descoperi câteva perechi ridicol de mici de indispensabili albi din bumbac. Când se întoarse cu lucrurile în mână, el descoperi că fetița se trezise și stătea în șezut, cu ochii la el.

– Ei, salutare, drăguță. Mă bucur că te-ai trezit. Mica știa că fetița nu înțelegea nimic din ce zicea, dar i se părea firesc să îi vorbească, așa că asta făcea. Se duse la canapea și îi întinse cămașa de noapte. Uite ce-am găsit. Ne putem îmbrăca pentru culcare.

Fetița atinse flanela albă cu un deget murdar. Mica se încruntă. Dacă era la fel de murdară peste tot ca pe mâini și pe genunchi, avea nevoie de o baie. Dar, probabil, dacă ar pune-o în cadă s-ar speria de moarte. Decise că nu ar fi o catastrofă să mai stea așa o noapte, așa că îi scoase rochia zdrențuită peste cap și întinse mâna după cămașa de noapte. Dar mâinile îi rămaseră în aer când îi zări

coastele ieșind vizibil prin piele. Mâinile și picioarele erau numai piele și os. Burta rotundă îi ieșea în evidență, însă Mica știa că nu mâncarea îi dădea rotunjimea aceea. O asemenea inflamare arăta lipsa unei alimentații corecte. Îl podidiră lacrimile. O îmbrăcă în cămașa de noapte înainte ca acestea să îl copleșească.

Odată îmbrăcată, ea se fâțâi și coborî de pe canapea, mergând cu pași iuți spre bucătărie. Stătu lângă un scaun, plecă fruntea și bolborosi ceva nedeslușit. Mica nu trebuia să înțeleagă poloneza ca să știe ce voia fetița.

– În regulă, draga mea, o să-ți dau ceva de mâncare.

Mica o ajută să urce pe scaun, apoi îi puse dinainte o farfurie cu două felii de pâine cu unt. Ea înfulecă prima felie atât de iute încât el se temu că o va vărsa. Apoi, sub ochii uimiți ai lui Mica, ea se dădu jos de la masă, ținând strâns în mână a doua felie de pâine. Cu pâinea lipită de burtă, fugi într-un colț și o ascunse între pliurile rochiei murdare pe care Mica o luase de pe ea.

Îi frânse inima.

– O, scumpa mea, cum o să te fac să-nțelegi că vei avea destul să mănânci acum?

El se puse în genunchi lângă ea, cu gândul să ia pâinea și să o ducă înapoi la masă. Dar ea țipă înspăimântată, lovindu-l peste mână. Fetița va avea nevoie de timp să își dea seama că nu mai era nevoie să ascundă mâncarea. Nu voia să o supere în clipa aceea. Își puse mâinile la spate.

– Bine, dragă, n-o să-ți iau pâinea. E în regulă.

Ea se uită urât la el, ochii ei albaștri exprimând fără tăgadă spaima și furia timp de câteva minute. Dar, cum el nu mai făcu vreo încercare de a-i lua pâinea, ea păru să priceapă că nu avea de ce se teme. Vârî rochia mai adânc în colț, apoi se așeză lângă ea. Un căscat mare îi închise ochii și se cuibări cu hainele făcute grămadă și cu bucata ascunsă de pâine pe care le strângea tare în brațe. Mica se lăsă pe vine aproape de ea, contemplând corpul ei mititel în postura prin care se proteja.

– O, biata mea micuță... El șopti cuvintele ca pe un cântec de leagăn. Îți va lua ceva vreme să fii și tu o fetiță ca toate celelalte, nu-i așa?

El aşteptă până ce fu sigur că adormise, apoi îi luă hainele murdare din mâini şi o ridică în braţe. Scoase un scâncet uşor când o puse pe canapea, dar nu se trezi. Cuibărindu-se pe o parte, ea îşi duse pumnii mici sub bărbie, iar el o acoperi cu o cuvertură de pe spătarul canapelei.

Se opri, încruntat. Oare va cădea din pat în timpul nopţii? Căută din ochi un loc mai bun de dormit pentru ea. Când văzu scaunele din bucătărie, îi veni o idee. Lipi două scaune în faţa canapelei, spătarele lor înalte cu scăriţă făcând un pătuţ improvizat. Apoi, el se ridică şi o privi de sus în timp ce dormea. Părul ei frumos era încâlcit ca o sârmă. Spera să o poată pieptăna dimineaţă, altfel va trebui să i-l taie scurt.

– Nu mi-ar plăcea deloc să-ţi tai buclele, drăguţă, şopti el, făcându-i plăcere să îi vorbească, deşi ea dormea în timp ce i se vorbea. El mângâie cârlionţii încurcaţi, simţind cum îi creştea inima în piept. Părea un îngeraş. Doamne, sper c-am făcut bine. Aproape că n-am stat pe gânduri. Când mi-a zis tati... El închise ochii pentru o clipă, amintindu-şi emoţia puternică pe care acel cuvânt simplu i-o provocase. O privi lung din nou, iar inima i se umplu de dragoste. Mă bucur că-i aici. Ajută-mă să-i ofer un cămin bun.

Căscă. Ce mai noapte! Tânjea să se arunce în patul lui, dar nu trebuia să o lase singură în prima noapte, într-un loc străin. În schimb, îşi luă pătura de pe pat şi se întinse cât putu de bine pe fotoliul capitonat din faţa canapelei. Îşi aruncă papucii din picioare, se acoperi cu pătura şi, în câteva minute, adormi.

Părea că abia închisese ochii când ceva, nu un sunet sau ceva asemănător, îl deşteptă brusc. O lumină slabă de la singurul bec pe care îl lăsase aprins deasupra chiuvetei din bucătărie învăluia încăperea. Mica se ridică, zăpăcit. De ce era pe fotoliu? Apoi, amintindu-şi, privi în jur. Şi văzu ce îl trezise atât de brusc din somn.

Fetiţa stătea în picioare, fixându-l cu privirea printre zăbrelele spătarului de la scaunul de lemn din bucătărie. Faţa ei palidă

și părul auriu o făceau aproape să pară o nălucă în camera slab luminată.

– Ce s-a-ntâmplat, dragă?

Mica se ridică și făcu doi pași către fetiță. Ea se ghemui și se lipi de spătarul canapelei. Deși nu scotea niciun sunet, teama din corpul ei încordat și din ochii mari vorbeau cu glas mai răsunător decât cuvintele.

– E în regulă.

Mica vorbea încet, liniștitor. Se mișca încet, ca un melc. Întinse mâna către ea. Îi îngădui să îi atingă părul, dar apoi pufăi îngrozită scurt, de mai multe ori. Lui Mica i se topea inima. Cum trebuie să se simtă ea, într-un loc străin?

„Doamne, ajută-mă să-i arăt că acum e într-un loc lipsit de primejdii." Rugăciunea îi liniști bătăile iuți ale inimii. Mica dădu scaunele la o parte și se așeză pe canapea. Cu multă delicatețe, el își puse mâinile la subsuorii copilei și o ridică în poală. Ea stătea încordată, ca o sculptură în piatră. Avea mâinile și picioarele reci ca gheața, chiar dacă era cald în încăpere. El o înveli cu pătura și o strânse la piept.

Când părul ei îi atinse bărbia, își aminti senzația buclelor mătăsoase ale Lidiei și își dori ca aceasta să fie acolo, chiar în clipa aceea, să îl ajute cu fetița. Ținând-o strâns în brațe, Mica începu să se legene ușor înainte și înapoi. Cântă cântecul de leagăn pe care i-l cântase mama lui ca să îl liniștească și să îl facă să adoarmă la loc după ce fusese trezit de un vis urât pe când era copil. El cânta, se legăna și îi mângâia părul, murmurând în tot acest timp: E totul bine, draga mea. „Wy jesteście bezpieczni."

Iar și iar el o asigura că era salvată.

În cele din urmă, ea își lăsă brațele moi și se abandonă îmbrățișării lui. Pleoapele i se închiseră tremurând, apoi adormi din nou. Mica cântă cântecul de leagăn încă o dată deasupra trupului adormit, simțind o strânsoare în piept de emoție. Chiar și după ce fu sigur că fetița dormea adânc, el nu o întinse pe canapea. Dacă se trezea din nou, el voia ca ea să simtă siguranța

brațelor sale. Se ruga ca atingerea lui să o încredințeze că niciun rău nu avea să i se întâmple.

Lunecă mai jos, căutând o poziție mai confortabilă. „Te rog, ajută-mi să n-o scap, Doamne." Apoi adormi și Mica.

32

Lidia stătea la biroul șefului de echipă, într-un colț al mansardei pentru ca cel ce stătea pe scaunul cu roți, hârâitor, din lemn să poată supraveghea cu ușurință platforma de lucru a companiei de ambalaje Eldredge.

Ciocane care loveau, fierăstraie care fâșâiau și bufnituri înfundate ale cutiilor din lemn stivuite se amestecau cu vocile muncitorilor, dând naștere unui tumult familiar urechilor ei. Singura diferență față de amintirile copilăriei era mulțimea de voci feminine din acel vacarm. Femeile erau cu mult mai numeroase decât bărbații. Și, printre bărbați, se afla unul cu un cap mai înalt decât ceilalți.

Stând cu bărbia rezemată în palmă, ea privi cum Nic apucă o cutie din șipci de trei metri pe trei pe care o azvârli în vârful stivei, cu mișcări la fel de firești de parcă făcea balet. Ca în urmă cu cinci ani, Nic Pankin atrăgea atenția. Un surâs arcui buzele Lidiei. Nic încă era un om frumos, puternic, impunător. Dar acum el radia. Ochii lui străluceau de o lumină lăuntrică. Umbla cu umerii trași înapoi și cu bărbia sus, de parcă avea lumea la picioare.

De la începutul turei până la sfârșit, el nu o lăsă deloc mai moale. Când lucrurile o luau razna, Lidia știa că Nic își va controla tonul și va fi cu capul pe umeri. Se putea baza pe el din ce în ce mai mult, pe măsură ce tatăl ei îi transfera responsabilitățile. Deși nu o spusese niciodată în cuvinte, tatăl ei o pregătea pentru

preluarea companiei. Înainte de război, probabil că tatăl său nu ar fi luat niciodată în calcul să lase o „femeie" la cârma fabricii – nici măcar pe fiica lui – dar, având în fabrică un număr atât de mare de femei care munceau din greu și care erau demne de încredere, își schimbase felul de a privi lucrurile.

Ea mâzgălea pe o foaie de calcul de pe birou, în timp ce se gândea la cina de duminica trecută. Pentru prima oară, tatăl ei vorbise cu Nic. Cu ocaziile celelalte, el îi tolerase prezența, dar avusese grijă să îl ignore. Dar, deodată, în timp ce își savura cartofii prăjiți și morcovii fierți, tatăl ei se uitase direct la Nic și îl întrebase ce credea despre schimbarea lemnului în cazul cutiilor de dimensiune mare și trecerea de la pin la cedru.

Lidia încă își amintea expresia uimită de pe fața lui Nic și felul în care el privise în jur, ca pentru a se asigura că tatăl ei îi adresase lui întrebarea. Apoi, el se rezemase de spătarul scaunului și își exprimase nu doar părerea, ci și motivul din spatele ei. Deși tatăl ei nu îl contrazise și nici nu se arătase de acord cu Nic, Lidia văzuse acest moment ca pe unul de mare însemnătate.

– Lidia, comanda aceea e gata?

Vocea tatălui care se auzi peste umărul ei o sperie și o făcu să scape creionul din mână.

– Aproape.

Ea ridică repede creionul, cu obrajii roșii și întoarse repede capătul cu radieră ca să șteargă mâzgălelile acuzatoare. Tatăl se duse la balustradă și se încruntă privind în jos, pe platformă. Lidia clătină din cap, pufnind ușor amuzată.

– Se descurcă de minune, tată. Nu e nevoie să-l ciuruiești.

Tatăl Lidiei o privi aspru.

– Nici vorbă să îl ciuruiesc. I-am zis doar că voi sta cu ochii pe el. El întoarse iar privirea la platformă. Dacă se uită aici, vreau să vadă că vorbele mele sunt încă valabile.

Lidia se ridică de pe scaun și merse lângă tatăl ei. Jos, Nic se îndreptă cu pași mari dinspre zona de stivuire spre grămada de resturi, schimbând o vorbă cu unul dintre muncitori. Ridică o bucată de lemn și se îndreptă către un fierăstrău, cu fruntea

încruntată de la concentrare. Chiar și de la distanța aceea, ea observă cum pielea îi lucea de transpirație și mușchii i se încordau pe sub mâneca de la cămașa de lucru.

De ce nu putea tatăl ei să vadă cât de mult trudea Nic?

– Au trecut aproape trei luni și n-a făcut nicio greșeală.

– Încă nu.

El vorbea pe un ton aspru. Lidiei îi veni un gând în minte. Se răsuci repede spre părintele ei.

– Vrei să greșească, așa e?

Tatăl se încruntă și mai tare.

– Ce vrei să zici cu asta?

Lidia îi acoperi mâna tatălui cu mâna sa și vorbi cu blândețe.

– Nic spune la toată lumea că schimbarea se datorează relației lui cu Dumnezeu. Dacă recunoști că Nic nu mai e omul care era, atunci trebuie să recunoști că Dumnezeu schimbă oameni. Și nu poți răbda să recunoști că te-ai putea înșela în privința lui Dumnezeu.

– Aiurea. Tatăl își trase mâna brusc. Hanson's Shipping așteaptă confirmarea comenzii. Asigură-te că e totul pregătit în dimineața asta.

El traversă mansarda cu pași mari și intră în biroul lui privat, trântind ușa după el. Lidia oftă. Oare chiar crezuse că tatăl ei o lăsa mai moale? „Doamne, de ce mai e nevoie ca tatăl meu să Te vadă? Atâția oameni pe care îi iubesc l-au primit pe Fiul Tău, mama, Nicky, până și Nic. Dar cercul nu va fi complet fără tata. Ajută-mă să găsesc o cale de a sparge carapacea lui groasă și să îi deschid ochii la iubirea și slava Ta."

Un strigăt de jos îi atrase atenția. Se uită peste balustradă. Nic puse mâna căuș la gură și strigă să se audă în vacarmul general.

– Lidia, camionul din Manahan Orchards e aici. Vii jos cu lista de lăzi, da? Trebuie să-l încărcăm!

Lidia îi făcu semn cu mâna că înțelese, scoase lista dintr-un dosar aflat pe birou și se întoarse. Se lovi de tatăl ei, care venise iar în spatele ei.

– Off!

Fără să îi ceară scuze, el îi smulse lista din mână.

– Mă ocup eu de asta. Termină-ți hârtiile.

Lidia rămase la balustradă, privindu-și tatăl care cobora cu pași grei scara din lemn ce ducea jos. El agită lista de comandă în direcția ușii mari de la capătul opus al halei și Nic îl urmă. Cei doi ieșiră împreună din clădire. Lidia se prăbuși pe scaun, își rezemă bărbia în palmă și scoase un oftat lung.

Câteodată, când privea din locul acela și îl vedea pe Nic văzându-și de treabă cu mers hotărât, ținând umerii drepți, inima îi stătea în loc. Nu din pricină că era Nic, ci pentru că îi amintea de un alt bărbat care umbla cu aceeași încredere. Mica. Închizând ochii, ea înlătură imaginile și zgomotele fabricii și se lăsă captivată de retrăirea momentelor petrecute alături de el. Senzația brațelor lui în jurul mijlocului ei, parfumul loțiunii după bărbierit impregnată în pânza cămășii, obrazul lăsat pe părul ei...

Trecuseră trei luni de când îl văzuse ultima oară, dar amintirile erau la fel de proaspete și de vii precum fuseseră în realitate. Simți durerea binecunoscută a inimii. Ce dor îi mai era. Desigur, primise scrisori de la el, deși nu scria la fel de des ca ea. Când primea o scrisoare de la el era o sărbătoare și, când ținea în mână paginile scrise de el, își imagina mâna lui – ușoara mlădiere a firicelelor aspre de la noduri, curbura degetelor lui cu vârfuri subțiri ținând stiloul, unghiile lui tăiate drept, mișcările ligamentelor de pe dosul mâinii în timp ce scria cuvintele.

Se scutură puțin și deschise ochii. Dacă închipuirea mâinii lui putea să o facă să simtă fluturi în stomac de plăcere, însemna că era îndrăgostită până peste cap. Dar trebuia să renunțe să mai viseze cu ochii deschiși la Mica. El era ocupat cu munca lui. Ea era ocupată cu a ei. Totuși, munca lui era porunca lui Dumnezeu, a ei era dată de către tatăl său. Deși câștigarea încrederii tatălui ei îi dădea un sentiment de satisfacție, nu era același fel de mulțumire pe care Mica trebuia să o aibă în munca sa.

Când va descoperi planul lui Dumnezeu pentru ea? Cuvintele pe care le-a auzit în noaptea aceea, în New York îi șopteau iar

în ureche. „Vei ști cu timpul. Ai răbdare și așteaptă." Ea ridică privirea la grinzile groase de deasupra capului.

– Doamne, eu tot aștept. Când o să-mi spui restul?

Nerăbdarea îi făcea tonul mai ascuțit. Lidia spera ca Dumnezeu să o ierte. Dar o dorință arzătoare sălășluia în pieptul ei, de a face mai mult, de a ajuta mai mult. Avea credința că Dumnezeu avea un plan. Dorea numai să știe care era.

Șuieratul unor cauciucuri, urmat de claxonul puternic al unui camion se auzi venind de afară și puse brusc capăt meditațiilor ei. Un vacarm de voci, unele afară, altele de pe platforma fabricii, se auzi imediat. Preocupată, Lidia merse repede la balustradă și privi jos. Mașinile se opriră șuierând, în timp ce lucrătorii își părăseau locurile și fugeau la ușa ce dădea spre zona de încărcare. Vorbăria lor umplea aerul, aproape la fel de asurzitor ca fierăstraiele de acum câteva momente. Zgomotele se amestecară dezorganizat, făcând-o pe Lidia să simtă pe limbă gustul amar al fricii.

Iar apoi, o liniște stranie se așternu peste grupul adunat la ușă. Motorul unui camion huruia mai departe, dar aveai sentimentul că orice alt sunet – al mașinilor, vocilor, chiar și al tălpilor picioarelor – fusese redus la tăcere. Lidia privea mirată lucrătorii. Unii își țineau mâna la gură. Alții se agățau de cei de alături. Postura trupurilor lor, înspăimântate și crispate, o făcură pe Lidia să simtă fiori reci. Știa că se cădea să coboare și să vadă ce se întâmpla, însă picioarele ei ca de gumă refuzau să o asculte. Sângele îi palpita în urechi. I se făcu pielea de găină pe tot trupul. Apoi, una din femeile ce stăteau mai aproape de ușă se aplecă în față, baticul înnodat de pe cap fluturându-i odată cu mișcarea.

– E... e mort?

Deși vorbise într-o șoaptă răgușită, cuvintele ei răzbătură până la mansardă și pătrunseră în creierul confuz de spaimă al Lidiei, împingând-o la acțiune. Coborî în mare grabă scara de lemn, făcând un zgomot cu tocurile, ce părea asurzitor. În graba mare ea rată ultima treaptă și căzu, zgâriindu-și podul palmelor și dând cu genunchii de podea.

Fără a lua seama la durere, ea sări în picioare și fugi spre ușă. „Care el"? Întrebarea îi suna în minte, dar nu era în stare să afle curajul de a rosti cuvintele. Gândul la răspuns era prea înfricoșător. Cu inima bătând cu atâta putere încât se temea că se putea prăbuși, ea își făcu drum printre muncitori, vocea țiuindu-i în urechi.

– Dați-vă la o parte, vă rog. Lăsați-mă să trec.

Ei se traseră, făcându-i drum și Lidia ajunse clătinându-se în curtea presărată cu pietriș. Îi veni un strigăt pe gât, dar puse mâinile amândouă peste gură și îl înăbuși. Acolo, pe pământul tare, sub apărătoarea din spate a camionului care huruia, stăteau întinse două forme schilodite, ca niște păpuși din cârpe azvârlite de un copil, după joacă.

Șoferul camionului stătea aplecat asupra lor, blocând, în parte, vederea. Lidia scoase un geamăt, iar șoferul se întoarse cu fața albă, ca o nălucă. El își agită mâinile spre bărbații căzuți.

– A... a fost un accident. Vă jur, nu i-am văzut.

El fugi spre clădire și se prăbuși la perete, lăsându-i Lidiei priveliștea întreagă a bărbaților aflați la pământ. Genunchii i se înmuiară. Întinse mâinile către tatăl ei și către bărbatul pe care Nicky îl numea acum, cu încredere, tati. Un geamăt îi veni din piept.

– O, Doamne, te rog... nu...

33

Domnișoară Eldredge?

Un muncitori din fabrică îi scutură brațul Lidiei. Fața palidă a femeii și ochii mari reflectau groaza ce i se învârtoșa pe dinăuntru.

– Ce să facem?

Lidia privi la mulțimea de fețe îngrozite. „Oh, Doamne sfinte, te rog ajută-mă." Chiar dacă genunchii îi tremurau și măruntaiele i se strângea cu atâta putere, încât se temea că i se va face rău, ea își adună o putere care era cu mult mai mare decât a sa și zise:

– Chemați ambulanța!

Femeia se depărtă cu pași repezi și Lidia își sili picioarele ce îi tremurau să meargă până la tatăl ei și la Nic. Se prăbuși pe genunchi lângă corpurile lor nemișcate. Stârni praful, care se așternu pe părul lui Nic. Tatăl era întins pe spate, iar Nic prăbușit cu fața în jos, peste el, cu capul în pliul brațului drept al tatălui ei. Doi muncitori se apropiară și întinseră mâinile cu intenția de a-i ridica pe Nic de pe tată, însă Lidia țipă.

– Înapoi!

Frânturi din pregătirea de soră medicală îi veneau în minte. Oricât de nepotrivită părea postura celor doi, unul peste altul, ca niște bucăți de lemn aruncate, nu trebuiau mutați din loc. O mișcare greșită le putea face mai mult rău. Dacă încă erau în viață. Lidia își înecă un suspin.

Șoferul camionului veni încet spre ea, frângându-și mâinile.

– Domnișoară, îmi pare atât de rău...

Lidia abia îi aruncă o privire. Stătea cu ochii numai la tatăl său și la Nic.

– Ce s-a-ntâmplat?

Vocea îi tremură când răspunse.

– Eu... nu sunt foarte sigur. Dădeam cu spatele să se poată lua lăzile de pe rampa de încărcare ș-am auzit un strigăt. Am crezut c-am pus frână, da' cre'că am apăsat pe accelerație, pentru că mașina s-a smucit îndărăt și... Tre' că i-am lovit.

Lidia simți un gust amar în gât. Apăsă degetele pe gâtul lui Nic. Un puls slab. Speranța reapăru în inima ei. Își îndreptă atenția spre tatăl ei și, după o clipă de șovăială, plină de temeri, puse degetele pe artera carotidă.

– O, slavă Domnului! Rugăciunea îi ieși pe buze odată cu respirația pe care și-o ținuse. Se adresă lucrătorilor care stăteau nemișcați la intrare. A văzut careva dintre voi ce s-a petrecut?

O femeie îmbrăcată într-o salopetă albastră, pătată, cu părul scurt și roșu veni repede în față.

– Eu am văzut, domnișoară Eldredge. Domnu' Eldredge stătea acolo' – ea îndreptă mâna spre un loc pe pământ, în fața rampei de încărcare – când camionu' a-nceput să dea îndărăt. S-a mișcat să se ferească din cale, dar cre' că s-a prins de ceva. Își trăgea piciorul, dar nu se mișca. Nic s-a uitat și a strigat la șofer, apoi s-a aruncat asupra domnului Eldredge să-l dea la o parte.

Lidia strânse mâna pe piept.

– Camionul i-a lovit?

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

– Îmi pare rău, domnișoară Eldredge. M-am speriat atât de tare c-am închis ochii. Dar cred că i-a lovit.

Femeia pe care Lidia o trimisese să cheme ajutor ieși în fugă din fabrică.

– Am sunat la spital, domnișoară. Trimit o ambulanță. Ea îngenunche lângă Lidia, prezența ei liniștind-o. Ne rugăm toți pentru tatăl dumneavoastră și pentru Nic.

Lidia își îndreptă atenția spre muncitorii adunați. Toți stăteau în picioare, cu mâinile împreunate, cu ochii închiși și cu buzele mișcându-se într-o rugăciune tăcută. Îi dădură lacrimile și îi strânse mâna femeii.

– Îți mulțumesc.

Apoi plecă fruntea și uni rugăciunile ei cu cele rostite de lucrători.

❋

Mica se trezi către amiază, înțepenit de la poziția incomodă. Cu multă grijă, el puse fetița pe pernele canapelei și se ridică în picioare. Se bucură să se întindă bine, înainte de a merge la telefon ca să sune la clinică.

Îi răspunse Stan, după ce telefonul țârâi de două ori.

– Stan, am o problemă azi și nu pot veni. Poți să te ocupi de treburi pe acolo?

– Desigur, Mica. Atmosfera e destul de calmă până acum. A venit o singură persoană până acum, o doamnă în vârstă cu conjunctivită acută.

Mica râse.

– Ei bine, dacă apare ceva și e nevoie de mai mult decât de un pansament și o aspirină, dă-mi telefon. Altfel, ne vedem mâine.

Puse receptorul în furcă, mușcându-și obrazul pe interior. Privirea îi căzu asupra copilei care dormea. Lumina soarelui ce se revărsa prin fereastră descoperea mizeria ce îi acoperea pielea. O, câtă nevoie avea de o baie! Dar spălatul era mult mai lesne decât orice altă îngrijire zilnică.

Ce va face cu ea câtă vreme va fi la muncă? Clinica nu era un loc potrivit pentru o fetiță. Înălță ochii spre tavan, cerând în gând îndrumare din cer. Nu veni niciun răspuns. Oftă și merse la frigider, târșâind picioarele, de unde scoase un bol în care erau trei ouă. Până ce bătu ouăle și prăji pâinea în cuptor, fetița se ridică în șezut, se frecă la ochi și se uită în jur, nedumerită.

– Bună dimineața, dragă, o salută Mica.

Copila spuse repede ceva în poloneză și merse cu pași grăbiți la masă. Urcă pe un scaun și îl privi cu ochi în care se citea așteptarea.

– „Jedzą?"

– Da, o să mâncăm, răspunse Mica, simțindu-se recunoscător că înțelesese întrebarea ei simplă. Puse jumătate din ouă și o felie de pâine prăjită pe farfurie și o așeză în fața ei. Înainte să apuce să pună și pentru el, ea înfulecă totul până la ultima firimitură. Lui Mica îi pieri pofta de mâncare. Puse ouăle și pâinea lui pe farfuria ei. Fără a sta pe gânduri, ea începu să îndese mâncarea în gură.

El plescăi din limbă.

– Va trebui să învățăm bunele maniere, dar asta mai poate aștepta o zi. În clipa asta, e mai important să te las să mănânci pe săturate.

Ea cuprinse farfuria cu brațul, stând cu o privire furișată ațintită asupra lui. Mica ridică ambele mâini în semn de capitulare.

– N-o iau. Dă-i drumu' și mănâncă. „Jedzą."

Aplecată asupra farfuriei, copila îi ascultă îndemnul. În timp ce ea mânca, el se întoarse la telefon și o sună pe doamna Flannigan.

– Bună dimineața, draga mea, îndulci el vorba și proprietara îi răspunse chicotind. Ați fi bună să veniți până la mine, la apartament, pentru câteva minute? Am nevoie de ajutorul dumneavoastră într-o privință.

Mai bine să lase fetița pe mâinile unei femei ca să-i facă baie, decât pe ale unui bărbat străin. El spera numai ca doamnei Flannigan să nu îi displacă ideea de a face un asemenea lucru.

– Lasă-mă să-mi termin ceaiul de dimineață ș-apoi vin, răspunse ea.

Mica îi mulțumi și închise telefonul, apoi scotoci prin cutiile cu îmbrăcăminte. Fetița, sătulă în sfârșit, după câte se vedea, coborî de pe scaun și merse la el să vadă ce face. I se lumină chipul când el scoase o rochie în carouri roz și un șorț cu volănașe dintr-o cutie. Ea întinse mâna după el, mișcând degetele, dar Mica scutură din cap.

– Încă nu.

Mica o conduse la baie și întoarse robinetul ca să curgă apă în cadă. Ea își încruntă sprâncenele fine în timp ce apa sărea pe porțelan, dar, pe când doamna Flannigan bătu la ușă, fetița deja își băga degetele în apă și chicotea. Mica îi explică repede ce trebuia făcut și, spre ușurarea lui, doamna Flannigan nu puse întrebări.

Ea se grăbi să intre în baie, închizând ușa în spatele ei, cu un clic hotărât. O jumătate de oră mai târziu, ea ieși cu fetița a cărei față lucea și care purta un halat în carouri roz. Halatul îi venea lejer, tivul ajungând mult sub genunchi, însă culoarea pastelată era perfectă pentru părul ei auriu și ochii albaștri.

Doamna Flannigan își înfipse pumnii în șolduri.

– Bănuiesc că e una din strengarii imigranți de care ești atât de atașat.

Deși cuvintele femeii erau directe, privirea pe care ea o îndreptă spre copilă exprima compasiunea. Mica își dorea să îi poată spune întreaga poveste, însă nu îndrăznea. Trase o gură bună de aer.

– Da. Dar ea.... e a mea.

Proprietara făcu o față lungă. Se bâlbâi câteva secunde.

– A... ta? Îndreptând un deget spre fața lui, ea îl certă. Mica Hatcher, nenorocitule, eu...

Mica ridică mâinile amândouă.

– Nu, nu! Nu-i... ce credeți. Roșeața îi pătă obrazul. Doamna Flannigan tăcu, dar încruntătura nu se făcu nevăzută. Mica o lămuri. A fost abandonată. Și are nevoie de un cămin. Așa că...

El plecă privirea la fetița care stătea lângă el, cârlionții ei umezi și încâlciți căzându-i pe lângă fața drăgălașă. Ochii ei mari, albaștri – atât de mari și de nevinovați – exprimau nedumerirea. El puse mâna pe capul ei și îi zâmbi larg doamnei Flannigan.

– Credeți că mi-am pierdut mințile, nu-i așa?

Ochii femeii în vârstă scânteiară.

– Mica, Mica... ești plin de surprize, nu-i așa? Ea înaintă și prinse bărbia fetiței între degetele ei cu piele încrețită. Țuguie buzele și studie chipul copilei câteva secunde bune. Să iei un

copil atât de mic... mai cu seamă că ești un bărbat singur și așa mai departe... În mintea lui Mica apăru deodată chipul Lidiei. Își stăpâni cu greu emoțiile.

– Dar dacă un bărbat și-ar permite acest lucru, tu ai fi prima mea alegere. Ea plescăi din limbă și păși îndărăt, încrucișându-și brațele pe pieptul generos. Mi-ar fi greu și mie să-i rezist, ăsta-i adevărul. Ea întinse mâna să prindă mânerul rotund al ușii. Eu și domnul meu n-am avut niciodată plăcerea de a crește copii, dar încă pot să dau o mână de ajutor. Dacă ești disperat.

Ea ieși repede pe ușă. Mica râse și întoarse privirea la copilă.

– Doamna Flannigan e o doamnă cumsecade, așa-i? Fetița clipi repede. El oftă. În regulă, scumpete. Avem ceva de rezolvat aici. El o duse la canapea și o puse pe genunchiul lui. Îndreptă degetul mare al mâinii spre piept. Eu sunt tata. Tata.

Ea dădu din cap cu un aer serios.

– Tata.

Mica o strânse în brațe pentru o clipă.

– Corect. Eu sunt tata. Numele meu e tata.

– Tata, repetă ea.

Trăgând aer în piept însuflețit de speranță, Mica lovi ușor cu degetul în mijlocul pieptului ei și înălță sprâncenele.

– Cum te cheamă? Căută să își amintească, apoi zise repede: „Imię."

Umerii ei micuți tresăriră. Făcu ochii mari. Un șirag de cuvinte în limba poloneză ieși pe gura ei ca un boboc de trandafir și se termină cu „Shustina." Lui Mica îi tresări inima.

– Iustina? Te cheamă Iustina?

Ea încuviință din cap. Mica o strânse iar în brațe.

– Atunci, salut, Iustina!

Ea i se cuibări la pieptul lui, jucându-se cu degetele în părul lui. El îi repetă numele de câteva ori și de câte ori îl spunea, râsetul micuței îi răsuna în urechi. În cele din urmă, el o puse iar pe un genunchi și o prinse de vârful nasului.

– Ești Iustina, zise el, iar eu sunt...?

Un zâmbet însenină chipul ei.

– Dragă!

Cu un singur cuvânt îi cuceri cu totul inima. Mica izbucni în râs. O strânse iar în brațe, legănându-se dintr-o parte în alta, în timp ce râdea. Și ea râdea, chicotelile ei molipsitoare încălzindu-l pe Mica până în adâncul sufletului.

El se ridică odată cu ea, ținând-o pe brațul său, și merseră la telefon.

– Trebuie să-i povestesc Lidiei despre tine, scumpa mea. E la muncă în clipa asta, dar pariez că n-are s-o deranjeze o mică întrerupere.

Un timbru costa mult mai puțin decât o convorbire telefonică, însă uneori cheltuiala nu se cădea să aibă importanță. Puse receptorul telefonului deoparte și formă numărul de la fabrică. Ținând-o pe un braț pe Iustina care îi dădea bobârnace în lobul urechii, el ținu receptorul la urechea cealaltă și ascultă țârâitul telefonului. După ce sună de opt ori, el puse receptorul în furcă, oftând dezamăgit. Luă mâna Iustinei și o dezlipi de ureche, strâmbându-i din nas când ea bombăni nemulțumită.

– Bănuiesc că nu-i la birou azi. O vom suna mai târziu. Deocamdată, hai să mergem să ne vedem iar cu doamna Flannigan.

Femeia se arătase dornică să ajute și mai era nevoie de ceva.

Lidia se duse lângă mama ei, pe o bancă tare din fața cabinetelor unde se făceau consultațiile. Mirosul steril de spital îi dădu mâncărimi în nas și o făcu să strănute. La zgomotul acela brusc, mama se arătă tulburată și Lidia o luă de mână, cerându-i iertare. Mama se aplecă în față și privi pe hol.

– Ce ar putea lua atât?

Lidia își dorea să strige de nerăbdare, dar își stăpâni pornirea. Să strige nu ajuta în situația aceea.

– Se petrec multe aici, mamă. Tata și Nic nu sunt singurii pacienți. Se încruntă. Sper că Nicky se înțelege cu vecinul. Sigur e speriat.

– Nu e singurul.

Vocea mamei suna gâtuită în timp ce își controla emoția.

– Dacă se întâmplă ceva și tatăl tău nu trăiește, eu...

– Mamă, nu spune asta! Sigur că tata va fi bine!

Lidia puse câtă încredere putea strânge în tonul ei. Imaginea tatălui său, întins alături de Nic pe pământ, amândoi cu pielea lividă, îi tulbura gândurile. Alungă voit imaginea tristă și se gândi la altceva.

– Ar fi trebuit să vezi cum se rugau toți muncitorii. Răscoleau Cerul. Trebuie să avem încrederea că tata și Nic vor fi bine.

Mama își rezemă capul de perete și închise ochii. Lidia se rezemă și ea. Cât de mult tânjea după prezența calmă a lui Mica și înțelepciunea lui. Dacă el ar fi avut acum grijă de tatăl ei și de Nic, nu ar simți nici jumătate din îngrijorarea aceasta.

Ușa din partea Lidiei se dădu în lături și o asistentă privi pe hol.

– Doamna Eldredge?

Mama sări brusc în picioare.

– Da?

– Soțul dumneavoastră dorește să vă vadă.

Lidia prinse mâna mamei într-a sa, bucuria înflorind în inima ei.

– E treaz?

Asistenta aprobă dând din cap.

– Un pic ametit, destul de morocănos, dar gata de companie.

Lidia își urmă mama până la ușă, însă asistenta își țuguie buzele și afișă un aer menit să o consoleze.

– Îmi pare rău, domnișoară. Doctorul va permite doar un singur vizitator o dată.

– O. Lidia își ocupă iar locul pe bancă, lacrimile dezamăgirii usturându-i ochii. Am înțeles.

Asistenta și mama se făcură nevăzute în salon. Lidia privi lung la ceasul care ticăia pe peretele opus al holului. Minutele treceau mai greu fără mama ei alături. Începuse să își piardă răbdarea. Se ridică și merse la biroul de informații.

– Scuzați-mă. Ea așteptă până ce femeia îmbrăcată în uniformă albă, din spatele biroului, ridică privirea. Îmi puteți da, vă rog, vești despre Nicolai Pankin? A fost adus aici acum o oră de la Eldredge Crating Company.

– Numele dumneavoastră, vă rog?

– Lidia Eldredge.

– Sunteți rudă?

– Nu, sunt... Lidia șovăi. Cum se cădea să se prezinte? În calitate de prietenă a lui Nic? Mama surogat a copilului acestuia? Încheie pe un ton șters... șefa lui.

– Stați să văd ce spune doctorul. Așteptați aici.

Femeia se depărtă tăcută pe hol și intră în salonul care era chiar după cel al tatălui său. Se întoarse peste câteva minute, cu o față ce nu trăda nimic. Merse drept la Lidia și îi vorbi cu o voce lipsită de emoție, ce o înspăimântă pe Lidia.

– Doctorul mi-a cerut să găsesc rudele apropiate ale domnului Pankin. Domnul Pankin nu poate da nicio informație. Cu cine aș putea lua legătura?

Lidia se gândi.

– A crescut la o fermă lângă Captain's Bluff, dar nu știu dacă părinții lui mai trăiesc. Mereu am presupus că e singur la părinți, din vreme ce n-a pomenit niciodată că ar avea frați. Are un fiu, însă băiatul are numai patru ani.

Sprâncenele femeii se uniră puțin.

– Înțeleg.

Un gând neavenit copleși mintea Lidiei. Împreunându-și mâinile înghețate, ea luă o gură bună de aer ca să se liniștească înainte de a vorbi.

– Doamnă, eu sunt persoana cea mai apropiată în termeni de familie pe care Nic o are. Îl cunosc de câțiva ani, s-a însurat cu prietena mea cea mai bună și sunt mama surogat a fiului său, de la moartea soției. Noi suntem tot ce are. Dacă e aici, pe moarte...

Vocea i se frânse. Luă câteva guri de aer întretăiate, apoi îndreptă umerii, înălță bărbia și îi aruncă femeii privirea ei cea mai hotărâtă.

– Nu vreau să moară singur.

Expresia de pe chipul femeii se mai îndulci.

– O să vorbesc cu doctorul. Doar câteva minute mai târziu, ea ieși din salonul lui Nic, făcându-i semn cu un deget uscățiv Lidiei să vină. Doctorul zice că puteți intra.

Ușurată, Lidia intră cu pași grăbiți în salon. Nic stătea întins pe un pat cu margini de protecție, cu brațul în ghips și capul bandajat, de parcă ar fi purtat un turban. Doctorul stătea lângă el, cu două degete apăsate pe încheietura mâinii lui Nic și cu ochii la ceas. Lidia aștepta fără a scoate o vorbă, în timp ce acesta scria ceva pe plăcuța de la pat. Doctorul aruncă o privire scurtă în direcția ei.

– Cum se simte?

Bărbatul mai scrise repede ceva pe plăcuță, ținând privirea la hârtie.

– Nu e conștient. Nu s-a deșteptat nici măcar o dată de când a sosit. Are brațul fracturat mai jos de cot – pare că a primit o lovitură zdravănă ce i-a rupt osul pe toată lungimea. L-am fixat și ar trebui să se vindece cu timpul. Mai are un cucui mare cu o inflamație puternică într-o parte a capului. Există posibilitatea ca acesta să pună presiune pe creier.

Tonul hotărât al doctorului îi zgâria nervii sensibili ai Lidiei. De ce nu avea și el o fărâmă de compasiune? Mica ar vorbi cu multă milă. Ce bine ar fi fost ca toți doctorii să fie ca Mica Hatcher. Ea își domoli gândurile negre și puse încă o întrebare.

– Dacă creierul e sub presiune, ce se poate întâmpla?

– Dacă trăiește, s-ar putea să-și piardă vorbirea, să meargă greu, să nu poată gândi și altele. Într-un final, el ridică ochii de la plăcuță și încropi un zâmbi fad. Să nu cobim, domnișoară Eldredge. Puteți rămâne aici câtă vreme păstrați liniștea. Are nevoie de odihnă.

El plecă, lăsând-o pe Lidia singură în salon, fără măcar un scaun pe care să se așeze. Ea merse la patul lui Nic și îi luă mâna, mângâindu-i cu degetul mare bătăturile proaspete din palma lui. Era la fel de nemișcat cum stătuse pe pământul din spatele

camionului. Spre nedumerirea ei, un val de furie se stârni în măruntaiele ei.

Cum să zacă acolo și să abandoneze totul, pur și simplu, când avea atâtea motive să trăiască? Se aplecă la urechea lui și îi bătu ușor obrazul cu mâna.

– Haide, Nic. Luptă. Ea îl îmbărbăta vorbindu-i ferm. Arată-i lui Nicky că tatăl lui nu e un laș. Deschide ochii și zi-mi cum de ai ajuns în nenorocirea asta.

Ea stătea cu ochii ațintiți la fața lui, așteptând. Niciun răspuns. Nici măcar un tremur al pleoapelor. Ea pufni și se ridică în picioare, cu mâinile pe șolduri.

– Bine. Nu vorbi cu mine acum. Dar să nu crezi că astanseamnă că te voi lăsa în pace. Și eu sunt o luptătoare și n-am să te las să scapi.

Nu avea încredere în doctorul cu chip de gheață. Parcă nu îi păsa nici cât negru sub unghie de Nic. Oricum, ea cunoștea un doctor căruia i-ar păsa. Se aplecă și vorbi direct în urechea lui Nic.

– Dacă nu deschizi ochii până la sfârșitul săptămânii, îl voi chema pe Mica. El va ști cum să te trezească. Gândul de a vorbi cu Mica îi făcu inima să bată mai tare. Îi bătu din nou ușor mâna lui Nic și continuă în șoaptă. Rezistă, Nic. O să fii ajutat. Numai ține-te tare.

34

Simți o pișcătură de nas. Mica se mișcă brusc sub cearșafuri. Deschise ochii mari și se trezi față în față cu Iustina, ale cărei bucle blonde și tăiate scurt străluceau ca o aureolă în soarele dimineții.

El râse în timp ce se întindea.

– Bună dimineața, draga mea. Astăzi te-ai trezit înaintea lui tati.

Iustina afișă un zâmbet larg și îl prinse iar de nas. El nu înțelegea de unde fascinația ei pentru nasul lui, dar fetița se distra de minune să i-l strângă. În cea de a doua lor dimineață împreună, ea îl trezise strângându-l de nas și, de atunci, făcuse acest lucru în fiecare dimineață. De cele mai multe ori, se trezise înaintea ei, dar, când Mica îi auzea piciorușele clăpăind prin cameră, închidea ochii și se prefăcea că doarme, ca să îl poată lua prin surprindere.

Și, totuși, în dimineața aceea îl surprinse cu adevărat. Tot ținându-l de nas cu degetele ei micuțe, Iustina rosti cuvântul ei preferat în engleză.

– Dragă.

Mica râse și întinse mâinile spre ea. Fetița urcă în pat și se așeză pe pieptul lui. El râse iar, făcând-o să se legene odată cu tresăltările abdomenului său. La râsetele lui guturale ea adăuga chicotelile ei stridente. Cântecul lor suna plăcut în auzul lui Mica. Ar fi putut să îi asculte râsetele vesele o zi întreagă.

Țârâitul telefonului îi întrerupse. Ea întoarse capul, privind în direcția sunetului.

– Dragă?

– Nu, telefonul. El o ridică în aer și o puse jos, apoi merse repede în camera de zi. Apucă receptorul. Alo? Vocea lui suna puțin răgușită după somn.

– Bună dimineața. Te-am trezit?

Vocea de femeie de la capătul celălalt al firului îl făcu pe Mica mai atent.

– Lidia?

– Chiar ea. Ai o voce obosită. Să sun mai târziu?

Iustina îl trăgea de cracul pijamalei și arăta către masă. El acoperi receptorul cu mâna.

– Da, draga mea, micul dejun într-un minut. Apoi îi răspunse Lidiei. Nu, nu, e-n regulă. De fapt, tot încerc să dau de tine de aproape o săptămână, dar nu răspunzi niciodată la telefon. El râse ușor, dându-i de înțeles că nu o mustra. Ce mai faci?

– Ești cu cineva?

Mica se uită la Iustina care stătea în picioare la fereastră și se distra cu niște firicele de praf ce dansau pe o rază de soare.

– Sunt cu o domnișorică foarte specială.

Se așternu tăcerea la capătul celălalt al firului. Mica depărtă receptorul de ureche pentru o clipă. Să se fi întrerupt legătura? El puse iar telefonul la ureche și întrebă.

– Lidia? M-ai auzit?

– Da. Da, te-am auzit. Poate ar trebui să te las să-ți vezi de ale tale.

– Nu vorbi prostii! Trebuie să-ți spun ceva important. Dar mai întâi tu. Trebuie să fi sunat cu un motiv. Ce pot să fac pentru tine?

El o auzi suspinând, ca și cum se dădea o luptă în ea. De îngrijorare, simțea furnicături pe pielea capului. Se întâmplase ceva rău, altfel ar spune vrute și nevrute despre Nicky. Într-un final, ea vorbi din nou, dar căldura pe care era obișnuit să o simtă lipsea.

– De fapt, Mica, am nevoie de sfatul tău în calitate de medic. Acum câteva zile, tata și Nic au avut un accident. Un camion de la fabrică dădea cu spatele, tata era în drum și Nic a încercat să-l ferească din calea lui. Amândoi au fost loviți. Tata a suferit o comoție ușoară, s-a ales cu câteva cucuie și zgârieturi, însă Nic și-a rupt mâna și apărătoarea camionului l-a lovit în cap.

Mica se lăsă moale pe un scaun. O puse pe Iustina în poală.

– Cum se simte Nic acum?

– E tot în spital. Nu e conștient, de la accident. Cei de la spital zic că e în comă. Doctorii de aici mi-au tot zis să-l las în pace, să nu îl zgândăresc, ca să nu-l agit. Dar, Mica, eu am încredere în părerea ta. Dacă ai fi aici, ce ai face?

Iustina își făcea de lucru cu nasturii bluzei de pijama în timp ce el răspundea.

– Dacă e în comă, sfatul meu ar fi contrariul. Vorbește-i, adu-l pe Nicky să îi spună ceva, dă-i motive bune să se trezească. Creierul lui are nevoie să fie stimulat. Îi mișcă cineva picioarele, îi face cineva terapie fizică?

– Nimic. La urma urmei, nu-i decât un muncitor cu un singur braț, care nu are familie cu care cineva să vorbească. De ce și-ar pierde vremea cu el? Frustrarea Lidiei se auzea pe fir. Mi-ar... mi-ar prinde tare bine ajutorul tău.

Primul impuls al lui Mica fu acela de a se oferi să meargă la Boston și să vadă cu ochii lui starea lui Nic. Dar cea mică ce îi stătea în poală îi amintea că nu putea să se ridice pur și simplu și să plece. Doamna Flannigan fusese o scumpă, avusese grijă de Iustina câtă vreme el își făcea munca la clinică, dar nu se putea aștepta ca femeia aceea dragă să țină o fetiță vioaie zi și noapte, pentru nu se știe câtă vreme.

Din câte se părea, el șovăi prea mult, fiindcă vocea Lidiei îi întrerupse brusc gândurile, cu o asprime neobișnuită pentru ea.

– Nu-i nimic, Mica. Am să-ți urmez sfatul și o să mă ocup singură de situația asta.

– Nu înseamnă că nu vreau să vin, doar că...

– „Domnișorica" are întâietate. Înțeleg.

Nu pricepea.

– Lidia, eu...

– Îmi pare rău că te-am deranjat.

Îi închise telefonul.

– Lidia!

Furios, el trânti receptorul în furcă și își trecu mâna prin păr. Iustina îl privea clipind din ochii ei mari și nevinovați.

– Dragă?

– Nu, asta cu siguranță „nu" a fost dragă.

Mica mângâie cu un aer absent buclele mătăsoase ale Iustinei, în timp ce privea fix la telefon, încercând să înțeleagă reacția nervoasă a Lidiei. Preocuparea ei pentru Nic care se izbise de șovăiala lui trebuie să o fi forțat să se poarte altfel decât s-ar fi așteptat el. Ridică receptorul și formă numărul ei.

Țârâitul se auzi tare de câteva ori, dar nu veni niciun răspuns. Probabil îl sunase din spital, dar din care? Erau câteva în Boston și nu avea timp să sune la toate. Nemulțumit, bombăni.

– Ș-acum, ce urmează?

Iustina se dădu jos din poala lui și arătă cu mâna spre masă. Mica dădu din cap și pentru moment lăsă deoparte gândurile la Lidia și la Nic.

– Urmează micul dejun.

El o puse pe Iustina pe scaunul de la bucătărie și o ascultă sporovăind cu ea însăși, în timp ce el bătea două ouă și întindea unt pe câteva felii de pâine. Spre ușurarea lui, după primele câteva zile, Iustina renunțase la dositul alimentelor prin apartament. Deja în a treia noapte, fetița dormea adânc în patul ei. Copila se instalase în noua ei locuință ca și cum nu locuise niciodată în altă parte. Cu toate acestea, în ciuda tuturor strădaniilor lui Mica și ale doamnei Flannigan de a o învăța alte cuvinte, ea folosea numai două cuvinte cunoscute: „tati" pentru Mica și „dragă" pentru toate celelalte.

Până la urmă, trebuia să învețe. Mica spera să nu ajungă la școală înainte să se întâmple. Între timp, el se bucura de noul rol

de tătic și înțelegea perfect dragostea Lidiei pentru un copil care nu era al ei prin naștere.

Nu își putea închipui că ar putea-o iubi mai mult de atât pe micuța Iustina. Simțea o strângere de inimă amintindu-și supărarea fățișă a Lidiei. De îndată ce o va lăsa pe Iustina în grija doamnei Flannigan și va ajunge la clinică, avea să încerce să o sune iar. Și va continua să sune până ce o va prinde acasă.

El puse o farfurie și o furculiță dinaintea Iustinei și apoi îi luă mânuțele între ale sale. Așa cum își făcuseră obiceiul, își plecau frunțile și Mica cerea binecuvântarea mâncării. În ziua aceea însă, rugăciunea lui fu mai lungă decât de obicei.

– Doamne, binecuvântează mâncarea aceasta, ca să ne hrănească trupurile. Atinge trupul lui Nic și vindecă-l. Și, te rog, ajută-mă să o găsesc pe Lidia, ca să o pot ajuta mai mult. Și ca să-i pot vorbi atunci despre Iustina. Amin.

Iustina luă furculița.

– Dragă!

❋

După ce Lidia înclină capul în semn de mulțumire femeii de la recepție pentru că o lăsase să folosească telefonul, ea o luă cu pași grăbiți spre toaletă. Reuși să își țină lacrimile în frâu până ce se încuie în spațiul îngust.

Dar, în momentul în care avu intimitate, ea dădu lacrimilor frâu liber. „O domnișorică specială", spusese Mica. „Domnișorica" era în apartamentul lui, la prima oră a dimineții. Cunoscându-l pe Mica, era o singură explicație. Mica se căsătorise. Tristețea o îi înfipse un cuțit în piept. Se căsătorise fără să-i spună nimic.

Oare prietenia lor nu însemna nimic pentru el? Cu o zi înainte, când ea și mama îl aduseseră pe tata acasă, acesta îi făcuse o propunere absurdă, în timp ce se așeza cu mișcări stângace pe canapeaua din cameră.

– Lidia, după ce Nic își revine din toate astea, ar trebui să te căsătorești cu el.

Lidia îl privise cu gura căscată de uimire. Să îi fi afectat accidentul capacitatea tatălui ei de a gândi limpede?

– Să mă căsătoresc... ? Tată, de unde și până unde vii cu o asemenea propunere?

– E un om bun. L-am tot studiat. S-a schimbat. Ai putea alege mult mai prost.

– Sunt convinsă că-i adevărat, însă...

Tatăl continuă, de parcă ea nici măcar nu vorbise.

– Amândoi îl iubiți pe Nicky. Deja ați format un soi de familie crescând copilul împreună. Știu că ții la Nic. Mărită-te cu el.

Lidia se așeză lângă tatăl ei și îi vorbi pe un ton calm, nedorind să îl supere.

– Tată, Nic e în comă. Nu sunt garanții că se va mai trezi.

– O, se va trezi. Tatăl ei își trase o cuvertură peste picioare, în timp ce mama scutura o pernă mică, pe care i-o puse sub cap. Dumnezeul acela al lui pare să facă lucruri bune pentru el.

Lidia prinse inimă, plină de speranță.

– Chiar... crezi că Dumnezeu îl ajută pe Nic?

– „El" crede că Dumnezeu l-a ajutat. Vorbește despre asta destul de des. Tatăl pufni, dând ochii peste cap. Aproape că m-a înnebunit cu vorbăria lui despre Dumnezeu. Nu sunt pregătit să o iau pe calea asta, dar o să admit că lui Nic i-a pus picioarele pe drumul cel bun. El își schimbă puțin poziția, strâmbându-se în același timp. Îndreptă iar privirea spre Lidia. Uite ce-ți propun eu: îți dau fabrica în dar de nuntă. Tu vei fi proprietara și el va fi șefu'...

Lidia puse mâna pe brațul lui.

– Tată, nu mă pot căsători cu Nic.

– De ce nu?

– Din cauză că nu-l iubesc.

Tatăl își agită brațul, înlăturându-i astfel mâna ei.

– Iubirea poate veni mai târziu. Doar nu te pețește altcineva.

Lidia îl privi în ochi și mărturisi.

– Tată, eu deja iubesc pe altcineva. Îl iubesc pe Mica.

Ce sentiment minunat să spună acele cuvintele cu voce tare, să împărtășească secretul acela minunat. Dar o și durea. Suferea și mai tare decât în ziua în care Nic îl luase pe Nicky de acasă, când crezuse că inima ei nu va mai bate niciodată. Această suferință era din pricină că, dacă Mica se căsătorise, îl pierduse pe veci. În baia din spital, Lidia plânse în pumni, cu toată puterea, dând frâu liber supărării. Și mâniei. Cum de putuse să nu îi spună? După tot ce îndură seră împreună, după felul în care se uitase la ea, cum o îmbrățișase și o făcuse să creadă că în ochii lui era o persoană specială?

– Gata cu tărășenia asta. Lidia înălță fruntea și vorbi pe un ton hotărât reflexiei ei brăzdate de lacrimi din oglindă. Plânsul n-are să schimbe nimic. Mica nu mi-a promis niciodată nimic, în afară de prietenie și a fost un prieten de nădejde. Fii recunoscătoare pentru prietenia lui și mergi mai departe.

Ea își dădu cu apă rece pe față, înviorându-și ochii umflați și mărginiți cu roșu. Pudra și rujul de buze, aplicate cu generozitate, o înviorară și mai tare. Convinsă că se făcuse iar prezentabilă, se îndreptă cu mers hotărât spre salonul lui Nic. Mica o sfătuise să îi dea lui Nic un motiv să se trezească. O întrebare incomodă se plăsmui în mintea ei.

Oare gândul că ei trei – Nic, ea și Nicky – ar putea forma o familie ar fi destul de puternic să îl facă să se trezească?

35

Lidia, spre marea supărare a asistentelor care erau la serviciu, se instală în salonul lui Nic. În următoarele câteva zile, ea îi urmări tratamentele și veni cu propriul program de masaje musculare, de exerciții fizice și de stimulare verbală.

Când nu mai știa ce să îi spună, îi citea. Capitol după capitol din Biblie. În dimineața celei de-a douăsprezecea zi, în timp ce Lidia îi citea cu glas tare din Psalmi, pleoapele ochilor lui Nic se mișcară. În seara aceea, la îndemnul Lidiei, el o strânsese de degete. În ziua următoare, deschise ochii și îi dăruise un zâmbet haios, ce îi făcu inima Lidiei să bată cu putere, fiindcă îi aminti de zâmbetul lui Mica. Dar ea se forță să îi zâmbească lui Nic, nu amintirii lui Mica.

La două zile după ce Nic se trezi, Allan Eldredge îi făcu externarea din spital, plăti toate costurile și îl aduse acasă, unde avea să stea în camera de oaspeți a familiei până se va însănătoși pe deplin. De Crăciun rămase la ei, dându-i Lidiei șansa de a lega o prietenie și mai strânsă cu el.

Deși mergeau împreună cu mașina la muncă, luau cina împreună și se vedeau în fiecare seară, ea nu își făcuse niciodată curaj să deschidă subiectul propus de tatăl ei, privitor la o relație permanentă cu Nic.

În ajunul Crăciunului, sosi în cutia poștală o felicitare din New York. Înainte să o deschidă, Lidia se retrase în hol, singură. Mâinile îi tremurau în timp ce scotea felicitarea viu colorată din

plic, iar când citi semnătura „Cu drag, Mica & Iustina", rămase fără aer în plămâni.

Simți o durere ascuțită și strânse felicitarea la piept. De după colț, apăru Nic. El încreți fruntea când o zări înlemnită în fața șemineului.

– Ești bine?

Nefiind în stare să vorbească, Lidia dădu din cap. Deschise felicitarea și i-o dădu lui Nic. El îngustă ochii privind la scris.

– Cine-i Iustina?

Lidia se forță să răspundă, deși avea gâtul strâmtat.

– Soția lui Mica.

Nic făcu ochii mari.

– S-a însurat cu altcineva, nu cu... ?

El tăcu fără să adauge cuvântul „tine", dar acesta plutea în aerul dintre ei. Dând repede din cap, Lidia adoptă o atitudine cavalerească.

– E-n regulă. Sincer. Sunt luni de zile de când l-am văzut pe Mica ultima oară. Și cum ar putea să înflorească ceva între noi când trăim în state diferite? N-a fost să fie mai mult decât un prieten.

Privirea lui Nic se topi de milă, dar nu o contrazise. În timp ce amândoi dădură înțelegător din cap, ea nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva Dumnezeu se referea la Nic atunci când îi cerea să aibă răbdare și să aștepte. Oare în viața lui Nic avea ea un cuvânt de spus?

Se uită mai adânc în ochii lui Nic, sperând să afle răspunsul acolo, dar atunci Nicky veni în fugă de după colț, călare pe un cal de jucărie, pe care tatăl ei i-l dăruise cu câteva zile înainte. Imediat ce Nicky intră, mama ei își iți capul pe după colț.

– Nicky, pune Veverița în boxa ei. E vremea cinei. Haideți, Lidia și Nic.

Nemulțumită și ușurată în același timp, Lidia alungă gândurile legate de Mica.

Mama pregătise o tocană zemoasă de vită, îngroșată cu făină de orz și condimentată cu usturoi și busuioc. Servită cu biscuiți

proaspeți cu miere, mâncarea ar fi trebuit să fie deliciul tuturor. Dar pe la jumătatea mesei, tatăl Lidiei dădu farfuria la o parte și vorbi apăsat.

– Nu pot mânca. Aș vrea să nu fi citit ziarul.

– Ce este? Vești proaste?

Lidia șterse fața lui Nicky cu un șervețel și îl trimise sus, la joacă. Obrajii tatălui erau roșii de indignare.

– Peste optzeci de prizonieri de război americani au fost masacrați acum o săptămână, lângă Malmedy, în Belgia. Responsabilii SS nu au vrut povara de a-i hrăni, așa că pur și simplu i-au împușcat, i-au măcelărit ca pe niște animale.

Cuvintele îi amintiră Lidiei de povestea pe care Mica i-o spusese despre evrei și înghiți cu greu amăreala ce îi venea pe gât.

– O, tată...

Tatăl lovi cu palma în masă cu atâta putere că cești le de ceai zăngăniră.

– Nu înțeleg. E vremea Crăciunului, o vreme când oamenii răspândesc pacea și bunăvoința unii față de ceilalți, dar uite ce se-ntâmplă. Pace? Pfui! Lumea a luat-o razna!

Nic își rezemă cu grijă brațul pe marginea mesei. Doctorul îi scosese ghipsul cu câteva zile înainte, dar tot își mișca brațul cu băgare de seamă.

– Lumea trebuie să Îl celebreze pe Mântuitorul care a venit în ziua de Crăciun. Țelul Lui a fost să aducă pacea. I-am citit aseară lui Nick povestea Crăciunului. Apoi, am citit și singur câte ceva. Am găsit un verset în Ioan 14, cred, care vorbește despre pace. Nu-mi amintesc cuvânt cu cuvânt, dar Isus zicea ceva de genul: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea..." El clătină din cap cu un aer trist. Tot războiu' ăsta, toate tentativele eșuate de a câștiga pacea, cei ce refuză să aleagă voia Domnului sunt cei ce scornesc nebunia asta.

Lidia se așteptă ca tatăl ei să dea ochii peste cap și să se răstească la Nic, dar, spre mirarea ei, în ochii tatălui se văzu lucirea unor lacrimi înăbușite.

– Și ce mai spune?

Nic închise ochii pentru o clipă și strânse buzele în timp ce se concentra.

– Sfârșitul versetului pare să se potrivească de minune. Zice „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte." E o povață bună de care să ne agățăm, câtă vreme atâtea lucruri merg prost în lumea întreagă.

Tatăl rămase tăcut pentru câteva clipe, părând a sorbi cuvintele lui Nic. Lidiei îi creștea inima de recunoștință pentru mesajul pe care Nic îl împărtășise. De ce oare tatăl său primea învățătură de la Nic, dar o respingea din partea altcuiva, o nedumerea. Dar spusele lui Nic își făcuseră loc în inima părintelui ei încăpățânat, după câte se vedea.

Un verset preferat al lui Nic îi trecu prin minte: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său." Fusese atât de înspăimântată atunci când Nic îl găsise pe Nicky, intrând cu forța în viața ei. O, ce mai luptă dusese ca el să nu intre în viața lor. Acum îl primea cu brațele deschise. Dumnezeu folosise matahala aceea de om, fost dependent de morfină ca pe un instrument prin care să ajungă la tatăl ei.

Ea se uită la Nic care își luă lingura și duse la buze o gură de tocăniță. Cât de liniștit părea, stând la masa ei, ca și cum locul lui fusese dintotdeauna acolo. Să fie Nic sortit să îi fie mai mult decât un prieten în viitor? Își aminti ultimele cuvinte pe care el i le spuse tatălui ei: „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte."

Chiar acolo, la masă, ea înălță spre cer o rugăciune. „Doamne, scoate gândurile acestea tulburătoare din inima mea și ajută-mă să aflu pacea Ta. Arată-mi unde îmi este locul. Arată-mi unde mi-e dat să ajut."

Îi ochii minții îi apăru chipul lui Mica, dar ea își certă inima la amintirea aceasta. Mica era încă un gând tulburător ce trebuia alungat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Luna ianuarie a anului 1945 trecu cu greu pentru Mica. O epidemie de gripă făcuse prăpăd printre imigranții italieni, iar el își petrecuse o mare parte din timp făcând vizite la apartamente aflate în carantină, oferind tratament și învățând mamele cum să aibă grijă de copiii lor bolnavi. Vântul sufla cu putere prin oraș, tăindu-i suflarea în timp ce Mica umbla pe străzi și ducea dorul primăverii și al unui sfârșit pentru epidemia aceea. Își mai dorea nespus ca războiul să se sfârșească.

Nu mai primise vești de la Ieremia încă de la începutul lui noiembrie. Îngrijorarea lui sporea din zi în zi, aflând din ziare despre atacurile germane asupra aerodroamelor aliaților din Franța, Belgia și Olanda, în ceea ce liderii germani numeau Marea Lovitură. Fusese, într-adevăr, o lovitură nimicitoare ce distrusese peste o sută cincizeci de avioane americane și englezești. Hitler lansase atacuri și în sud, lângă Strasbourg, în încercarea de a prelua controlul asupra Armatei a Șaptea Americane.

Chiar dacă Ieremia nu se afla în niciuna din zonele acestea, Mica era apăsat de grija că nemții scotoceau și prin locurile prea mici pentru a oferi adăpost. Teama pentru siguranța fratelui său și pentru sănătatea acestuia devenise un tovarăș nelipsit. Lunile de iarnă fuseseră dintotdeauna grele pentru Ieremia – picioarele lui slăbite de poliomielită îl dureau îngrozitor la frig. De fiecare dată când o rafală de gheață îi sufla paltonul de pe picioare, rostea o rugăciune pentru fratele lui.

Pe măsură ce luna se apropia de sfârșit, veneau știri despre forțele aliate ce duceau lupte crâncene ca să pună armata lui Hitler pe fugă. Avioanele bombardau Berlinul aproape în fiecare zi. Pe străzile New York-ului oamenii aclamau pierderile de vieți omenești din orașul german. El nu le putea înțelege bucuria. Poate că menirea lui de doctor de a salva viața – viețile tuturor, chiar și pe cele ale nemților – îi făcea inima să plângă atunci când auzea că alții sărbătoreau moartea civililor germani.

În timpul zilei era ocupat până peste cap cu tratarea imigranților, cu îngrijirea Iustinei și cu urmărirea veștilor despre război. În schimb, noaptea, o, noaptea ceasurile erau lungi și

goale. Când se punea în pat, gândurile îi zburau iar la Boston. De când Lidia îi ceruse la telefon sfatul legat de îngrijirea lui Nic, primise doar un singur semn de la ea: o felicitare de Crăciun. Îi scrisese și câteva rânduri scurte în care îi spunea că tatăl ei era acasă și că se recupera, că Nic fusese externat din spital, că stătea la ei și că Nicky era fericit și sănătos. Ea încheiase spunându-i „Nicky îți transmite dragostea lui."

Dar nimic personal pentru el din partea ei. Asta îl dezamăgise. Se întoarse pe partea cealaltă în pat și aprinse veioza de la căpătâi. Felicitarea primită de la Lidia stătea lângă Biblie. O luă, netezind pasărea cardinal în relief, de pe partea din față a felicitării. Viu colorată. Veselă. În contrast puternic cu rândurile scurte și lipsite de emoție pe care le conținea.

Citi cuvintele din nou. Fără grabă. Sperând că, poate, îi scăpase ceva. Dar nu, mesajul scris cu mare grijă era același. Se trânti pe pernă și oftă privind în tavan, nelăsând felicitarea din mână. Lidia... Dacă închidea ochii, o putea revedea cu ochii minții în drum, cu soarele strălucind în părul ei, cu ochii scânteietori de la lacrimile pe care și le ștergea clipind, cu un zâmbet desenat pe buze.

În spatele ei, Nicky sărea prin curte, jucându-se de zor, călare pe un cal imaginar pe nume Veverițoi. Îi trimisese băiatului un căluț de lemn, cu ocazia Crăciunului, dar ea nu îi confirmase primirea. Poate că nu ajunsese. Se rezemă într-un cot și lovi perna cu pumnul, apoi o plie în jumătate și se întinse iar.

Voia să îi facă o vizită. Voia să o vadă. Voia să o vadă „în clipa aceea". Dar trebuia să aștepte până ce va fi mai puțin ocupat. Apoi va avea timp. Să o viziteze. Să o curteze. Să... o ceară de soție. Inima îi bătea puternic și nebunește la gândul de a o cere pe Lidia în căsătorie. Nu se vedea petrecându-și tot restul vieții alături de altcineva. Zâmbi în cămăruța cufundată în întuneric, reflectând la cât de iute înflorise dragostea lui pentru ea. Trebuia să fie o iubire dată de Dumnezeu. Cum altfel să găsească explicația? Războiul, munca și distanța nu îi schimbaseră sentimentele pentru ea. Ba dimpotrivă, afecțiunea devenise mai profundă, prinzând rădăcini

atât de adânci în inima lui, încât nimic nu o putea smulge de acolo. Și el fusese sigur de afecțiunea ei pentru el.

Atunci de ce păstra Lidia distanța aceasta? De ce nu sunase ca să întrebe cine era Iustina? Să fie cu putință ca ea să îl evite din pricină că inima ei se schimbase? Poate că, având-l pe tatăl lui Nicky sub acoperișul ei, inima i-o luase în altă parte. Ar fi bine pentru Nicky să fie împreună cu tatăl său și cu femeia pe care o numea mamă.

„Dă-mi o șansă să stau iar de vorbă cu ea, Doamne, să îmi liniștesc sentimentele acestea care se bat cap în cap, ca într-un război personal înlăuntrul meu."

Sunetul făcut de mersul mărunt al unor picioruțe îi întrerupse rugăciunea. O umbră mică lunecă pe podea, urmată apoi de fetiță. Ea merse drept la marginea patului și întinse o mânuță. Mâna îi rămase în aer, înainte să îi atingă nasul, privindu-l direct în ochii lui deschiși.

Ea clipi de două ori, cu o expresie nevinovată.

– Tati?

– Vrei sus? o întrebă el, lovind ușor patul lângă el. Sus? Vrei sus?

Iustina îi arătă zâmbetul ei vesel ce lumina cămăruța și apoi se sui în pat. Se cuibări lângă el, lăsându-și capul pe umărul lui.

– Tati. Dragă.

Un suspin mulțumit îi lunecă pe buze. Mica ridică marginea păturii ca să o acopere. Se lăsă iar pradă gândurilor, dar le rosti cu voce tare, împărtășindu-le fetiței care stătea cuibărită sub brațul lui.

– Da, o iubesc pe Lidia. Și pe tine te iubesc, scumpa mea. Iustina dădu din cap și îl lăsă într-o parte ca să privească atent la fața lui Mica. El vorbi mai departe, ca și cum spunea o poveste la culcare. Mi-aș dori să am șansa de a-i vorbi Lidiei despre tine, când o să sune. Cred că te va iubi și ea. Are un băiețel pe care îl cheamă Nicky și care are cam vârsta ta. Voi doi v-ați înțelege de minune, după socoteala mea. El vorbește foarte frumos și cu vocabularul tău bogat – chicoti puțin la propria-i glumă –

pesemne eu și Lidia n-am mai apuca să mai scoatem vreodată o vorbă.

Ochii mari, albaștri ai Iustinei se fixară asupra ochilor lui.

– Dragă.

El o mângâie ușor pe spatele ei micuț.

– Exact. Sunt surprins că n-a scris ca să-ntrebe despre tine. Am semnat și cu numele tău pe felicitarea de Crăciun pe care i-am trimis-o. De obicei, Lidia are foarte multe întrebări.

El se lovi cu palma peste frunte când înțelese brusc, ca și când l-ar fi lovit o bâtă în cap. Iustina se ridică, privi cu ochi mirați la mâna lui pentru o clipă și apoi îi imită gestul. Mica gemu, lipind-o cu blândețe de umărul lui.

– Da, dragă, tati a făcut o neghiobie.

Cum de s-a putut purta atât de prostește? Semnase felicitarea „Mica & Iustina", fără nicio explicație despre cine era Iustina. I se păruse atât de firesc, încât nu se gândise prea mult. Semnătura zugrăvea o imagine clară în mintea lui despre el și despre fetița aceea frumoasă, cu părul blond.

Dar ce trebuie să fi crezut Lidia?

– Știu ce a crezut, se porni el cu voce tare, scuturând din cap.

Aflată lângă el, Iustina clătină și ea din cap, făcând să îi sară buclele. Mica o strânse în brațe, râzând la ideea ridicolă ce trebuie să se fi sădit în mintea Lidiei.

– Crede că m-am însurat cu cineva pe nume Iustina.

– Dragă! îngână Iustina.

Mica își lipi nasul de al Iustinei.

– Ei bine, va trebui s-o lămuresc pur și simplu, nu-i așa? Iar când îi voi spune adevărul despre tine, o să-i spun și adevărul despre mine în același timp. O să merg la ea și am să-i spun că o iubesc. E o idee bună?

Iustina îl prinse pe Mica de nas. El mișcă bărbia, încercând să îi prindă degetele între buze. Ea râse din toată inima și apoi începu să sară pe pat. Dându-și seama că se agita prea tare, el o luă în brațe și o duse înapoi în patul ei.

– E noapte. Trebuie să dormi. Nu – el o lăsă ușor cu capul pe pernă și puse mâna pe pieptul ei, clătinând din cap – nu joacă, somn.

El închise ochii și dădu capul într-o parte, prefăcându-se că sforăie. Încă un chicot subțire se auzi. El deschise iar ochii, se aplecă și o sărută pe frunte.

– Dormi acum, copilă dragă. Iar dimineață, o voi suna pe Lidia și voi lămuri lucrurile.

36

A doua zi dimineața, în timp ce Iustina stătea la masă molfăind pâinea prăjită la micul dejun, Mica se duse la telefon, pregătit să o sune pe Lidia.

O zarvă pe drum îi captă atenția. Cu fruntea încruntată, el merse la fereastră, o deschise, lăsând să pătrundă în cameră o rafală de aer rece ce flutură perdelele pe lângă el, de o parte și de alta. Un agent de ziare stătea pe trotuar, agitând un ziar și strigând cât îl țineau plămânii.

– Atrocitățile nemților date la iveală! Lagăr al morții eliberat de armata rusă! Evreii victime ale cruzimii nemților eliberați!

Mica puse mâinile căuș la gură.

– Băiete, ce tot spui acolo?

Tânărul privi în sus. Obrajii lui crăpați de vânt luceau și erau roșii.

– Într-un loc ce se cheamă Auschwitz, rușii au eliberat o grămadă de evrei care au fost ținuți prizonieri acolo. Povestesc niște lucruri groaznice.

Mica scoase un oftat. Tocmai ce descrisese Ieremia! Și ajunsese pe pagina întâi? Strigă tare la băiat.

– Rămâi acolo. Cobor. El se întoarse la Iustina și ridică palmele, un semn pe care ea îl învățase. Stai cuminte, draga mea. Tati se va întoarce.

Mica coborî scările în fugă și ieși pe terasa rece. Gerul îi ustura tălpile goale ale picioarelor, dansând pe loc în timp ce plătea

bănuțul pentru ziar. Întors în apartament, el citi articolul de atâtea ori încât aproape îl memoră. Anumite pasaje zugrăveau imagini în mintea lui ce îi străpungeau inima.

În săptămâna ce urmă, toată lumea care intra în clinică vorbea despre locul numit Auschwitz.

– Îți poți închipui? se miră o femeie. N-aș fi crezut niciodată să fie posibile asemenea lucruri în lumea noastră civilizată!

Desigur, Mica știa că Auschwitz era doar vârful aisbergului, dar ținu acest adevăr pentru sine. Liderii popoarelor vor fi nevoiți să dezvăluie toate ororile la care au fost supuși oameni nevinovați în timpul acelui război groaznic. Se întreba dacă oricare alt articol ar stârni o indignare mai mare în cartierul lui decât cel legat de Auschwitz.

Și apoi, aproape o lună mai târziu, veștile veniră despre Yalta. Deși știrile circulau pe la colțuri, se răspândeau zvonuri cum că cei trei lideri aliați, președintele Roosevelt, Winston Churchill și Joseph Stalin, se întâlneau pentru a discuta reorganizarea Europei de după război. Chiar dacă nimeni nu cunoștea detaliile acestei întâlniri, pentru Mica era limpede că, dacă se făceau înțelegeri pentru perioada de după război, atunci războiul, în mod sigur, se apropia de sfârșit.

Ideea aceasta aproape îl dădea amețeli. În fiecare zi, din dimineața apariției articolului despre Auschwitz pe prima pagină, Mica formase numărul Lidiei la prima oră a dimineții. Dar, de fiecare dată, Allan Eldredge era cel care îi răspundea și se arăta dispus să îi ceară Lidiei să sune înapoi. Și, totuși, ea nu suna niciodată.

Mica nu putu decât să presupună că refuza să îi vorbească și devenea tot mai nemulțumit. Dar nu se dădu bătut. Nu avea de gând. Nu putea.

Sosi și ziua sfântului Valentin, ziua lui Cupidon și a dragostei. Cineva îi trimisese Lidiei doisprezece trandafiri roșii. Nic se opri în ușa biroului, uitându-se insistent la Lidia, care stătea la biroul masiv al tatălui ei. Ea cunoștea afacerea, crescuse în preajma ei

și o conducea la fel de bine ca tatăl ei, după părerea lui. Dar, cumva, nu părea în largul ei pe scaunul lui Allan Eldredge.

O privea cum strângea o petală de trandafir între degete, cu fruntea încruntată, fie a nedumerire, fie a nemulțumire. Nu era sigur care era motivul. Sau poate că încruntătura frunții avea legătură cu motivul pentru care ea îl chemase în birou. Nu avea de unde ști până ce nu întreba.

El își drese vocea și făcu un pas în față. Ea se întoarse către el, scaunul de lemn scoțând un scârțâit zgomotos, odată cu mișcarea bruscă. El râse.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. El arătă cu bărbia spre trandafiri. Cineva crede că ești specială.

– Și tocmai mi-ai confirmat că nu e vorba despre tine.

Nic se trase surprins.

– Despre mine?

Lidia oftă. Se lăsă pe spate în scaunul masiv din lemn, făcând arcul să sune și încrucișă brațele.

– Sunt destul de sigură că au venit de la tata, dar faptul că nu e niciun bilet îmi dă de înțeles că vrea să țină totul secret.

Nic zâmbi strâmb și dădu din cap.

– Să știi c-am ajuns să-l plac pe bătrânu' tău secretos. Știe cum să ducă lucrurile la bun sfârșit.

Lidia se încruntă.

– Dacă s-ar mărgini la afaceri, i-aș admira ceva mai mult felul prevăzător de a fi. Dar nu-mi place deloc amestecul lui în viața mea personală. Ea arătă cu mâna spre un scaun ce se afla la perete, luând un aer profesional. Îți mulțumesc c-ai venit sus. Vrei să iei loc un minut, Nic?

Nic se puse pe scaunul cel mai apropiat de birou și se uită curios la Lidia.

– Pari teribil de serioasă. Vorbește șefa cu angajatul ori e altceva?

– Îmi dau seama că lucrăm împreună, dar e ceva important. Și e altceva. Lidia se aplecă în față, înfiorându-se când scaunul scârțâi iar zgomotos. Acum că biroul îmi aparține în mod oficial

– oare nefericirea o dăduse de gol când rostise asta? –, am de gând să cumpăr alt scaun. Ea trase o gură bună de aer, îi dădu drumul, apoi îl țintui încruntată.

– Nic, mă iubești?

Nic tresări.

– Dacă „te iubesc"? El șuieră printre dinți. Asta-i bună, Lidia, ai dreptate. Asta „e" altceva!

Ea păstră un aer serios.

– Răspunde-mi, te rog.

Nic se scărpină în barbă, întinzându-și buzele într-o grimasă nervoasă. Oare își dădea seama Lidia că îl punea într-o situație neplăcută?

– Păi, acuma... însemni mult pentru mine, Lidia. Ai avut grijă de fiul meu, mi-ai purtat și mie de grijă, m-ai ajutat să mă pun iar pe picioare ca să pot trăi restul vieții onorabil. Toate astea înseamnă mult. Foarte mult. Așa că, e normal să am sentimente pentru tine...

Lidia pufni.

– Te pricepi foarte bine să ocolești un subiect. O să iau ocolișul tău neclar ca pe un nu. Aprecierea mea ar fi corectă?

Nic ridică din umeri.

– Da. Bănui c-ar fi.

În cele din urmă, ea zâmbi.

– Bun. Asta ne pune pe picior de egalitate.

El nu se putu abține să o tachineze.

– Auuu, vrei să zici că nu mă iubești?

Ochii ei fulgerară.

– Bagă de seamă. Am putea vorbi de data asta ca de la șef la angajat.

El râse, deloc intimidat.

– De ce mă-ntrebi asta?

– Tata mă tot bate la cap să mă căsătoresc cu tine, din vreme ce tu l-ai scos din calea acelui camion.

Nic își dădu capul pe spate și râse, un hohot de râs gutural și scurt. Apoi el lăsă bărbia în piept și își trecu mâna peste față, în încercarea de a înlătura hazul.

– Păi să știi, Lidia, că sunt culturi în care te oferi sclav unui om care ți-a salvat viața. Poate că Allan crede că te-aș prefera pe tine.

– Nic, nu-i amuzant.

Expresia de pe chipul ei îi arătă lui Nic că acea conversație nu era una lesne de purtat pentru ea. El încercă să își potolească pornirea de a râde.

Ea continuă.

– Mă simt de parcă aș fi împinsă ca o... ca o ofrandă! Am făcut tot ce mi-a stat în putință să-l conving că niciunul dintre noi nu e interesat să facă un pas atât de mare, dar el stăruie că nu privesc situația aceasta folosindu-mi rațiunea. El e de părere că am ajuns să avem o relație profesională bună, astfel încât – după modul lui de gândire – am forma și un cuplu căsătorit excelent.

Nic își smulse pălăria de pe cap, o lovi de două ori peste genunchi, apoi o puse la loc.

– Pot pricepe ce vrea cu asta, Lidia. Vreau să zic că ne înțelegem bine. Amândoi îl iubim pe Nicky. Privind lucrurile logic, ar merita să ne căsătorim. Probabil ne-ar merge pur și simplu bine împreună.

Lidia făcu o față lungă.

– Propui... ?

– Nu! El ridică mâna cu palma spre ea. Sigur că nu! Încerc numai să te ajut să vezi lucrurile prin ochii tatălui tău.

– Atunci, ce am nevoie de la tine e un ajutor să-l faci pe tata să vadă lucrurile prin ochii „noștri". Ea lăsă capul într-o parte, privindu-l rugător. Vrei să vii la cină în seara asta, să stai de vorbă cu el? Eu am renunțat să tot încerc de una singură să-i schimb părerea.

Nic ridică din umeri.

– Sigur. O să-ncerc să-l lămuresc. De altfel... El îi făcu semn cu ochiul. Aveam de gând să vorbesc cu tine despre cineva. O știi

pe Myrna Todd, fata cea nouă, pe care ai angajat-o acum două săptămâni?

Un zâmbet se desenă încet pe chipul ei. El se roși la față, dar continuă.

– M-am tot gândit să o invit la cină sâmbătă seara, dar e sfârșitul meu de săptămână împreună cu Nicky. Oare ai putea...?

Lidia râse.

– Nu, n-o să fiu bonă. Roagă-l pe tatăl meu. Poate așa o să-i transmiți un mesaj clar că nu ești interesat de mine.

El zâmbi larg și se ridică în picioare.

– Ne-am înțeles, șefa. O, apropo, caut niște ulei să-ți repar scaunu'. El tăcu și se încruntă. Ciudat. Nu scârțâia niciodată când stătea Allan pe el.

Cuvintele de peste zi, comentariul lui Nic despre scaun, îi tot veneau Lidiei în minte și nu îi dădeau pace. Nu, scaunul nu scârțâia cu tatăl ei. Dar el nu se foise în el atât de mult ca ea, deoarece se simțise confortabil. De ce nu era potrivit pentru ea? Lidia înțelegea afacerea. Se pricepea să o conducă. Angajații o acceptau ca pe noul lor lider fără să crâcnească. Tatăl ei își savura libertatea abia descoperită. Toată lumea părea fericită de aranjamentul lui. Toți, în afară de Lidia.

În timp ce șofa în drum spre casă, o rugăciune izvorî din adâncul sufletului ei. „Doamne, îmi doresc tare mult locul meu de slujire. Dacă rostul meu e să mă ocup de fabrică, vrei, te rog, să-mi dai pacea?"

Când intră pe ușa din față, Nicky veni lunecând pe parchetul din hol pe șosetele din picioare și se lovi de coapsele ei. Ea își ținu echilibrul, prinzându-se de tocul ușii.

– Nicholas Allan Eldredge, ești la fel de zăpăcit ca un iepure sălbatic!

Râzând, ea se aplecă să îl îmbrățișeze. Mama ei apăru la capătul celălalt al holului lung, cu mâinile în șolduri.

– A fost un năzdrăvan „toată ziua". I-am zis că, dacă nu se liniștește, va trebui să stea în camera lui.

Nicky își răsfrânse buza de jos.

– Buni a fost morocănoasă.

– Din câte aud, are motive serioase. Lidia îl luă pe Nicky de mână și se așeză pe treapta de jos a scării. De ce ai fost năzdrăvan azi, Nicky?

Băiețelul pufni cât putu de tare.

– Nu vrea nimeni să se joace cu mine. Bunu' s-a dus la oraș. Buni a trebuit să facă ordine. Bonzărel a zburat și m-a lăsat, când l-am scos afară să ne jucăm.

– L-ai scos afară? Deloc de mirare că mama ei era nemulțumită. Lidia îl luă pe Nicky lângă ea și îi cuprinse cu brațul umerii slăbuți. Nicky, dragule, Bonzărel nu e în siguranță dacă-l scoți din cușcă. N-ar trebui să-l scoți afară.

Nicky își înfipse coatele pe genunchi și își rezemă bărbia în mâini.

– Știu. Mi-a zis buni. El se uită pătrunzător la ea, cu ochi căprui și triști. Mi-a zis și mi-a tot zis...

Lidia îl strânse puțin.

– A făcut Bonzărel murdărie?

– Da. Semințe și pene și – el coborî vocea până la o șoaptă ce abia se deslușea – găinaț. Da' Bonzărel n-a vrut.

Lidia își ascunse zâmbetul.

– Sunt convinsă că n-a vrut.

Nicky lăsă brațele în jos, se îndreptă de spate și se lumină la față.

– Dar ne putem juca amândoi acum?

Lidia se rezemă, obosită, de balustradă.

– O, am muncit atât de mult azi, încât nu știu dacă am energia să mă joc.

Nicky recunoscu tachinarea din vocea ei. O înghionti cu umărul.

– Mamăăă ...

Ea zâmbi.

– Cred că am vreme de o joacă scurtă până la cină. Tati vine să mănânce la noi, așa că poate se va juca de-a călușul cu tine.

– Ce bine. Nicky se ridică în picioare și o luă de mână. Haide, mamă, să mergem la joacă.

Lidia se ridică ca să îl urmeze pe Nicky sus, dar sună telefonul. Mama strigă din bucătărie.

– Lidia, am mâinile murdare. Poți răspunde tu?

– Da, mamă. Ea se întoarse către Nicky, care se trânti pe jos pufnind supărat și își ciufuli părul. După ce termin de vorbit la telefon, ne jucăm, în regulă? Ea se duse repede în camera de lucru și ridică receptorul telefonului. Alo?

De la capătul celălalt se auziră niște sunete amestecate și înfundate, urmate de șoapte. Iar apoi vocea unui copil mic rosti cuvântul cel mai neașteptat.

– Dragă!

37

Când Lidia răspunse la telefon, lui Mica aproape că nu îi venea a crede ce noroc avea. După săptămâni în care sunase, în sfârșit, îi auzea vocea.

Dar, în loc să răspundă la „salut", el puse repede receptorul în mâna Iustinei și șopti.

– Vorbește, Iustina! Vorbește, dragă!

Cum era de așteptat, Iustina rosti pe tonul ei de copil cuvântul preferat.

– Dragă!

– Bravo! Mica luă iar receptorul chiar când Lidia întrebă: „Cine e la telefon?" I se simțea nedumerirea în glas. Lui Mica îi bătea inima cu atâta putere încât simțea că i se taie respirația. Sunt eu... Mica.

Gura scurtă de aer pe care ea o luă se auzi de la kilometri depărtare. El și-o imagină la capătul celălalt al firului, ținând o mână delicată pe piept, iar părul încadrându-i frumos pometii înalți.

– M... Mica? Ea vorbea aproape fără glas, ca și el. Dar cine era acum un moment?

– Fetița mea, Iustina. Tremurul mâinilor lui amenința să îi dezlipească receptorul de ureche. El îl prinse cu amândouă mâinile. Lidia, am atâtea să-ți spun.

Iustina își luă păpușa din cârpe și merse cu pași șovăielnici la canapea, unde puse „copilul" în pat. El zâmbi în timp ce o privea. Dar zâmbetul păli când Lidia reluă conversația.

– Da, îmi închipui. Au trecut câteva luni.

Tonul ei glacial îl făcu pe Mica să intre în defensivă.

– Nu e din pricină că n-am încercat să vorbesc cu tine. N-ai vrut să mă suni înapoi. Nic Pankin îi trecu fulgerător prin minte și defensiva se topi, fiind înlocuită de anxietate. E... e din cauză că ai fost... de fapt, ocupată... cu altcineva?

– La ce te referi când spui că n-am sunat înapoi? Deși ea continua să vorbească pe un ton tăios, el simțea o urmă de tulburare în spatele fanfaronadei. Mica, singura veste pe care o am de la tine, de când te-am sunat ca să vorbim despre Nic, e o felicitare de Crăciun, pe care numele tău era lângă numele unei alte femei.

– Dar asta trebuie să-nțelegi. Nu era o „altă femeie."

El oftă nemulțumit. Ce n-ar da să poată purta conversația aceasta față în față. Telefoanele la distanță mare erau o invenție minunată, însă unele lucruri trebuiau spuse ținându-l pe ascultător de mână și privindu-l în ochi.

– Lidia, Iustina are trei ani. E unul din coletele lui Ieremia. Am dus-o la rabinul Jacowicz, dar a refuzat să o plaseze într-o familie din pricină că are părul blond și ochi albaștri. A zis că nu va fi acceptată în comunitatea evreiască.

– Trebuie că glumești.

– Te asigur că nu sunt pus pe glume. E absurd, nu-i așa? Stă la mine din septembrie.

– De ce nu mi-ai vorbit despre ea?

– Ți-am zis doar că am tot încercat să te găsesc la telefon. Am încercat de vreo douăsprezece ori și am lăsat mesaje de fiecare dată.

– Cui?

Mica tăcu. Un fior de mânie se strecură în vocea ei, dar el nu voia să creeze probleme.

– Mica, cine a primit mesajele?

Mica își trecu mâna prin păr.

– Tatăl tău, Lidia.

– Înțeleg. Urmă o pauză. Cred că-nțeleg.

Vocea ei își pierduse asprimea. Mica oftă ușurat.

Iustina fugi la Mica și îi dădu păpușa. El se prefăcu a legăna bebelușul în timp ce continua conversația.

– Am mai multe de povestit, dar nu vreau să vorbesc la telefon. Ar fi posibil... Nu vreau să deranjez, dar... Dacă aș găsi pe cineva să-mi țină locul la clinică, aș putea s-o aduc pe Iustina să te cunoască?

Mica își ținea respirația în timp ce aștepta răspunsul Lidiei. Ea nu îi răspunsese dacă era ocupată cu altcineva. Cu inima bătând cu putere, Mica aștepta să afle dacă atenția lui era nedorită.

În cele din urmă, vocea ei caldă se auzi de-a lungul firului, la fel de catifelată ca un sărut.

– Da, Mica, mi-ar plăcea asta foarte mult. Mie... O auzi cum își drege glasul. Mi-a fost dor de tine.

El își dori să poată întinde mâinile prin firele de telefon și să o strângă în brațe. Rămase fără glas.

– Și mie mi-a fost dor. El ținea strâns receptorul, vrând să își liniștească bătăile inimii. Te sun mâine, după ce știu cum aranjez lucrurile aici. Până atunci, îmbrățișează-l pe Nicky din partea mea. Te sun în curând.

– Voi fi aici.

– O! Și, Lidia? El înghiți în sec, făcându-și curaj. Te iubesc.

Lidia era să leșine. Două cuvintele. Numai două cuvinte scurte. Dar ce amprentă lăsau pe inima ei. Se învârtea casa cu ea, inima îi bătea să îi sară din piept și zâmbetul aproape i se întindea pe toată fața. Găsi destulă putere în glas ca să îi șoptească.

– O, Mica, și eu te iubesc. Rămâi cu bine.

Nicky își făcu apariția în ușă. Își puse o mână pe șold.

– Mamă, o să ne jucăm ori nu?

– Ce? avea sentimentul că plutea pe undeva, aproape de tavan. Clipi de două ori ca să deslușească expresia nemulțumită de pe chipul lui Nicky. Se trezi iar la realitate. O, Nicky. Îți mulțumesc că m-ai așteptat atât de cuminte. Da, ne putem juca acum.

La etaj, Nicky și Lidia stăteau cu picioarele încrucișate pe podea. Nicky deschise tabla de șah, numai că Lidiei îi venea

greu să se concentreze. Acum că dulceața cuvintelor lui Mica se risipea, se trezi stăpânindu-și cu greu o furie puternică. Cum de îndrăznise tatăl ei să țină secrete apelurile lui Mica? Punea apăsat piesele pe tabla de șah.

Tatăl ei și amestecul lui infernal trebuiau să înceteze imediat. Poate că el credea că îl interesează numai ce e bine pentru ea, însă nu avea niciun drept să îi controleze viața. La cină, în minutul ce urmă anunțului făcut de Nic despre dorința lui de a se întâlni cu fata cea nouă de la locul de muncă – cum o chema? Myrna? – Lidia îi va spune clar și răspicat tatălui ei că va trebui să o lase să își facă propriile alegeri în ceea ce privea viitorul ei.

Nicky ridică ochii în așteptare.

– E rândul tău, mamă.

– O. Mulțumesc, dragul meu.

Vocea copilei ce rostise cuvântul „dragă" îi reveni în minte. Mica spunea că fetița avea părul blond și ochi albaștri. Era opusul lui Nicky, își dădu ea seama, întinzând mâna să îi culeagă părul lui Nicky din ochi. De ce zisese copila „dragă" în loc de „bună"? Imagini închipuite cu fetița i se alcătuiau în minte și, în sinea ei, Lidia îl aplaudă pe Mica pentru că îi oferise un cămin. Cum schimba el viața unui copil!

„A sosit vremea. În curând vei ști."

Ea recunoscu Vocea, așa că nu tresări așa cum se speriase prima oară când o auzise, dar ridică privirea în tavan.

– A sosit vremea?

– A sosit vremea pentru ce, mamă?

Ea nu realizase că vorbea cu glas tare până ce Nicky îi puse întrebarea. Sună clopoțelul de la intrare. Lidia zâmbi și se ridică în picioare.

– E vremea să ne spălăm pe mâini pentru cină. A sosit tati.

– Tati!

Nicky se ridică dintr-un salt și coborî grăbit scările. Lidia îl urmă mai încet, reflectând la relația miraculoasă care se țesuse între Nic și Nicky după începutul lor tumultuos. Dumnezeu știa că Nicky avea nevoie de un tată și îi dăduse unul foarte iubitor.

Ce bucurie era să vadă planul lui Dumnezeu pentru Nic și Nicky împlinindu-se pas cu pas. Inima ei cânta la gândul mesajului care îi fusese dat. Planul lui Dumnezeu pentru ea avea să fie dezvăluit.

❋

– Mă-ntrebam...

Tachinarea din vocea lui Nic îi atrase atenția Lidiei. Ridică privirea din bolul cu fasole și șuncă tocmai când Nic îi trimise o ocheadă, care apoi se întoarse către tatăl ei, cu o privire nevinovată.

– Ați putea, oameni buni, să-l țineți pe Nicky la sfârșitul acesta de săptămână, în loc de următorul? Aș vrea să am o întâlnire cum se cuvine cu o fată pe care am cunoscut-o.

Tatăl ei zâmbi mândru. Se uita când la Nic, când la Lidia și tot așa.

– O întâlnire cum se cuvine, zici? Sună serios.

– O, încă nu. Nic râse. Cred că-i simpatică. Și e și drăguță. S-ar putea să nu ajungem nicăieri. Dar nu strică să-ntrebi, nu-i așa?

Tatăl aproape radia, mai jovial decât și-l amintea Lidia de ani de zile.

– Absolut niciun rău.

De la capătul celălalt al mesei, mama zâmbea dulce.

– Cine este tânăra, Nic?

– Myrna. Myrna Todd.

Tatăl tresări.

– Ai zis Myrna?

– Da. E nouă în fabrică. Șefa, aici de față – îi zâmbi cu subînțeles Lidiei – a angajat-o acum două săptămâni. Eu am pregătit-o. E o fată de treabă.

– Dar... dar...

Tatăl lăsă furculița să cadă zăngănind pe masă.

– Ce s-a-ntâmplat, tată?

Lidia știa răspunsul, dar puse întrebarea oricum. Se gândi că trebuia să se simtă vinovată că își pusese tatăl într-o

situație stânjenitoare, numai că, după ce făcuse, merita puțină zdruncinătură.

Tatăl apucă iar furculița.

– Nimic.

Lidia puse mâna pe încheietura tatălui ei, nelăsându-l să mănânce din farfurie.

– Înțeleg ce încercai să faci. Dar nu poți controla inimile oamenilor. Ea așteptă până ce tatăl ridică fruntea și o privi în ochi. Eu și Nic ținem unul la altul. Am devenit prieteni buni și cred că vom fi mereu. Ea îi zâmbi duios lui Nic, iar el îi răspunse cu un zâmbet, la rândul său. Apoi se uită la tatăl ei. Dar ar fi greșit să forțezi altceva decât prietenie, doar de dragul lui Nicky. Niciunul dintre noi n-ar fi fericit. Ea se aplecă în față, lăsând capul într-o parte. Tu „vrei" să fiu fericită, nu-i așa, tată?

Un dram din mândria lui de mai devreme își făcu simțită din nou prezența.

– Sigur că da. Ești fata mea. El strânse buzele câteva secunde tensionate și apoi oftă. Am făcut totul numai pentru că... te iubesc.

Ochii Lidiei se umplură de lacrimi. Tatăl ei vorbea atât de rar cu afecțiune. Ea savură sunetul acelor cuvinte ce ieșiseră pe buzele lui.

– Și eu te iubesc. Dar când mă împingi spre locuri unde nu-mi prinde bine să merg sau când ascunzi lucruri de mine – lucruri care ar trebui comunicate – nu mă simt iubită. Mă simt încurcată.

Mama îl privi pe tată cu sprâncene încruntate.

– Despre ce vorbește?

Lidia se ridică repede în picioare și scutură din cap.

– Nu-i ceva important, mamă. Știe tata.

Tatăl se făcu stacojiu la față.

– Bănuiesc că vorbești despre telefoanele primite de la doctorul Hatcher?

Mama interveni din nou.

– Doctorul Hatcher? Din New York? A sunat în ultima vreme?

– Mica-amicu-meu!

Nicky învârtea lingura prin sosul gras ce rămăsese în farfurie. Nic prinse mâna lui Nicky, înainte ca acesta să facă mizerie. Tatăl se uită mânios, peste masă, la soția sa.

– Da, doctoru' acela din New York a tot sunat și a întrebat de Lidia. Aproape zilnic! Dar Lidia a fost ocupată să învețe să conducă fabrica. N-avea nevoie să o distragă nimic.

Mama trânti furculița pe masă.

– Allan! Sunt șocată. Ai ascuns mesajele de Lidia? Ce a fost în mintea ta?

Lidia privea uluită. De partea cealaltă a mesei, Nic și Nicky păstrau tăcerea. Nu își auzise niciodată mama provocându-l pe tatăl ei. Din motive pe care nu le putea înțelege, se grăbi să își apere părintele.

– Nu se va mai întâmpla, mamă. Ea aruncă o privire piezișă tatălui. Adevărat?

Tatăl lăsă capul în pământ. Umerii lui lăsați în semn de înfrângere erau o priveliște dureroasă pentru Lidia, făcând să dispară orice urmă de mânie.

– Bănuiesc că-s doar un bătrân fără minte. Am crezut că dacă-ți dau fabrica, dacă-ți găsesc un bărbat care să fie interesat să muncească în fabrică cot la cot cu tine, v-aș ține pe tine... și pe Nicky... lângă mine. El oftă, înălțând puțin privirea ca să se uite în ochii ei. Îmi... îmi place să vă am aproape.

Ochii ei se umplură de lacrimi, începoșându-i privirea.

– O, tată... Ea se ridică și merse în spatele scaunului acestuia. Îl luă de gât și își lipi obrazul de al lui. Și mie îmi place să fiu în preajma ta. Dar trebuie să cresc până la urmă. Ea se dădu într-o parte, îngenunche și își puse mâna pe umărul lui. Tată, ești un om de afaceri grozav și ai idei minunate pentru a face treburile să meargă. Dar sunt unele lucruri pe care trebuie să le lăsăm în mâinile lui Dumnezeu, să le conducă.

Ea se uită la Nic care își folosea șervețelul pentru a șterge urmele de sos de pe bărbia lui Nicky. Un zâmbet îi lumină chipul, pur și simplu. Se întoarse iar cu fața la tatăl ei.

– Îți aduci aminte cum am încercat să-l ținem pe Nicky departe de Nic? Planul lui Dumnezeu a fost altul. Al cui a fost mai bun? Nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla în ziua accidentului, dacă Nic nu era acolo.

Obrazul tatălui se crispă într-o grimasă scurtă ce trăda stânjeneala. Lidia continuă pe un ton blând.

– Mă bucur că-ți pasă de mine atât de mult, încât vrei să mă ții aproape de tine, și că-ți faci griji pentru binele meu și sunt foarte mândră că mi-ai dat pe mână frâiele fabricii.

Ea luă repede o gură de aer. Ce ar face tatăl ei dacă va refuza să preia afacerea cu totul? El nu avea alți copii. La fel de iute cum apăruse, la fel de repede îngrijorarea dispăru. Se baza pe Dumnezeu ca să împlinească cele de trebuință tatălui său. Încheie pe un ton scăzut, ca o șoaptă.

– Dar e posibil ca Dumnezeu să aibă altceva pregătit pentru mine și, dacă are, voi merge pe calea Lui. Chiar dacă acest lucru înseamnă ca într-o zi să plec altundeva.

– Mamă, nu pleci de lângă mine, așa-i?

Întrebarea plină de îngrijorare a lui Nicky îi atrase atenția. Ea întinse mâna pe lângă Nic ca să îi atingă nasul lui Nicky.

– Îți amintești ce ți-a zis mama? Te voi iubi mereu. Dragostea mea nu se va depărta niciodată de tine.

Nicky dădu din cap mulțumit. Ea se întoarse către tatăl ei și strânse mâna pe umărul acestuia.

– Ce am zis e valabil și pentru tine.

El făcu din nou nazuri.

– Bine, bine. Acuma stai jos și mănâncă. Cina rece îmi dă indigestie.

Lidia râse. Se întoarse la scaunul ei și puse mâna pe furculiță. Conversația se îndreptă către alte subiecte, ea însă asculta numai pe jumătate. Mintea ei fugea la mulți kilometri distanță. La New York, într-un apartament mic, unde un bărbat cu părul negru și o fetiță cu părul blond făceau planuri să vină până la ei.

„În curând vei afla."

Lidia își lăsă pleoapele să se închidă. Oricare va fi voia Domnului pentru ea, era pregătită.

38

Lidia îl ținea strâns pe Nicky de mână. De două ori încercase să fugă pe peron, fascinat de trenuri. O mustrare serioasă îl lăsase bosumflat, dar măcar nu mai încerca să scape de ea. Îi înțelegea nerăbdarea.

Trecuse mai bine de o lună de la telefonul lui Mica, iar acum că ceasul sosirii lui era aproape, ea își stăpânea cu greu emoțiile. Se petrecuseră o mulțime de lucruri în ultimele săptămâni, iar Lidiei îi venea câteodată greu să le înțeleagă. Întâlnirea lui Nic cu Myrna nu fusese una reușită, însă aceasta îl prezentase surorii ei, Eliza. Nic și Eliza își anunțaseră logodna doar patru săptămâni mai târziu.

Eliza era o tânără plăcută, care îl iubea pe Domnul, îl adora pe Nic și accepta fără resentimente că Nicky să o cheme în continuare pe Lidia „mamă." De partea cealaltă a oceanului lucrurile evoluau cu o viteză ametitoare. Numai în dimineața aceea prima coloană din ziar anunța încercuirea trupelor germane de către americani în Ruhr. De fiecare dată când germanii sufereau o înfrângere, inima Lidiei bătea mai tare în așteptarea zilei în care nebunia lui Hitler avea să se sfârșească.

Stând dinapoia unui gard, așteptând trenul ce îi aducea pe Mica și pe Iustina la Boston, Lidia înălță o nouă rugăciune pentru ca războiul să se sfârșească grabnici. „Întâi nemții, apoi japonezii, Doamne. Te rog, fă să se termine."

– Mamă! Uite încă unul! Nicky arătă cu mâna cealaltă, dansând de bucurie lângă ea. O să fie Mica-prietenu-meu în el?

– Să vedem, Nicky. Ar trebui să fie.

Și ei îi venea să danseze. Fiori de emoție îi urcau și coborau pe spate, ca niște păianjeni agitați. Simțea o strângere tot mai puternică în capul pieptului, fără legătură cu motorul puternic ce trăgea pufăind trenul în stație. Pământul tremura, vibrațiile gâdilându-i tălpile picioarelor. Nicky se întindea către peron, trăgând-o pe Lidia de mână, însă genunchii îi palpitau și refuzau să o poarte înainte.

„O, Mica, a trecut atâta timp..."

Trenul se opri pufăind și un hamal în uniformă sări de pe scara cea mai apropiată. El instală o mică treaptă, apoi întinse mâna pasagerilor care coborau. Lidia privea la fețele oamenilor care ieșeau, cu inima bătând tare.

– Mica-prietenu-meu! E Mica!

Nicky se repezi în direcția trenului, aproape smulgându-i brațul Lidiei din încheietură. Ea îi dădu drumul, lăsându-l să își facă loc printre picioarele celorlalți, în timp ce ea îl urma cât de repede putea, privind peste umeri și pe lângă capetele care se mișcau încoace și încolo, în încercarea de a nu-l pierde din ochi pe Mica. Trebuia să o zărească și pe Iustina – mulțimea din fața ei nu îi lăsa loc să o vadă.

– Mica! Mica!

Strigătul lui Nicky se auzea în tot acel vacarm. Lidia își stăpâni cu greu lacrimile când Mica se lăsă pe un genunchi, cu brațele întinse, ca să îl cuprindă pe Nicky într-o îmbrățișare. Din fericire, lumea începea să se răsfire de-a lungul peronului, salutări și râsete auzindu-se de peste tot și Lidia reuși să își facă drum.

Ea grăbi pașii, alergând pe ultimii metri până la Mica care îl lăsă din brațe pe Nicky și se ridică să o întâmpine. Și el păși spre ea în ultimul minut, cu brațele larg deschise și fără nicio reținere ea se aruncă la pieptul lui la fel de emoționată ca Nicky. El o luă în brațe râzând și ea se agăță de gâtul lui, lipindu-și obrazul de al lui, simțindu-se de parcă zâmbetul ei nu va dispărea nicicând.

Ce sentiment înălțător, de fericire, să o strângă Mica în brațe! Oare se va sătura vreodată de el? El o puse jos și Lidia se lăsă ușor pe spate, încă ținând brațele pe după gâtul lui, iar el încă ținând-o strâns de mijloc. Privirea ei se împleti cu a lui și păianjenii zglobii de pe spatele ei începură să alerge. El înclină puțin capul, își apropie fața și ea închise ochii, ridicând bărbia în așteptarea momentului când buzele lui îi vor atinge, în sfârșit, buzele într-un sărut.

– Hei!

Exclamația lui Nicky o făcu pe Lidia să deschidă brusc ochii, luată prin surprindere. Descoperi ochii mari, albaștri ai lui Mica la doar câțiva centimetri distanță. Încă îmbrățișați, întoarseră capul în direcția chemării. Nicky stătea cu o mână pe șold și întinzând palma cealaltă spre o dulceață de fetiță cu păr blond, cârlionțat, cu ochi albastru deschis, un adevărat înger.

– Îmi tot spune dragă. În vocea lui Nicky se simțea dezgustul. Mica, vrei să-i zici că mă cheamă Nicky?

Mica dădu capul pe spate și râse. Mâinile Lidiei îi lunecară pe piept și putu simți vibrația bucuriei prin pânza cămășii.

– O să vorbim mai târziu despre „dragă" ăsta, amice. Întoarse privirea la Lidia și, deși râsetul dispăru, o scânteie rămase în ochii lui dragi, albaștri. Chiar în clipa asta trebuie să o sărut pe mama ta.

Și Lidia descoperi că motorul puternicei locomotive Union Pacific era mai puțin amețitor decât efectul buzelor lui Mica Hatcher când le întâlniră pe ale ei pentru prima oară. Un sărut scurt, din respect pentru publicul privitor, dar durata nu mai contă în importanța emoției. Lidia nu își mai simțea picioarele pe pământ. Cu siguranță plutea la fel de sus ca aburul ce plutea deasupra coșului locomotivei.

Încet, mâna lui Mica îi lunecă de pe spate pe talie.

– Lidia, mi-ar plăcea să-ți prezint o persoană foarte importantă în viața mea. El puse mâna cealaltă pe creștetul împodobit cu păr blond al Iustinei. Ea e mica mea scumpete, Iustina.

Lidia îndoi genunchii în fața copilei și întinse mâna. Iustina își puse degetele mici și răsfirate în palma Lidiei și îi dărui un zâmbet sfios.

– Mica, e adorabilă!

– Adorabilă și o mare răspundere.

Fetița ridică brațele spre Mica și el o ridică, lipind-o de șoldul lui. Lidia întinse mâna după a lui Nicky și o luară la pas împreună, mergând să ia valiza lui Mica din vagonul pentru bagaje. El căuta să îi întâlnească privirea.

– Ai avea ceva împotrivă să crești un copil evreu?

Inima Lidiei tresăltă și bătu de două ori mai tare. Oare, prin asta, dorea să îi ceară să crească împreună copila sau, pur și simplu, îi cerea părerea despre o asemenea misiune îndrăzneață?

Lăsă inima să dea răspunsul.

– Ar fi o cinste pentru mine să cresc un copil evreu, un copil din neamul ales al lui Dumnezeu.

Dulceața din zâmbetul lui o făcu pe Lidia să simtă o căldură din creștet până în tălpi. Nicky, țopăind pe lângă Lidia, îi zâmbi lui Mica și intră în vorbă.

– E drăguță, Mica. Unde ai găsit-o?

Mica râse.

– Mi-a fost adusă cu un vapor mare, Nicky. El întoarse privirea la Lidia. Dar a fost ultimul.

Lidia coborî sprâncenele și o emoție puternică o frământa pe dinăuntru.

– Ultimul colet?

Mica scutură din cap. Ea spera să îi spună mai multe, dar el alese să o lase pe Iustina jos și să își ia valiza maro din grămada de bagaje ce așteptau pe peron. Lidia îi întinse mâna Iustinei și copila o luă fără șovăială. Nicky o ținea de mâna cealaltă. Îl conduse pe Mica spre mașina care îi aștepta.

Ar fi vrut nespus să fie între patru ochi cu Mica, să îi spună ce însemnau ultimele cuvinte, poate să mai simtă bucuria unui sărut. Dar piciorușele ce mergeau repede pe lângă ea îi amintiră că nu vor fi singuri în timpul acestei șederi.

❋

Lui Mica îi venea să se pișie singur. Fără tăgadă, trăia un vis. Să stea alături de Lidia, care era la volan și șofa sigură pe ea, pe străzile din Boston, cu Nicky și cu Iustina împreună pe bancheta din spate, îi dădea plăcuta senzație că are o familie. Voia să țină minte fiecare detaliu, profilul delicat al obrazului Lidiei, cârlionții neascultători din părul lui Nicky, aburul de pe geam de la respirațiile lor amestecate, claxoanele troleibuzelor din urechile lor.

Iustina părea fermecată de troleibuze. Sărea în șezut, arătând pe geam. La fiecare sunet de claxon, ea striga „Dragă! Dragă!" Nicky se aplecă peste scaun și îl bătu pe Mica pe umăr.

– Fata asta are o problemă. Crede că totu-i dragă. De ce nu știe altceva?

Mica râse și se întoarse într-o parte să poată sta cu fața la Nicky.

– Iustina știe multe. Dar s-a născut în altă țară. Ea știe poloneză. Ascultă. O strig pe nume. El întinse brațul peste spătarul scaunului.

– „Co jest wasze imię?"

Iustina se întoarse repede de la geam.

– Iustina.

Nicky făcu ochi mari, de un rotund perfect. El se aplecă și se apropie de ea.

– Pe tine cum te cheamă?

– Dragă.

Băiețelul oftă.

– Poate mai bine mă-nveți limba poloneză, ca să pot vorbi cu ea.

– Aș vrea, dar nu știu nici eu prea multă.

Nicky îl privi urât pe Mica.

– Atunci avem o problemă.

Mica râse iar și îi zâmbi Lidiei, care se uita la el și ridica din umeri.

– Uite cum stă treaba, amice, poate o ajuți tu pe Iustina. Singurul cuvânt englezesc pe care l-a învățat de la mine e dragă, probabil pentru că îi spun așa prea des.

Nicky dădu din cap cu un aer serios.

– Și mama îmi zice dragă.

– Nu mă mir. Dar poate că, din vreme ce sunteți cam de aceeași vârstă, Iustina ar fi mai dornică să învețe cuvinte în engleză de la tine. Crezi c-ai putea să-ncerci?

Ochii lui Nicky scânteiau de curiozitate.

– Ce vrei s-o-nvăț? Știu multe cuvinte, Gâzi, floare, tramvai, prăjitură...

Lidia pufni amuzată.

– O, Mica, ai deschis cutia Pandorei acum.

Mica râse.

– Nu fi atât de amabilă! Ea îi zâmbi în colțul gurii. El își îndreptă atenția spre Nicky. Ei bine, atunci când copiii învață să vorbească, de obicei, părinții îi învață cum se numesc membrii familiei, părțile corpului precum nasul, ochii și cuvinte care îi vor învăța să comunice.

Nicky își mută privirea și o studie pe Iustina.

– Dragă! Iustina strigă, arătând către clădirile pe lângă care treceau.

Nicky se bosumflă.

– Cât timp am?

Mica îi mângâie umărul Lidiei cu vârful degetelor.

– Trei zile.

Ea dădu din cap. De pe scaunul din spate, Iustina strigă.

– Dragă!

Nicky clătină din cap.

– Sper c-ajunge.

Mica oftă, întorcând privirea la profilul Lidiei. Spera și el același lucru.

39

La cina din seara aceea fu gălăgie mare. Nicky și Iustina, care stăteau unul lângă altul, se înzorzonau care pe care cu mazăre zdrobită.

Deși Lidia avea de obicei pretenția de la Nicky să se poarte mai frumos, nu îi venea să îl certe. Privindu-l cum se împrietenește cu Iustina se simți că speranța îi crește. După ce terminară de mâncat, mama duse copiii sus ca să facă baie, iar tatăl veni alături de Mica și Lidia în sufragerie.

Lidia ar fi vrut să fie doar cu Mica, dar cum putea să îi ceară tatălui într-un mod politicos să plece? Îi trebuia un cămin al ei. În trecut, când pomenise să se mute de acasă, mama stăruise că Lidia avea nevoie de ajutor cu Nicky, iar tatăl insistase că va fi greu, cu criza de locuințe din Boston.

Astfel, ea rămăsese acolo. Dar sosise vremea să facă schimbarea. Tatăl ei își puse brațul de-a lungul spatelui arcuit al canapelei și îl sfredeli pe Mica cu ochii lui negri.

– Doctore Hatcher, mă interesează planurile tale de viitor.

Mica își drese glasul. Se uită la Lidia – care îi aruncă o ocheadă discretă – și apoi îi acordă tatălui toată atenția sa.

– Ei bine, domnule Eldredge, am tot evitat să privesc prea departe în viitor. Cred că cei mai mulți trăim cu sentimentul că trebuie să lăsăm planurile undeva deoparte, după sfârșitul războiului. Dar – el se scărpină în cap – știu că în viitor voi îngriji

de sănătatea familiilor cu venituri mici și, în mod deosebit, a familiilor de imigranți.

– Înțeleg.

Pe fața lui Mica se citea pasiunea pe care Lidia o vedea la el de câte ori vorbea despre munca lui. Tânjea după ziua în care același foc avea să se aprindă și în inima ei, care începu să bată mai tare, amintindu-și de mesajul lui Dumnezeu.

– Când imigranții ajung aici, îi spuse Mica tatălui ei, arată altfel și se poartă diferit față de cei mai mulți. Din pricina acestor diferențe, unii oameni nu au încredere să le fie prin preajmă, așa că imigranții se simt izolați. Mai puțin, desigur, când sunt în preajma celor ca ei. Îmi face plăcere să le arăt că nu trebuie să se simtă singuri – că unui „american" chiar îi pasă de ei.

Se aplecă puțin în față, vorbind mai ferm, când tatăl înclină capul ascultând cu interes.

– De obicei au puțini bani – călătoria în America îi costă mult – dar îngrijirea sănătății e atât de importantă. Nu au curaj să meargă în spitale, din cauză că medicii le cer sume pe care nu și le permit. Și nici nu înțeleg limbajul medical. Din nefericire, unii medici îi tratează pe imigranți ca pe niște proști, doar fiindcă nu cunosc limba. Oferindu-le îngrijire medicală la clinică, pot să mă asigur că primesc tratament la un preț pe care și-l pot permite. Mai mult, îmi fac timp să îi învăț de ce fel de tratament au nevoie. El se lăsă pe pernele canapelei, zâmbitor. Îmi iubesc munca. Nu cred că aș renunța vreodată la ea.

Inima Lidiei vibra la cuvintele lui. Îi admira nespus dorința de a răspunde chemării pe care Dumnezeu o sădise în inima lui.

– Și ai ales New York-ul pentru că...?

Mica termină fraza începută de tatăl Lidiei.

– Pentru că un soldat, care a fost rănit în atacul de la Pearl Harbor, mi-a vorbit despre oamenii din New York. Gândul acesta nu m-a lăsat în pace. Am ajuns să cred că Dumnezeu a sădit în inima mea dorința de a merge acolo. După ce mi-am încheiat misiunea la Schofield, m-am interesat și am aflat că un medic, care deschisese o clinică în Queens, căuta pe cineva să

îl înlocuiască. Am stat de vorbă cu el și mi-a oferit clinica în aceeași zi. De îndată ce m-am instalat, am știut că acela e locul unde Dumnezeu voia să fiu. Și alte lucruri – îi trimise un zâmbet discret Lidiei – care s-au întâmplat m-au convins că trăiesc planul lui Dumnezeu pentru viața mea.

– Hmmm! Tatăl Lidiei își încrucișă picioarele și bătu ritmic cu degetele pe genunchi. Ei, se pare că te-ai hotărât să te stabilești la New York.

Mica o privi lung pe Lidia.

– Da. Deocamdată.

Inima ei tresări în piept, dar până ca Lidia să îi poată deslușI cuvintele cu mai multe înțelesuri, degetele tatălui se opriră și îl întrebă tăios.

– Deocamdată?

Mica își îndreptă atenția asupra tatălui, ridicând puțin din umăr.

– Păi, domnule, planurile se pot schimba. S-ar putea ca Dumnezeu să aibă nevoie de mine să mă stabilesc în altă parte. Dacă se întâmplă asta, sunt dispus să merg acolo unde El mă trimite. Zâmbi și accentul texan i se simți în voce, semn că era cu totul împăcat cu cele împărtășite. Am învățat un lucru, domnule – dacă pașii mei o iau în direcția în care Dumnezeu vrea să fiu, sunt la înălțime, ferit de mocirla care îngreunează drumul și te face nefericit. Asta nu înseamnă că lucrurile vor merge întotdeauna perfect, fiindcă viața nu-i o înșiruire perfectă, ci înseamnă că picioarele mele sunt la loc sigur. Nu-mi închipui un alt loc mai bun.

Fața tatălui se strânse, încruntându-se gânditor.

– Nic și Lidia au vorbit despre aceste „înălțimi". El oftă, scuturând din cap. Să fiu sincer, mereu l-am văzut pe Dumnezeu ca pe un cărucior de copii, pentru cei prea slabi ca să trăiască fără ajutor. Dar, în ultima vreme...

În ochii lui apăru o scânteie. Puse piciorul pe podea și se întinse către Mica.

– Doctore Hatcher, vrei să-mi spui cum să ajung pe acea înălțime? Aș vrea să mă stabilesc acolo.

Lidia înlemni. N. Allan Eldredge tocmai îi „ceruse" lui Mica să îi vorbească despre Dumnezeu! Îi cânta sufletul, în timp ce îl asculta pe Mica vorbindu-i despre mesajul de mântuire, în cuvinte simple și clare. Când tatăl ei mândru și plin de sine se puse pe genunchi, lângă canapea, plecă fruntea și își împreună mâinile mari în rugăciune, pentru prima oară, ea plânse cu lacrimi de bucurie.

Când se ridică, lumina lui Cristos îi strălucea în privire. Lidia traversă camera în câțiva pași și îl îmbrățișă strâns, în timp ce lacrimile continuau să îi șiroiască pe obraji. Îi veniră în minte cuvintele din Romani 8:28. Mica, Nicky, Nic, cu toții avuseseră rolul lor în a-l ajuta pe tatăl ei să își găsească Mântuitorul. Fericirea ei era nemărginită.

Se întoarse către Mica să îi mulțumească și lumina din ochii lui îi deschise pe loc inima pentru răspunsul pe care îl căuta. Știa care îi era menirea. Planul lui Dumnezeu i se descoperise atât de clar, încât vedea cu ochii minții o poartă bogat împodobită ce se deschidea larg pentru ea ca să intre. Inima ei prinse aripi de uimire și de slavă pentru momentul acela, sufletul ei aducea laude: „Îți mulțumesc, Doamne. Îți mulțumesc că mă conduci la locul Tău înalt!"

Mica se trase deoparte fără a vorbi, lăsându-i pe Lidia și pe tatăl ei să celebreze. Îmbrățișarea lor fu lungă, strânsă și plină de lacrimi de fericire. Când în cele din urmă se dezlipiră unul de altul, zâmbetul de pe chipul Lidiei îl inundă cu bucuria lui. În timp ce Lidia își ștergea lacrimile, el puse mâna pe umărul lui Allan.

– Domnule Eldredge, sunt mândru de hotărârea pe care tocmai ați luat-o. Știu că Lidia, Nic și soția dumneavoastră vor fi cu toții încântați, fiindcă s-au rugat pentru dumneavoastră. Mergeți și spuneți-i soției ce ați făcut. V-ați născut a doua oară. Dați-i șansa de a celebra alături de dumneavoastră.

Allan își suflă nasul în batistă, apoi dădu scurt din cap.

– Așa o să fac. Mulțumesc.

El îi strânse ferm mâna lui Mica și, chiar dacă își ținea capul sus, aerul de îngâmfare dispăruse. În clipa în care tatăl dispăru pe după colț, Lidia se aruncă în brațele lui Mica. Părul ei îi gâdila obrazul și dulceața parfumului ei îi umplu nările.

– O, Mica, îți mulțumesc!

El râse, amintindu-și scopul acestei îmbrățișări.

– Tot ce am făcut a fost să-l ajut să treacă linia de sosire. Tu și Nic l-ați ajutat să se convingă.

Ea se dezlipi din brațele lui și îl privi mirată.

– Tatăl meu născut din nou... N-am crezut niciodată să fie cu putință.

– Ușurel, ușurel. Mica îi atinse ușor vârful nasului cu degetul, tachinând-o. „Totul" este cu putință la Dumnezeu, mai știi?

– Știu. Ea oftă, ridicând din umeri și dând brațele în lături. O, sunt prea încordată ca să stau locului. Hai să facem o plimbare. Putem vorbi în timp ce ne plimbăm prin cartier, de acord? Mama îi pune la somn pe Nicky și pe Iustina.

– Sună bine.

Mica deschise ușa și ieșiră amândoi în aerul serii de început de primăvară. În momentul în care ajunseră pe ultima treaptă a scărilor de la terasă, Lidia își strecură mâna într-a lui. Era un sentiment plăcut – era bine – să o țină de mână. El își împleti degetele cu ale ei, strângându-le puțin, iar ea ridică o față radioasă înspre el.

Se plimbară într-o tăcere împăcată, legănând ușor brațele între ei. Pașii li se potriveau perfect, în timp ce mergeau pe trotuar. Deasupra lor cerul își stingea azuriul și devenea albăstriu, cu pete rozalii, ce înflăcărau apusul. O urmă de roșeață dădea strălucire și obrajilor Lidiei.

Aerul era curat și avea miresme plăcute. Iar când adierea vântului bătu la dreapta lor, parfumul cu note florale pluti spre nările lui. El o lipi de el ca să se bucure din plin de aroma cu gust de „Lidia".

Un râset de om mulțumit ieși din pieptul lui.

– Știi, Lidia, arăți ca și cum tocmai ai prins un spiriduș și toate dorințele ți se-mplinesc.

– Mica, așa mă „simt". Ea se opri și se întoarse cu fața la el. Părea nerăbdătoare să îi spună ceva. Trebuie să-ți împărtășesc ceva.

El zâmbi larg.

– Zi-mi!

Ochii ei dansau în continuare, însă luă un aer mai serios.

– Îți amintești când Dumnezeu mi-a vorbit în New York? Voiam să fac ceva ca să ajut, mai ții minte? El dădu din cap și ea continuă. Zicea să am răbdare și să aștept – fiindcă voi ști cu timpul. După ce tu și tata ați terminat rugăciunea și m-am uitat la voi, ceva în privirea ta și... Ea închise ochii și trase aer încet în piept, ca și cum savura ceva dulce. Acum știu.

Ea îl privi cu ochi în care luceau lacrimi înăbușite și cu un zâmbet ce dădea farmec chipului ei frumos. El pufni în râs, nerăbdător.

– Ai de gând să-mi spui planul?

– O! Ea râse, o adevărată muzică în urechile lui Mica, apoi îi dădu drumul mâinilor lui pentru a-l cuprinde de mijloc. Rostul meu e să-i ajut pe imigranții tăi. Să învețe limba, ca să poată înțelege. Ea deschise larg brațele. Știu termeni medicali, mulțumită pregătirii mele la Crucea Roșie, și, dacă e nevoie, pot acorda și ceva îngrijire medicală, însă Dumnezeu vrea ca eu să îi învăț limba.

Niște gropițe strengare i se vârâră în obraji. Îi prinse mâinile din nou.

– Voi începe cu Iustina. Nu o putem lăsa să treacă prin viață strigând întruna „dragă", nu-i așa? Ea se roti repede într-un cerc, luându-l la un dans vioi de fericire, pe drumul spre acasă. O, ce sentiment minunat să știu ce vrea Dumnezeu de la mine!

Mergea grăbită și îl trăgea după ea. Bucuria ei nu avea limite. O urmă, ca să nu se trezească luând-o în brațe și sărutând-o până exploda totul în jur. Era mai frumoasă ca niciodată.

– Nu că până acum n-am făcut lucruri folositoare. Să fiu mama lui Nicky, să am grijă de Nic, să-l ajut pe tata să conducă ferma... toate mi-au făcut plăcere, dar nu mi-au adus împlinire. Acum însă – după ce am descoperit planul special al lui Dumnezeu pentru mine – îmi dă o împlinire profundă. Atât de mare că-mi vine să explodez!

Ea râdea și îi legăna mâna în timp ce își continuau plimbarea vioaie pe trotuar. Mica îi înțelegea bucuria nespusă. Pacea pe care el o descoperise lucrând cu imigranții și ajutându-l pe Ieremia nu avea cum să vină decât de la Dumnezeu. Iar acum, fericirea pe care i-o împărtășise Lidia îi deschise ochii la o altă dorință pe care Dumnezeu o sădise în inima lui. Oare ce va zice ea când va auzi că o dorește pe ea?

El o opri, gata să deschidă gura, dar schimbarea bruscă de pe chipul ei îl înfioră și îi amuți cuvintele pregătite. El îi cuprinse obrazul cu mâna.

– Hei, de unde a apărut tristețea asta?

Lidia puse capul în pământ o clipă, clipind repede.

– Mă gândeam numai. Îmi va fi greu să plec din Boston și de lângă părinții mei. Un zâmbet curajos îi tremura pe buze. Dar m-ar putea vizita. Nu sunt sigură ce se va întâmpla cu Nicky totuși – sigur Nic va vrea să-l țină aici. S-a logodit de curând cu o fată minunată – probabil o va aduce ca să te cunoască.

Ținându-și mâna într-a lui, îl conduse spre casă, de data aceasta cu pași mai înceți și mai greoi. Deși vorbea cu glas tare, Mica credea că era mai degrabă un dialog cu sine, decât cu el.

– Eliza se va purta frumos cu Nicky. Nu va duce lipsa unei mame. Dacă îmi voi petrece timpul cu micuța Iustina și cu copiii imigranților, pe care îi voi cunoaște, îmi va mai astâmpăra dorul „prea" mare după Nicky. Și, bineînțeles, ne poate vizita cu mama și tata. În ce privește fabrica, probabil că tata va găsi un manager. Poate chiar pe Nic. Până la urmă, fabrica îi va rămâne lui Nicky, după cum a vrut tata.

Încetini pașii, aproape că abia se târa acum, gândind cu voce tare. Brusc, se opri în mijlocul trotuarului. Mica stătea lângă ea și

aștepta. Oare isprăvise cu gândurile? El aștepta, numărând câteva secunde, ca să fie sigur că ea nu mai avea nimic de spus, apoi îi cuprinse bărbia în mână și îi întoarse fața către a lui.

– Ați terminat planurile? Se ridică la nivelul așteptărilor dumneavoastră, domnișoară Eldredge?

Ea își țugui buzele, încrețind fruntea. În cele din urmă, dădu scurt din cap. El îi mângâie pielea cu tandrețe, înainte de a lăsa mâna în jos.

– Bun. Acum pot să-ți împărtășesc ce gândesc eu?

40

Lidia simțea că o gâdilă pielea în locul unde o atinseseră degetele lui Mica. Delicatețea atingerii lui și intensitatea privirii o lăsau fără grai.

El îi pusese o întrebare, iar ea voia să asculte ce gândea – în dulcele lui grai texan. Dar limba refuza să o asculte. Atunci dădu din cap, o singură dată, încet, în semn de răspuns. Zâmbetul lui îi arcui colțul gurii, specific lui Mica, pe care îl iubea atât de mult. Își trecu mâna pe sub brațul pe care el i-l oferea și o luară agale, la pas, liniștit, în ton cu relaxarea lui.

– Lidia, știi c-am fost chemat să slujesc imigranții din țara noastră și că iubesc să fac asta. Iar acest lucru înseamnă, bineînțeles, după toate probabilitățile că n-o să fiu niciodată un om bogat. Nu în înțelesul bănesc al lucrurilor.

Ajunseseră în fața casei ei, iar el o conduse pe treptele terasei din față.

– Ce-ar fi să ne așezăm? Ea încuviință dând din cap și el așteptă până ce stătură jos, înainte de a continua. Ai crescut într-un mediu foarte diferit de felul în care arată viitorul. Ai... fi fericită într-o locuință simplă, fără obiecte de lux?

Lidia simți cum i se strânge stomacul. O întreba din pură curiozitate sau întrebarea lui ascundea un scop mai profund? Stând pe treaptă, ea se întoarse și își plimbă privirea de la bolțarii fundației, până sus, la fațada din cărămidă maro și chiar mai sus, la acoperișul mansardat, cu șindrile din lemn de cedru. Odată

inspecția încheiată, ea privi drept în ochii albaștri și adânci ai lui Mica, aceeași culoare cu a valurilor ce se spărgeau de țărmul din Oahu. Și răspunse cu toată sinceritatea.

– Casă e cochilia căminului pe care îl adăpostește. Căminul sunt oamenii.

În ochii lui sclipea încuviințarea și încă ceva. El îi ridică mâna, îi sărută dulce încheieturile degetelor și apoi odihni mâinile lor împreunate pe genunchiul lui.

– Când am venit să te văd, a fost nevoie să găsesc pe cineva să-mi țină locul la clinică. Ultimul înlocuitor – doctorul Springfield – e un medic deosebit de bun. Vorbește fluent italiana și germana. De câte ori nu mi-am dorit să am și eu talentul ăsta! El ridică din umeri. Dar, cumva, am reușit mereu să comunic, deși nu cunosc limba.

Lidia nu se putu abține să nu pufnească în râs.

– O, da, am văzut cum ai învățat-o pe Iustina să comunice... „dragă"!

Râse și el, strângând din ochi de veselie. Scutură din cap și îi strânse mâna.

– O, cred că micuța mea dulce vrea să fiu pe față. Dacă nu i-aș mai răspunde, nu ar mai zice asta, dar n-am găsit încă un motiv întemeiat ca să fiu atât de ferm cu ea. Oricum, a venit vremea. Va trebui să facă anumite schimbări. El strânse degetele pe mâna ei. Și eu la fel.

Gândul acela îi dădu Lidiei fiori până în creștetul capului.

– Schimbări?

Mica se întoarse ca să o privească în față. Tot hazul îi dispăruse de pe chip.

– M-am rugat mult pentru asta în ultima vreme. Încă de când am fost aici ultima dată și am avut grijă de Nic. În drum spre gară, am trecut pe lângă zonele unde locuiesc imigranții din Boston și inima mea a fost cucerită de oamenii aceia. Am întrebat în toate părțile și am aflat că există o singură clinică medicală, și încă mică, ce oferă servicii medicale pentru imigranții din orașul tău. Nu-i nici pe departe de ajuns.

Lidia făcu ochii mari când înțelese ce îi spunea.

– Te... te gândești să te muți la Boston?

El făcu o față comică, plină de regret.

– Îți încurc planurile pe care le-ai făcut în timp ce ne plimbam?

Ea își trase mâna dintr-a lui și îi împinse piciorul în joacă.

– Nu ești amuzant deloc! Răspunde-mi, la asta te gândești?

El își puse brațul pe după umerii ei, cuibărind-o lângă el.

– Nu se va întâmpla imediat. Doctorul Springfield e interesat să preia clinica, dar trebuie să îl pregătesc pentru poziția asta. Mulți imigranți depind de mine. Nu pot să îi abandonez, pur și simplu.

Lidiei îi fugea mintea la viitor, imaginându-și bucuria de a-l avea pe Mica acolo, în Boston. Ce binecuvântare să îl vadă des, să se bucure de plimbări tihnite seara sau să meargă la concerte și să participe la serviciile de rugăciune împreună, în fiecare duminică. Cufundată în gânduri, ea tresări puțin, când el reîncepu să vorbească.

– Desigur, multe trebuie să se întâmple aici, înainte să pot face schimbarea. Trebuie să găsesc sprijin financiar și o clădire, pe care să o folosesc pentru clinică, plus un loc unde să stau. Mi-ar plăcea să găsesc o clădire care să fie și clinică, și locuință. Atunci aș fi mereu la dispoziția celor ce au nevoie de mine.

Ea îl bătu ușor cu mâna pe genunchi.

– Mica, tata te poate ajuta. Are relații peste tot în oraș. Hai să mergem să vorbim cu el acum!

Ea sări în picioare, însă Mica o prinse de mâini și o trase înapoi lângă el.

– Altă dată. Deocamdată vreau doar să petrec timp alături de tine, de acord?

Nu l-ar fi contrazis în această privință. Se așeză lângă el, prețuind senzația de putere a degetelor lui împletite cu ale ei.

– Trebuie să rămân în New York până ce se întoarce Ieremia. În ultima scrisoare îmi spunea că va veni cu primul vapor al Crucii Roșii, care e posibil să ajungă pe la sfârșitul lui mai. Mica clătină din cap, încruntându-se. A avut o iarnă grea și nu mai poate

lucra. Biserica din Rusia îl trimite acasă. E teribil de dezamăgit. Simte că nu și-a îndeplinit misiunea.

Lidia îl strânse de mână.

– Tu și Ieremia trebuie să vă gândiți amândoi la copiii pe care i-ați adus într-o lume mai sigură. Dumnezeu i-ar spune „Bravo!"

Mica zâmbi, aplecându-se în față să îi dea un sărut ușor pe frunte.

– O să-i transmit ce ai spus. El îi cuprinse talia cu brațul său și își lipi bărbia de tâmpla ei. Ah, Lidia, aș vrea să-ți fac promisiuni ferme în clipa asta, numai că războiul ăsta... Atâtea lucruri sunt nesigure.

Dar sentimentele ei pentru el erau departe de a fi nesigure. Apropierea lui îi făcea inima să tresalte de plăcere. Simțurile ei se îmbătau de mirosul, prezența și puterea acestui bărbat. Indiferent cât timp dura, avea să îl aștepte. Era sortitul ei. Și ea era sortită lui. Cuibărindu-se și mai mult la pieptul lui, ea scoase un suspin de mulțumire.

– Înțeleg, Mica. S-ar putea ca vremea noastră să nu fie acum, dar va veni... la timpul ales de Dumnezeu.

El îi cuprinse obrazul în palmă și îi ridică fața spre el. Soarele coborâse pe după vârfurile acoperișurilor, îmbrăcându-le în umbre lungi, dar buzele lui le găsiră pe ale ei, iar sărutul gingaș și lung avea aromă de plăcintă cu cireșe, pe care o mâncaseră la desert.

Când el deschise ochii, ea zări în ei reflexia stelelor. El oftă, respirația lui mângâindu-i obrajii.

– Te iubesc, Lidia Eldredge.

Cele mai scumpe cuvinte rostite vreodată. Pentru o clipă, ea își ținu respirația, savurându-le înțelesul. Apoi ridică mâinile, ca să îl prindă de încheieturi.

– Și eu te iubesc.

Degetele mari ale mâinilor lui îi lunecau pe linia obrazului.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine. De îndată ce mă stabilesc aici. Vrei să fii soția mea?

Lidia se topi în brațele lui.

– Să fiu soția ta îmi va da mai multă fericire decât merit.

– Ah, Lidia...

Vocea lui răgușită îi transmitea tot ce avea nevoie să audă. Cu o mână pe talie și cu cealaltă făcându-și loc prin părul ei de la ceafă, el o ridică spre el. Ea închise ochii, așteptând încă un sărut.

Lumina de pe terasă se aprinse și ușa se dădu brusc în lături.

– Iată-te!

Era Nicky, la fel de plin de viață ca întotdeauna. Mica o lăsă din brațe încet, vârfurile degetelor lui lunecându-i de-a lungul brațului și trunchiului în timp ce o privea în ochi, cu zâmbetul lui misterios jucându-i pe buze.

– Mamă! Mica! Auziți aici!

Nicky coborî scările tropăind, în timp ce o trăgea de mână după el pe Iustina. El trecu împreună cu ea pe lângă Lidia și Mica și se opri la baza scării. Cu fața strânsă de concentrare, el o prinse pe Iustina de umeri și o puse să stea nemișcată. El își înălță sprâncenele subțiri și strânse pumnii, ca un antrenor de fotbal de-o șchioapă.

– Bun, Iustina. Zi numele. El o apăsă pe burtă cu degetul. Tu cine ești?

– Iustina.

Mica și Lidia bătură din palme. Nicky arătă spre burta lui.

– Eu cine sunt?

Iustina zâmbi.

– Nicky!

De data aceasta, bătu și ea din palme. Nicky arătă spre Mica.

– El cine e?

Iustina lăsă capul într-o parte și se legănă înainte și înapoi.

– Tati.

Tonul ei spunea că știa ce face. Mica o strânse de nas și ea chicoti. Nicky respiră adânc și o privi îngrijorat pe Lidia.

– Următoarea e mai grea, fiindcă n-ați fost aici. Dar o să-ncercăm. Nicky atinse mâna Iustinei și apoi arătă cu mâna spre Lidia. Cine... e... ea?

El își supse buzele și își dădu umerii în față. Iustina privi spre cer, lăsă privirea iar la Lidia și îi oferi un zâmbet timid.

– Mama?

Nicky scoase un chiot, sări în sus, apoi o îmbrățișă pe Iustina cu atâta înflăcărare încât aproape o făcu să cadă.

– A reușit! Îi zâmbi radios fetiței. Bravo! Îți cunoști familia!

Lidia se trezi privind copiii printr-un văl de lacrimi de fericire.

– Familie...

Zise ea în șoaptă frumosul cuvânt. Mica îi strânse mâna și apoi întinse brațele. Nicky se aruncă spre el și i se urcă pe genunchi. Iustina se strecură în locul strâmt dintre Mica și Lidia. Își puse mâna ei mică pe genunchiul Lidiei, iar aceasta o acoperi cu a sa. Stăteau sub bolta înstelată, în timp ce o pasăre de noapte își intona cântecul de seară și o adiere blândă flutura buclele moi ale Iustinei. Lidia simți un nod în gât, declarația fericită a lui Nicky răsunând în inima ei. „Îți cunoști familia!"

Era adevărat. Erau o familie, așa cum rânduise Dumnezeu. Mica întinse brațul pe după cei doi copii ca să o mângâie pe Lidia pe umăr. Ea lăsă capul într-o parte și îi zâmbi, cu un zâmbet menit să vorbească despre fericirea ce îi umplea sufletul. El dădu ușor din cap ca răspuns și în ochii lui ea citi același mesaj care se repeta cu fiecare bătaie a inimii sale.

„Dumnezeu Și-a împlinit scopul Lui măreț."

NOTĂ DIN PARTEA AUTOAREI

Dragă Cititorule,

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mulți oameni au trudit zi și noapte ca să salveze evreii de anihilarea sistematică a lui Hitler. Printre ei s-au numărat pastori, fermieri, femei casnice și oameni de afaceri. (Poți citi mai multe la *www.ushmm.org*.) Dacă erai prins ajutând evrei însemna condamnarea la moarte, așa că oamenii aceștia, pur și simplu, și-au riscat viețile de dragul altora. Deși Mica și Ieremia Hatcher sunt personaje fictive, ei sunt inspirați din viața numeroșilor oameni altruiști, care au riscat totul pentru a întinde o mână de ajutor, plină de compasiune unui popor persecutat.

Din câte știu, nu s-au folosit vapoare ale Crucii Roșii pentru a duce copii evrei din Europa răvășită de război în siguranța Statelor Unite. Totuși, Crucea Roșie a dus alimente și alte provizii soldaților americani, ținuți prizonieri de către forțele inamice, precum și altor oameni afectați de război. Și cine știe? Poate că, fără știrea cronicarilor, câțiva copii au fost aduși pe ascuns, la loc sigur, de către marinarii cu suflet.

Adevărul e adesea mai captivant decât ficțiunea.

În calitate de mamă și bunică, mă rog mereu Tatălui meu Ceresc să-mi țină copiii păziți de rele. La fel cum i-a spus Lidia lui Nicky, indiferent ce se petrece în lumea aceasta păcătoasă, putem întotdeauna afla un sanctuar în brațele lui Isus. Mă rog ca și voi să fi descoperit acest loc, în care să vă simțiți în siguranță.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze cu generozitate în călătoria voastră alături de El,

Kim

MULȚUMIRI

Sunt profund recunoscătoare celor care îmi îmbogățesc viața și slujirea ca scriitoare.

Mamei mele și tatălui meu, care m-au învățat să îl caut pe Isus și care m-au modelat să mă bazez pe puterea Lui. Sunt atât de recunoscătoare că vă am.

Lui *Don*, care face călătoria aceasta alături de mine.

Lui *Kristian, Kaitlyn și Kamryn* care mă binecuvântează și mă încearcă și care au un loc adânc în inima mea.

Lui *Connor, Ethan, Rylin, Jacob, Cole, Adrianna, Alana, Logan și Kaisyn* care îi dați bunicii atâtea motive de a zâmbi.

Lui *Connie, Margie, Eileen, Darlene și Donna* care nu doar îmi critică munca, dar mi-au devenit prietene și mă ajută cu rugăciunile lor.

Nu suntem doar critici – suntem surori.

Lui *Sabra, Kathy, Bev și Jim și Bonnie și Lanny* care mă încurajează și care mă țin cu picioarele pe pământ, de asemenea. Prietenia voastră e prețioasă pentru mine.

Lui *Charlene, David, Steve, Debra, Noelle, Carra și restului echipei minunate de la Bethany House,* care îmi sunt alături în împărtășirea adevărului despre iubirea lui Dumnezeu prin poveste. Fie ca binecuvântările lui Dumnezeu să ajungă la fiecare dintre voi.

În cele din urmă, mai ales, lui *Dumnezeu*, care m-a scos din mlaștină, mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a dat șansa de a-L sluji. Nu există cuvinte pentru a exprima ce însemni Tu pentru mine. Fie ca orice laudă sau slavă să se răsfrângă nemijlocit asupra Ta.

Kim Vogel Sawyer este o autoare de succes. A câștigat multe premii și este foarte apreciată pentru poveștile ei frumoase, al căror subiect principal e speranța. Cărțile sale au văzut lumina tiparului în peste un milion de exemplare. Kim locuiește în centrul statului Kansas, unde ea și soțul ei, Don, conduc o pensiune și sunt fericiți să petreacă timp alături de cele trei fiice și cei nouă nepoți. Pentru a afla mai multe informații despre Kim și cărțile sale, vă rugăm să vizitați site-urile afișate mai jos.

www.liferomania.ro
www.kimvogelsawyer.com

ALTE ROMANE ÎN LIMBA ROMÂNĂ DE
Kim Vogel Sawyer

În aşteptarea întoarcerii lui Summer

[347 pag., 14 x 20.5 cm]

Unde te poartă inima

[308 pag., 14 x 20.5 cm]

Unde cresc sălciile

[311 pag., 14 x 20.5 cm]

Amintirile inimii

[315 pag., 14 x 20.5 cm]

Promisiunea primăverii

[285 pag., 14 x 20.5 cm]

Tărâmul făgăduinţei

[319 pag., 14 x 20.5 cm]

Cărţi de

Kim Vogel Sawyer

În aşteptarea întoarcerii lui Summer
Unde te poartă inima
Unde cresc sălciile
Amintirile inimii
Promisiunea primăverii
Tărâmul făgăduinţei
Şoapta împăcării
O nouă speranţă
Speranţele inimii
Cântul inimii mele
Când încolţeşte speranţa
Curtând-o pe domnişoara Amsel
Sufletul meu cântă
Dulce sactuar

Șoapta împăcării

[291 pag., 14 x 20.5 cm]

O nouă speranță

[291 pag., 14 x 20.5 cm]

Speranțele inimii

[313 pag., 14 x 20.5 cm]

Cântul inimii mele

[322 pag., 14 x 20.5 cm]

Când încolțește speranța

[285 pag., 14 x 20.5 cm]

Curtând-o pe domnișoara Amsel

[319 pag., 14 x 20.5 cm]

Aceste cărţi, cât şi altele
pot fi comandate la adresa:

EDITURA LIFE
OP 10, CP 25
Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636
Mobil: 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com

Ne puteţi găsi şi pe internet la:

www.liferomania.ro
www.resursespirituale.ro

Lydia Eldredge dorește din toată inima să îi ofere un sanctuar micuțului ei fiu, Nicky. Dar o amenințare permanentă vine din partea tatălui acestuia, dependent de droguri, care vrea băiatul și pare dispus să meargă până în pânzele albe ca să i-l ia.

Doctorul Mica Hatcher slujește cu credincioșie imigranților din Queens, New York. Dar, la adăpostul întunericului, are o misiune secretă, care pune la grea încercare tot ce crede că vrea de la viață.

Când drumul Lidiei și al lui Mica se întâlnesc, fiecare este dedicat menirii sale. Împreună ei caută un sanctuar al siguranței – pentru Nicky, pentru ei înșiși și pentru oamenii aflați în nevoie, pe care Dumnezeu îi trimite în viața lor. În valurile tulburării și ale neînțelegerii, pot oare speranța și iubirea să iasă învingătoare?

"SAWYER ESTE O AUTOARE TALENTATĂ,
CARE ȘTIE CE VOR CITITORII EI –
ȘI EA LE OFERĂ ACESTE LUCRURI."
—Romantic Times

ISBN 978-606-8915-06-7

LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro